

Sally Hohnberger

Educație pentru părinți

- volumul II -

Cum să-ți educi adolescentul
prin puterea Duhului Sfânt

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOHNBERGER, SALLY

Educație pentru părinți / Sally Hohnberger; trad.: Cristinel Sava,
Iacob Florin, - Urleta; Zapis, 2007

ISBN 978-973-88374-4-7

I. Sava, Cristinel (trad.)

II. Iacob, Florin (trad.)

2

Traducerea și adaptarea textului pentru limba română: Cristinel Sava și Florin Iacob

Copyright © pentru ediția în limba română:

Editura Zapis

Dedicație

Această carte este dedicată cititorului ...

Care dorește ca tinerii lui să fie modelați diferit față de tiparul pe care îl oferă lumea.

Care vede cu un ochi pătrunzător ceea ce n-ar vrea să vadă.

Care simte în inima sa că diferența începe cu “mine”.

Care va face din creșterea copilului lui prioritatea vieții sale.

Care va privi această lucrare ca fiind cea mai importantă lucrare pentru timpul său.

Care este dispus să facă orice implică acest lucru.

Care este dispus să fie ceea ce dorește ca tinerii lui să fie.

Care dorește să fie un instrument în mâinile lui Isus pentru a răscumpăra mintea, inima și sufletul tinerilor adulți pentru a servi lui Dumnezeu și dreptății.

Care este dispus să facă această lucrare cu hotărâre și curaj sub îndrumarea lui Dumnezeu.

Această carte îți este dedicată ție, cu sinceritate, pentru a te ajuta să-i spui tânărului tău, din toată inima: “Sunt lângă tine”. Haideți să ne angajăm împreună că Îi vom permite lui Dumnezeu să ne conducă în acest proces de răscumpărare și că nu vom întoarce spatele acestei lucrări importante pentru acest timp la fel de important.

Mulțumiri

Cu recunoștință, vreau să-i mulțumesc prietenei mele Jeanette Houghtelling pentru munca extenuantă, sânguincioasă și statornică pe care a depus-o în redactarea și organizarea fiecărui capitol din această carte. Jeanette, ai fost mâna mea dreaptă.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru inspirația Sa, pentru momentele de introspecție precum și pentru experiențele prin care am trecut. Fără călăuzirea Duhului Sfânt, raționamentul uman ar fi fost o nebunie.

Fie ca Dumnezeu să ajute în continuare fiecare cititor să vadă mâna Lui lucrând în viața lui, pentru a-l ajuta să-și crească tinerii pentru a-L urma pe Hristos și pentru a nu se lăsa atrași de senzualitate și de deșertăciunea lumească.

Cuprins

Prefață	6
1. Nevoi neîmplinite	9
2. Împlinirea nevoilor	18
3. Alina cea Abuzată	30
4. Trecutul joacă un rol	41
5. Trăiască libertatea!	51
6. Condiții obligatorii	66
7. Hotărându-ți propriul destin	76
8. Pierdut în ceață	89
9. De la guvernator la sfătuitor	104
10. Dresaj de cai	120
11. Radu cel Rece	127
12. Dragoste și limite	139
13. Disciplina înseamnă	150
14. Muncă folositoare	165
15. Aripile deciziei	178
16. Voința tinerilor	192
17. Exersarea aripilor	205
18. Tovărășiile	218
19. Relațiile băieți-fete	233
20. Chestiuni sexuale	251
21. Atingerea mâinii Maestrului	268

PREFAȚĂ

Anii turbulenți ai adolescenței – un timp mai de temut pentru mulți părinți decât multe alte lucruri! Această perioadă critică între copilărie și maturitate a fost destinată de Dumnezeu să constituie anii cei mai plini de satisfacții ai părintelui. Dar Satana a încercat să saboteze acest plan. El a reușit să-i dezorienteze pe tinerii noștri și să-i deturneze într-o multitudine de devieri dăunătoare pentru ei.

El a reușit aceasta prin ascunderea unor adevăruri vitale printre multitudinea concepțiilor despre cum să crești copiii pentru a deveni maturi. El ne-a hrănit cu un program defectuos și noi l-am înghițit. Practicile predominante de educare a copiilor de azi sunt cu adevărat dăunătoare și nu produc un caracter sănătos și echilibrat.

Să tragem perdeaua înșelăciunilor celui rău și să arătăm pietrele prețioase ale înțelepciunii lui Dumnezeu pentru educarea adolescenților. Să ștergem acele pietre și să le ridicăm la lumină pentru a vedea ce sunt ele cu adevărat. Să examinăm cum să le folosim și să observăm cum au funcționat în viețile unor părinți reali și ale unor adolescenți reali de astăzi.

Există cumva un drum sigur pentru trecerea adolescenților noștri printre cursele și capcanele care-i înconjoară pretutindeni? Da, este o cale! Și această cale este Isus Hristos.

Scriind această carte am împărtășit povara mea reală pentru adolescenții și tinerii adulți (vârsta cuprinsă între 13 și 25 de ani). Ca părinți ai lor, avem privilegiul de a face această trecere mai ușoară, dacă suntem dispuși să deținem niște soluții de importanță majoră. În primul rând, înțelegând cum se dezvoltă mințile lor acum și, în al doilea rând, încercând să-i legăm de Hristos în mod practic. Scopul cărții este acela de a pune aceste soluții în mâinile tale.

Isus Hristos este profesorul nostru în acest proces de învățare. Când veți citi această carte, El va fi lângă voi în mod personal, ca să vă arate cum pot fi puse în aplicare aceste principii în familia ta unică și individuală. Nu contează ce nu ai reușit să faci în trecut sau care este situația actuală pentru tânărul tău. Dumnezeu are un plan care va funcționa, dacă ești dispus să-L urmezi. El poate să ajute

fiecare părinte să-și pregătească tinerii să se întâlnească cu Dumnezeu lor, având inimi, minți și obiceiuri curate, prin credința în Isus Hristos, Mântuitorul și Prietenul lor!

*Matthew, la 20 de ani, și Andrew, la 18 ani, cântă la chitară.
Dumnezeu dorește ca tinerilor noștri să le placă muzica cerească*

Andrew, la 16 ani, spală vasele. Matthew și Andrew au montat împreună această mobilă în bucătărie.

Capitolul 1

NEVOI NEÎMPLINITE

*Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; Ei zboară ca vulturii.
– Isaia 40:31*

“Ia privește cine vine pe stradă”, i-am atras atenția lui Jim.

Liviu Lănțișor, în vârstă de 15 ani, și cu tovarășul lui de 14 ani, Ionuț cel Inadaptat, hoinăreau la întâmplare pe stradă. În spatele lor, purtând o discuție aprinsă, veneau Dorin cel Dur, în vârstă de 13 ani, și Alina cea Abuzată, care nu avea mai mult de 14 ani. Mihai cel Mincinos, Maria Muzică-Nebună și Dora cea Disperată îi urmau îndeaproape, ca să nu piardă nimic din discuția lor. Ce privești!

Dar ce mi-a atras atenția apoi nu mi-a trezit doar milă, ci și temeri! Am văzut unde se îndrepta grupul! Nu departe de locul în care ne aflam noi, era Ioana Introvertita, o fată nefericită și vulnerabilă, în vârstă de 13 ani, care stătea de vorbă cu Radu cel Rece, despre care știam că încerca să fie creștin, *fără* succes însă. Sara cea Sfioasă li s-a alăturat chiar în momentul în care sosea acolo și primul grup, și au început să discute cu toții.

Am văzut-o pe Alina cea Abuzată, o fată foarte sociabilă și veselă, mergând la Ioana Introvertita. Am văzut compasiunea reciprocă dintre ele și, curând, brațul Alinei era în jurul Ioanei, atrăgând-o în grup plină de interes. Liviu Lănțișor, cu pantalonii plini de lanțuri, era liderul evident al acestui grup straniu. El s-a apropiat de Radu cel Rece cu un aer autoritar, care făcea ca prezentările să nu-și mai aibă locul. Totuși, Ionuț cel Inadaptat, care părea să-l cunoască pe Radu cel Rece, a intervenit și, curând, toți trei băieții erau angajați într-o discuție aprinsă. Dora cea Disperată a fost atrasă de Sara cea Sfioasă, care părea să fi rămas înmărmurită la vederea acestui grup pestriț. Dar nu a trecut mult timp și au plecat cu toții în jos pe stradă.

Observați ceea ce se întâmplă aici? Care dintre ei este copilul dumneavoastră? Cunoașteți pe vreunul din ceilalți tineri din acest grup? Doriți ca tinerii dumneavoastră să adopte tehnicile ineficiente de rezolvare a problemelor, stilurile de viață precare, obiceiurile degradante și viciile acestor tineri?

Nevoile neîmplinite din inimile și mințile acestor potențiali copii buni îi fac să fie vulnerabili la ceea ce ei consideră a fi dragoste, acceptare și afecțiune în concepția adolescenților mai îndărătnici. Adesea *ceva* pare mai bun decât *nimic*!

La urma urmelor, cineva îi înțelege, se îngrijește, îi ascultă și le este alături, umplând acel gol. De ce însă acea ureche care îi înțelege și-i ascultă nu este un părinte sigur? De ce sunt acești tineri atât de vulnerabili la acel gen de ajutor care ascunde o capcană? Nevoile reale sunt împlinite – dar cu ce preț?

Acest scenariu nu se petrece doar în Los Angeles, New York, Seattle, Miami și Houston, ci în fiecare orășel și în multe alte mici așezări de astăzi. Și, ceea ce este mai rău, aceste situații sunt de asemenea foarte întâlnite și în bisericile noastre.

Cum intenționăm să abordăm această situație? Vom alege oare să stăm nepăsători, prea preocupați cu propriile realizări, în timp ce valul lumii îi înghite pe tinerii noștri? Este planul lui Dumnezeu ca Liviu Lăntișor și Alina cea Abuzată să-i învețe și să-i călăuzească pe tinerii noștri? Nu, nu, nu! De o mie de ori NU! Acesta este planul dușmanului nostru, Satana, care dorește ca tinerii noștri să fie înghițiți de apele unei vieți guvernate de sine. Și noi trebuie să nu lăsăm ca aceasta să se întâmple! Există un drum mai bun. Dumnezeu a asigurat o barcă de salvare. Acum douăzeci și trei de ani, Jim și cu mine am ales să pășim în această barcă și să-i ajutăm pe fiii noștri să pășească și ei în ea. Și tu poți face la fel, dacă dorești. *Isus este barca de salvare – singurul nostru loc de scăpare.* Sub îndrumarea lui Dumnezeu, îi putem salva pe cei pe care putem să-i salvăm – cu siguranță cel puțin pe copiii noștri!

Trebuie să ne oferim pe noi înșine copiilor noștri. Să ne dedicăm timpul, inimile, viețile și interesele misiunii de a lucra pentru binele lor și de a-i ajuta să-L cunoască pe Isus. Este nevoie să le arătăm un drum mai bun și să fim alături de ei. Trebuie să învățăm, sub îndrumarea lui Dumnezeu, cum să devenim plini de dragoste, dar fermi, cum să-i îndrumăm fără asprime și mânie, cum să-i iubim și să ne îngrijim de ei, pentru a-i abate de la gândurile, trăirile și reacțiile greșite.

În vederea realizării acestui obiectiv, este nevoie ca Dumnezeu să fie centrul – adevăratul centru – vieții părinților într-un mod pozitiv, atractiv și practic, astfel încât tinerii să poată vedea demonstrația unui lucru mai bun decât ceea ce oferă lumea. Desigur, aceasta va cere curaj, stăpânire de sine, putere, dorință de schimbare a priorităților, precum și o deschidere spre dobândirea de noi tehnici de rezolvare a problemelor.

Însă, dragi prieteni, răsplata depășește cu mult aparentele sacrificii. Pot să declar din proprie experiență că este de neprețuit să poți deveni confidentul propriului copil. Pe măsură ce le veți oferi simpatie și atenție și îi veți influența pe adolescenții voștri să ia decizii înțelepte – mai degrabă decât să-i lăsați să se poticnească în tovărășii îndoielnice – veți putea avea bucuria de a-i vedea făcând față cu succes încercărilor vieții sub călăuzirea lui Dumnezeu.

De la pui de vultur la vulturi

Cu toții ne dorim ca tinerii noștri să zboare peste imboldurile firii pământeste, nu-i așa? Vrem ca ei să aibă stăpânire de sine și obiceiuri corecte. Cum sunt acestea întipărite? Cum se îndeplinește aceasta?

Viața creștină a fost adesea comparată cu zborul maiestosului vultur. “Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca vulturii.”* Cele două aripi ale vulturului, atunci când devin puternice printr-o utilizare frecventă, îi oferă acestuia un mijloc de nădejde prin care să sfideze întotdeauna gravitația. Cele două aripi ale creștinului – încrederea și ascultarea sau supunerea și colaborarea – cu ajutorul lui Hristos, îi oferă un mijloc de a se ridica în mod constant deasupra impulsurilor firii sale.

Dincolo de aceste paralele, este cert nu doar că vulturii sunt ei înșiși adevărați maeștri ai zborului, dar și faptul că ei știu să-și învețe puii să zboare. Haideți să vedem ce putem învăța urmărindu-i cu atenție.

Vulturul adult plutește foarte aproape de puil de vultur, hrănindu-l, protejându-l de prădători și oferindu-i un cadru propice dezvoltării sale, dar și demonstrându-i că modul său de comportare este demn de urmat. Destul de interesant este că exemplul părintelui – și *nu* al tovarășilor vulturului – reprezintă cea mai mare influență în transformarea celui pui de vultur într-un maiestos vultur matur. Nu este oare acesta planul lui Dumnezeu și pentru noi? Puii de vultur învață cel mai bine să zboare, să vâneze, să se hrănească, să acționeze în timp de criză și să trăiască o viață fericită și folositoare urmând exemplul părinților lor.

Sunt viețile, obiceiurile și caracterele noastre demne de urmat? Facem alegeri sănătoase și folositoare? Trist este că, urmând exemplul unui părinte leneș, trândav, copiii se vor supune astfel unei naturi pervertite și vor avea o viață mizerabilă și nefolositoare – ferindu-se de responsabilități, ajungând în lipsuri și devenind mânioși, ceea ce îi va conduce la distrugere.

Transformarea caracterului, a comportamentului, a atitudinilor și a vieții tânărului meu trebuie să înceapă cu mine. Trebuie să-L las pe Dumnezeu să-mi schimbe caracterul meu în primul rând. Tânărul meu trebuie să mă vadă pe mine întinzând în mod constant aripile puternice, bine dezvoltate, ale dependenței de Dumnezeu și plutind prin puterea Sa. Cum să mă pot aștepta să-l văd pe tânărul meu zburând așa cum trebuie, din moment ce eu ofer exemplul unuia care prea adesea se împotmolește în mocirlă? Trebuie mai întâi să mă ridic deasupra impulsurilor firii *mele*, astfel încât tânărul meu să poată vedea și urma modul în care Dumnezeu mă întărește pe mine.

Țelul primordial al vieții unui vultur-părinte este acela de a-l face pe puil său în stare să ducă mai departe marea moștenire pentru care a fost creat – și, la

* Isaia 40:31

rândul său, să o transmită mai departe generației următoare. Acest vultur nu este preocupat să-și țină la nesfârșit odrasla în cuibul lui. Nici nu va îngădui însă ca puiul să se îndepărteze înainte de vreme. El asigură în schimb atât siguranța, cât și provocarea, la timpul potrivit, cu scopul de a-l vedea într-o zi pe micuțul vultur zburând cu succes – total independent de părinții săi și pe de-a-ntregul dependent de Dumnezeu.

Rolul părintelui se va schimba pe măsură ce puiul de vultur crește. La începutul vieții sale, părintele îi împlinește nevoile fizice și îi asigură îndrumare în privința deprinderilor vitale. La scurt timp, micul vultur își fâlfâie aripile, întinzându-și mușchii și arătându-și interesul pentru lumea înconjurătoare, aruncând priviri fugare peste marginea cuibului său semet. Curând, el se cațără mai sus pentru a putea vedea mai bine și se cocoată nesigur pe marginea cuibului, încercându-și aripile în bătaia vântului, în timp ce admiră priveliștea. Din când în când, vântul îl împinge înapoi în cuib, însă micul vultur urcă la loc neîndemânatic, până când capătă suficientă putere și echilibru, încât să se împotrivească vântului ce bate în căsuța sa de pe culmi.

Copiii noștri ajung, asemenea acestor pui de vultur, pe marginea cuibului căminului nostru, nu-i așa? Ei încep să spună lucruri de genul: “Pot să conduc și eu, tată?” “Aș vrea să învăț să schimb uleiul la mașină!” “Mami, este potrivită fusta mea?” “Ce zici de noua mea coafură?” “Ce să spun atunci când...?” “Mă gândesc să am patru copii când mă căsătoresc și...” “Nu pot găti toată mâncarea, mamă! E prea mult.” “Haideți cu toții să schiem pe întuneric.” “Vrem și noi să ieșim cu copiii. Ce este rău în asta?” “Ce este rău la muzica aceasta?” “Dar așa se poartă azi; toți fac așa.” “Să iau hainele astea? Dar nu mai sunt la modă.” “Așa vreau să-mi aranjez părul. Cred că arată grozav.”

Micul vultur l-a privit îndeaproape pe tatăl său cum stătea și scruta orizontul. Acum este timpul ca și el să facă același lucru. Pe cine imită tinerii noștri? Ale cui exerciții de zbor le urmăresc ei în timp ce se balansează pe marginea cuibului, pregătindu-se să ia deciziile de viață – pe ale tovarășilor lor sau pe ale părinților lor? Trebuie să-I îngăduim lui Dumnezeu să ne arate cum să-i ajutăm în timp ce ei învață să-și ia zborul în viața aceasta. Nu dorim ca ei să-și urmeze instinctul natural. Nu dorim să-i lăsăm pe cont propriu! Antrenamentul nostru de zbor are implicații veșnice! Îi îndrumăm noi către direcția corectă – spre standardele biblice, fără a ține seama de capricii sau de modă? Cunosce ei modul în care pot intra în legătură cu Isus, Cel care le dă putere, astfel încât valurile lumii să nu-i poată lua?

Lecție de zbor

Atât mama, cât și tatăl-vultur privesc semnificativ unul la celălalt. Micuții vulturi nu mai sunt pui de-acum. Educația cere acum împlinirea unei *noi* nevoi:

aceea de a învăța să zboare. Micul vultur este pregătit, așa că Zborul 101 poate începe. Tatăl își împinge ușor puilul și cel mic se trezește deodată în aer. Bătând frenetic din aripioarele sale, se prăbușește brusc. Vulturul este însă pregătit pentru acest lucru. El coboară în picaj pentru a prinde pe spatele său comoara sa și a o duce înapoi în siguranță la cuib – lăsându-și odorul să simtă pentru prima dată ce înseamnă să zbori. Odată revenit în cuib, micul vultur se ghemuiește pentru o clipă, revenindu-și după sentimentul de spaimă pe care i l-a adus această nouă experiență. Curând însă, atracția universului înconjurător îl acaparează din nou.

De această dată, mama este cea care își ia zborul și își îndeamnă puilul să sară. Văzând-l că stă prea mult pe gânduri, ea se întoarce la cuib și-i face vânt – pentru ca mai apoi să-l prindă întocmai cum făcuse și tatăl. Acum, asemenea unui cățeluș care își recapătă mingea pentru a se juca, acești părinți îi oferă tânărului vultur *ocazia de a-și exersa* aripile, asigurându-i în acest timp un cămin sigur. Vulturul aflat în creștere își dezvoltă în felul acesta, de bună voie, curajul și încrederea.

Le oferim și noi ajutor în aceeași manieră micilor vulturi aflați în procesul de maturizare? Le demonstrăm noi că părinții lor și Isus reprezintă cuibul lor sigur? Îi încurajăm noi să zboare singuri – făcând alegeri corecte în maniera cea mai potrivită? Când au nevoie de noi, ne îndreptăm spre ei pentru a-i ridica într-un mod sigur și sănătos – înainte de a fi zdrobiți de stâncile ce se află dedesubt? Percep ei ajutorul nostru ca pe unul plin de dragoste? Învăț ei să încerce din nou și din nou, alegând binele în locul răului până când acesta devine însăși natura lor?

Pe de altă parte, zboară ei în jurul cuibului – temându-se să facă o alegere, temându-se ca nu cumva să cadă sau temându-se să vă nemulțumească pentru că veți țipa și veți critica încercarea lor? Dacă le desconsiderăm alegerile sau îi învinuim pentru că nu fac ceea ce am face noi, dacă nu discutăm cu ei și nu le spunem de ce facem noi ceea ce facem, îi vom ajuta noi să învețe cum să ia decizii bune? Dacă îi înjosim și criticăm prin abordarea noastră, nu facem decât să-i îndepărtăm de noi și să-i împingem spre prietenii lor!

Dacă suntem neatenți și neglijăm educarea importantă în timpul acestor ani, Satana va prelua frâiele. Chiar vă doriți asta? Dacă nu decidem să-i îndreptăm pe tinerii noștri către Dumnezeu, de fapt noi decidem să-l lăsăm pe Satana să-i conducă. Nu este cale de mijloc. Dar dacă vom da dovadă de grijă, sub îndrumarea lui Dumnezeu, El ne va oferi curajul și încrederea. Sa pentru a-i îndrepta pe tinerii noștri către El. Putem atunci înlocui felul nostru de a înjosi, de a irita și de a căuta greșeli, cu reguli înțelepte, călăuzire plină de dragoste și încurajare plină de compasiune.

Telul vieții unui vultur trebuie să devină și al nostru! Dedicăți și preocupați asemenea vulturului, trebuie să-i învățăm pe adolescenții noștri cum să devină

adulți – cum să ia decizii înțelepte care îi vor conduce la o trăire plină de succes. În încercarea noastră de a-i ajuta să se hotărască să petreacă timp cu Dumnezeu, să învețe să-I audă vocea din Scriptură, din conștiință, din providență și în drumul lor zilnic, vom deschide cartea *adevăratului zbor* în fața minții adolescenților noștri. Vor dori să facă acest lucru sau vor refuza? Deciziile de partea binelui sau a răului vor hotărî cu adevărat destinul lor.

A-i împinge pe tinerii noștri peste marginea cuibului înseamnă să-i provocăm să aplice principiile lui Dumnezeu în viața de zi cu zi. Când îi chemați să ajute voios la spălarea vaselor, curățarea conștiinței sau pregătirea de bună voie a mesei, voi le dați oportunitatea de a-și întinde aripile cu încredere și supunere. A le cere stăruitor să-și facă temele de la școală în mod conștiințios sau să-și păstreze camera curată și ordonată le pune la încercare îndemânarea lor de a zbura. Aceste provocări îi pun în situația de a decide să se supună sau nu. Ei pot alege să zboare alături de Dumnezeu în momentul în care mama îi îndeamnă să-și ia zborul deasupra imboldurilor firii pământești – sau se pot prăbuși sub puterea gravitației sinelui și pot deveni descurajați, lipsiți de credință, tulburați sau răzvrățiți. Noi trebuie să fim plasa lor de siguranță, arătându-le cum să zboare, prinzându-i atunci când cad și aducându-i înapoi la cuib pentru o altă încercare, până ajung să știe să zboare.

Zborul implică atât sfidarea legii gravitației, cât și a ține cont de legile zborului. A fi creștin implică atât sfidarea legii păcatului și a eului, cât și a conlucra cu legile cerului. Atunci când le cerem adolescenților noștri să îndeplinească un lucru care presupune răstignirea eului, ei au atunci ocazia să aleagă zborul sau prăbușirea. Noi însă trebuie să fim acolo pentru a-i ridica și aduce înapoi pentru o nouă încercare. Nu este o problemă să cazi. Să încerci și să cazi și iar să încerci înseamnă să înveți. Să încerci și să cazi și apoi să renunți înseamnă să abandonezi. Noi îi putem iubi pe tinerii noștri ajutându-i să continue să încerce până când vor reuși.

Avem un dușman, pe Satana, care încearcă să-i ispitească pe acești neexperimentați pui de vultur. Și el îi îndeamnă să zboare – un zbor de o natură total diferită – semănând mai mult cu un picaj mortal. Îi face să confunde brevetul de zbor cu libertatea de a zbura și îi conduce pe tinerii noștri spre o *robie josnică*. Le inspiră propriile sale gânduri, sentimente și emoții negative și de răzvrătire. El strigă la puiul de vultur: “Sari! Sari și zboară liber de orice constrângere! Respinge orice ajutor! Mergi și distrează-te cu prietenii tăi! Fă lucruri interzise! Nu contează! Părinții tăi și Dumnezeu nu știu despre ce vorbesc. Ei încearcă doar să te țină departe de orice distracție!” Mulți tineri îl cred și sar, crezând că ei chiar zboară. Dar, de fapt, ei descoperă că el n-a făcut decât să-i conducă pe traseul propriei prăbușiri. Apoi el râde, în timp ce ei se zbat în mocirlă.

Adevăratul zbor începe atunci când puiul de vultur hotărăște să-și filtreze toate gândurile, sentimentele, emoțiile, obiceiurile și înclinațiile prin Hristos și Cuvântul Său. *Arta de a zbura* înseamnă ca el să aleagă să asculte de vocea lui Dumnezeu și să intre în legătură cu El pentru a primi putere atunci când se hotărăște să asculte. Înseamnă să se prindă de Hristos și să zboare prin El – fără a încerca să zboare prin propria putere.

Zbor spre înălțimi

Ați auzit vreodată țipătul vulturului? Când este prins în mijlocul unei văi înguste de norii întunecoși ai furtunii, vulturul se avântă înainte și înapoi trimițând țipătul său strident de eliberare spre a răsună în stâncile din jur. Nu poate vedea razele de soare, dar el știe prin credință că ele sunt acolo. Curând, cu un țipăt ascuțit, vulturul țâșnește în sus prin porțiunea cea mai întunecată de nori spre cerul senin de deasupra lor.

Tânărul nostru trebuie să învețe mai întâi prin credință (și nu prin vedere), apoi prin experiență, că nu trebuie să rămână sub norul obiceiurilor greșite, al atitudinilor rele, al viciului sau al răzvrătirii. Este un creștinism lipsit de putere acela care susține că noi trebuie să trăim dedesubtul norilor. Adolescenții noștri, asemenea vulturilor, pot striga la Dumnezeu: “Nu trebuie să stau sub acest nor al gândurilor și sentimentelor negative! Razele de soare și viața sunt tocmai de cealaltă parte! Voi trece prin întunecime spre lumina vieții – Isus !”

El nu vede nimic, nu simte nimic, nu poate spera în nimic. Dar credința și experiența îi spun că este soare și viață (în Isus) de cealaltă parte, și el tânjește după ea. El pătrunde *prin* ceața întunecoasă, prin norii furtunoși ai încercărilor, dificultăților și înclinației egoiste. Prin credință, el strigă și zboară printre nori de nesiguranță și găsește *adevărata libertate și viață*.

Înțelege acest lucru? Îl experimentezi tu însuși?

Pe măsură ce tânărul strigă la Dumnezeu, ascultă de El și/sau de părinții săi, conduși de Dumnezeu, el depune toate eforturile. Isus Își descoperă lumina înăuntrul lui și caracterul Său strălucește în afară. Puiul de vultur devine apoi un lucrător harnic, un ajutor voios, un membru de echipă credincios în ce privește datoriile casnice. El învață să păstreze o cameră ordonată și curată și dezvoltă obiceiuri bune în ce privește studiul școlar. Cu fiecare alegere a sa de a coopera cu puterea divină, obiceiurile lui de a face ceea ce este drept devin mai puternice. Puterea divină însoțește efortul său omenesc și dă naștere unei vieți ascunse cu Hristos în Dumnezeu – care este adevăratul zbor.

Ce am putea să le oferim mai bun drept moștenire copiilor noștri?

Pe măsură ce puii noștri de vultur cunosc succese repetate, ei învață să îndrăgească provocarea zborului. Este de fapt o libertate nou descoperită aceea de a trăi deasupra impulsurilor firii pământești. Ei doresc să repete acest proces

al învățării, deoarece descoperă că aceasta se poate “în Hristos”, în timp ce “prin sine” nu este posibil. Ei sunt dispuși să coopereze cu părinții lor în acest important proces al însușirii unor moduri corecte de a gândi, simți și de a reacționa – și al întreruperii celor greșite și nocive. Ei vor descoperi puterea de a deveni tot ceea ce Dumnezeu a intenționat ca ei să fie. Cel trist devine fericit, cel necinstit devine cinstit, cel neascultător, ascultător și cel pus pe ceartă, prietenos, deoarece Dumnezeu este Cel care-i face în stare să zboare.

Experimentarea unui zbor plin de succes îi pregătește să facă față provocărilor lumești – atât din interiorul, cât și din exteriorul bisericii. Ei nu vor mai dori prietenii rele. Le vor considera superficiale, goale și nesatisfăcătoare, deoarece adevăratele lor nevoi sunt împlinite – de părinții lor și de Dumnezeul lor personal și atotputernic.

Așadar alegerea este a noastră, părinți! Să ne punem câteva întrebări pertinente.

Este antrenamentul nostru de zbor condus de Dumnezeu sau de noi? Este condus de Duhul Sfânt sau de noi? Înțelegem noi nevoia de îndrumare potrivită pentru a-i influența pe tinerii noștri pe cărarea dreaptă a vieții sau le îngăduim să-și îndrepte ei înșiși pașii? Ne spălăm pe mâini de întreaga responsabilitate? Suntem prea ocupați sau preocupați cu alte probleme? Lăsăm noi ca adolescenții noștri să se zdrebească de stâncile de dedesubt, pentru că pare prea grea provocarea slăbiciunilor lor de caracter, a cercetării de sine și a judecății neînțelepte? Dacă acesta este cazul vostru, este timpul să înțelegeți că nu trebuie să mai continuați în felul acesta!

Dumnezeu este dornic să ne ofere instruire la locul de muncă, în ce privește instructajul de zbor *dacă* ... vom lăsa la o parte scuzele și confuzia și ne vom apropia de El în spiritul unui doritor să învețe. Miza este mare! Puii noștri de vultur se balansează pe marginea cuiburilor lor – pregătindu-se ca, mai devreme sau mai târziu, să se avânte în viață. Vom hotărî să facem tot ce este posibil pentru a-i păstra pentru cer? Sau vom alege calea “ușoară”, privindu-i cum intră în picajul mortal al unei vieți conduse de ei înșiși? Ne vom dedica împlinirii nevoilor lor așa cum a plănuit Dumnezeu sau îl vom lăsa pe Satana să umple golul?

Dacă vrem să le oferim tinerilor noștri dragi o șansă mai bună, avem de făcut un serios antrenament de zbor. În următoarele capitole vom privi mai îndeaproape diferitele aspecte ale modului în care să ne educăm tinerii prin puterea Duhului Sfânt. Însoțiți-mă pe măsură ce vom explora mai îndeaproape modalitățile prin care să satisfacem multe dintre acele nevoi neîmplinite pe care le-am neglijat și, astfel, să ne salvăm tinerii!

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

“Văd nevoi neîmplinite la tot pasul”, vei spune. “Cum voi putea eu, o persoană singură, să mai adaug ceva la viața mea, la orarul meu sau la lista mea de îndatoriri?”

Dumnezeu răspunde acestei întrebări într-un mod atât de simplu, dar atât de profund. “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”*

Atitudinea ta în fața acestei provocări îți determină altitudinea. Căutarea în primul rând a lui Hristos îți va oferi perspectiva de ansamblu a vulturului, întregul tablou. Lucrurile mari, obstacolele de netrecut devin “mici” văzute prin ochii Săi. A privi la puterea lui Isus și nu la slăbiciunea ta reprezintă un mod important de a-ți lărgi viziunea, și de a-ți înălța astfel speranțele și țințele.

Dumnezeu va pune asupra ta doar ceea ce vei putea face prin și cu El. Nu te teme de ceea ce este în fața ta, deoarece Dumnezeu îți va da înțelepciune și te va face în stare să îndeplinești tot ceea ce îți cere să faci. Învăță să mergi și să vorbești împreună cu El asemenea lui Enoh. Citește Scriptura avându-L pe Dumnezeu drept ghid al tău. Cere-I să te ajute să înțelegi aplicația practică a ceea ce citești. El este Învățătorul tău credincios.[†]

Acesta este antrenamentul tău de zbor – de care ai nevoie ca să-l poți îndruma pe tânărul tău. Putem preda doar ceea ce știm noi înșine. Când Isus îți este Soț, Sfătuitor, Îndrumător și Prieten, ai tot ce-ți trebuie pentru a satisface acele nevoi neîmplinite ale adolescentului tău. Acestea nu trebuie lăsate să fie rezolvate de gașca pestră. Și Dumnezeu îți va da înțelepciune și o metodă de a-l apropia de inima ta și a Lui. El îți va dubla eforturile și-ți va da putere în alegerile pe care le vei face. Vei vedea! Fă așadar tot ce poți mai bine sub îndrumarea lui Dumnezeu și nu te teme. Începe prin a face primul pas – fă un plan cu Hristos pentru a schimba lucrurile prin puterea Lui.

* Matei 6:33

† Ioan 6:45

Capitolul 2

ÎMPLINIREA NEVOILOR

Isus a luat din nou cuvântul, și le-a zis: “Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”

– Ioan 5:19

Cum putem satisface noi nevoile neîmplinite ale lui Liviu Lăntîșor, Ionuț cel Inadaptat, Dorin cel Dur, Alina cea Abuzată, Mihai cel Mincinos, Maria Muzică-Nebună, și a altora ca ei?

Domnul Hristos a avut un real succes în abordarea oamenilor. El a petrecut timp cu bărbații și femeile, ca Unul care dorea binele *acestora* mai degrabă decât binele Lui Însuși. El a luat parte la necazurile lor și s-a îngrijit de nevoile lor și, în acest fel, le-a câștigat încrederea. Abia după aceea El îi chema să Îl urmeze.

“Hei, băieți, ce mai faceți?”, s-a adresat Jim grupului de tineri.

“Chiar bine. De ce?”, răspunse Liviu.

“O, ne pare rău pentru voi, băieți. Aveți atâta energie. Vreți să faceți ceva amuzant și totodată captivant, dar este greu să găsești ceva care să-ți placă într-adevăr.”

“Și mă rog, de ce sunteți atât de interesat de noi?”, întrebă suspicios Liviu Lăntîșor.

“Îmi plac tinerii. Cred că majoritatea dintre ei sunt deja plictisiți. Nu sunt prea interesați să devină creștini, deoarece văd prea multă ipocrizie acasă și în biserică. Se întreabă de ce ar trebui să-și bată ei capul cu asta, din moment ce este clar că nu vor reuși nimic. Adevărul însă este că cel puțin câțiva dintre voi au văzut măcar o dată un creștin adevărat și ce persoană atractivă poate fi aceasta. În ce mă privește, sunt interesat să le port de grijă tinerilor, să-i fac să devină interesați de ceva care să le facă viața mai bună. Cred că tu ai putea deveni un mare constructor, Liviu. Ce crezi?”

“Ei bine, l-am ajutat pe tatăl meu să construiască odată un acoperiș pentru garaj – a fost grozav. Dar nu am mereu ocazia să fac ceva asemănător. Aproape nimeni nu mă vrea prin preajmă. De ce v-ar păsa vouă de mine?”, întrebă sceptic.

Tot grupul privea atent la acest tovarăș neobișnuit și la soția sa. Unul dintre ei își țugui buza; altul ridică din sprâncene; un al treilea își miji ochii a neîncredere. Fetele ne priveau dubios.

“Ei bine, noi locuim în North Fork, chiar lângă râu. Ați coborât vreodată în josul cascadei? Este nemaipomenit. Ce-ați spune să mergem mâine? Ne putem plimba pe râu și putem discuta mult mai mult! Dacă doriți, este OK.”

“Dar știți că pentru a ajunge acolo ne trebuie bani. Eu am o mașină, dar nu cred că-mi pot permite acest lucru”, spuse Liviu privind ironic.

“Vă trebuie cam o oră și jumătate să ajungeți acolo. Pentru un drum dus-întors, benzina costă douăzeci de dolari. Uite, voi plăti eu prima voastră călătorie.” Și Jim i-a întins douăzeci de dolari.

Pentru a le câștiga inimile tinerilor noștri se cere să facem o investiție inițială – din timpul nostru, din atenția noastră, din respectul nostru și din interesele noastre. Majoritatea tinerilor își doresc ca cineva să-i iubească și să aibă grijă de ei în mod real. Ei își doresc să aparțină cuiva și să fie apreciați. Și asta pentru început. Apoi construiești pornind de aici.

Toți puștii se strânseseră pentru a discuta și apoi au anunțat: “Da, credem că ar fi grozav. Ne vedem mâine!” Și ne-am luat rămas bun.

O investiție care se merită

A doua zi eram cu toții pe malul râului, având pregătiți colacii de înot. Jim le-a oferit instrucțiuni și i-a întrebat: “Știe toată lumea să înoate bine?”

Sara cea Sfioasă și Dorin cel Dur nu păreau siguri pe ei, deși știau să înoate, așa că m-am oferit. “Voi merge în josul râului alături de tine, Sara, și fii sigură că te vei afla în siguranță. Va fi grozav; îți voi arăta ce trebuie să faci. Vei reuși, sunt sigur.”

Jim le spuse: “Ei bine, voi merge cu Dorin și îi voi arăta ce știu. Vreau ca patru dintre noi să meargă primii și apoi restul. Simțiți-vă bine, dar aveți grijă. Râul are un curent foarte puternic.”

Jim a pornit primul, urmat îndeaproape de Dorin cel Dur. Pe când Jim înota pe spate, strigându-le câteva instrucțiuni celorlalți, nu-și dădu seama că se îndrepta spre un bolovan ieșit din apă. A rămas agățat de piatră și noi ceilalți am trecut în grabă pe lângă el, chicotind la vederea expresiei de uimire de pe fața lui.

“Hei, băieți, așteptați-mă și pe mine! Nu o luați înaintea șefului”, strigă el compătimitor. Toți au început să râdă.

Jim l-a ajuns pe Dorin chiar înainte să intrăm în zona învolburată a râului. “După ce trecem de această porțiune, înotați pe partea dreaptă pentru a vă apropia de următoarea cascadă”, le spuse el.

Cascadele erau grozave. Apa rece o lovi pe Sara drept în față și ea tipă îngrozită. M-am apropiat de ea ca să mă asigur că este bine. Apoi, am intrat intenționat în următoarea cascadă și am fost acoperită complet de apă. Am tipat de bucurie și m-am întors spre ea. “E chiar rece, nu-i așa? Chiar îmi place să mă

distrez așa pe râu.” De fiecare dată când mă stropeam strigam de bucurie. Curând și Sara cea Sfioasă făcea la fel.

Prima porțiune a cascadelor se termină și, înotând spre dreapta, am intrat în cea de a doua zonă, pentru a continua să ne distrăm și să ne stropim. Băieții se simteau foarte bine. Jim vorbea și se juca cu ei și s-au entuziasmat repede, deoarece cu el se simteau foarte bine. Chiar părea că-i pasă cu adevărat de fiecare dintre ei.

A urmat apoi o porțiune a râului liniștită și adâncă, pe care noi o numim “Culoarul Bestiei”. Jim le explică apoi: “În acest loc întins ne putem lua la trântă în mod liber și în siguranță. Dacă cineva preferă să nu participe, doar ridică mâna în semn că întrerupe jocul, și va fi lăsat în pace. Dorim să ne bucurăm cu toții – de aceea haideți să ne respectăm unii pe alții.”

Încăierarea generală începu și, în acea atmosferă generală de veselie, aproape toți au avut parte de o trântă cel puțin odată. Sara cea Sfioasă abandonă și Dora cea Disperată se apropie de ea pentru a vedea dacă totul este în ordine. Liviu Lănțisor îl trânti pe Dorin cel Dur, care ieși la suprafață tușind. Jim se duse să se asigure că totul era în ordine și-i arătă cum să-și fixeze din nou colacul. Dorin cel Dur vru să scape de o a doua scufundare din partea lui Ionuț cel Inadaptat, dar acesta nu-l lăsa cu nici un chip.

Jim se duse într-acolo și-i spuse, “Nu, el a cerut să iasă din joc, așa că ar trebui să-i respectăm dorința. Așa-i corect. De ce nu te iei la trântă cu altcineva?”

Ionuț cel Inadaptat începu să reacționeze agitat, dar curând se potoli. Își găsi apoi bucuria încercând să se ia la trântă cu Jim. Jim însă făcu un joc bun și, curând, acesta, scoțându-și colacul, ceru milă. Curând ne-am apropiat de o altă zonă de rezeșuri și Jim le ceru tuturor să se urce pe colacii lor.

“Asigurați-vă că stați cu șezutul sus deoarece pe această porțiune stâncile ies pe alocuri la suprafață. După ce vom trece de curbă, rămâneți pe mijloc pentru că urmează cea mai spectaculoasă cursă din viața voastră.”

“Hei, asta fost grozav. Haideți încă o dată!”, spuse Ionuț când trecu prin vâltorile acestea. Și cu toții încuviințară, chiar și Sara cea Sfioasă.

Și așa se face că am repetat figura din nou și din nou. Obosiți, ne-am întors cu toții acasă la noi, împărtășind cu entuziasm ceea ce i-a plăcut fiecăruia din aventura noastră. Eu am pregătit o mică gustare din fructe și pâine; două dintre fete au venit în bucătărie să mă ajute. Ne-am așezat în grupuri mici și, curând, începură conversații pline de viață. Jim și cu mine am discutat în mod individual cu câțiva din grup, arătându-ne cu adevărat interesați de ei. Ne doream să ajungem să-i cunoaștem pe toți. Curând, sosi timpul de plecare pentru ei. Am dat mâna cu câțiva dintre ei, iar pe alții i-am îmbrățișat.

“Și când am putea repeta figura?”, întrebă Alina

“Ei bine, ne-ar plăcea să ajungem să vă cunoaștem mai bine. Măine va trebui să împrăștii cu lopata pietrișul acesta pe drumul pentru mașină și să fac mai întâi

ceva treburi casnice, dar pot termina și putem să mergem apoi la râu în jur de ora cinci și jumătate după-amiaza, dacă este bine pentru voi”, propuse Jim.

Au hotărât să vină cu toții, dacă este cu putință. “Pe mâine”, au spus toți în cor.

“La revedere. Vă mulțumim că ați venit. Am petrecut într-adevăr un timp minunat cu fiecare dintre voi”, am spus, făcând cu mâna.

Implicându-i

Ziua următoare, copiii au venit cu toții devreme. Doreau să ne ajute să descărcăm pietrișul din remorcă și să-l întindă cu grebla pe drumul pentru mașină. Jim a discutat cu ei lucruri interesante și s-au distrat muncind împreună.

Maria Muzică-Nebună veni în casă, oferindu-se să mă ajute la ceea ce făceam. O, a fost atât de drăguță! Am terminat de gătit, am strâns ștergarele și am măturat podeaua bucătăriei în timp ce discutam.

“Și ce-ai vrea să faci când vei crește mare, Maria?”, am întrebat-o.

“Chiar nu știu; nu prea m-am gândit mult la asta.”

“Te interesează domeniul medical, munca de secretariat, să faci curățenie sau îți dorești să devii mamă?”

“Ei bine, înclin întrucâtva spre domeniul medical. Mă gândeam să devin tehnician în domeniul razelor X”, răspunse ea.

“Ce anume te interesează în asta?”

“Unchiul meu este un astfel de tehnician și câștigă bani buni.”

“Te pricepi la mecanică sau să demontezi un anumit lucru? Cum stai cu matematica?”

“Sunt total nepricepută la orice ține de mecanică. Am desfăcut odată un ceas stricat și am încercat să-l fac la loc. Tatăl meu s-a supărat rău de tot că nu am mai reușit acest lucru. Cu matematica stau bine, dar nu sunt expertă ca fratele meu. Dar de ce?”

“Mă gândesc mai degrabă la ce ocupație ți s-ar potrivi – decât la ce ocupație ți-ar aduce cei mai mulți bani. Este bine să-ți placă munca. Vei avea întotdeauna bătaie de cap la serviciu, dar este cu totul altceva dacă îți place ceea ce faci. Te-ai gândit vreodată să devii asistent medical?”

“De fapt, m-am gândit. Ai mei îmi spun că niciodată nu voi fi în stare să-mi termin studiile, pentru că sunt prea grea de cap.” Maria Muzică-Nebună lăsa umerii în jos în timp ce îmi spuse asta.

“Ei bine, văd la tine o inimă gata să ofere ajutor – văzând ce ai făcut astăzi aici ca să mă ajuti. Dacă ai o inimă de asistent medical, știu că poți face asta, dacă te străduiești. Nu contează dacă este greu atunci când îți place.”

“Crezi că aș putea? Nimeni nu crede că pot face și eu ceva bun. Am renunțat la ideea de a deveni asistent medical.” Ea se uită la mine cu o licărire de speranță în ochii săi.

“Ai putea încerca asistența medicală – chiar și acum la 14 ani – dacă dorești”, i-am sugerat.

“Aș putea? Cum?”

“Dacă studiezi și te pregătești pentru a deveni un asistent medical calificat, ai putea lucra la un sanatoriu sau la un spital ca personal auxiliar, ca să vezi dacă ai aptitudini și înclinație pentru aceasta. Îți vei forma o idee și despre cursurile pe care o să le faci și îți vei da seama dacă poți face față sau nu. Dacă ai dificultăți în a înțelege ceva, voi fi bucuroasă să te ajut cu ce pot. Eu sunt asistent autorizat și familia mea nu a crezut niciodată că voi termina colegiul. M-au descurajat chiar și să încerc. Dar am reușit, și așa poți face și tu, dacă te vei concentra asupra acestui lucru. Îmi place foarte mult să am grijă de bolnavi. Gândește-te la asta.”

“Mulțumesc! O voi face. Mă voi gândi la acest lucru.” Zâmbi.

Am discutat despre diferite ocupații pe care le-ar putea lua în considerație, dar în cele din urmă, interesul său cel mai mare era pentru asistență medicală. “Chiar m-ați ajutat dacă nu aș înțelege ceva?”, întrebă ea.

“Desigur, o voi face. Tu ești importantă pentru mine. Mi-ar face plăcere să te ajut.”

Am auzit-o spunând în șoaptă: “Mi-ar plăcea ca și mamei mele să-i pese de mine în felul acesta.”

M-am rugat lui Dumnezeu: *Ar trebui să continui discuția sau să o las așa?*

“Să ne ocupăm de această problemă altă dată. Are deja multe la care să se gândească”, îmi conduse Dumnezeu gândurile.

Doamne, să o ajut să meargă alături de Tine?, m-am interesat eu.

“Nu, încă nu”, îmi aduse El în minte.

“Tu ești o fată foarte scumpă, Maria. Chiar îmi place să lucrez cu tine. Cred că este timpul să ne pregătim să mergem la râu. Să vedem dacă ceilalți au terminat cu tot pietrișul de afară. Abia aștept cursa noastră pe râu, tu nu?”

“Desigur, de ce nu?” Maria Muzică-Nebună radia deoarece cineva credea că ea este valoroasă și ar putea deveni asistent medical, și că era cineva acolo ca să o ajute la nevoie.

Ieșind pe veranda din spate, l-am văzut pe Liviu Lănțisor sprijinindu-se de lopata sa în remorca de acum goală, în timp ce Dorin cel Dur și Mihai cel Mincinos se sprijineau în greblele lor în spatele remorcii. Toți erau implicați într-o conversație interesantă cu Jim despre meserii și opțiunile pentru fiecare dintre ei.

“Nimeni nu a încercat vreodată să mă ajute să-mi dau seama ce vreau să devin. Mă încântă ideea de a lucra în construcții pentru a vedea dacă mi se potrivește”, exclamă Liviu.

Dorin cel Dur se gândea să învețe mai bine la școală. I-ar plăcea să conducă într-o zi un magazin de produse sportive, și știa că ar trebui să-și îmbunătățească cunoștințele de matematică pentru a realiza asta. Mihai cel Mincinos nu era sigur de ceea ce ar vrea să devină, dar cu siguranță se bucura de toată discuția aceasta.

Am mers cu toții la râu. Gândul de a ne lăsa purtați de curenții apei și de a ne scufunda unii pe alții ne însuflețea și mai mult în seara asta decât o făcuse data trecută. Faptul că ne cunoșteam puțin mai bine nu a făcut decât să sporească veselia. Mai târziu, în timp ce ne odihneam acasă luând o mică gustare, o mulțime de întrebări s-au ridicat din partea băieților în privința altor meserii pentru viața lor. Doreau să cunoască mai mult despre ucenicie și beneficiile ei. Acum erau interesați de orice sfat care venea de la Jim. Când a sosit timpul să plecăm, nimeni nu dorea să plece. Tot pierdeau vremea ... ca să întârzie plecarea. Când în sfârșit și-au luat rămas bun, i-am îmbrățișat pe toți cu drag – gata cu strângerile de mână. Era evident în ochii lor că dragostea și încrederea creșteau. Jim și cu mine am simțit aceasta ca o dulce recompensă pentru grija și ajutorul dat.

“Când am mai putea merge cu toții la râu?”, întrebă Mihai.

“Timp de o săptămână noi vom fi plecați, dar am putea merge miercuri, săptămâna viitoare. Ar fi bine așa pentru voi?” spuse Jim.

“Rămâne așa”, răspunseră ei în cor.

Arătând interes pentru ei

În ziua stabilită, au venit din nou devreme pentru a ne ajuta la orice era nevoie. Le plăcea să lucreze împreună cu noi; se simțeau apreciați. A primi instrucțiuni din partea noastră era mai degrabă o bucurie decât o povară. Băieții doreau să-l ajute pe Jim să schimbe uleiul la mașină și se certară cu privire la cine ar merita privilegiul de a se băga sub mașină împreună cu Jim.

“Haideți să vă arăt o bună metodă de a rezolva problemele, băieți, ca totul să fie corect. *Bărbații adevărați* au grijă de cel mic, nu-i așa?”

“Cum să fie asta corect când și eu vreau să o fac?”, întrebă Liviu.

“Ei bine, un bărbat adevărat va da o șansă celui mai tânăr. Și tu ai fost odată cel mai tânăr, nu-i așa? Ai avut o șansă? Ori ai fost mereu dat la o parte?”

“Mereu am fost dat la o parte până m-am făcut mai mare și am devenit mai puternic”, răspunse el.

“Un bărbat adevărat are grijă de cei mai tineri deoarece el este un adevărat lider. El vrea să fie corect. Așa că el pregătește o ocazie pentru fiecare. În felul acesta, nimeni nu se simte rănit. În cele din urmă, totul iese bine.”

“Asta este ceva cu totul nou. Într-un fel pare corect. OK, o să am încredere în tine. Să încercăm.”

Așa se face că cel mai mic intră sub mașină cu Jim și-l ajută să schimbe uleiul.

Jim hotărî ca toți să-l ajute la spălarea mașinii. Au început să se bată cu apă, să se alerge unul pe altul prin toată curtea, s-au făcut learcă și s-au distrat, apoi au spălat și mașina.

Mai rămăsese ceva timp, așa că Jim îl luă pe Liviu să-l ajute la verificarea uneia dintre frâne, care făcea zgomot.

“Pare complicat”, comentă Liviu. “Nu am văzut niciodată cum arată un tambur. Pare să fie ceva pietriș înăuntru.”

“Asta-i cauza, tinere. Mă bucur să te am cu mine. Ești un tovarăș isteț. Îmi ești mereu de folos”, îl încurajă Jim.

Apoi ne-am îndreptat cu toții spre râu pentru a ne amuza din nou. Fetelor le era frig, întrucât soarele se ascunsese după nori în seara aceea. Așa că am aprins soba cu lemne ca să se încălzească. Erau atât de calzi și prietenoși ca și propriii mei copii. *Doamne, cum i-aș putea îndrepta către Tine?*

“Caută mijloace pentru a le împlini nevoile. Eu sunt cu tine.”

“Maria, te-ai mai gândit zilele acestea la asistența medicală?”, am întrebat-o eu.

“Ei bine, începe un curs săptămâna viitoare. Aș dori să-l fac, însă mama este împotrivă. Spune ca este o prostie și că nu-mi va plăcea acest lucru. Tata s-a oferit să plătească studiile, dar mama este total împotrivă și s-a certat destul de rău cu el. A fost destul de urât. Vă dați seama că după toate astea nu voi mai putea merge. Sunt chiar dezamăgită. Singurul lucru plăcut care a avut loc a fost să vă întâlnesc pe voi doi.”

“Ești tu o creștină sinceră? Știi tu cum Îl poți lăsa pe Dumnezeu să te ajute în problema aceasta?”

“Mergem la biserică din când în când. Oamenii de acolo sunt tot așa de pestrîți ca oricare alții din cei pe care-i cunosc. Nu găsesc acolo nimic din ceea ce se merită să-ți dorești. Părinții spun una copiilor și alta fac. Așa că nu cred că sunt o creștină. Nu L-am văzut niciodată pe Dumnezeu ajutând pe vreunul din cei pe care-i cunosc. De ce m-ar ajuta El pe mine?”

Mergând în profunzime

“Într-adevăr, *este* multă ipocrizie astăzi în biserică”, am fost eu de acord. “Ai dreptate. Majoritatea celor care se declară creștini nu L-au cunoscut pe Isus în mod personal. Ei eșuează în mod mizerabil încercând să devină creștini prin puterea voinței proprii. Este o stare jalnică. Dar Isus este *real*, cu toate că ei nu sunt. El încă vrea să ne ajute pe mine și pe tine în toate problemele noastre. El tânjește să-ți vorbească prin conștiința ta – nu doar cu privire la ceea ce este bun sau rău, dar și în ce privește drumul cel mai bun pe care să-l urmezi în cariera ta. El poate să schimbe inima mamei tale, astfel încât să te ajute să mergi la cursul de asistenți medicali, dacă așa este cel mai bine pentru tine. El poate să pună cuvintele potrivite în mintea ta – modalitatea cea mai potrivită – pentru a-i vorbi despre asta. Sau El te poate ajuta să stai și să înveți să ascuți vocea Sa vorbind minții și inimii tale. Dumnezeu nu vorbește cu o voce care poate fi auzită; este

asemenea gândului care vine în mintea noastră. Atunci când Îi oferi lui Dumnezeu permisiunea să te conducă, atunci El o va face. Apoi partea ta este aceea de a coopera cu El și de a-L urma.”

“Cum pot să-mi dau seama că este chiar Isus Cel care îmi vorbește?”, întrebă ea.

“Dacă gândul te îndeamnă să faci ceva ce tu știi că este greșit sau rău, poți cunoaște că nu Dumnezeu, ci firea ta pământească sau Satana este cel care se adresează minții tale. Așa că *nu* orice gând este de la Dumnezeu.

“Dar dacă gândul este curat și are în el spiritul lui Hristos, poți avea încredere că Dumnezeu este Cel care vorbește? Trebuie să judecăm acel gând potrivit cu Biblia – așa că trebuie să cunoaștem Biblia, nu-i așa? Trebuie să decidem să o urmăm și de asemenea să o împlinim – aceasta înseamnă a experimenta. Noi trebuie să ajungem să învățăm glasul lui Dumnezeu din experiență.”

“Așadar poți înțelege cât de important este să petreci timp cu Dumnezeu dimineața și să te dedici Lui, astfel încât să te afli sub călăuzirea Sa, și nu a lui Satana. Cere-I să-ți arate care este dorința Sa pentru tine. Te poți încrede în El. El are cele mai bune intenții pentru tine. De exemplu, dacă El îți cere să stai de vorbă cu mama ta, fă ceea ce spune El și fă-o cu bunătate, așa cum ar face Isus dacă ar fi în locul tău. El te va călăuzi. Pune-L la încercare și vei vedea”, am sfătuit-o eu.

“O voi face”, spuse ea simplu.

Eram cu toții așezați în jurul sobei calde, bucurându-ne de o conversația plăcută, când am observat că Alina părea îngrijorată. Jim o întrebă: “La ce te gândești, Alina?”

“Cât de mult mi-aș dori să locuiesc aici mai degrabă decât acasă. Cât mi-aș dori ca părinții mei să mă iubească așa cum o faceți voi. Mi-ar plăcea să vorbesc așa frumos cu părinții mei și să le spun toate problemele și gândurile mele.”

Apoi am văzut cum săracele sale tehnici de rezolvare a problemelor preiau controlul, Alina încercând să se protejeze.

“Dar este în regulă. Nu am nevoie de cineva. Sunt ceea ce sunt, și asta este tot. O să mă bucur să fiu în continuare așa cum am fost și până acum. Cel puțin prietenii mei de aici mă plac. Lor nu le pasă că sunt un obiect stricat. Ei mă acceptă. Nu am nevoie de părinții mei. Sunt oricum doar un necaz și o durere pentru ei.

“Noi te iubim”, am asigurat-o noi. “Spune-ne cum ești tu rea și o pacoste pentru părinții tăi. Cum vezi tu asta?” Am încurajat-o să vorbească mai mult.

Ea se înduioșă și o mică lacrimă căzu pe obrazul său. Căpătându-și calmul, spuse: “Ei bine, părinții mei mă critică mereu. Mereu intrăm în controverse. De ani de zile încerc să le fac pe plac, dar am renunțat – nu pot. Ei mă iubesc în mod condiționat, în funcție de performanțe. Dacă nu gândesc sau nu reacționez așa

cum ar vrea ei să o fac, urmează o altă predică, care mă deprimă mai mult, și se cere un și mai mare efort de schimbare. Câteodată joacă rolul de sfinți și îmi arată ce spune Biblia că li se întâmplă unor oameni ca mine. Mereu țipă. Ca să supraviețuiesc, îi las și merg în camera mea, și dau drumul tare la muzică – sau devin deprimată. Apoi se leagă de mine în ce privește muzica mea. Nu mai îmi pasă ceea ce cred ei.

Noaptea mă furișez pe fereastra de la dormitor ca să mă duc să fiu cu prietenii mei și să găsesc ceva ce mă satisface. Prietenilor mei le pasă de mine. Ei cred că sunt de gașcă.” Și își reveni.

“Cât de des te furișezi de acasă? Ce-ți fac părinții când te prind?”, întrebă Jim.

“Mă strecor pe fereastră cel puțin trei nopți pe săptămână. Nu pot supraviețui fără prietenii mei.” Și se uită la fiecare în parte. “Părinții mei mă prind destul de des. Mama a renunțat să mă mai certe, dar tata mă apostrofează și uneori mă lovește. Dar nu mă interesează ce-mi fac. Într-o zi, curând, plănuiesc să plec pentru totdeauna și să nu le mai stau pe cap.”

“Mă doare inima pentru tine, Alina”, am spus eu. “Ai fost maltrată când ai fost mică? Te-ai numit obiect deteriorat – la ce te referi?”

“Când aveam șase ani, unchiul meu a venit să aibă grijă de noi, copiii, și el a abuzat sexual de mine. Nu era interesat de fratele sau sora mea – doar de mine. Îmi era teamă să-i spun mamei și nu am făcut-o. Îi culca pe fratele și pe sora mea, și apoi mă ținea în brațe și îmi spunea că mă iubește. Pentru mult timp am crezut că era vina mea. Acum înțeleg totul diferit, dar asta nu schimbă nimic!”

“Le-ai spus vreodată părinților tăi despre asta?”, am întrebat eu.

“Ei bine, făceam scandal și eram neprietenoasă când mergeam la ei ca să aibă grijă de noi și, într-o zi, mama m-a plesnit foarte rău, iar eu m-am supărat și i-am spus ce îmi făcea el.”

“Ce au făcut părinții tăi?”

“Nimic. Asta chiar m-a terminat. Părinții mei vorbeau atât de frumos cu mătușa și cu unchiul meu. Nu era corect, mă gândeam! M-a făcut să mă simt fără valoare. Dar nu contează ce mi-a făcut unchiul meu. Era doar o altă respingere alături de celelalte.”

“Cu adevărat nu era corect, Alina. Trebuia să ți se facă dreptate. Dacă aș fi fost eu părintele tău, aș fi făcut ceva. Trebuie să știi că tu ai fost cea nevinovată. Vinovatul trebuia să îndrepte lucrurile. Dumnezeu este acel gen de Părinte pentru tine, chiar acum! Știi asta?”

“Nu, nu știu. La ce te referi?”, întrebă ea.

“Ei bine, Isus va face în final dreptate. Toate lucrurile nedrepte cu care ne confruntăm aici pe pământ vor fi restabilite când Hristos va veni. Isus te iubește cu o dragoste veșnică. El va veni și va face dreptate, în mod special dacă aceasta

nu se întâmplă în timpul vieții noastre. Poți să fii sigură că Dumnezeu cheamă inima unchiului tău ca să îndrepte lucrurile. Dar el are libertatea de alegere pe care Dumnezeu i-a dat-o, și poate refuza rugămintile cerului spre neprihănire. Satana este prințul acestei lumi, de aceea vedem atât de mult rău și atâtea nedreptăți aici.”

Alina privi uimită. “Chiar așa?”, întrebă ea.

“Da, Alina. Hristos vine pentru a-i salva pe cei ai Săi care au decis să nu se mai afle sub controlul lui Satana. Acesta este cel care ne ispitește să acționăm greșit și apoi ne batjocorește datorită propriilor noastre greșeli. El ne duce până într-acolo încât să gândim că Dumnezeu este Cel care ne face așa mizerabili, când adevărul este că Dumnezeu este Cel care-și dorește să devenim liberi și încununăți de succes. Dumnezeu ne-a oferit libertatea de a alege să refuzăm căile greșite și gândurile mincinoase ale lui Satana și să-L acceptăm pe Dumnezeu și ceea ce este bine. Dumnezeu este Cel care ne va oferi puterea Sa pentru a face acest lucru. Dacă încercăm să înfăptuim binele fără Dumnezeu, vom da greș. Fiecare efort de felul acesta realizat prin puteri proprii cu siguranță duce la eșec. Majoritatea creștinilor pe care îi vezi astăzi se bazează pe sine și nu se sprijină pe Dumnezeu. Așa se face că există creștini artificiali, pretențioși și doar cu numele – și nu unii veritabili.”

“Nu am știut niciodată mai înainte acest lucru.” Alina se gândea serios la ceea ce spuneam. După un moment de tăcere, ea întrebă: “Vreți să spuneți că Dumnezeu poate fi unul real și personal? Este El mai mult decât ceea ce văd eu la biserică?”

“Desigur, Alina! Isus este real și personal. El dorește să vină în mintea ta și să te convingă cu privire la ceea ce este bine și ceea ce este rău pentru tine. El nu te va forța așa cum face Satana. El îți oferă posibilitatea de a alege în mod liber să urmezi sau nu sfaturile Sale. El dorește să te cucerească prin actele Sale pline de dragoste față de tine, cel care nu-L dorești. El vrea să te conducă în această viață, astfel încât să-l ierți pe unchiul tău, pe mama ta și pe tatăl tău pentru toate acestea, întrucât El te face să realizezi aceasta prin puterea Sa, nu prin forțele tale. Tu poți face acest lucru prin Isus, iar mintea și sufletul tău pot găsi eliberare.

Când vei accepta iertarea din partea lui Dumnezeu, te vei simți eliberată de toate aceste lucruri, indiferent dacă oamenii care te-au rănit îți vor cere iertare sau nu. Poți să fii liberă. Liberă să fii acea Alina care a intenționat Dumnezeu să fii. Nu o ocrotea Isus pe Maria Magdalena? Nu a ajutat-o El să scape de toate lucrurile rele și i-a vindecat rănilor? Doar iertând vei găsi fericirea pe care o dorești și pe care o cauți. Vezi tu, dragostea și fericirea pe care ți le dorești se găsesc în Isus. Dacă nu o obții de la alții, este în regulă, pentru că Isus îți oferă tot ce ai nevoie.

Poți să fii fericită și împăcată, deoarece Îl poți mulțumi pe Isus. El va deveni Tatăl tău ceresc și El Își va lua timp să vorbească cu tine, să te iubească și să te învețe. El abia așteaptă să petreacă timp cu tine și să-ți vindece rănilile. Poți să fii liniștită chiar și în mijlocul furtunii din casa ta, cu țipete și respingeri, deoarece Isus este întotdeauna cu tine. El niciodată nu te va lăsa sau uita. Poți fi senină și liberă să fii asemenea lui Hristos chiar și în mijlocul acestor furtuni – doar prin Isus. El te va proteja în orice situație din viața ta și va pregăti o cale de scăpare pentru tine. El va pedepsi pe toți răufăcătorii la timpul potrivit.”

“Sunteți sigură?”, întrebă Alina. “Cum pot ști cu siguranță că Dumnezeu îi va pedepsi pe toți răufăcătorii?”

“Poți ști cu siguranță, Alina, deoarece a promis aceasta în Cuvântul Său, și Dumnezeu nu minte! În Romani, capitolul 12, versetul 19, El spune: ‘Prea iubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: ‘Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti’, zice Domnul.’

Dacă tu alegi să vii la Isus, să-L primești ca Mântuitor al tău și, prin El, să-i ierți pe cei care ți-au greșit, El îți va vindeca acele răni. Poți fi eliberată de trecutul tău, ca să nu mai porți cu tine toată viața aceste răni. El te poate elibera de nenorocirea amară care aduce numai chin și moarte sufletului tău.”

Alina cea Abuzată era de acord cu ceea ce spuneam; inima ei tânjea după Isus. “Îmi doresc din toată inima tot ce ai spus. Ajută-mă, te rog! Ce ar trebui să fac?”

“Hai să ne rugăm, Alina”, am spus eu blând. Am îngenuncheat să mă rog chiar acolo și Alina mi s-a alăturat. Jim a îngenuncheat și el și câțiva dintre tineri au făcut la fel, în timp ce ceilalți și-au plecat capetele respectuos, și ne-am rugat cu toții. Pentru început, am înălțat o rugăciune de predare, apoi am făcut un angajament de a învăța cum să-L urmărim pe Dumnezeu și apoi ne-am rugat cerându-i să intervină în familia Alinei pentru a îmbunătăți situația. Ea și-a dorit ca Isus să intre în inima ei și cu siguranță că El a făcut aceasta chiar atunci.

A fost o seară solemnă. Jim a încheiat întâlnirea noastră cu o rugăciune frumoasă, dar simplă, specifică fiecărei vieți, inimi și nevoi a tinerilor, oferindu-I lui Dumnezeu permisiunea de a lucra în fiecare și de a-i conduce și călăuzi în viețile lor. Era îmbucurător să auzi de pe buzele multora dintre ei confirmarea că aceasta reprezenta și dorința inimii lor. Ne-am îmbrățișat cu căldură și ne-am luat rămas bun.

A urma exemplul lui Isus chiar aduce rezultate! Tinerii noștri au adevărate nevoi – ele nu sunt imaginare! Când Îl urmărim pe Dumnezeu în împlinirea acestora, inimile lor se deschid înaintea noastră – și înaintea lui Dumnezeu!

După ce au plecat, i-am spus lui Jim: “Toate aceste inimi sunt atinse de Dumnezeu în acest moment. Mă întreb care va fi următorul pas a lui Dumnezeu?” Jim și cu mine ne-am hotărât să ne rugăm pentru fiecare dintre acești tineri prețioși, aflați în căutarea drumului spre a fi liberi în Hristos.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Îți dorești această experiență și în dreptul tânărului tău, nu-i așa? Te simți nepregătită pentru a o realiza singură? Nu trebuie să o faci singură – nu poți! Dumnezeu este lângă tine și El va avea grijă ca totul să fie posibil și pentru tine, chiar și în circumstanțele cele mai nefavorabile.

În inima fiecărui tânăr există dorința de a aparține familiei sale – de a fi iubit, apreciat și îngrijit. Majoritatea tinerilor sunt foarte îngăduitori cu greșelile părinților, dacă văd o schimbare într-o direcție bună. Ei pot fi ca o gumă de șters și să ierte – nu-ți dorești să te schimbi prin Hristos și să le oferi speranța de care au atâta nevoie? Tinerii voștri își doresc să discute cu voi așa cum și Alina și-a deschis sufletul înaintea noastră, dar mulți dintre ei nu se simt în siguranță. Lăsați-L pe Dumnezeu să dărâme barierele, pentru ca tinerii voștri să aibă acces la inima voastră.

Tinerii noștri înțeleg limbajul nescris care le indică faptul că ar fi o povară, că ne stau în cale și că nu sunt iubiți. Trebuie să corectăm acest limbaj nescris prin călăuzirea, puterea și locuirea lui Hristos în noi.

Noi putem deveni mamele de care tinerii noștri au nevoie – o mamă care petrece timp cu ei, discută, le ascultă păsurile și le oferă soluții practice viabile – într-un mod respectuos, așa cum indică acest capitol. Trebuie să învățăm cum să le oferim celor tineri ocazia de a face lucruri interesante și folositoare. Trebuie să ne apropiem de ei, să ne jucăm și să ne bucurăm cu ei – nu să-i lăsăm să descopere aceste lucruri în grupul de prieteni care îi va accepta. Spuneți-le prin cuvinte, prin timpul petrecut cu ei și prin fapte cât de valoroși sunt pentru voi. Descoperiți lucrurile care-i interesează și ajutați-i mai degrabă să-și atingă propriile ținte decât pe ale voastre. Îndrumarea lor în ce privește alegerea unei meserii este un lucru necesar. Aceasta le va canaliza energia și timpul în mod pozitiv. Ei au nevoie de un scop. Faceți ca temele pentru școală să fie interesante, astfel încât să se dedice lor în vederea atingerii țelului propus. Insuflați-le gândul că își pot realiza visele prin Isus și că voi vă aflați acolo pentru a-i ajuta la nevoie.

Tinerii descriși în acest capitol s-au schimbat mult mai mult decât o indică această scurtă relatare. Citiți în continuare pentru a vedea ce anume i-a schimbat – și cum aceeași abordare îi poate schimba de asemenea pe tinerii voștri. Este atât de ușor să împlinim nevoile esențiale ale tinerilor noștri. Este nevoie doar de o inimă aflată sub conducerea lui Hristos. Și Hristos este acolo pentru voi astăzi, chiar în acest moment.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Capitolul 3

ALINA CEA ABUZATĂ

Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați să faceți binele; ... Veniți totuși să ne judecăm. – Isaia 1:16–18

Telefonul sună. Era Alina cea Abuzată. După seara precedentă, era o cu totul altă persoană. Era bucuroasă și simțea nevoia să împărtășească acest lucru cu noi. Cu o seară înainte, tot drumul spre casă, ea vorbise cu Dumnezeu ca și când nimeni nu mai era în preajmă și, prin acea conversație, a devenit conștientă că era de supărată pe părinții săi pentru că nu făcuseră nimic în ceea ce privește comportamentul abuziv al unchiului ei. S-a surprins vorbind destul de mult cu Dumnezeu despre toate acestea.

Ea s-a predat protecției lui Dumnezeu și I-a cerut să-i deschidă și să înlesnească o cale de comunicare cu mama sa – dacă aceasta ar fi fost posibil – și să-i arate cum să-și ierte părinții și unchiul. Ea dorea să știe dacă Isus era cu adevărat alături de ea, așa cum îi spusese noi.

Chiar în dimineața următoare, Dumnezeu i-a oferit ocazia de a discuta cu mama ei; Alina i-a destăinuit tot ce avea pe inimă. Mama sa nu înțelegea lucrurile ca Alina, dar ea a simțit că a fost ascultată – prima conversație *adevărată* pe care-și amintea să o fi avut cu mama ei. Acum ea spera că Dumnezeu i-ar putea schimba căminul. Poate că Dumnezeu *era* într-adevăr real.

Ne-am bucurat împreună cu Alina și am stabilit să ne întâlnim cu ea în oraș ziua următoare, pentru a lua masa de prânz și a mai discuta. Ea avea încă multe întrebări; acum era nerăbdătoare să facă tot ce putea pentru a conlucra cu Dumnezeu. El Își arătase atât de repede grija față de ea, iar ea înțelesese că El era într-adevăr alături de ea.

“Deci Alina, ai aproape 15 ani. Ce ocupație vrei să ai când vei fi mare?”, întreabă Jim.

“Nu știu”, spuse ea cu privirea în jos.

Am trecut în revistă tot felul de ocupații, căutând o zonă de interes corespunzătoare. Nimic nu părea să o atragă, așa că Jim a împins lucrurile mai departe.

“Ești o fată foarte deșteaptă – pari mai degrabă ca cineva de 17 sau 18 ani decât de 14. Ești o fată plină de viață și care gândește. Alina, îmi este greu să cred că nu ai nimic în mintea ta care sa-ți placă. Haide! Ce ai pe suflet?”

Ea ezită și încercă un răspuns: “Ei bine, i-am spus tatălui meu că doresc să devin antreprenor de pompe funebre. Vreau să conduc un astfel de birou și să fac ca oamenii să arate chiar bine după ce mor.”

Noi îi oferiserăm multe idei, dar la aceasta nu ne gândiserăm! “Asta sună bine, Alina”, replică Jim. “Este cu siguranță diferit! Ești o persoană unică și Dumnezeu poate folosi oameni și în această profesie. Ce ai zice dacă aș vorbi cu tatăl tău să-ți găsim un post de ucenic la un birou de pompe funebre, ca să poți vedea dacă te ține stomacul pentru o asemenea slujbă?”

Acum era rândul Alinei să fie șocată. “Vreți să spuneți că ați face asta? Chiar credeți că tatăl meu m-ar ajuta? Niciodată înainte nu a fost doritor să mă ajute. Chiar vreți să spuneți că ați face asta pentru mine?”

“Sigur că aș face. Acum l-ai întâlnit pe Isus și El te va ajuta să te schimbi și să devii tot ceea ce-ți dorești să fii. Chiar vrei să faci asta, nu-i așa?”

“Cu siguranță! Este lucrul cel mai interesant care mi s-ar putea întâmpla. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.” Fața i se îmbujoră la acea posibilitate neașteptată.

“Ei bine, Alina, sunt însă unele lucruri pe care ar trebui să le schimbi, astfel încât să obții această șansă a vieții tale. Este nevoie să-ți schimbi modul de a te îmbrăca. Nu vei putea merge la un birou de pompe funebre îmbrăcată așa ca acum. Este prea provocator. Nu știu ce fel de oameni lucrează într-un astfel de birou, dar am vrea să te protejăm de o atenție nedorită. Trebuie să te îmbraci decent, fără decolteuri, bluze mulate, fuste mini, fără pantaloni mulați sau prea largi, așa cum obișnuiești să porți acum. Trebuie să-ți creezi o înfățișare de profesionist. Ai vrea să faci acest lucru?”, o încurajă Jim.

“Nu m-am gândit niciodată la asta. Îmi place cum se îmbracă Sally; aș putea să fac și eu la fel.”

“Alina, tu îl ai pe Isus acum”, am intervenit eu, “și poți să învingi toate aceste lucruri care par atât de dificile acum – deoarece Isus este un *Dumnezeu mare*. El te va ajuta să faci schimbările pas cu pas. Nu te teme de schimbare. Isus va începe cu gândurile și ideile tale, punându-le pe unele dintre ele sub semnul întrebării și sugerându-ți noi moduri de a te îmbrăca. Aceasta te poate supăra sau agita. Dar El te va lăsa liberă să accepți sau să respingi ideile Sale. Ține minte, El te poate ajuta doar în măsura în care îl lași să o facă. Trebuie să cauți să afli voia Sa și să înveți să o împlinești. Urmându-L pe Dumnezeu, vei descoperi fericirea și bucuria vieții pe care ți-o dorești. Dumnezeu poate schimba preferințele și antipatiile tale în măsura în care îl lași să o facă. Poți să devii tot ce îți dorești să fii.”

“Într-adevăr, Sally? Este adevărat? Dumnezeu va lucra cu mine în acest fel – chiar și în privința îmbrăcămintei?” Speranța și îndoiala se simțeau deopotrivă în vocea sa.

“Desigur, Alina. Dumnezeu are grijă de fiecare mic detaliu din viața ta! De fiecare dată când vei dori să cunoști voia lui Dumnezeu, El îți va arăta ce trebuie să cunoști și îți va permite să folosești *libertatea de alegere*, care este de mai mare valoare decât ascultarea forțată.

Diavolul se va adresa de asemenea gândurilor tale. Adesea el acționează asupra resorturilor emoționale de genul ‘Nu-mi place asta sau aia.’ ‘De ce trebuie să schimb asta?’ Simțăminte de indignare vor însoți această problemă. Satana nu te va lăsa liberă să alegi; el va încerca să te forțeze și să te constrângă, adesea folosind propriile tale sentimente, emoții și pasiuni ca un argument puternic. Dacă nu vei urma îndemnurile sale, el va folosi și mai multă forță și constrângere. Aceasta este vocea lui Satana. Va trebui să înveți să distingi între aceste două voci.”

“Am început deja să observ această diferență în relația mea cu mama”, reflectă Alina.

Am continuat. “Ai înțeles deja că a-L urma pe Isus aduce rezultate bune în relația cu mama ta; același lucru se va întâmpla și în ce privește îmbrăcămintea ta. Tot ce trebuie să faci este să hotărăști să te îmbraci ca pentru Isus. Nu pentru un grup sau altul. Nu te schimba de dragul bisericii sau al unei persoane, nici chiar pentru mine, ci fă-o pentru Isus. A te îmbrăca pentru El va face ca schimbările să fie de durată, deoarece Isus deține puterea care-ți poate schimba gândurile, sentimentele, obiceiurile și ideile din străfundul inimii – când Îi oferi permisiunea să o facă. Aceasta duce la stabilitate. Dar dacă te îmbraci pentru a te potrivi ideilor altei persoane, cel mai probabil vei renunța, vei fi inconsecventă și vei crede în mod greșit că Isus este Cel care te obligă să faci ceva ce nu-ți dorești. Clarifică acest lucru cu Dumnezeu.”

“Ei bine, sunt nerăbdătoare să încerc și să văd. Dacă acesta este prețul cerut pentru a lucra ca antreprenor de pompe funebre, pot să o fac!”, spuse cu entuziasm Alina cea Abuzată.

Suișuri și coborâșuri

Jim a sunat și a vorbit cu tatăl Alinei și, când și-a dat seama de posibila influență pozitivă pe care o poate avea în viața fiicei sale, a fost dispus să se implice. Alina s-a dus acasă și a avut o discuție plăcută cu tatăl ei. Ea i-a spus de ce se furișa din casă noaptea, i-a povestit de nevoia ei de a fi acceptată și de a avea pe cineva care să o asculte, precum și de dorința ei ca acel “cineva” să fie părinții ei. L-a întrebat de ce nu părea să asculte sau să-i pese. Au avut o discuție plăcută! Mamei sale încă nu părea să-i pese sau să înțeleagă, dar tatăl ei se purta cu compasiune și atenție față de ea. Asta era bine. Această grijă din partea tatălui ei deveni o bună motivație ca să se considere specială.

Alina își schimbă modul de a se îmbrăca ca să se poată pregăti pentru marea ei oportunitate. Se avântă să studieze tot ceea ce putea găsi despre antreprenori

de pompe funebre – chiar dacă nu era plătită. Acum nu mai avea timp ca să intre în bucluc. Chiar și notele s-au îmbunătățit, deoarece acum ea avea un scop. Era o fată foarte isteată. Interesul ei era mare și se simțea ca în cer – viața era frumoasă! Părinții ei discutau mai mult cu ea și viața de familie se îmbunătățea. Era plină de speranță și simțea mai multă dragoste decât cunoscuse vreodată din partea părinților ei.

Într-o zi, m-a sunat supărată. “Mama încearcă să fie diferită după discuția noastră, dar se pare că nu poate să mă înțeleagă. Am atâtea lucruri pentru care să mulțumesc! Îi văd pe părinții mei atât de diferiți zilele astea. Dar reacția *mea* față de mama este ca o tornadă și asta mă preocupă. Reacționez atât de urât față de ea, fără să vreau asta. Mă simt prost după aceea. Petrec timp cu Dumnezeu în fiecare dimineață – în aproape toate diminețile – dar asta nu mă ajută. Ce se întâmplă cu mine?”

I-am răspuns: “O întrebare pe care trebuie să ne-o punem, ca urmași ai lui Hristos, este: ‘De ce reacționez în felul acesta?’ A te cunoaște pe tine însăși necesită multă înțelepciune. Adesea noi reacționăm violent din cauza trecutului nostru. Lasă-mă să mă explic. Tu ai crescut simțindu-te ne iubită și nedorită din cauza comunicării non-verbale și verbale a mamei tale. Satana te-a mințit – că mama ta nu te iubeste – și prea adesea ai crezut aceasta. Aceste gânduri eronate te-au determinat să-ți formezi obiceiul de a răspunde într-o manieră defensivă. Probabil te-ai depărtat emoțional de mama ta de-a lungul anilor, deoarece ai resimțit lipsa ei de dragoste față de tine.”

“Ai dreptate”, interveni Alina. “Mă duceam să mă joc afară numai ca să fiu departe de mama mea. Mă duceam în camera mea sau cu prietenii – orice numai să fiu departe de ea. Mereu mă săcâia și nimic nu puteam face bine decât în felul ei, ca un robot. Mă *protejam* ca să nu mai fiu rănită de ea.”

“Da, acestea sunt *obiceiuri trecute*. Toate acele vechi *probleme nerezolvate* dezlanțuiau furtuna emoțiilor pe care mi-ai descris-o, și asta fără ca tu să decizi în mod conștient. Reacționezi în mod automat ca să te protejezi când mama ta spune sau face ceva asemănător modului în care ea acționa în trecut. Tu reacționezi față de trecutul plin de episoade dureroase în singurul fel pe care-l știai până acum. În acest mod nu făceai decât să fii sclava propriilor sentimente.

Însă Dumnezeu a venit ca să ne elibereze de acest mod greșit de a reacționa. El vrea să ne ajute să avem gândurile Lui, sentimentele Lui și să folosim puterea Lui pentru a face această schimbare. El are nevoie permanent ca tu să-I permiți să șteargă acest *mod vechi de a reacționa*. Pentru a face acest lucru, El are nevoie de timp pentru a sta de vorbă cu tine despre acest lucru – și tu cu El. El dorește ca tu să înțelegi de ce reacționezi în acest mod. El te va face să te gândești adesea la acest lucru, folosind întrebări care să-ți ghideze modul de a gândi. Urmează-L. Dacă devii închisă și emotivă, este cel mai probabil că Satana introduce aceste

gânduri ca să te descurajeze. Atunci când mintea hoinărește în felul acesta, întoarce-o la Dumnezeu. Declară că vrei să te afli sub protecția lui Dumnezeu, nu a lui Satana. Înțelegi acest lucru?”

“Cu siguranță pare logic. Dumnezeu se aseamănă mult cu un părinte, nu-i așa?”, întrebă Alina.

“Da, El este un părinte, Alina. Dumnezeu va dori de asemenea să te învețe cum să o ierți pe mama ta. Sunt sigur că, dacă ai cunoaște trecutul mamei tale, ai descoperi că a fost unul dificil și că ea moștenește unele lucruri din trecut. Așa că Dumnezeu dorește să te învețe să-ți fie milă de ea, deoarece tu înțelegi că ea se poartă față de tine în felul acesta, rănindu-te, deoarece acesta este singurul mod în care se poate proteja pentru a nu fi rănită. Sunt *vechile obiceiuri* la lucru. Dumnezeu va lucra asupra minții tale, astfel încât să ai milă și compasiune pentru mama ta. Apoi, El te va învăța cum să o ierți din toată inima ta, și aceasta prin harul Său care acționează asupra gândurilor tale. Dumnezeu are nevoie de gândurile tale mai întâi, ca să poată să-ți schimbe sentimentele. Împărtășirea gândurilor bune venite din partea lui Isus poate crea sentimente bune. Isus a venit să răscumpere caracterele noastre, care constau în gândurile și sentimentele noastre laolaltă. Dumnezeu cunoaște faptul că, *prin noi înșine*, noi nu le putem schimba. El știe că avem nevoie de El pentru a ne remodela. El așteaptă consimțământul și dorința noastră ca El să realizeze acest lucru. Atunci când Dumnezeu deține gândurile și sentimentele noastre, El ne poate face să reacționăm diferit. Gândurile și sentimentele noastre formează și determină reacția în bine sau în rău. Înțelegi acest lucru?”

“Da! Totul prinde sens. Așa că am nevoie să stau de vorbă cu Dumnezeu pentru ca El să mă ajute să discern toate lucrurile. El o înțelege și pe mama și pe mine. Nu am realizat cât de important era acel timp petrecut cu Dumnezeu în cursul dimineții. Mama chiar a avut o copilărie grea”, comentă Alina.

“Dumnezeu vrea să te ajute ca familia ta să devină mai bună, dar mai întâi El dorește ca cineva – părinte sau copil – să ajungă să-L cunoască, să-I recunoască vocea și să-L urmeze. Dumnezeu are nevoie de tine ca să colaborezi cu El, pentru ca, astfel, El să te elibereze. Când obții eliberarea de trecutul tău, îi vei spune mamei tale ceea ce poate face Isus pentru ea. Și nu vor fi doar vorbe. Vei putea împărtăși acest lucru în mod foarte practic, din experiența ta. Vei înțelege luptele din gândurile, sentimentele, emoțiile și obiceiurile ei. Atunci vei putea să o încurajezi, arătându-i ce trebuie să facă cu gândurile și sentimentele sale greșite și cum să evite amărăciunea întorcându-se la Dumnezeu. Îi poți împărtăși modul în care poți fi schimbat prin Isus. Puțini înțeleg astăzi modul în care Dumnezeu lucrează cu noi, eliberându-ne de aceste obiceiuri vechi.”

“Îmi doresc acest lucru!”, exclamă Alina cea Abuzată.

“Iertând vei deveni liberă, Alina. În timp ce îi ierți pe alții, vei fi liberă în

Isus și vei deveni Alina cea fericită. Nu trebuie să mai păstrezi din cicatricile lucrurilor rele care ți s-au întâmplat în trecut, iar acesta nu te va mai durea, răni sau stânjeni. Vei fi curățită așa cum numai Isus o poate face! Dumnezeu iartă situația de abuz prin care ai trecut. Dacă Îi mărturisești acest lucru, El te va ierta și te va curăți.* Și astfel adevărul te va face liberă, și vei fi cu siguranță liberă. Gândurile noi venite din partea lui Dumnezeu vor lua locul celor dureroase. În felul acesta poți să rămâi neclintită și să trăiești o viață fericită pentru totdeauna împreună cu Isus, chiar în cazul în care circumstanțele din familia ta nu s-ar schimba sau unchiul tău nu și-ar cere niciodată iertare.”

“Într-adevăr? Îmi doresc asta!”, răspunse Alina cea Fericită. “Cum se poate întâmpla asta?”

“Ei bine, când Îl vei cunoaște pe Isus în mod personal, El îți va arăta gândurile și sentimentele rele și te va ajuta să le înlocuiești cu cele bune venite din partea lui Dumnezeu. El va fi Păstorul tău, care să-ți dea gânduri noi și puterea *de a lua* decizii bune.”

Am continuat: “De exemplu, în loc să gândești sau să crezi că mama ta te urăște și că-i stai în cale, poți crede că te iubește atât de mult cât poate acum. Dumnezeu te poate face să ai înțelegere față de trecutul ei care a determinat-o să reacționeze într-un mod jalnic. Dumnezeu te va călăuzi să ai milă față de ea și să apreciezi la ea tot ceea ce poți în momentul de față. Atunci vei recunoaște că nu te poți aștepta ca ea să se schimbe înainte de a-L întâlni pe Isus și de a găsi puterea de a se schimba. Prin ea însăși ea nu se poate schimba mai mult decât ai putea tu. Rugându-te pentru ea, privind-o prin ochii lui Dumnezeu, poți deveni liberă să o iubești cu adevărat. Dumnezeu va pune în tine acel sentiment de mulțumire și ajutor în rugăciune pentru mama ta. Acum, tu poți fi recunoscătoare pentru dragostea pe care o poate arăta. Nu ar fi extraordinar?”

“O, da! Încep să înțeleg mai mult! Înțeleg că și tatăl meu a avut o viață dificilă, ca și mama. El mi-a asigurat mai mult decât a avut el în copilărie. Aceasta reprezintă dragostea sa pentru mine, nu-i așa?”

“Da, așa este! Acum înțelegi”, am încurajat-o eu. “Isus a venit să te elibereze de aceste gânduri mincinoase, denaturate, pervertite, care stârnesc *vechea* durere. Gândurile noi puse de Hristos vor risipi mai întâi furtuna gândurilor. Apoi, pe măsură ce vei împărtăși gânduri curate, El va alunga de asemenea și reacțiile violente. El spune în dreptul tău: ‘Taci ... fii liniștită!’”

Înțeleg acum!”, spuse Alina.

Speranța încolțește

După ce Alina cea Abuzată a înțeles lupta dintre Hristos și Satana pentru gândurile și sentimentele ei, a început să creadă că Dumnezeu va împlini la vremea

* 1 Ioan 1:9

Lui lucrarea începută în ea și în familia ei. Speranța luase locul disperării, rănilor și deznădejdiei. Ea începuse să cunoască un Mântuitor personal care era suficient de puternic pentru a rezolva posibilele probleme care ar fi putut apărea în viața ei.

“O dată ce scapi de aceste perspective înșelătoare, negative, cu privire la viața ta, și descoperi că Dumnezeu te curățește de tot ceea ce este rău, atunci pacea Cerului îți va inunda sufletul. Apoi Dumnezeu te va folosi ca să împărtășești această nouă înțelegere a lucrurilor cu mama ta, ca și ea să găsească aceeași liniște și eliberare de trecutul său și de tehnicile greșite de rezolvare a problemelor, așa cum ai făcut tu. Asta este emoționant!”

Speranța licări pe fața Alinei, fără ca măcar vreo schimbare să se fi întâmplat cu părinții ei sau în împrejurările vieții sale. Ea avea o nouă înțelegere, un scop și o direcție în viață. Pregătirea pentru posibila ei carieră o făcea să se simtă valoroasă. Ea spera că situația familială se va schimba și că nu va mai trebui să reacționeze asemenea unei furtuni dezlănțuite. Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru prezența Sa personală alături de ea, călăuzind-o. Se încredea în Isus.

Stând acasă, Alina și cu tatăl ei se uitară cu atenție prin paginile aurii, căutând birourile de pompe funebre din zona respectivă. Apoi, au trecut cu mașina pe la fiecare dintre ele, observându-le pe cele care se aflau cel mai aproape de casă. Apoi începură să aibă întrevederi la diversele firme. Alina se îmbrăca decent, dar atractiv. Cei din conducerea uneia dintre firme au prezentat un mai mare interes față de Alina decât față de ceilalți candidați. Ea a discutat împreună cu tatăl ei timp de câteva zile și s-a rugat lui Dumnezeu pentru a-i conduce în alegerea lor. Apoi și-a oferit serviciile în mod gratuit celei mai atractive oferte.

Alina cea Abuzată se afla din nou bine dispusă, așa că ne telefonă pentru a ne împărtăși entuziasmul și bucuria ei. Jim o încurajă, spunând: “Să devii atât de valoroasă, încât ei să nu se poată descurca fără Alina cea Fericită. După două săptămâni de lucru, întâlniți-vă pentru a negocia salariul. A-ți face astfel ucenicia este asemenea educației gratuite de la colegiu. Cum te simți acum?”

“O, sunt atât de bucuroasă! Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns pentru că m-ați ajutat să ajung aici! Tatăl meu și cu mine discutăm acum așa cum nu am făcut-o niciodată înainte. Materiile de școală sunt pentru mine acum importante. Am nevoie să-mi îmbunătățesc abilitățile matematice. Tatăl meu spune că m-ar învăța unele tehnici de simplificare a socotelilor. Conducerea biroului de pompe funebre mi-a spus că ar fi bine de asemenea dacă aș cunoaște anatomia și fiziologia. Aș vrea să le învăț. Mi-au oferit să citesc unele cărți care-mi vor fi de folos și voi trece prin ele în timpul liber. În vara aceasta am de gând să-mi cumpăr cărțile acelea de anatomie pentru a învăța toți mușchii și toate oasele, ca să am și eu habar când oamenii le vor aduce în discuție.”

Vedeți, părinți, că a avea un scop și o orientare în viață nu face decât să confere interes și plăcere pentru lecțiile școlare? De ce? Pentru că acum tânărul

are un scop. A învăța devine așadar un pas înspre țelul personal. Timpul este umplut cu lucruri bune, esențiale, mai degrabă decât cu frivolitate, gânduri rele, activități greșite sau de mică însemnătate și prietenii nesănătoase.

Învățând și crescând

După câteva săptămâni de ucenicie, Alina era chiar mai entuziasmată. Învăța acum o mulțime de lucruri. Trebuia să curețe, să măture și să strângă echipamentul. A asistat destul de mult și a făcut tot felul de pieptănături înaintea expunerilor. Unele lucruri au părut macabre, însă importante erau rezultatele finale.

“Ce mai faci, Alina?”

“Ei, destul de bine. Mi-au permis astăzi să asist puțin. Ei doresc mai întâi să termin de citit cărțile pe care mi le-au dat. Eu o consider pregătirea mea pentru carieră. Este o muncă enormă și îmi ia tot timpul liber pe care îl am în fiecare seară. Îmi place acolo și lor le place de mine. Așa că m-au angajat. Vă vine să credeți?”

Știți, lucrurile merg mai bine chiar și acasă. Este mult de lucru la birou – cum ar fi pregătirile pentru primirea oaspeților. Învăț să apreciez mai mult ordinea și gustul pentru aspectul exterior. Astfel că am schimbat înfățișarea camerei mele de la una neglijentă la una extraordinară. Mamei mele îi place faptul că mă îngrijesc atât de mult de camera mea. Chiar m-a rugat să o ajut să aranjăm sufrageria într-un mod mai ordonat și mai atractiv. Ei, cred că va fi grozav.”

“Cum stai cu replicile tale la adresa mamei?”, am întrebat.

“Chiar am continuat să petrec timp cu Dumnezeu dimineața – în rugăciune, studiu și vorbind cu El, precum și ascultând vocea Lui vorbindu-mi. Am avut de asemenea și câteva experiențe. Atunci când m-am simțit îndemnată să fiu tăioasă cu mama, Dumnezeu mi-a atras atenția, aducându-mi în minte gândul acesta: *‘Alina, n-ai vrea să reacționezi diferit de data aceasta?’* Asta m-a ajutat să-mi amintesc de planul alternativ, acela de a striga la Dumnezeu pentru ajutor pentru a ști ce anume să răspund și cum să răspund.

El mi-a sugerat simplu: *‘Fii respectuoasă cu mama ta.’*

Și am făcut-o. Și s-a văzut diferența. Nu am mai încercat să o pun la punct ca de obicei. Iar Dumnezeu a pus în inima mea compasiune pentru ea. Am întrebat-o într-o zi despre anii copilăriei sale. Au fost groaznici. Ea îmi oferă mai mult decât a avut ea. Și chiar mă iubește! Numai că nu știe cum să o arate așa cum ar dori. Încă învăț cum să-I ofer lui Dumnezeu gândurile și sentimentele mele rele, însă progrez. Atunci când voi reuși mai bine, voi împărtăși acest lucru cu mama – dacă va dori să asculte.”

“Alina, asta înseamnă calificare la locul de muncă. Este ca ucenia ta. Te uiți la oamenii aceștia care te ajută să înveți tot felul de legături și, privind, citind, învățând și experimentând, ajungi să înveți. Așa este și în relația cu Dumnezeu.

Ești ca un ucenic sub îndrumarea Lui, învățând să recunoști vocea Lui zi de zi și să discerți prin puterea Lui ceea ce ar trebui să faci și cum ar trebui să faci.

Înveți o muncă folositoare și dobândești obiceiuri eficiente de lucru. Alături de Isus înveți cum să abordezi propriile obiceiuri, gânduri și emoții greșite, ceea ce reprezintă *adevărata* dezvoltare a caracterului. Vei ajunge astfel să porți responsabilități mai mari în cămin, precum și la locul de muncă. Acest lucru este grozav. Vei deveni o domnișoară distinsă! Îți place să fii așa de ocupată?”

Alina cea Fericită zâmbi și spuse: “O, îmi place. Mă simt folositoare. Simt că este nevoie de mine și că sunt valoroasă.”

Și Alina cea Fericită a continuat să crească. A avut parte de încercări și căderi. Atunci când părinții ei nu au putut să o ajute, Jim și cu mine am fost alături de ea. A ajuns să vadă că Dumnezeu a fost alături de ea în toate situațiile. A înțeles cum modul în care se îmbracă ar putea să o ajute în relațiile cu bărbatii. Își dorea acum să fie curată! A învățat să continue să caute împreună cu Dumnezeu o soluție la următoarele întrebări: ce ar putea face ca viața de cămin să devină mai fericită, cum să reacționeze în fața mâniei sau nedreptății apărute în cămin sau la serviciu și cum să fie perseverentă în ce privește studiul. Dumnezeu a ajutat-o chiar să-și explice apariția mâniei și cum să-i facă față, astfel încât ea reuși în mod repetat să se elibereze de această plagă.

Ea privise la Dumnezeu ca fiind aspru și nedrept și nu iubitor, gata să aibă grijă de noi și să ne ajute. Se considerase întotdeauna un om de nimic, dar acum ea a învățat că, prin Hristos, ea are o valoare infinită. Începu să înțeleagă faptul că este capabilă și inteligentă, și că, astfel, ea nu trebuie să se considere pe sine ca fiind inutilă sau nătângă. Ea devine acum un lucrător energic și loial de la frageda vârstă de 15 ani. Dumnezeu devine real pentru ea. Ea își iese din fire mult mai rar decât înainte. Și devine acum din ce în ce mai fericită.

Măinile care au o ocupație sunt fericite. Dându-le un sens și o direcție se elimină lenevia, care este atelierul de lucru al Satanei. Intrând într-o relație strânsă și sănătoasă cu tinerii noștri, oferindu-le instrucțiuni cu privire la drumul pe care să meargă, și aceasta într-o manieră atractivă, Îl vom prezenta pe Dumnezeu ca fiind real, personal, atractiv și gata să ajute, așa cum și este.

“Poate un etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?”* Hristos spune: “Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.”†

* Ieremia 13:23

† Ioan 15:4,5

Vântul care le susține aripile

Visurile și dorințele tinerilor noștri reprezintă vântul care îi îndeamnă la zbor. Acele aspirații pot constitui motivația lor de a ajunge la Hristos în mod personal. O dată ce pătrundem cu dragoste în inimile lor, noi le putem încuraja în intențiile bune de a-și îmbunătăți viața și de a le ocupa timpul într-o manieră folositoare. Folosiți nevoile lor pentru a-i întoarce la Hristos, pentru a-I descoperi vocea și dorința în viețile lor, precum și harul Său dătător de putere, care poate face ca visurile lor să devină realitate. Un pui de vultur care este tot timpul ocupat învățând să zboare face chiar ceea ce a intenționat Dumnezeu ca el să facă. A zbura înseamnă să descoperi că Isus este Prietenul, Mântuitorul și Creatorul tău personal, care este interesat de fiecare detaliu al vieții tale.

Tinerii, de la vârsta de 14, 15 ani în sus deprind astfel “arta de a zbura.” Aceste lecții primite de timpuriu, sub îndrumarea noastră atentă și încurajarea dată prin Duhul Sfânt, reprezintă condițiile esențiale necesare pentru a dobândi propria independență. Cu cât vor crește, cu atât ei ar trebui să devină mai pregătiți să trăiască folosind un program propriu de zbor, deoarece ei îl cunosc pe Isus în mod personal și sunt dependenți de El pentru călăuzire. A-l lăsa pe un tânăr, care nu-l cunoaște pe Dumnezeu în mod personal, să zboare liber, înseamnă să faci un lucru periculos. Încercările lui de a zbura vor fi determinate de trecutul său și de propriile sale impulsuri. Succesul sau eșecul zborului tinerilor noștri depinde în mare măsură de călăuzirea în mod corect din partea părinților a pașilor celor tineri către o ocupație de viață, precum și de modul în care îi învață să vină ei înșiși la Hristos.

Discutați cu tinerii voștri care va fi viitoarea lor carieră. Observați care sunt talentele lor. Vedeți care sunt îndemnările lor. Care sunt dorințele lor? Care sunt aspirațiile lor? Insuflați-le ținte înalte. Vorbiți-le tinerilor voștri despre valoarea lor. Arătați-le faptul că ei pot totul în Isus. Fiți realiști cu ei într-un sens pozitiv. Apoi oferiți-le ocaziile de a experimenta cum ar fi să fie asistent medical, antreprenor de pompe funebre, mecanic, doctor sau orice altceva. Orice copil dă tot ce are mai bun atunci când are un sens sau o țintă în viață. Discutați cu tânărul vostru despre probleme reale, curente cu care se va confrunta. Asigurați-l că poate face față cu succes acestor probleme și că îl veți ajuta să devină ce poate el mai bine și că Dumnezeu va schimba ce este nevoie să fie schimbat înăuntrul său și că îl va călăuzi în mod providențial pe cel mai bun drum posibil. Arată-i ce face Isus pentru el!

Țintele și indicațiile voastre se vor schimba potrivit cu ceea ce creșteți. Creșteți un om de știință în domeniul rachetelor? În cazul acesta, știți că studiul este ceva natural pentru el, așa că asigurați-vă că echilibrați programul său cu exerciții fizice și implicare socială. Dumnezeu dorește echilibru! Creșteți un chirurg? Lăsați-l atunci să aibă grijă de tăieturile și zgârieturile voastre. Permiteți-i să vă

scoată vreo așchie, pentru a căpăta o manieră cât mai plină de tact. Creșteți un inginer? Oferiți-i ocazia de a improviza un banc de lucru, de a construi o colibă, sau de a turna beton, sau chiar găsiți-i un loc de muncă undeva. Dacă ocupația cu care se îndeletnicește nu prea i se potrivește, este cu mult mai bine să descoperiți acest lucru la adolescență decât mai târziu. Orientați-l către altceva, dacă domeniul ales nu este realizabil.

Dacă nu puteți să-i îndreptați pașii spre a face practică, găsiți pe cineva de încredere care ar putea face acest lucru. Umpleți timpul tânărului vostru cu lucrurile bune și foarte bune din viață. Acestea vor alunga – sau cel puțin vor reduce – incursiunile Satanei în viața sa. Învățați-l practic despre un Isus real, care îl poate ajuta, care este alături de el și care va merge și va vorbi cu el. Nu vă gândiți la neajunsurile voastre în a face acest lucru, deoarece implicațiile sunt veșnice. Noi trebuie să fim alături de tinerii noștri!

Dincolo de toate acestea, dorim să le oferim copiilor noștri capacitatea de a zbura peste impulsurile firii pământești! Numai prin întâlnirea și cooperarea cu Hristos ei pot dobândi un real succes!

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Atunci când ești o mamă singură, lucrurile se întâmplă în viață așa cum niciodată nu ți-ai dorit să se întâmple. Alina a fost tratată în mod greșit în toți acei primi ani de formare. Nu nega că s-a întâmplat. Nu da vina pe copil. Cere putere și înțelepciune de la Dumnezeu pentru a face față problemei – în primul rând pentru tine, apoi pentru copilul tău. Oferă-i propriului copil suportul emoțional de care are nevoie. Fă-l să știe că îl iubești. Dacă asta cere să renunți la “obiceiuri din trecut” – atunci fă așa! Merită să faci schimbarea necesară, aceea de a rupe acest ciclu al disfuncțiilor din familie!

Dumnezeu poate șterge petele păcatului, ale circumstanțelor, ale judecății defectuoase și ale greșelilor, dacă le înfruntăm *prin Hristos*. A le nega sau a nu le înfrunta nu va face decât să lase răni adânci și de durată, care vor înăbuși în propriul copil speranța într-o viață fericită. A nu reacționa față de abuzul din viața copilului sau tânărului tău înseamnă să emiți un mesaj explicit că nu îl/o iubești. Aceasta are implicații foarte distructive și cu bătaie lungă. Însă amintește-ți că Dumnezeu poate șterge aceste urme. Aleargă la El pentru vindecarea emoțională care trebuie să aibă loc. Aceasta este posibilă.

“Apropiați-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi.”*

* Iacov 4:8

Capitolul 4

TRECUTUL JOACĂ UN ROL

Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea.

– Psalmii 51:5

“Prostuța Sal din Siam! Prostuța Sal din Siam! Prostuța Sal din Siam!” striga Dean, unul dintre frații mei. Am încercat să-l ignor, dar nu s-a oprit. În cele din urmă, m-am repezit să-l mușc pentru a-l face să tacă. Vedea că mă enervez, și înflăcărarea lui sporea. Așa că l-am pocnit. El a făcut la fel. Eram adolescentă acum, dar asta se întâmpla de ani de zile. El câștiga întotdeauna, iar resentimentele mele creșteau. Întotdeauna trebuia să fiu tachinată de el fără vreun drept de apel.

Eram cel de-al cincilea copil și prima fiică a lui Walter și a lui Vicki. În timp ce părinții mei erau bucuroși că în sfârșit aveau o fată, curând am devenit doar o altă grijă pe lista lucrurilor ce trebuiau făcute de Vicki și o gură în plus de hrănit pentru Walter. Ei aveau puțin timp pentru a petrece cu mine. În timp ce toate nevoile mele fizice erau în mod conștiincios împlinite, am crescut având deseori sentimentul că le stau în cale. Mama mea a fost casnică în timpul primilor mei ani de viață, însă croitoria îi lua tot timpul, toată atenția și energia. Curând am învățat că se aștepta ca eu să nu o încurc și că trebuia să-mi văd singură de joacă. Mă jucam cu pietre, coloram, făceam acrobații, găsindu-mi drept companie pe papagalul familiei sau pe fratele meu Byron.

Fratele meu Byron era neastâmpărat, însă din anumite motive mama părea să-i ia întotdeauna apărarea, chiar dacă i-aș fi spus cinstit adevărul legat de ciondănelile noastre. Eram în mod incorect etichetată drept una care născoceste povești și o mincinoasă. Copiii învață să-și accepte soarta; ei nu au nici motive și nici experiența necesară să facă altfel.

Ceilalți trei frați ai mei mai mari se ocupau, de asemenea, singuri de creșterea lor; pentru ei, eu nu eram decât o pacoste. Tyson, care era cel mai mare, era în armată; când a venit în permisie, m-a luat de păr și m-a ciufulit fără milă – în glumă, desigur. Dean și Sam, care erau cu șase și nouă ani mai mari ca mine, erau ocupați cu școala, cu tovarășii și cu activitățile vârstei lor. Atunci când erau acasă, nu păream să am mai multă importanță pentru ei decât o masă sau o lampă.

Cu toate că Vicki mergea uneori la biserică, Walter era preocupat de bunăstarea spirituală a copiilor săi și îi ducea în mod regulat la o biserică luterană conservatoare. M-am îndrăgostit de muzica de cor. Stând în biserică și ascultând

corul, mă *simțeam* înțeleasă. Adesea cântările exprimau tristețea din inima mea, și tânjeam după vindecarea și eliberarea exprimate de aceste cântece. Eram o fată foarte timidă, care mă ascundeam după fusta mamei mele în rarele ocazii în care ea venea la biserică. Adeseori mă furișam pe o bancă, sperând să nu fiu observată. Timiditatea mea a sporit odată cu perioada adolescenței. La orele de religie, teama de a nu fi respinsă și/sau de conflict mă împiedica să spun ceea ce gândeam. Anxietatea emoțională era un mod de viață.

La vârsta de 10 ani, Byron dorea să stea cu prietenii și era necăjit de faptul că trebuia să aibă grijă de sora lui mai mică, deși eu nu îi încurcam cu nimic. La vârsta de șapte ani am urcat cu ei pe acoperișul școlii, mă întreceam cu ei în ochirea cutiilor și mergeam cu bicicleta la fel ca oricare alt băiat. Dar într-o zi, Byron a refuzat înadins să aibă grijă de mine. Îmi spuse că ne vom juca de-a cowboy-ii și indienii – iar eu eram cowboy-ul. Începu urmărirea. Curând, “indienii” m-au prins și m-au legat strașnic de un copac în curtea din spate a vecinilor. Apoi băieții fugiră. După foarte mult timp, am priceput că fusesem atât abandonată, cât și respinsă. Nu era nimeni acasă, așa că lacrimile nu erau de nici un ajutor. În cele din urmă, am început să strig până am primit ajutor.

Învățând broasca țestoasă să reacționeze

Rareori puteam discuta cu părinții mei despre necazurile mele. O, puteam să vorbesc despre lucruri neimportante, însă era clar că mama nu mă asculta. Niciunul dintre părinți nu avea timp sau dispoziție pentru a discuta despre rezolvarea problemelor sau despre simțăminte sau pentru a sugera răspunsuri potrivite.

Mama era cea care aplica disciplina în casă. Atunci când greșeam, mama mă muștra printr-o tăcere de gheață – o tăcere care mă făcea să-mi imaginez ce anume greșisem. Deseori consideram greșeala mai mare decât era în realitate, deoarece niciun dram de rugămintă, justificare sau iertare nu detensionează situația. Dorind din tot dinadinsul să obțin aprobarea mamei, încercam să îndeplinesc unele sarcini casnice, dar mama răspundea de obicei prin critică sau făcea din nou ea însăși acele treburi în grabă și cu un spirit mânios. Rezultatul era o nesiguranță și o neliniște adâncă ce-mi provocau gânduri vătămătoare. Curând, am învățat să mă retrag în propria carapace pentru a mă proteja – asemenea unei broaște țestoase. Credeam într-adevăr că nu eram bună de nimic.

Dean mă tachina în mod regulat, spunându-mi că eram cam bătută în cap, prostuță, grasă și urâtă. Remarcile sale negative, spuse “în glumă,” nu au făcut decât să întărească minciunile pe care deja le credeam despre mine însămi. Atunci când Dean mă blestema, iar eu, la rândul meu, făceam la fel, mă pocnea peste față atât de rău, încât mă trântea la pământ. Așa că, pentru a supraviețui, am învățat să-mi mențin o aparentă stăpânire de sine, dar în lăuntru meu clocoteau resentimentele și răzbunarea. Singura mea refulare era să mă ascund în oaza

dormitorului meu și să reflectez asupra acestei lipse de dreptate – să plâng din nou și din nou, să plănuiesc cum s-o scot la capăt într-o bună zi – și asta până când emoțiile mă copleșeau. Trăgeam concluzia că ceva trebuia să fie greșit la mine de nu reușeam niciodată, indiferent ce făceam, să-i mulțumesc nici pe mama, nici și pe frații mei. Mă aruncam pe pat și lăsam ca deznădejdea și disperarea să mă afunde într-o depresie abjectă, o stare de indiferență.

Tatăl meu a fost diagnosticat cu cancer când eu eram foarte mică. Având nevoie de analize complexe și operații, el era mai mereu departe de acasă, cam șase luni pe an, lăsând-o pe mama singură ca părinte. Ea trebuia să lucreze tot timpul ca să ne crească pe toți cei cinci copii. Coșmarul pe care-l aveam acasă cu frații mei a sporit, dar am învățat că mama nu dorea să audă despre asta. O puteam întâmpina la ușă cu lacrimi în ochi, împărțându-i durerea provocată de bătaia fraților mei, de păruială, de nedreptate sau de lipsa de bunătate. Însă din moment ce ea nu avea destulă energie pentru a face față problemei mele, asemenea scenariu rămâneau nerezolvate. Pentru mine mesajul nescris era clar și răspicat – chiar dacă nu era adevărat. “Sally nu merită să fie ascultată. Sally nu merită protecție. Sally nu poate fi iubită. Sally este doar o mică palavragioaică.” Și, chiar mai rău: “Sally este o mincinoasă”. Astea doar se adăugau la motivele mele de a fi respinsă. Am învățat în cele din urmă ca nici măcar să nu-i mai spun ce se întâmpla și asta pentru a evita durerea de a fi considerată palavragioaică și mincinoasă. Am încercat să rezolv problema evitând toate conflictele. Mă jucam cu copiii vecinilor, aveam grijă de iepurașul sau câțelul meu. Când toate celelalte posibilități eșuau, mă ascundeam în dormitorul meu pentru a nu cauza probleme acasă. Până la urmă, *eu* eram problema; mi se spusese asta în repetate rânduri – așa că trebuia să fie adevărat.

Biata mea mamă mă iubea, însă nu știa cum să-mi arate acest lucru în aceste situații. Și cum ar fi putut să-i disciplineze pe băieții mai mari când ea era plecată de acasă? Uneori îi telefonam la serviciu, în căutarea disperată de metode pentru rezolvarea acelor probleme. Însă din nou și din nou descopeream că ea nu avea nici una. Nu știa ce să facă sau ce sfat să-mi dea. Încă o dată mesajul nescris era: “*nu sunt iubită*.” Rareori se întâmpla să mă creadă sau să-mi ia apărarea. Frații mei nu erau niciodată opriți sau pedepsiți. Unde era dreptatea în toate astea? Se părea că nu există. Neliniștea mea se adăuga sentimentelor mele de nevrednicie. Răspundeam jalnic la provocări, din moment ce știam că trebuie să mă supun sentimentelor.

Dean rânjea în timp ce îmi trăgea o păruială zdravănă: “Tare urâtă mai ești! De ce nu-ți pui o pungă în cap ca să nu mai fie nevoie să te văd?” Și cum gluma se îngroșa, spunea: “Sal Prostuța din Siam, ești așa de bătută în cap, stupidă, grasă și urâtă.” Săptămâni și ani la rând el a continuat să repete ca un refren acest lucru. Adesea șicanele sfârșeau cu o replică de genul: “Așa grasă și urâtă cum ești, nimeni nu va dori vreodată să se căsătorească cu tine!” Și râdea vesel.

Eu credeam aceste minciuni atât de des spuse; nu aveam de unde să știu că nu erau adevărate. Mă uitam în oglindă și credeam că imaginea pe care o vedeam era cea a unei fete bătute în cap, stupide, grase și urâte. Eram o persoană pe care alții nu ar fi iubit-o, oricât de mult mă străduiam să le fac pe plac. Am acceptat imaginea fratelui meu drept realitate. Copiii și tinerii fac acest lucru într-o mare măsură.

Aceasta este povestea mea. Acestea erau gândurile, simțămintele și obiceiurile mele care mi-au format caracterul și modul de a reacționa. Am învățat că mulți copii și tineri împărtășesc, din păcate, o experiență similară.

Este regretabil faptul că a lipsit cineva care să mă ajute, cu înțelepciune, să înțeleg ceea ce Satana făcea pentru mă slăbi și răni din punct de vedere mental, emoțional și spiritual. Cât de mult mi-aș fi dorit să fi fost cineva care să-mi spună că aceea era vocea Satanei, că aceste gânduri erau minciuni pe care nu trebuia să le cred! Cât de diferit ar fi fost totul dacă cineva mi-ar fi arătat faptul că Dumnezeu se gândește la mine și că aș fi putut să mă încred în El, nu în propriile simțăminte. Însă nu s-a întâmplat așa.

În mod inconștient am ridicat bariere între mine și Dumnezeu, deoarece nu vedeam deloc dreptatea. Îi răspundeam ca și cum El ar fi fost aspru și nedrept. Nu mă lăsase El în această stare jalnică? Deoarece nu-L cunoșteam pe Dumnezeu așa cum este, m-am *protejat singură*, asemenea unei broaște țestoase. Mă retrăgeam în carapacea mea, mă închideam în mine, nu vorbeam și nu împărtășeam ceea ce gândeam – pentru că tot ceea ce spuneam era prost sau greșit. Așa că petreceam mult timp singură, încuiată în dormitorul meu, până când mama se întorcea acasă. Când trebuia să ies din cameră, îi ocoleam pe frații mei sau o făceam în grabă, ca să nu mă mai rănească. În sufletul meu însă, nutream neîncredere și răzbunare, dar, nevăzând vreo șansă de a se face dreptate, deznădejdea mea nu făcea decât să sporească.

Din când în când părea că viața decurge mai bine. Frații mei mă tratau decent pentru o perioadă de timp. Atunci ieșeam din carapace, eram plină de viață, râdeam și ne bucuram împreună. Îi iertam și începeam din nou să am încredere – doar ca să descopăr că ei reveneau la stilul sâcâitor de a domina și a mă hărțui. Apoi mă închideam iarăși în mine însămi, fiindu-mi frică să mă manifest. Începeau să mă cuprindă gânduri de disperare. Încă o dată deveneam o victimă, un cățeluș bătut care se retrăgea cu coada între picioare.

Relații tensionate

Deoarece nu era cineva care să ne supravegheze după ore, Byron și cu mine eram adesea singuri acasă, având mult timp la dispoziție. El era în același timp și cel mai bun prieten, și cel mai mare dușman. Atât timp cât era bun cu mine, aș fi făcut orice pentru el. Nutream față de el bunătate, deoarece îmi era alături atunci când nu era nimeni. Părea că mă iubește și că ține la mine.

Într-o zi, fratele meu a avut o neînțelegere cu prietenul său de vizavi. Pentru a o rezolva, au hotărât ca eu și fratele prietenului său să ne încercăm puterile într-o bătaie. Din loialitate față de fratele meu, am intrat în încăierare, pentru a-mi demonstra dragostea față de Byron. M-am luat la trântă cu fratele vecinului nostru și am câștigat lupta pentru fratele meu. Aș fi făcut orice pentru el. Adesea, numai pentru a-i fi pe plac, jucam alături de băieți baschet, baseball, fotbal, de-a v-ați ascunselea și leapșa, ca să poată avea echipele complete.

Acelea erau zilele bune. Dar nu erau multe așa. Byron putea fi un bătăran teribil. Îi plăceau luptele, care reprezentau un joc obișnuit pentru noi. Făceam scandenberg cu mâinile și cu picioarele și ne împingeam unii pe alții. Asta era distractiv până la un moment dat. Apoi lui Byron Bădăranul îi venea ideea să-și încerce biciul pe mine. Voia să se descarce pe mine. Fără a avea nici cea mai mică idee în ce mă băgam, jucam rolul pe care mi-l spunea. După ce simțeam usturimea biciului de câteva ori, obiectam, dar el nu mă băga în seamă. Cursa începea. Alergam spre dormitorul meu, dar el mă prindea înainte să ajung să încui ușa. Mă trântea la pământ; încercam să mă eliberez. Fugeam afară, dar el mă urmărea. Alergam din nou în casă, dar nu reușeam să încui ușa la timp. Continua să mă alerge, până când era nevoit să se oprească din cauza oboselii. Eram rănită din cauza trântelor, a bicelor primite și a sentimentelor și gândurilor mele de răzbunare.

Acum era timpul ca masa să fie pregătită pentru mama, atunci când ea venea acasă. În acea zi, era responsabilitatea lui Byron Bădăranul, dar el mă rugă să fac eu lucrul acesta în locul lui. Eu însă am refuzat. A urmat o ceartă care s-a rezolvat cu biciul. Plină de ură, am curățat și gătit cartofii, apoi m-am opus din nou. Sentimentele de furie s-au dezlănțuit și au explodat într-o altă încăierare fizică. Asta nu a rezolvat nimic; doar ne-a atârnat furia până când, în cele din urmă, am recurs la mușcături și zgârieturi. El îmi dădu drumul, suficient însă ca să pot scăpa și fugi în dormitorul meu. De data aceasta am reușit să încui ușa. Eram în siguranță din punct de vedere fizic, doar dacă nu spărgea ușa. În cazul în care ar fi făcut-o, mă gândeam să fug pe fereastră. Am pus un scaun și am deschis fereastra – doar dacă o intra.

Byron Bădăranul izbea în ușă și mă amenința să nu-i povestesc mamei cele întâmplate. Mă blestema și mă striga în fel și chip. În oaza camerei mele, frica, durerea, ura și răzbunarea îmi inundau mintea și sufletul. În timp de criză se dă pe față caracterul nostru. Caracterul meu se forma în direcția greșită. Aveam nevoie de Dumnezeu, dar nu-L cunoșteam în mod personal.

Din păcate nu era nici un părinte prin preajmă care să-L fi cunoscut în mod personal pe Dumnezeu, care ar fi putut să facă o educație corectă în cămin. Dacă s-ar fi ocupat atunci de defectele din caracterul nostru și de tehnicile jalnice de rezolvare a problemelor, cât de diferite ar fi fost viețile noastre!*

* Proverbe 22:6

Sub călăuzirea lui Dumnezeu, educația poate stopa efectele negative asupra gândurilor, sentimentelor și reacțiilor oricui s-ar afla într-o astfel de situație. Dumnezeu ne poate ajuta să dezvoltăm un caracter integru chiar și în vremuri tulburi. Dumnezeu are o soluție, indiferent care ar fi problemele din cămin. El dorește să ne scape de acele trăsături rele de caracter, învățându-ne în schimb cum să reacționăm în mod corect. Trebuie să învățăm să ne încredem în El și să-L urmăm pe El, nu vechile noastre tehnici de rezolvare a problemelor, cum ar fi retragerea, tăcerea sau atacul.

Trecutul ne influențează

De ce credeți că împărtășesc aici o trecere în revistă a anilor copilăriei mele? Toți acei ani au modelat în mintea mea o imagine cu privire la cine și ce sunt. Tot ceea ce am sintetizat ca mesaj verbal sau non-verbal a dus la formarea caracterului meu. Ce este caracterul? Acesta reprezintă gândurile și sentimentele cu privire la viață, despre sine, despre propria valoare și despre Dumnezeu – fără a lua în seamă dacă acele gânduri și sentimente sunt reale sau presupuse. Caracterul formează baza care determină modul în care cineva reacționează și răspunde în fața dificultăților vieții. Nu a fost nimeni care să mă ajute în timpul anilor copilăriei mele – nici mama, tata, nici prietenii. Dumnezeu nu a fost real pentru familia mea – cum ar fi putut astfel să-mi împărtășească experiența lor cu El? Dumnezeu era privit ca Cineva care trăiește și care are lucruri mult mai importante de făcut decât să ne ajute pe noi cei de aici.

Răspunsurile mele la problemele vieții nu erau bune, însă reprezentau tot ceea ce știam. Mă considera oare Dumnezeu prostuță și urâtă? Nu! Lăsați în puterea noastră, Satana ne-ar conduce de-a lungul drumului foarte dăunător al unei gândiri greșite, care ne provoacă răni și ne descurajează. Am făcut ceea ce am făcut pentru că nu știam ce altceva să fac. Pe vremea aceea, Dumnezeu nu reprezenta pentru mine un mijloc de rezolvare a problemelor. Nu știam cum să vorbesc cu El. Strigam la El, dar credeam că vorbeam cu mine înșămi. Nimeni nu m-a învățat că Dumnezeu era acolo pentru mine. Atunci când a încercat să mă îndrume, nu-l cunoșteam vocea și rareori urmăam îndemnurile Sale. În loc de aceasta, nu făceam decât să evadez emoțional – și asta prin a mă arăta inabordabilă și încăpățânată.

Pe măsură ce am crescut, m-am căsătorit și am avut propriii mei copii, nu am făcut decât să continui aceleași gânduri, sentimente, emoții și reacții de apărare pe care le învățasem în copilăria și tinerețea mea. Trecutul meu își spunea acum cuvântul. Uriașii pe care *nu-i doborâsem* prin Hristos încă dețineau teren și, în timp, aveau să mă hărțuiască din nou și din nou. Soțul meu nu era asemenea fraților mei, cu toate acestea reacționeam ca și cum ar fi fost. Maniera în care gândeam și simțeam pe când eram copil a fost aceeași cu cea pe care o urmăam la

fel de bine și la maturitate – chiar și atunci când nu se potrivea. Era de ajuns o situație de felul acesta ca să mă determine în mod automat să reacționez în maniera pa care o învățasem în copilărie.

În momentul în care nu mă simțeam în siguranță, obișnuiam să mă retrag în carapacea mea de broască țestoasă. Adesea îmi doream să fug, așa cum obișnuiam să fug în dormitorul meu. În fața unui conflict puternic, reacționeam în mod automat prin tăcere, *temându-mă* să-mi împărtășesc gândurile, pentru ca nu cumva să mi se spună că sunt bătută în cap, stupidă; doream deci să evit acest lucru. O dată ce apărea sentimentul că eram dominată, încercam să ies din strânsoare. Însă părea să nu existe nicio scăpare. Adesea mă simțeam în plus, depășită și stupidă. Atunci dădeam înapoi pentru a-mi deplânge situația deplorabilă, așa cum făceam în tinerețe. Acceptasem în mod greșit ideea că eu eram cauza oricărei neînțelegeri sau experiențe nefericite. Aceasta mă ducea în mod repetat spre o adâncă groapă a deznădejdiei și disperării. Propriile sentimente și emoții, asemenea celor din copilărie, erau de neînfrânt. Simțeam că nu am de ales decât să accept aceste gânduri urâte despre mine însămi. Acest lucru era dureros și distructiv din punct de vedere emoțional și spiritual, dar nu știam altă cale decât aceea.

Propriile probleme, cât și teama de eșec, m-au reținut să ies vreodată în față în biserică. Obișnuiam să îndeplinesc orice slujbă în spatele cortinei, dar să nu ies în față. Nu mă ascundeam în dormitor, însă era și aceasta o formă de a mă ascunde. Nu puteam face față propriilor temeri. Credeam în mod greșit că orice spuneam era prostesc și neinteresant. Gândurile și sentimentele mele înșelătoare au continuat să mă stăpânească. Atunci când mi s-a cerut să ies în față în biserică, m-am simțit foarte neconfortabil – chiar îngrijorată. Nu înțelegeam de ce reacționeam în acest mod; era un lucru inconștient. Deoarece era o experiență prea înspăimântătoare pentru mine, hotărâsem să nu vorbesc de la amvon. Știam că urma să eșuez din nou. Considerându-mă bătută în cap, stupidă, grasă și urâtă, aceasta a afectat numeroase domenii ale vieții. Uriașul numit Disperare îmi era un tovarăș cunoscut, care m-a însoțit așa cum o făcuse fratele meu în anii trecuți, făcând să răsunе mereu eșecurile, biciuindu-mă pentru a mă determina să reacționez ca înainte, iar eu mă supuneam lui. Nu am făcut însă vreo legătură cu această reacție din copilăria mea până când, ulterior, am ajuns să-L cunosc pe Dumnezeu și să comunic cu El.

Acesta este trecutul meu, asemenea unei legiuni de uriași care m-au ținut captivă prin minciuni adânc înrădăcinate. Nu eram liberă să devin acea Sally care intenționa Dumnezeu să fiu. Și acest lucru este adevărat nu doar în dreptul meu; lucrurile stau la fel cu majoritatea părinților de astăzi. Obiceiurile noastre sunt un produs derivat al reacțiilor noastre repetate de auto-apărare, pe care le-am învățat în diferitele circumstanțe ale încercărilor din viața noastră. Noi reacționăm în viață folosind aceleași tehnici de rezolvare a problemelor ca în copilărie, pe

care le-am învățat fără Dumnezeu. Trecutul nostru joacă adesea în mod inconștient un rol în prezent. Iată de ce noi reacționăm în modul negativ, distructiv în care o facem și de ce părem să nu avem puterea de a schimba lucrurile.

Domnia uriașilor

Uriașii cei răi care stăpânesc teritoriul caracterelor noastre sunt tovarăși cunoscuți care ar trebui însă să fie abandonati. Ei sunt cei care formează trecutul nostru de gânduri înșelătoare, de obiceiuri greșite, de poftă, de egoism, de modalități greșite de rezolvare a problemelor, învățate în copilărie sau tinerețe, de mecanisme de auto-apărare, de necinste, de lipsa dorinței de a privi trecutul și a-l cerceta, de griji, de temeri, de neliniște – și lista continuă. Acești uriași ne rănesc, ne provoacă durere și ne atacă, făcându-ne viața mizerabilă. Atenție! Fiecare uriaș care va fi găzduit și îngăduit va crește și va deveni puternic, astfel încât va răni și va provoca durere, iar în timp te va distruge.

Părinți, priviți astăzi la tinerii voștri și cercetați-i. Ați contribuit cumva la reacțiile, sentimentele și gândurile lor greșite? Înțelegeți că stă în puterea voastră să faceți să înceteze transferul vechilor probleme de familie care v-au fost transmise la rândul vostru? Dumnezeu este acolo și tânjește să vă ajute să scăpați de trecutul vostru. Și în timp ce cooperați cu El, El vă va da înțelepciunea de a-i ajuta pe tinerii voștri să se prindă de El pentru a fi cu adevărat schimbați.* Prindeți-L pe Hristos de mână și veți putea alege să lăsați ca moștenire o viață ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Dumnezeu lucrează în viața voastră la fel cum lucrează și în viața mea. El este întotdeauna cu voi, încercând să vă îndrepte spre o modalitate mai bună de a reacționa și a gândi. Atunci când ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu așa cum este El cu adevărat, putem privi în urmă și Îi putem recunoaște prezența de-a lungul vieții noastre, încercând să ne răscumpere de pe căile greșite ale fricii și ale egoismului. Vom vedea cum spiritul nostru necooperant ne-a lăsat să fim sclavii eului. De asemenea, vom înțelege modul în care Dumnezeu ne-a eliberat de sentimente negative și ne-a scăpat de cădere atunci când am colaborat cu El, precum și modul în care viețile noastre s-au îmbunătățit ca rezultat al acelui moment decisiv. Ne vom dori să-L fi urmat pe Dumnezeu cu perseverență! Dar putem face această schimbare și putem obține chiar acum această binecuvântare pentru familia noastră și pentru noi înșine!

Aveți curaj! Dumnezeu ne-a promis că vom locui Canaanul, Țara Făgăduinței. Putem stăpâni tot acest pământ bun în care curge lapte și miere. El este al nostru și Dumnezeu ne-a însărcinat să mergem și să-l luăm în stăpânire prin puterea Sa, cucerindu-i pe uriași prin puterea Sa. El a promis să fie Conducătorul nostru și să ne învețe cum să mânuim sabia Duhului, astfel încât să ucidem toți uriașii din

* Proverbe 22:6

caracterul nostru. Tuturor gândurilor greșite, înșelătoare li se poate nega dreptul lor de a stăpâni și pot fi șterse prin Hristos. Dumnezeu nu este mulțumit când noi lâncezim ca o victimă. Puneți-vă armura lui Hristos; lăsați-L pe El să vă fie Căpetenie, și mergeți înaintea pentru a învinge influențele negative din viața voastră și a familiei voastre.

Să răsunе libertatea!

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Trecutul nostru trebuie privit, examinat și înțeles pentru a vedea cum ne-a transformat în ceea ce suntem acum. Dumnezeu nu vrea ca noi să persistăm în greșelile noastre, ca sclavi ai fricii; El nu dorește să rămânem robi ai gândurilor înșelătoare, ai poftelor sau ai pasiunilor. Ci El dorește să ne scoată din acest biet pământ pustiit și să ne ducă într-o Țară a Canaanului pentru a fi liberi să-I servim și să fim neprihăniți și plini de putere ca să învingem uriașii acestei țări. El dorește să ne elibereze!

Atunci când înțelegem acest proces al unirii și comuniunii cu Hristos, al predării și colaborării sub conducerea Sa în învingerea acestor uriași din caracterele noastre, putem să-i învățăm pe copiii și tinerii noștri ce înseamnă această libertate – și de asemenea mult mai mult!

Cu ajutorul rugăciunii și sub călăuzirea lui Dumnezeu este posibil, doar posibil, ca soțul/soția înstrăinat(ă) să-și dorească și chiar să obțină această speranță în ce privește schimbarea vieții prin Hristos. Ce s-ar putea întâmpla atunci? Credeți că dacă doi oameni maturi ar auzi vocea lui Dumnezeu și L-ar urma pe deplin, s-ar putea îndrăgosti în maniera cea mai potrivită – cea a lui Dumnezeu – și ar putea reface familia distrusă? Nu ar însemna asta mult? Dacă ambele părți L-ar lăsa pe Dumnezeu să lucreze în ei la acel nivel, ce schimbare s-ar produce! Hristos în noi, prin Duhul Sfânt, este singura noastră speranță glorioasă. Acesta este cel mai important adevăr pe care trebuie să-l învățăm și să-l experimentăm.

În cazul în care nu este posibil să rezolvi situația familiei tale, El tot va fi acolo ca să-ți umple golul și să te ajute să crești tânărul într-un mod care va evita lăsarea de cicatrice. Dumnezeu mângâie inima îndurerată.

Nu ar fi extraordinar să lași tânărului tău ca moștenire umblarea cu Dumnezeu și ieșirea de sub stăpânirea lui Satana și a eului? Ar putea exista o mai mare recompensă decât ca ei să cunoască diferența între glasul lui Dumnezeu și vocea lui Satana? Ar fi vreun sacrificiu prea mare de făcut pentru a vedea că adolescentul tău Îl cunoaște pe Dumnezeu ca cel mai de preț Prieten și Confident? Trebuie să înțelegi că, neglijând să-i antrenezi prin puterea lui Dumnezeu, faci mai puternice legăturile cu care îi ține Satana prinși. Astăzi poți alege ce fel de moștenire le lași

EDUCAȚIE PENTRU PĂRINȚI – II

celor dragi. Dumnezeu este alături de tine pentru a-ți călăuzi pașii. Nu este cunoașterea Lui și a puterii Sale ceea ce dorești să transmiți ca moștenire mai degrabă decât problemele, greșelile sau slăbiciunile pe care le ai? Bineînțeles că da.

*Mama împărtășește
cu Andrew
entuziasmul și
bucuria unui salt cu
parașuta.*

*Alături de Andrew la
împlinirea visului de
a merge împreună cu
bicicleta pe “Drumul
Soarelui”.*

Capitolul 5

TRĂIASCĂ LIBERTATEA!

Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei.

– Apocalipsa 18:4

Jim și cu mine ne ghemuiam pe podeaua sufrageriei în fața focului care trosnea, în timp ce ne lăsam copleșiți de amintiri. Jim reflecta cu voce tare: “Cum ne-a smuls Dumnezeu pe noi din focul acestei lumi! Gândindu-ne la tinerețea noastră, este uimitor pentru mine modul în care a ajuns Dumnezeu până la noi!”

“Jim, au trecut douăzeci de ani de la adolescența mea dificilă. Am treizeci și șapte de ani și abia acum pot înțelege cum m-a întors Dumnezeu de pe multe cărări greșite ale vieții, în timpul acelor ani de formare. Eu chiar nu-L cunoșteam cu adevărat pe vremea aceea, deși El era acolo călăuzindu-mi viața. *Încep* să înțeleg lucrarea mântuirii. Și ce diferență face ea!”

Am fost eliberată de frica de urși. El m-a scos din groapa sentimentelor de nepotrivire și de nevrednicie. El m-a scăpat din strânsoarea fricii de eșec și de sindromul ‘reacției broaștei țestoase’. El m-a dus la amvon pentru a vorbi și tot El m-a făcut să descopăr că nu am murit, pentru că Dumnezeu este Cel care mântuiește. Am avut lucruri care meritau spuse prin Isus. Treptat, legăturile gândurilor înșelătoare, cum că eram bătută în cap, toantă, grasă și urâtă, s-au destrămat, încât aveau din ce în ce mai puțină stăpânire asupra mea – până când, într-o bună zi, au dispărut! Mai mult decât atât, îi permit minții mele să vorbească cu tine chiar atunci când nu sunt de acord cu ce spui!”

“Desigur că poți, Sally. Ești însă sigură că asta-i o schimbare în bine?”, întrebă Jim, cu o licărire poznașă în priviri.

Deodată l-am gădilat la coaste, iar el s-a rostogolit prefăcându-se a fi grav rănit. L-am prins și l-am gădilat din nou. Atunci a început și el să mă gădile și ne-am luat la trântă în joacă, râzând și chicotind. Așezându-se din nou, Jim mă privi cu ochii săi cercetători. “Serios, Sally, tu devii o femeie diferită, și mă bucur să te văd descoperind libertatea. Ce anume a adus această diferență?”

“Faptul că L-am cunoscut pe Dumnezeu a făcut ca totul să fie diferit, Jim. Înainte, nu am înțeles cum era Dumnezeu atât de personal și așa de implicat în viața fiecăruia dintre noi. El se află chiar în centrul vieții noastre și este doritor să ne călăuzească la orice pas. Atunci când cooperez cu El, alegând aceasta la un moment dat, El mă scapă din strânsoarea lui Satana. Este foarte simplu.

În timpul părtășiei mele zilnice cu Dumnezeu, am descoperit adevărul că El mă iubește – tocmai pe mine. Acesta a fost pentru mine un pas uriaș al credinței, care mi-a adus un dram de libertate. Din punct de vedere intelectual, înțelegeam că nu eram singură așa cum gândisem. Biblia putea fi crezută în ciuda sentimentelor mele. Am hotărât că mă pot încrede în Dumnezeu. El avea în vedere ce era mai bun pentru mine. Experiența m-a învățat în mod indirect că Dumnezeu chiar mă iubea. El era acolo așa cum spune Biblia, chiar dacă nu-L puteam auzi, vedea sau simți în mod fizic.

Am primit cea mai mare binecuvântare atunci când am îndrăznit să împărtășesc gândurile lui Dumnezeu în loc de cele ale mele în vremurile de încercare și ispitire. Asta însemna să cooperez cu Dumnezeu încercând noi metode. Am ajuns să-I permit astfel să facă o reală transformare în mine. Modalitatea greșită de a gândi a început să-și piardă influența asupra mea, și o nouă viață devenea posibil de atins și de dorit. Se născu speranța. Puterea lui Dumnezeu era cea care realiza ceva în mine, eliberându-mă de obiceiuri greșite de a gândi, simți și reacționa. Povara obișnuită, tristețea și lipsa de speranță au dispărut. Pas cu pas, Dumnezeu m-a făcut să mă desprind de vechile mele cicatrice.

Pe măsură ce am experimentat modul în care Dumnezeu mă transforma din interior către exterior, El m-a făcut să înțeleg foarte limpede că El era totdeauna cu mine, îndemnându-mă să ajung să-L cunosc. Chiar nu înțelegeam cine era de fapt, dar nici cât de mult puteam să mă încred în El. Prea adesea m-am depărtat de Dumnezeu, crezând că sfaturile Lui sunt ridicole sau prostești. Cât de diferită ar fi fost viața mea dacă aș fi ascultat mai mult!”

Ar fi putut fi diferit?

Hristos fusese întotdeauna *cu* mine – este adevărat? Da. El spune: “Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.”* “Și iată că Eu sunt *cu* voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”† Acesta este primul nivel al cunoașterii lui Dumnezeu și El face acest pas pentru fiecare dintre noi. “Hristos *cu* voi” reprezintă dragostea necondiționată a lui Dumnezeu pentru fiecare individ.

Pe când eram un *bebeluș*, Dumnezeu era cu mine prin Duhul Sfânt, vorbind minții mele (gândurilor), dar și inimii (sentimentelor) – spunându-mi că, atunci când mă tem, trebuie să cred în mângâierea mamei mele. Din când în când, mă predam aceluia Glas abia șoptit, lăsând în seama Sa sentimentele mele greșite și mă linișteam cu adevărat. Însă aproape de fiecare dată când nu luam în seamă vocea Sa, îmi curgeau lacrimile egoismului sau fricii. Părea ușor să-mi supun voința egoismului și fricii – deoarece era o chemare mai puternică, însă nu era o experiență plăcută.

* Evrei 13:5

† Matei 28:20, sublinierea autorului

Observați faptul că Dumnezeu era întotdeauna *cu mine* – și când mă supuneam și încetam să plâng, dar și când nu făceam aceasta. Cu toate acestea, El putea să-mi schimbe inima (sentimentele) numai atunci când alegeam să-mi supun voința. Când eram la vârsta la care începusem să merg, nu puteam discuta. Nici nu am avut o mamă care să fi înțeles cum să mă învețe și cum să mă disciplineze pentru a ști să discern între vocea lui Dumnezeu și vocea firii mele. Cea a firii era cea mai puternică, cea mai irezistibilă și aceasta era cea la care reacționez cel mai adesea. Dumnezeu a rămas cu mine, încercând să mă învețe o cale mai bună. Însă El nu putea face nicio schimbare fără cooperarea mea. Eram prizonieră “sinelui”.

Dumnezeu a fost de asemenea *cu mine* pe când eram *copil*. Mama mea mă ruga să șterg podeaua. Nu doream să fac asta! Eram egoistă și necooperantă. Era ușor să-mi îndreptățesc purtarea. *Eu nu voi șterge podeaua. Este rândul lui Byron – nu al meu. Asta nu este corect! Nu voi face treaba lui.* Tăria sentimentelor mele rele mă făcea să mă supun lor. Și refuzam să ajut.

Dar Dumnezeu încă era acolo *cu mine*, nu-i așa? El continua să vorbească prin Duhul Său cel Sfânt conștiinței mele – facultăților mele superioare de gândire. Dar Dumnezeu ne-a dat libertatea de alegere. Noi Îl putem urma pe El sau păcatul, eul sau pe Satana. Am eșuat în a mă hotărî pentru Dumnezeu, iar a nu te hotărî înseamnă a lua o decizie. Nu există cale de mijloc. Atunci când noi nu ne decidem în mod conștient de partea lui Dumnezeu, noi alegem ca Satana și egoismul să stăpânească peste noi. Cât este de trist!

Dumnezeu a vorbit inimii mele. “*Sally, tu îți iubești mama. De ce nu-ți arăți dragostea ajutând-o? Șterge podeaua aceea cu voieșie. Ea are nevoie de tine.*”

Însă am refuzat și mi-am reafirmat decizia. *Este treaba lui Byron, și nu am de gând să ajut. Nu!* Și m-am dus direct în dormitorul meu.

Hristos era *cu mine*, dar am rămas departe de Dumnezeu refuzând îndemnul Sale. Adesea aveam gânduri ce păreau în contrast evident cu propriile mele gânduri, idei și dorințe. Într-un mod copilăresc, cred că am înțeles că aceasta era vocea lui Dumnezeu făcând apel la inima mea pentru a renunța la dorințele mele. Însă nu credeam că Dumnezeu mă iubește și mă prețuiește în mod personal. Așa că am respins îndemnul Sale. Dumnezeu, care nu va forța niciodată pe nimeni, mi-a respectat alegerea la vremea aceea.

Însă Dumnezeu este dragoste și El nu abandonează. El știa că nu am pe nimeni care să-mi ofere sfaturi practice despre El. El îmi înțelegea propriile concepții false. Și nu dorea să mă lase în păcatul meu. El dorea să mă scape de el. Astfel că mi-a oferit mai multe șanse să învăț. S-a ivit o situație aproape similară și mama m-a rugat din nou să șterg podeaua.

Din nou Dumnezeu mi s-a adresat. “*Tu o iubești pe mama ta. De ce nu o ajuti? Ce îți cere ea este doar un ‘lucru mărunț,’ dar îi va aduce multă bucurie*

dacă o ajuți acum. Este așa de obosită. Nu poți vedea lucrul acesta în privirea ei?”

Ei bine, văd. Îmi iubesc mama. Doresc să o ajut; ea muncește prea mult. Afecțiunea a fost trezită, iar inima mea a răspuns la aceasta.

“Atunci alege să o ajuți. Poți alege să faci ce este bine.”

Dar ... nu este corect! Este treaba lui Byron! Întotdeauna eu fac treburile lui Byron! Acea voce puternică a firii, acel trecut țintea distrugerea acestor gânduri divine.

“Și ai fost fericită atunci când ai refuzat data trecută să o ajuți pe mama ta, urmând propria ta voință și propriul drum? Spune-Mi, a fost cinstit față de mama ta?”

Ei bine, nu. Nu a fost cinstit față de ea. Și nu am fost fericită nici în dormitorul meu. Mă simțeam așa de vinovată că o lăsasem baltă pe mama. Însă m-am luptat cu mine și am decis să nu merg să-l ajut pe Byron – aceasta era problema. Și toate acele probleme vechi, nerezolvate, cu Byron, acele episoade nedrepte din trecut parcă ar fi fost prezente. Aceste simțăminte au continuat să mă stăpânească.

Dumnezeu mă îndemnă mai departe. “Iubește-o pe mama ta, Sally, ajut-o. Aceasta o va face fericită. Ea are nevoie de ajutorul tău.”

Desigur! O voi face pentru mama! Am mers hotărâtă să șterg podeaua fără vreo altă discuție.

În timp ce curățam podeaua, Dumnezeu S-a adresat inimii mele într-un mod mult mai adânc. “De ce ești așa de încruntată în timp ce ștergi? De ce nu zâmbești și nu te bucuri să o ajuți pe mama? Fă o treabă bună. Gândește-te la lucrurile pe care le iubești la ea.”

Pot face asta. Eu nu șterg pentru Byron; șterg pentru mama, am hotărât atunci și am afișat un zâmbet. Pe măsură ce am cooperat cu aceste gânduri conduse de Dumnezeu – gândindu-mă la ceea ce iubeam la mama mea – am devenit voioasă înăuntrul meu în timp ce ștergeam pe jos. Și această schimbare a fost încântătoare!

*Vedeți, Dumnezeu lucrează din interior către exterior pentru a ne curăța de egoism. Cooperarea exterioară din partea noastră și supunerea voinței noastre Lui Îi permite să lucreze în interiorul nostru. El creează o inimă nouă – un lucru pe care numai El îl poate face.**

În calitate de Creator, Dumnezeu este în măsură să creeze în noi o inimă nouă, dar El nu va face niciodată acest lucru fără consimțământul și cooperarea noastră. Dumnezeu nu va face nimic împotriva voinței noastre. Alegerea mea face acțiunea Sa posibilă. Noi nu putem să ne schimbăm căile despărțiți de El, dar prin El noi putem. Chiar gândurile și sentimentele noastre pot deveni curate.

* Ezechiel 36:24-28

Este “Hristos cu mine” suficient?

“Hristos cu mine” poate doar să mă convingă, să-mi spună ce este bine să fac, să-mi arate ce pot deveni, să-mi ceară să iau o decizie – și apoi să mă lase să hotărâsc dacă Îl urmez pe El sau legea firii. El niciodată nu folosește forța sau constrângerea. Pentru a merge pe această cale nu este suficient doar să știi ce este bine. Mulți dintre noi cunosc ce este bine, dar nu fac binele. Pentru a fi schimbați este nevoie de ceva mai mult decât “Hristos cu mine”. Este nevoie de “Hristos în mine.”

“Hristos în mine” este acea legătură profundă. Când Îi dăm permisiunea lui Dumnezeu să intre, El ne re-creează după imaginea Sa. Noi colaborăm cu El alegând să avem gândurile Lui, sentimentele Lui și hotărând să reacționăm așa cum ar face-o El. Noi depindem de puterea Lui de Creator, care să facă alegerile noastre să devină autentice din interior spre exterior. Atunci când Îl lăsăm pe Creator să ne modeleze după chipul Său – noi colaborăm cu El. “Dumnezeu în mine” este mai puternic și poate face o schimbare în caracterul, gândurile și chiar sentimentele mele.

“Hristos în mine” este dragostea necondiționată a lui Dumnezeu pentru mine. Acesta este primul pas pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. Nu am câștigat-o, nici nu o merit; este dragostea Sa pentru mine. Atunci când mă predau și dau curs chemării lui Dumnezeu din inima mea, fac al doilea pas pentru a-L cunoaște – dragostea mea care răspunde. Apoi colaborarea mea de bună voie Îi permite lui Dumnezeu să mă iubească mai profund, acesta fiind al treilea pas pentru a-L cunoaște. Puterea divină este dezlănțuită și El lucrează în mine, ca să mă facă după chipul Său. “Hristos în mine” este o dragoste *condiționată* care este strâns legată de colaborarea mea.

“Căci în ei nu este nici o nădejde de schimbare, și nu se tem de Dumnezeu.”* A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a încerca să-L lași să te schimbe pe dinăuntru.

Dumnezeu mi-a transformat inima din interior ca să se potrivească cu zâmbetul pe care-l așez – iar a șterge pardoseala este o adevărată bucurie. Îmi plăcea să o ajut și să-i fac pe plac mamei. “Hristos cu mine” m-a făcut să iau o hotărâre, dar “Hristos în mine” mi-a dat puterea să-mi schimb gândurile și sentimentele greșite.

Îmi pare rău să spun că am colaborat cu Hristos doar în ocazii rare – când eram suficient de supărată, încât să încerc o nouă cale sau când toate celelalte încercări eșuau. Asta fac mulți dintre noi. Apelăm la Dumnezeu ca la o ultima șansă, de multe ori pentru că nu înțelegem procesul. Nu înțelegem că nu trebuie să ascultăm de sentimentele noastre egoiste. Nimeni nu ne-a spus sau învățat acest adevăr. Această unire și comuniune cu Dumnezeu ne poate elibera de sclavie.

* Psalmi 55:19

Putem să fim în fiecare zi creștini plini de viață, fericiți și eficienți, și acest lucru să se vadă din interior spre exterior.

Ca adolescentă, Dumnezeu a continuat să mă cheme, încercând să mă ajute să-mi rezolv problemele. Dar acest ciclu de a-mi urma sentimentele și emoțiile în loc de a le urma pe ale lui Dumnezeu și ale conștiinței mele era ceva obișnuit. Dumnezeu era întotdeauna cu mine, așa cum spune și Biblia. El îmi oferea răspunsuri mai bune; El încerca să-mi spună ce este adevărat. Dar rareori L-am urmat.

Lupte și un Mântuitor

Haideți să vă povestesc câteva dintre luptele mele de adolescentă pentru a ilustra cum Dumnezeu a fost alături de mine, pentru ca și tu să poți vedea modul în care Dumnezeu este alături de tine – indiferent dacă ești părinte sau adolescent.

Sally cea Supărată se înfuria adesea pe unul dintre cei patru frați mai mari ai săi. Toți erau mai mari și mai puternici și trebuia să plec capul la tot ceea ce spuneau ei. Vă aduceți aminte cum Byron Bădăranul m-a urmărit cu biciul până când am putut să încui ușa de la dormitorul meu? O să vă spun continuarea acelei povestiri.

Chiar dacă nu-L cunoșteam pe Dumnezeu, El era prezent lângă mine și mă striga. *“Tu nu vrei să-ți urăști fratele.”*

Ba da! Am răspuns eu cu inima plină de un sentiment de răzbunare. El tocmai m-a biciuit fără milă! NU este drept! Chiar îl urăsc și într-o zi mă voi răzbuna pe el!

Bineînțeles că nu am înțeles că Dumnezeu vorbea cu mine. Nu era o voce care putea fi auzită; păreau să fie chiar gândurile mele. Dar Dumnezeu era acolo și nu a renunțat la mine din cauza lipsei de cunoștință sau de experiență. Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce voia Dumnezeu să săvârșească în mine. Dar dragostea Sa mi-a oferit o nouă și diferită ocazie de a răspunde la situația mea actuală.

“Ura îl rănește pe cel care urăște mai mult decât pe cel care este urât. Pot să vă învăț cum să vă iubiți dușmanii.”

Am crescut în biserica noastră cu o înțelegere sumară despre Biblie și știam în mintea și inima mea că nu trebuie să-mi urăsc fratele, dar sentimentele mele actuale erau treze și orientate în direcția opusă. În acest punct din viața mea, știam să reacționez doar cu sentimentele și emoțiile mele. Nu știam altceva.

Așa că am întrebat, *De ce ar trebui să iubesc pe cineva care mă tratează în felul în care tocmai a făcut-o el?*

Dumnezeu nu mi-a răspuns la întrebare. În mintea mea era liniște pentru moment. Așa că am început să meditez la gânduri de ură, de răzbunare, jignitoare până când mă durea capul atât de rău că a trebuit să mă opresc.

Chiar doare să urăști. Ai dreptate! Sunt atât de obosită de sentimente de ură; este groaznic. De ce nu pot avea un cămin fericit? De ce nu mă iubește și pe mine cineva? Poate dacă aș face mult exercițiu fizic, aș putea slăbi suficient ca să nu mai fiu așa urâtă. Poate dacă aș mânca niște bomboane, m-aș îndulci. O, dacă aș fi mâncat mai puțin la masă ... dar mâncatul era singura bucurie pe care o aveam în viață! M-am adâncit în disperare, neîntrezărind nicio speranță de schimbare.

“De ce nu îți rearanjezi dulapul de haine? Ai așteptat să faci asta. Acum ar fi un timp potrivit pentru asta.” Gândurile lui Dumnezeu au revenit iarăși.

Dumnezeu încerca să-mi direcționeze gândurile, să mă facă să mă implic în a face ceva pozitiv pentru a înlocui toate gândurile și sentimentele negative care mă conduceau și mă răneau chiar în acel moment. Tot ce este bun vine de la Dumnezeu. El este mereu lângă noi ca să ne învețe metode noi de a gândi, simți și reacționa. El a promis: “Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”.^{*} Dumnezeu dorește să ne re-creeze după chipul Său, să avem gândurile Sale, să avem sentimentele Sale și să reacționăm prin puterea Sa într-un mod pozitiv. Dumnezeu consideră alegerea noastră de bună voie ca fiind cea mai valoroasă și nu ne va forța sau constrânge să facem voia Lui.

OK, am răspuns eu. În timp ce îmi aranjam dulapul, mi-am dat seama că gândindu-mă numai la acest lucru adunam toate gândurile negative și dăunătoare. Dar prea repede mintea mea s-a întors să repete ceea ce tocmai se întâmplase. *De ce Byron Bădăranul nu se poate purta frumos cu mine? Ce tot are de împărțit cu mine?* Am început să mă plâng, luând asupra mea vina așa o făceam în mod normal.

Doar atunci Dumnezeu a vorbit din nou conștiinței mele. *“De ce nu vrei să nutrești gânduri frumoase despre Byron?”*

Asta e ridicol, m-am convins eu. Și iarăși am repetat nu doar problemele din acea zi, dar și pe cele din celelalte zile asemănătoare aceleia. Mi-am justificat sentimentele și le-am protejat pe cele negative ca și cum ar fi fost unele pentru care merită să lupți.

“Sally, tu ești obosită de toate aceste gânduri de ură; ele te rănesc și te lovesc foarte mult.”

Da, într-adevăr! Ce ar trebui să fac?, am întrebat eu în mod sincer, din străfundul inimii.

“Gândește-te la lucruri bune cu privire la fratele tău. Tu afirmi că el este prietenul tău cel mai bun. Cum este el prietenul tău cel mai bun?”

Era dificil să schimb vitezele în mintea mea, dar am perseverat și am realizat că harul lui Dumnezeu îmi dădea putere să găsesc câteva lucruri bune chiar dacă nu știam ce înseamnă harul la acel moment.

^{*} Matei 28:20

Apoi am continuat să-mi aranjez sertarele și tot mai multe gânduri bune au început să-mi vină în minte. În timp ce cooperam cu ele, împovărarea mea emoțională s-a ridicat ca un nor aducător de furtună și a dispărut. Spiritul meu s-a luminat. Gândurile bune le-au înlocuit pe cele rele și, în aproximativ cinci sau zece minute, am început să am gânduri și sentimente de dragoste pentru fratele meu. Ce eliberare miraculoasă în mijlocul furtunii! Aceasta este lucrarea lui Hristos cu fiecare dintre noi – să ne răscumpere din gândurile, sentimentele și căile noastre egoiste și rele!

Chiar atunci Byron Bădăranul a bătut la ușă cu un ton total diferit și m-a întrebat frumos: “Sally, eu și prietenul meu vrem să mergem să vedem un film, dar eu nu am bani. Poți să mă împrumuți cu ceva bani, te rog?”

În mod miraculos, m-am dus și am descuiat ușa fără frică sau ură. Rapid mi-am golit pușculița și i-am oferit cu dragoste banii de care avea nevoie și chiar mai mult, știind cu siguranță că nu aveam să-i mai primesc înapoi.

“Ești o soră minunată!”, a spus Byron Bădăranul.

La vârsta de 14 ani, aceasta reprezenta o întorsătură minunată, dar nu am înțeles atunci că Dumnezeu fusese Cel care mă ajutase. Cum a reușit Dumnezeu să-mi schimbe sentimentele, emoțiile, gândurile și reacțiile așa de repede? El a folosit *principiul înlocuirii*. M-a condus să am gândurile Lui bune, să aleg sentimentele Lui curate și să reacționez la conducerea lui Isus. Mai presus de toate, noi trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne conducă – să-L lăsăm pe El să preia volanul. Având acceptul meu, Dumnezeu a putut să-Și înceapă lucrarea de transformare înăuntrul meu. El vrea să facă asta pentru fiecare dintre noi. Trebuie să avem caracterul Său. Este misiunea lui Hristos să ne răscumpere din egoism și să ne dea putere ca să Îi slujim Lui.

Te învăț eu cumva că, dacă te apuci să-ți aranjezi sertarele atunci când urăști, vei fi eliberată? Te învăț mântuirea prin aranjarea sertarelor? Nu! Îți spun însă că poți fi salvată de nutrirea unor gânduri, sentimente greșite căutând și urmând voia lui Dumnezeu pentru tine. Orice ți-ar cere să faci – fă!* Dacă îți cere să faci curățenie în sertare, atunci aranjează acele sertare. Dacă îți cere să citești din Scriptură, să faci o plimbare sau să scrii o scrisoare, fă-o!

Am avut multe experiențe de genul acesta cu frații mei. Când mă uit în trecut, văd că aceste experiențe de eliberare m-au pregătit pentru alte probleme și mai mari.

Din rău în mai rău

Când Bob a venit în casa noastră, a adus violență, confuzie și dureri de cap nemărturisite. Tatăl meu era cu douăzeci și cinci de ani mai mare ca mama și era deseori plecat pentru perioade mari de timp pentru operațiile de cancer prelungite.

* Ioan 2:5

La început, mama a găsit în Bob o oază foarte mare de prietenie în deșertul singurătății ei. Din nefericire, Bob era bolnav mintal și o controla și o manipula pe mama amenințând-o că-i omoară copiii.

Mama deseori mă trimitea la bunica în acele momente pentru a mă scuti de ceea ce urma să se întâmple. Nu înțeleg de ce, dar mă simțeam respinsă și abandonată. Credeam că făcea asta pentru că nu mă iubea, pentru că nu voia să fiu acasă cu ea. Când mă întorceam de la bunica, îmi ascuțeam “antenele”, observând vreo comunicare non-verbală, ca să văd dacă acasă era sigur să rămân sau nu. Ar fi bine să mă uit la televizor cu mama sau să mă retrag în camera mea ca să nu fiu o povară? Respingerea pe care eu o simțeam era mai mult bazată pe percepția mea decât pe realitate, dar părea *reală* pentru mine! Am purtat cu mine multe răni sub aparentul meu zâmbet exterior.

Într-una din acele seri când am fost trimisă brusc la bunica, Bob a tras în mama cu o carabină prin fereastra subsolului. Glonțul a trecut la câțiva centimetri de inima ei și a trebuit să fie spitalizată pentru mult timp. Am îndurat multă suferință, durere de inimă și frică singură, deoarece nu știam cum să vin la Marele Medic ca să discern adevărul de eroare. Dumnezeu era *cu mine*, dar fără ca eu să mă predau și să colaborez cu conducerea Lui, nu era *nicio schimbare* în starea mea mentală și emoțională. Doar am supraviețuit violenței.

După un an de închisoare și tratament, Bob a fost eliberat și declarat vindecat. Imediat a început să o convingă pe mama și pe mine că într-adevăr e vindecat. Bob era șofer de securitate și lua în fiecare zi banii de la brutăria pe care o conducea mama mea. Deseori mă opream la brutărie ca să evit să merg acasă și am luat în nume de rău prezența și atenția lui Bob. Habar nu aveam cât de mult urma să suport prezența sa!

Curând, acest om paranoic și schizofrenic a început să o manipuleze pe mama mea ca să se căsătorească cu el. El a amenințat că-l împușcă pe tatăl meu și pe noi, copiii, dacă nu va accepta cererile sale. După ce fusese împușcată o dată de el, mama i-a luat amenințările în serios. A încercat la început să-i potolească gândurile lipsite de echilibru, sperând că el va renunța la idee. Dar, în cele din urmă, după mari constrângeri, ea a divorțat de tatăl meu și s-a căsătorit cu Bob. Durerea inimii mele și rușinea s-au multiplicat substanțial! Bob, tatăl meu vitreg! Însăși ideea mă revolta! Poate vă dați seama ce încercări și dureri de inimă a adus lucrul acesta. Vă voi împărtăși câteva exemple.

Mama veni și ciocăni îngrijorată la ușa dormitorului meu într-o seară. “Sally, tu întotdeauna te ascunzi în dormitorul tău. Nu înțelegi câte probleme îmi faci atunci când procedezi așa. Vreau să vii în sufragerie și să te porți prietenos. Vino acum! Am nevoie de tine!”

Îmi aduc aminte că îi auzisem pe Bob și pe mama bătându-se la subsol cu câteva nopți mai înainte. Nu suna prea prietenos și mă temeam de ceea ce îi făcea

el ei. Îmi fusese prea frică ca să merg să văd, așa că mi-am băgat capul sub pernă. *Ce-i face? Cu siguranță o lovește.* Noi nu am vorbit niciodată despre asta, așa că imaginația mea a completat ceea ce nu știam.

“Nu vreau să merg acolo”, suspinam eu. *Cât de mult îl urăsc pe acest bărbat; cât de mult mă dor toate lucrurile pe care le face la noi în casă. Și acum mama vrea să fiu prietenoasă cu el. Ce ar trebui să fac?*

Dumnezeu mi-a răspuns la întrebare. “Sally, tu o iubești pe mama ta. De ce nu ai face acest lucru pentru ea? Eu voi fi cu tine.”

Ei bine, cred că aș putea. Chiar îmi iubesc mama. Grijă mea pentru ea întrece repulsia față de Bob și m-am aventurat în sufragerie. La început, m-am simțit ciudat, dar, curând, Bob și cu mine chiar am început să ne simțim bine jucându-ne și discutând.

Atunci mama m-a bătut pe umăr și, chiar mai îngrijorată, mi-a șoptit: “Sally, mergi în dormitorul tău. Nu îți dai seama ce faci. Îmi creezi probleme! Pleacă chiar acum!”

M-am retras în camera mea, simțindu-mă ca o ratată. Încă o dată, nu fusesem în stare să o mulțumesc pe mama. Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce făcusem rău. Am început să reflectez la cât de mult îl uram pe acel bărbat! Bănuiam că el l-a alungat pe tata din casa noastră. Singurele momente când puteam vorbi cu mama erau atunci când Bob muncea. *O, chiar îl urăsc pe omul acela, ca pe nimeni altul! O, cât de mult mi-aș dori să aibă un accident la gară.*

“Sally, nu trebuie să-l urăști pe Bob în felul acesta. Trebuie să-l iubești”, îmi șopti Dumnezeu.

Să-l iubesc? Asta este absolut ridicol. Tot ce a făcut el până acum a provocat pagube teribile în căminul nostru. Amintește-Ți că el a împușcat-o pe mama, care aproape că a murit! Și Tu vrei ca eu să-l iubesc pe el? Imposibil! Nici măcar nu vreau!

“Sally, ar trebui să-ți fie milă de el; este un om bolnav.”

Nu, nu voi face asta, Îl urăsc! Așa că Dumnezeu m-a lăsat să-l urăsc în continuare. Ce viață mizerabilă!

Mare parte din copilăria mea a fost așa. Dumnezeu a fost cu mine. El a încercat să mă scoată din necazuri și să-mi dea pacea. Sa în ciuda împrejurărilor teribile, dar eu nu L-am lăsat. Nu voiam să ascult, nici să mă predau sau să colaborez cu gândurile Sale. Astfel că am rămas prinsă în problemele mele fără ca să se facă vreo schimbare. Am îndurat cu greu chinul zi după zi. Dumnezeu m-a ajutat atunci când I-am permis să o facă, dar încăpățânata mea lipsă de cooperare L-a limitat.

Într-o altă zi, Bob a încercat să mă ajute să-mi fac temele. Am ascultat politicoasă, însă ideile sale nu aveau niciun sens pentru mine. M-a întrebat ce gândesc și mi-a fost teamă să-i spun. Ezitarea mea i-a provocat furie și a început

să umble prin cameră – cu fața roșie și venele de la gât proeminente, proferând insulte și amenințări. Am fugit din nou în camera mea și am căzut în descurajare. Disperată, am strigat la Dumnezeu.

Doamne, vreau să ies din toate aceste probleme urâte. Îl urăsc; este un om rău! Dar de asemenea am obosit să-l urăsc. Ce pot face? Fără să aștept un răspuns, am izbucnit în lacrimi în patul meu.

“Sally, ție trebuie să-ți fie milă de acest om. Nu este o viață plăcută să fii schizofrenic paranoic. Pot să te ajut să ai milă de el.”

Atunci, ajută-mă să am milă de acest om. Am început să colaborez cu gândurile pe care Dumnezeu mi le punea în minte și, în scurt timp, sentimentele de ură au scăzut.

Am început să mă simt liberă și liniștită – chiar și când Bob era acasă. Toată frustrarea și povara au dispărut. Dumnezeu promite că “după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică.”*

Aceasta este exact ceea ce mi s-a întâmplat mie ca adolescentă. “Dumnezeu cu mine” îmi oferise eliberare. Când am consimțit și colaborat, “Dumnezeu în mine” a înfăptuit eliberarea prin puterea divină. Colaborarea cu Dumnezeu m-a eliberat de stăpânirea eului asupra mea.

Într-o seară, mama a venit în camera mea și, pentru prima dată, mi s-a destăinuit. Bob amenințase că se sinucide și încuiase ușa pe dinăuntru. Ea era supărată și dorea să-l ajute într-un fel. Inima mea s-a umplut de milă față de mama mea. În ce situație era! Am simțit că îmi oferă o ocazie să o ajut.

“Trebuie să sunăm la poliție”, am spus eu. “Ei îl cunosc pe Bob. Cu siguranță ne vor ajuta!”

Eram prea intimidată de Bob pentru a pleca de acasă ieșind pe ușă, așa că am coborât pe fereastra camerei mele și ne-am furișat la vecini. (Ce face cineva atunci când îi este frică nu are întotdeauna sens.) Acolo mama a sunat la poliție și a fost transferată de la un departament la altul în repetate rânduri, până când, în cele din urmă, i s-a promis: “Vom trimite doi polițiști în civil la dumneavoastră acasă.”

În sufragerie, mama le explică celor doi ofițeri că Bob se încuiase în dormitor amenințând că se spânzură. Eu m-am ascuns timid în spatele ei, fără a dori să vorbesc, dar dorind să fiu acolo pentru a o sprijini.

“Ne pare rău, nu putem face nimic pentru dumneavoastră până când el nu-și face rău lui însuși sau uneia dintre voi,” ne-au spus ei. Înțelegeau situația, însă erau limitați de drepturile civile ale lui Bob. Eu aveam doar 16 ani la acea vreme, și *m-am înfuriat!* Mânia se revărsă asupra mea ca un val. Ură și resentimente mă cuprinseseră, așa cum nu mai simțisem niciodată înainte. Gândurile mele erau violente – ieșite de sub control.

* Luca 1:74,75

Îl urăsc pe omul acela cu atâta înverșunare! De atâta timp face din căminul nostru un loc îngrozitor. Mi-a ajuns, am să fac ceva legat de asta! Frații mei deseori amenințau că au să-i facă ceva lui Bob. Niciodată nu au făcut-o, dar eu o voi face! Ne-ar fi tuturor mai bine fără el prin preajmă, asta-i sigur. Puterea fizică eșuase, așa că aveam de gând să-mi fac singură dreptate.

“Dumnezeu cu mine” a chemat inima mea plină de mânie și gânduri iraționale, spunându-mi cu tandrețe, “Sally, tu nu vrei să-l urăști pe acest bărbat. Trebuie să-ți fie milă de el.”

Să am milă de acest om – hm! Ne-a rănit și ne-a maltratat zilnic. Destul! Este timpul să plătească! Ar trebui să moară! Nu o să-mi fie milă de acest om îngrozitor. Îmi voi salva mama!

“Sally, trebuie să-ți fie milă de acest om.”

Să am milă de el? Pentru ce să-mi fie milă?, am răspuns eu sarcastic.

“Cum te-ai simți dacă ai fi un schizofrenic paranoic care se urăște pe el însuși atât de mult, încât să se sinucidă? Îl poți iubi la fel cum te iubesc Eu pe tine.”

Punctul de cotitură

Ei bine ... există o condiție pentru a fi compătimit. Nu m-am gândit niciodată la asta. Inima mea era mișcată și am răspuns la această nouă perspectivă asupra lucrurilor. Ei bine ... voi alege să am milă de el. Nu ar fi frumos să vreau să-mi iau viața. Bietul de el, ar trebui să ne fie milă de el. În timp ce cooperam cu aceste gânduri noi, valul meu de emoții s-a risipit aproape imediat, transformându-se într-o piscină liniștită. Dumnezeu poate spune “taci, fii liniștită” fiecărei emoții, dacă Îl lăsăm pe El înăuntrul nostru. “Dumnezeu în mine” era suficient de puternic ca să înfrâneze uraganul de mânie dinăuntrul meu.

Apoi, Sally cea timidă și liniștită le vorbi celor doi polițiști cu o îndrăzneală nemaiîntâlnită până atunci la ea. “Mamă, trebuie să avem milă de Bob, deoarece el se urăște atât de mult, încât vrea să se sinucidă. Dumnezeu mi-a spus că nu trebuie să-l urâm, ci să avem milă de el. Și Dumnezeu a pus acea milă și dragoste înăuntrul meu.”

Mama ascultă și alese de asemenea să conlucreze cu gânduri de milă față de Bob. În timp ce ea însăși striga în tăcere la Isus, dragostea îi inundă inima. Frica și neliniștea ei au fost biruite și înlocuite de pace. O, pacea, acea pace minunată pe care o are Dumnezeu pentru fiecare dintre noi în mijlocul furtunilor! Chiar dacă întrece orice înțelegere, nu înseamnă că este mai puțin reală. Noi putem avea pacea lui Dumnezeu indiferent în ce situație suntem. Am descoperit că ceea ce 2 Corinteni 5:17 spune, este adevărat: “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”

Asta era extraordinar! Într-o clipă dorințele mele au fost schimbate de la crimă la dragoste. Numai Dumnezeu poate să facă acest lucru. Și mama era schimbată. A fost eliberată de frică, lăsându-L pe Hristos să lucreze în inima ei. Singurul lucru care ne împiedică pe mine și pe tine să fim schimbați este refuzul de a ne preda și a conlucra cu Hristos. Atunci când ezitam, păcatul triumfă. Dar când acceptăm să împlinim voia descoperită a lui Dumnezeu, puterea Sa vine să înfrângă păcatul și să ne modeleze după chipul Său. Apoi gândurile și sentimentele noastre vor fi o reflectare a Sa. Alegerea este întotdeauna de partea noastră – în orice moment. “Hristos în mine” schimbă tot ceea ce Îi predăm.

Politiția a plecat, văzându-ne liniștite, deși am rămas în situația aceea înspăimântătoare. Adevărul era că Bob putea veni la noi foarte ușor cu cuțite sau arme și cu mintea sa plină de furie și lipsită de control, dar noi eram calme și aveam pace.

Lumea spune că adesea copiii care trec printr-un divorț sau o traumă majoră în familie sunt afectați pe viață. Departamentul de Dumnezeu, acest lucru este adevărat; dar nu trebuie să fie așa dacă *suntem în El*. Aș vrea să vă mărturisesc că am trecut prin două divorțuri în familia mea și că astăzi nu port cicatrice. Mama a divorțat de tatăl meu. Apoi, șase ani mai târziu, justiția i-a aprobat divorțul de Bob, din cauza violenței sale. Din tinerețe până când am împlinit 40 de ani am avut cicatrice. Cicatricile sunt modalitățile greșite de rezolvare a problemelor, reacțiile în lanț, concepțiile greșite și gândurile înșelătoare cărora ne supunem și care împiedică lucrarea lui Dumnezeu de refacere și răscumpărare în viețile noastre. Numai după ce am întâlnit un Dumnezeu personal, am găsit o cale de a rezolva aceste probleme.

Trăiască libertatea! Sunt liberă; da, sunt liberă prin Isus! Sunt profund recunoscătoare acum pentru viața pe care mama mi-a oferit-o. Ea m-a iubit și s-a îngrijit de mine atât cât a putut. Ea a avut propria sa moștenire. Sunt mulți care au crescut cu mult mai puțină dragoste decât am avut eu parte. Mama și cu mine am devenit foarte apropiate, apreciindu-ne reciproc și comunicând deschis. Eliberarea mea a făcut să se deschidă zăgazurile eliberării mamei mele, în Isus, de cicatricile ei.

“Ieșiți din ea ...”

Dumnezeu dorește să pătrundă înăuntrul nostru pentru a ne reface după chipul Său. Dar El nu poate face această minune fără consimțământul și colaborarea noastră. Noi, părinții, trebuie să înțelegem acest proces de părăsire a vechilor căi – a trecutului nostru – și să obținem libertatea ca să-i putem ajuta pe tinerii noștri să procedeze la fel. Sub călăuzirea lui Dumnezeu, putem să avem reacții bune. El este într-adevăr cel mai bun Prieten al nostru!

Isus a venit să ne salveze din vechile căi și să ne arate noile Sale căi care dau rezultate. Dumnezeu poate să ne elibereze pe mine și pe tine de tot ceea ce ne

pricinuieste durere sau ne constrânge. Hristos ne spune tuturor: “Ieșiți din mijlocul ei, poporul meu.”* Să ne eliberăm de trecutul care ne leagă de Satana, de păcat sau de eu. Să pășim spre libertatea de a-L urma pe Hristos. Atunci trecutul nostru poate fi șters și vom deveni liberi să fim integri. În Hristos nu mai trebuie să ne supunem directivelor și sclaviei trecutului nostru. Putem crește și deveni femei și bărbați maturi în Hristos. Nu trebuie să mai zăbovim asupra vechilor căi de a gândi și a reacționa! Îl avem pe Dumnezeu!

Mulți adolescenți sunt prinși astăzi în hățișurile unor concepții asemănătoare greșite, și Dumnezeu vrea să-i facă liberi! Ei au nevoie de cineva care să înțeleagă că trebuie să-i ajute. Noi îi ajutăm să identifice în mod sincer problemele trecute, astfel încât să poată înțelege de ce reacționează în modul în care o fac, fără a-i umili. Identificarea sursei minciunii le dă posibilitatea să o înlocuiască cu adevărul așa cum este el în Isus. Adevărul rupe legăturile modului vechi de a gândi, simți și relaționa, făcându-i liberi să crească.

Ce binecuvântare pentru noi! Și aceasta doar prin “Hristos în mine” și prin conlucrarea mea cu El. Pot discuta astăzi despre toate aceste evenimente pline de traume – nu ca o victimă ce-și plânge soarta sau ca un biet supraviețuitor – ci ca un învingător care a descoperit o sursă inepuizabilă de dragoste, sprijin și încurajare. M-am cufundat adânc în acest balsam vindecător oferit de Hristos și sunt liberă de-acum.

Și tu poți dobândi această eliberare. Atunci când Îi oferi lui Dumnezeu trecutul tău cu toate gândurile, sentimentele greșite și modalitățile de a relaționa – și te decizi să-L urmezi pe Dumnezeu indiferent cât ar costa – El îți va călăuzi pașii. Poți observa acum în mod clar diferența dintre “Hristos *cu* mine” și “Hristos *în* mine”? Vei face pasul următor în umblarea ta cu Dumnezeu și-L vei lăsa să intre la tine ca să te scape de tot ce nu este bun înăuntru? Vei putea fi liberă să-L slujești pe Dumnezeu fără teamă și fără a fi condiționată de tendințele spre rău moștenite sau cultivate. Trebuie doar să alegi! Și tu poți face să răsunе libertatea!

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Nu este minunat faptul că Dumnezeu îngăduie ca viața să ne pună în evidență slăbiciunile? Ți-a arătat El vreuna? Atunci, El îți poate oferi harul Său vindecător, dacă vei consimți și conlucra cu El. Cooperarea cu harul lui Dumnezeu mi-a permis să renunț la trecutul meu care m-a făcut să devin ceea ce eram – o fată plină de teamă, timidă, nesigură și chiar nepricepută, stupidă, grasă, urâtă și fără vreun rost. Luând în seamă vocea lui Dumnezeu, aceasta m-a adus în legătură cu

* Apocalipsa 18:4

puterea și harul Său, astfel încât să curăț veselă podeaua, să-mi iert frații și să mă eliberez de resentimente și ură – chiar când partea ofensatoare nu a făcut nici un efort ca să-și ceară iertare sau să îndrepte lucrurile. Și apoi Dumnezeu mi-a dat puterea să renunț la amărăciune, furie, răzbunare și dorința de a ucide în loc de a avea milă sau dragoste pentru cel greu de iubit și nedemn de încredere. Dumnezeu a făcut toate minunile de fiecare dată când I-am permis și am conlucrat cu El – chiar și atunci când nu cunoșteam prea multe despre El. Atunci Hristos a adus odihna Cerului în sufletul meu.

Situația ta nu poate fi mai rea decât era a mea. Chiar dacă ar fi, Dumnezeu este suficient de puternic în fața ei! Încrede-te că El poate să facă la fel pentru tine, așa cum a făcut-o și pentru mine! Nu vrei să-ți deschizi ușa inimii și să-L poștești înăuntru?

*Activitatea fizică îl
face pe băiat
puternic și curajos.
Munca poate fi
plăcută dacă
atitudinea este
corectă. Andrew la
18 ani, făcând
pârtie.*

Capitolul 6

CONDIȚII OBLIGATORII

Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească?

– Luca 14:28

Dacă plănuiești să mergi la colegiu, trebuie să faci niște cursuri obligatorii. Nici un colegiu nu te va accepta dacă nu treci de cerințele de admitere. Decanul îi testează pe cei ce candidează pentru a sesiza cunoștințele de baza și îndemânările sau lipsa lor. Această testare este făcută nu pentru a-l deprecia pe student, ci pentru a identifica punctele slabe care trebuie să fie întărite înainte ca acesta să fi terminat cu succes cursurile avansate.

Nu putem învăța bine algebră și geometrie fără ca, mai întâi, să cunoaștem adunarea, scăderea, înmulțirea și împărțirea. Nu poți scrie fluent eseuri fără să cunoști primele elemente ale limbajului – alfabetul, gramatica și silabisirea.

Aceasta se aplică și la mersul nostru creștin. Nu putem începe din vârful scării lui Petru*. Mulți încearcă să sară în vârf fără să învețe să urce fiecare treaptă care urmează, dar nu au succes. Toți trebuie să pornim cu prima treaptă – credința.

Credința și înțelepciunea lui Isus Hristos ca Mântuitor personal este primul pas. Pasul doi este să învățăm să ne legăm de meritele Sale, care reprezintă puterea Sa care ne face să-I restituim adevărata ascultare. Avem nevoie de puterea Sa pentru a ne vindeca de bolile egoismului, răzvrătirii, atitudinilor greșite și sentimentelor negative. Avem nevoie ca bunătatea Lui să ne facă să practicăm adevărata abnegație și să câștigăm adevărata înțelepciune. Avem nevoie ca Hristos să locuiască în noi înainte ca să devenim creștini. Trebuie să punem lucrurile importante la locul lor, nu-i așa?

Nic cel Neliniștit

Nic cel Neliniștit, în vârstă de numai un an, este foarte activ. Își dorește atât de mult să se miște, încât se rostogolește înspre locul unde dorește să meargă. Nu vrea să-și ia timp ca să învețe să meargă de-a bușilea. Mama sa înțeleaptă îl încurajează cu calm să meargă de-a bușilea, dar Nic se opune. Mama sa se roagă pentru înțelepciune și continuă să-l strige pe Nic. Se roagă cu el, îi spune ce

* 2 Petru 1:5–8

trebuie să facă, și îl așază pe genunchi lângă ea, în timp ce îi arată cum să meargă de-a bușilea. Nic renunță la nerăbdarea sa și învață să meargă de-a bușilea. Este un lucru frumos! După o perioadă de dezvoltare a îndemânărilor, el este fericit deoarece mersul de-a bușilea îl ajută să se miște prin jur mai repede decât rostogolirea. Și la fel se întâmplă și în fazele mai avansate de mobilitate. După ce învață să meargă de-a bușilea, învață să se ridice în picioare ținându-se de degetele tatălui. Cu timpul, învață să se balanseze și face primul pas. în curând începe să alerge.

Acum, dacă mama ar fi încercat să treacă peste lecțiile de mers de-a bușilea și mers și ar fi încercat să-l învețe pe Nic să alerge înainte să-l învețe să meargă de-a bușilea, ar fi reușit el? În nici un caz! Acelea erau niște condiții obligatorii.

Aceasta se întâmplă și în ce privește educarea adolescenților noștri. Dorim ca ei să fie harnici, buni, de folos, respectuoși și ascultători. Dar de cele mai multe ori, nu aceasta este realitatea. În loc să fie așa, de cele mai multe ori sunt indolenți, egoiști, necooperanți și neascultători. Motivul pentru care ei sunt așa este că am eșuat să-i conectăm la Dumnezeu, aceasta fiind o cerință primordială. Dacă nu au fost instruiți încă din pruncie și copilărie să cunoască vocea lui Dumnezeu, să recunoască că ei îi aparțin Lui, să se predea, să renunțe la gânduri, sentimente și emoții greșite, cum ar putea ei să învețe acum dacă nu îi întorcem înapoi la acele lecții de bază?

Elena cea Egoistă

Elena cea Egoistă tocmai împlinise 13 ani și se obișnuise să conducă. Ea hotărâra când se ducea la culcare și când se trezea. Da, într-adevăr, mama îi spunea să se ducă la culcare, dar ea nu se ducea. Da, mama îi spunea să se pregătească pentru micul-dejun și pentru școală, dar nu se pregătea la timp și pierdea autobuzul școlii. Mama o ducea la școală cu dragoste, dar Elena cea Egoistă își trata mama ca și cum ea ar fi fost vinovată. Frustrarea mamei în legătură cu fiica ei crescuse pe parcursul ultimilor ani.

Acest copil pare că nu are nicio recunoștință pentru tot ce am făcut eu pentru ea. Este obraznică. Când aveam îndrăzneala să o rog să facă curat în camera ei, ce se întâmpla? Întorcea casa cu fundul în jos prin tiradele ei verbale și mă ataca pentru "ordinele mele nerezonabile". Am încercat să vorbesc cu ea, dar am sfârșit prin a ne certa foarte tare aproape o oră până a cedat într-un final. Dar apoi am întrebat-o dacă mă poate ajuta să pregătesc masa. Bineînțeles că asta era prea mult. Mă gândeam că o mamă cu fiica ei ar putea să se bucure să lucreze în bucătărie împreună, dar ea are o atitudine morocănoasă, încât găsesc mai plăcut să o fac singură. Poate aștept prea mult de la ea. Alți tineri sunt aproape la fel, chiar și la biserică. Poate când o să crească, o să-și dea seama cât de bine era aici, acasă.

Deci mama o roagă din ce în ce mai puțin pe Elena cea Egoistă să o ajute, timp în care egoismul ei crește. Permițându-i să se exprime, egoismul devine răzgâiat, îndrăzneț, hrănit.

Când Elena cea Egoistă a împlinit 14 ani, mama sa și-a pierdut răbdarea.

Toți acești ani i-am investit în Elena și uite cu ce mă răsplătește – o grămadă de dureri de cap. Am mers în vârful picioarelor în propria mea casă ca să evit să o întărât. Am devenit sclava ei – gătind și făcând curățenie, iar ea nu este niciodată mulțumită. Obrăznicia ei mi-a ajuns mai mult decât celelalte. Voi deveni fermă cu ea.

Și a devenit într-adevăr fermă. A început să strige, să țipe și să lovească într-o încercare inutilă, firească, de a o ține sub control pe Elena. Acum, este adevărat că este nevoie de fermitate în creșterea adolescenților – dar niciodată în acest spirit. Această fermitate firească doar creează înstrăinare. După luni de zile de aplicare a acestei strategii fără ca să câștige colaborarea Elenei cea Egoistă, mama sa dorea să-l aibă pe tatăl Elenei alături de ea. Cu siguranță că eforturile lor combinate doar au întărit spiritul pasiunilor sale lumești, pe care ea le-a reflectat cu măiestrie înspre ei.

Disperată fiind, mama s-a consultat cu prietenii și apoi a adoptat o tactică nouă – un program sofisticat și dezinteresat de a-i restricționa anumite privilegii.

Mama a început să intre în camera Elenei și să arunce casetele de muzică pe care le considera nepotrivite. Elena, în vârstă de 15 ani, a devenit palidă la față când a descoperit că i se invadează intimitatea. Mama însă a rămas rece și îngâmfată. A început o ceartă verbală, care nu a făcut decât să ducă la o creștere înzecită a înstrăinării, a chinului și a nebuliei, în timp ce nicio schimbare pozitivă nu se petrecea în Elena. În schimb, Elena cea Egoistă a început să se implice în activități nesănătoase cu un gen de prieteni care i-au alimentat atitudinea egoistă.

Mama nu a renunțat. I-a confiscat, în mod brutal, Elenei îmbrăcămintea provocatoare. Se aștepta ca Elena să facă curat în camera sa o dată pe săptămână și, când aceasta nu se întâmpla, mama, nervoasă, îi confisca alte lucruri personale, până când în camera Elenei mai rămăsese doar salteaua. Mama se aștepta în zadar ca acest tratament înjositor să o facă să asculte de bună voie.

Observi greșelile din această soluție propusă? Mulți părinți fac ceva similar. Dar tu? Această abordare produce doar neîncredere reciprocă între părinte și copil. Nu arată niciun interes pentru Dumnezeu și o trăire frumoasă. Transformă căminul într-un câmp de luptă și accidente sunt de ambele părți.

Performanțele școlare au scăzut. Sentimentele și emoțiile Elenei au condus-o într-o călătorie neobișnuită spre robia viciului, a practicilor păcătoase, a prieteniiilor rele și a îngăduirii apetitului. Ea numea în mod greșit acest lucru libertate. Când Elena cea Egoistă a împlinit 18 ani, și-a însușit presupusa ei libertate și a abandonat terenul de luptă al căminului ei.

Elena reprezintă acel pui de vultur care cade din cuibul semet, crezând că are libertate. În realitate, gravitația eului duce negreșit la ciocnirea de stâncile de dedesubt ale păcatului.

Părinții ei, o dată cu dorința de a îndepărta toate lucrurile personale ale fetelor din viața ei, au retras și dragostea adevărată, influența pozitivă precum și educarea veritabilă și formarea în maniera lui Hristos. Adevăratele consecințe ar trebui să aibă ca efect prinderea puiului de vultur în picaj și punerea lui din nou în cuib pentru o nouă lecție. Dacă părintele-vultur nu este acolo pentru a-l prinde, dacă Dumnezeu nu este recunoscut de tânăr ca fiind prezent, cine îl va salva pe acest tânăr de la o moarte sigură zdrobit de stâncile egoismului?

Există mulți tineri care eșuează pe acest drum. De ce? Motivul este că părinții încearcă să folosească tacticile lui Satana pentru a câștiga inimile copiilor pentru Dumnezeu. Această abordare nu va funcționa niciodată. În schimb, nu va face decât să-l lege pe tânăr și mai ferm ca sclav emoțional în împărăția lui Satana.

Deci ce trebuie să facem în schimb? Există o altă cale.

Identificarea și remedierea ochiurilor scăpate

Primul pas crucial este să-ți iei timp și să evaluezi metodele și rezultatele creșterii copilului tău. Nu pot spune cât de important este acest pas. Este esențial pentru fiecare schimbare reală. Evaluați modelul caracterului tânărului vostru și identificați ochiurile scăpate. Înțelegeți la ce mă refer când spun “ochiuri scăpate”?

Îmi place să croșetez. Calitatea produsului pe care îl croșetez depinde de faptul că fiecare împunsătură este legată de cea de lângă ea. Au fost perioade când am încercat să croșetez prea repede, eram neatentă sau distrasă de la munca mea și am eșuat în conectarea fiecărei împunsături cu cea de lângă aceasta. Împunsătura a căzut. La un moment dat – cu cât mai repede cu atât mai bine – trebuie să mă opresc din croșetat și să ridic produsul ca să-l pot examina și compara cu modelul după care mă ghidez. Când fac asta, ochiurile scăpate devin evidente. De îndată ce văd unde se află, le pot remedia cu îndemânare cu acul meu, răsucindu-le în direcția bună și țesându-le la locul potrivit.

Deseori, lăsăm “ochiuri căzute” în educația pe care o oferim. Singura modalitate prin care le putem identifica este să ne luăm timp să ne retragem și să comparăm țesătura tânărului nostru cu Modelul – Isus Hristos.

Sunt câteva ochiuri de bază care trebuie realizate până la vârsta de 13 ani. Un tânăr ar trebui bine antrenat în ce privește Scripturile, ar trebui să cunoască vocea lui Dumnezeu ca fiind una diferită de cea lumească și ar trebui să aibă un timp devoțional plin de semnificație împreună cu Dumnezeu. Legată de aceste ochiuri este experiența tânărului de creștere prin puterea lui Dumnezeu de a schimba gândurile, sentimentele și comportamentul greșit. Munca stăruitoare, dispoziția de a ajuta, o viață chibzuită și dorința de a asculta de Dumnezeu și

părinți ar trebui să fie ceva obișnuit. Dorința de a te încrede în mod constant în Dumnezeu și de a face voia Sa prin puterea Lui formează un model de viață care este în același timp durabil și frumos. Nu este aceasta ceea ce vă doriți pentru tânărul vostru?

Dacă aceste ochiuri sunt la locul lor, construiți pe ele printr-o susținere permanentă pe aceste principii. Educați-vă tânărul într-o independență potrivită față de voi și tovarășii săi, în timp ce își îndreaptă viața tot mai mult spre îndrumarea lui Dumnezeu. Atunci când tinerii învață dependența directă față de Dumnezeu în căminul lor, ei știu cum să apeleze la Dumnezeu când sunt dincolo de câmpul vostru vizual. În felul acesta Satana nu poate să-i înșele ușor.

Totodată, dacă descoperiți ochiuri căzute, nu ezitați să schimbați stilul actual de educație. Acceptați conducerea lui Isus Hristos. Găsiți drumul pe care vreți ca tânărul vostru să pășească. Apoi faceți un plan cu Dumnezeu pentru a-i insufla tânărului aceste trăsături pierdute. Acesta este cel de-al doilea pas – să formulați un plan de acțiune care să stârnească în tânăr dorința după ceva mai bun și să-i arăți cum să și-l însușească.

Elena cea Egoistă, cu toate bagajele sale de egoism, a trecut puțin pe la mine pe acasă. Chiar de când ne-am cunoscut, i-am arătat că mă interesează. Am luat-o la o plimbare cu bicicleta. I s-a părut ceva grozav, de vreme ce mama sa nu agrea plimbările cu bicicleta. Ne-am jucat elasticul cu băieții mei și aceasta a fost, de asemenea, distractiv. Ulterior, când a început să aibă încredere, a venit pentru o vizită mai lungă și se aștepta ca totul să fie frumos și aventuros.

În timpul meu devoțional cu Dumnezeu am întocmit o listă cu trăsăturile rele evidente din caracterul său – egoism, deficiențe de implicare, indolență în ce privește obiceiurile de muncă, nerecunoștință și lipsa percepției sentimentelor și nevoilor altora.

Apoi, în timp ce mă consultam cu Dumnezeu, am scris domeniile care erau rezonabil de discutat în câteva săptămâni scurte. Voiam ca ea să experimenteze un alt fel de gândire, simțire și răspuns prin Dumnezeu. Lista mea arăta așa:

1. Dumnezeu trebuie să conducă în viața ei.
2. Ea trebuie să identifice gânduri și sentimente greșite și să știe cum să le înlocuiască cu unele bune.
3. Ea trebuie să vadă că egoismul este ca și cancerul care ucide veselia și fericirea și că trebuie înlocuit punându-i pe ceilalți pe primul loc.
4. Recunoștința trebuie să fie cultivată.
5. Obiceiurile de muncă stăruitoare trebuie să înlocuiască tendințele de lenevie.

În acea seară, după închinare, cum stăteam și vorbeam, Elena cea Egoistă a început să fie nerespectuoasă. “Eu nu mă culc până la 10:30 sau 11:00 seara. Chiar nu pot să mă duc la culcare devreme. Vreau să dorm în acest salon.” Era eul ei, care voia să preia controlul.

M-am rugat pentru înțelepciune și pentru un spirit asemănător cu al lui Hristos. “Elena, nu poți dormi în camera fiului meu – este dormitorul lui. Trebuie să respectăm lucrurile celorlalte persoane și să nu ni le atribuim.”

“Dar aici vreau să dorm. El poate dormi undeva pe podea!”, adăugă ea poruncitor.

“Elena, trebuie să nu mai vorbești și să mă ascuți. Trebuie să ne rugăm lui Isus și să-L întrebăm ce ar vrea El să faci. Îți aduci aminte că am citit la ora de închinare din seara aceasta că Isus dorește să fie Dumnezeuul nostru și că noi suntem copiii Lui? Ar trebui să-I spunem lui Dumnezeu ce să facă pentru noi sau ar trebui să-L întrebăm ce vrea să facem noi?”

Elena a început să scâncească și să se văicărească.

Urșii Grizzly

“O, Elena, acesta este un mod jalnic de a fi”, am replicat eu. “Haide să îngenunchem aici și să-I dăm lui Dumnezeu acești urși Grizzly. Sunt urși Grizzly, nu-i așa? Firea unui urs Grizzly este diferită față de cea a unui urs brun. Un urs Grizzly ar începe o luptă fără să fie provocat – doar pentru că este țăfnos! Nu ai văzut niciodată astfel de urși?”

“Da, am văzut la grădina zoologică!”, i se luminară ochii. “Un urs mic se purta foarte urât. O mușca pe mama lui, se cățara și sărea pe ea în timp ce aceasta mânca. Și mama deveni foarte brutală și îl doborî pe micul urs pentru a-l învăța să se poarte.”

“Ce părere ai despre asta?”

“Nu mi-aș dori ca acel mic urs să vină prin preajma mea!”

“Ei bine, nu-ți dorești nici să fii acel urs Grizzly! Vrând să ai camera fiului meu este ca și cum ai fi acel mic urs Grizzly. Isus te va ajuta să scapi de toate aceste sentimente urâte care se află în tine – cele egoiste care te fac să te simți foarte neplăcut aici!” Și am arătat spre inima ei. “Tu te supui acestor sentimente, dar nu-ți place să fii urâtă și aspră. Aș vrea să-ți arăt cum să fii fericită în inima ta, prin dăruirea acestor gânduri și sentimente greșite lui Dumnezeu. Îngenunchează aici cu mine și haide să ne rugăm lui Isus pentru ajutor. Ne putem schimba doar cu ajutorul Lui.”

Ea a dat din cap a încuviințare și a îngenuncheat lângă mine. M-am rugat: “Isuse, ia acești urși Grizzly neascultători din inima lui Elena. Ea dorește să ți-i predea Ție chiar acum. Învăț-o cum să se bucure de viață urmând ceea ce Tu ai pregătit pentru ea. Fie ca ea sa-Ți permită să devii Dumnezeuul ei și să accepte îndrumări de la Tine pentru a putea găsi fericirea pe care o dorește și pentru a face parte din poporul Tău. Fie ca ea să aibă un somn cu adevărat bun în casa noastră.”

“Sună bine, Elena?”

Ea ezita. Era ceva cu totul diferit față de cum era ea obișnuită. “La ce oră vrei să te duci la culcare?”

“În casa noastră se merge la culcare la ora opt și jumătate – adică cam în cincisprezece minute de acum încolo. Oricine stă aici se culcă la aceeași oră la care o facem și noi. Te vei simți bine și, poate, la fel ca mine, vei descoperi că este un lucru bun să mergi la culcare devreme.”

“Nu prea cred asta”, făcu ea o grimasă.

“Eram de obicei o bufniță de noapte, dar Dumnezeu mi-a vorbit despre schimbare. Lucrul acesta nu mi-a plăcut la început, dar, o dată ce am început să colaborez și m-am schimbat, am descoperit că este mult mai bine să te culci devreme și să te scoli devreme. Este așa de plăcut să stai de vorbă cu Isus dimineața când este liniște. Ți voi arăta aceasta dimineață. Acum haide să ne pregătim să mergem la culcare. Baia îți aparține. Nu întârzia pentru că vei pierde momentul îmbrățișării de noapte bună.”

Elena cea Egoistă a mers la baie, dar acum nu mai era sigură că această vizită avea să-i placă. Nu mai putea controla și acesta era un sentiment nou și neplăcut pentru ea. Totuși nu dorea să piardă timpul de îmbrățișare, astfel că s-a pregătit pentru culcare neașteptat de repede. Era o seară specială, plăcută și intimă, cu un pom de Crăciun, cu luminițe și colinde de Crăciun. Îmbrățișările au fost plăcute și, în timp ce o conduceam spre patul special din sufragerie, am vorbit puțin. Tot își mai dorea să fie în camera băieților, nu acolo. Dumnezeu m-a călăuzit să o conduc în rugăciune înaintea Lui încă o dată, și ea s-a predat. Dumnezeu a atenuat acel “Eu vreau” suficient, încât ea să doarmă acolo.

Învățând să recunoască vocea Mântuitorului ei

Dimineața, în timpul personal de devoțiune al familiei noastre, am împărțit locul meu special de la masă cu Elena cea Egoistă. Am rugat-o să citească povestea leprosului vindecat și am discutat despre puterea lui Isus de a vindeca imediat. Am ajutat-o să facă o paralelă, spunându-i că, atunci când eul se ridică în mintea (gândurile) și inima (sentimentele și emoțiile) noastră, Isus va răspunde imediat rugăciunilor noastre de eliberare de această lepră. Noi experimentăm acea eliberare atunci când ne supunem gândurilor și sentimentelor corecte, și nu celor egoiste. Ea prinse ideea. Apoi, Dumnezeu m-a îndemnat să o provoc să persevereze în închinarea sa personală timp de o oră, când și cincisprezece minute păreau prea mult pentru ea.

“Îmi doresc să-ți iei puțin timp ca să vorbești cu Dumnezeu și să înveți să-I recunoști vocea în conștiința și mintea ta. Vorbește cu Isus despre relatarea pe care ai citit-o și roagă-L să te ajute să scoți din ea patru gânduri importante de reținut. Scrie aceste patru gânduri pe această hârtie specială și frumoasă și apoi desenează o imagine care te-a impresionat din acea poveste.”

Asta i s-a părut ciudat de nou pentru ea. Nu-i plăceau toate aceste lucruri noi. “Ei bine, trebuie sa le oferi o șansă lucrurilor noi”, i-am spus eu. “Și ce dacă niciodată nu ai decorat un pom de Crăciun sau nu ai cumpărat cadouri frumos împachetate până acum? Nu ar fi frumos, chiar dacă este ceva nou?”

“Da, ar fi ... OK, voi încerca.”

După o vreme, m-a întrebat, “Cum pot ști că Dumnezeu vorbește cu mine? Asta pare cam greu de înțeles pentru mine.”

“Isus vorbește cu noi prin intermediul minții noastre, așa cum face și Satana. Trebuie să învățăm să deosebim între vocea lui Isus și vocea Satanei.” În timp ce vorbeam, Elena înțelese și era interesată de asta.

“Știi, Elena”, am continuat eu, “Satana îți sugerează gânduri ‘Grizzly’, care te fac să te simți agitată înăuntrul tău. El vrea să te facă nefericită. Dar tu nu trebuie să asculți de el sau să i te supui, nu-i așa?”

“Nu, nu trebuie! Încep să învăț că este un tovarăș neprietenos. Nu știam nimic de el până acum. Ei bine, auzisem despre Satana, dar nu înțelesesem în felul în care o spui tu. Mi-ar plăcea să fiu o fată fericită, dar nu sunt. Crezi că Isus ar putea să mă schimbe?”

“Da, El poate. Dar trebuie să-L lași să fie Dumnezeu. El trebuie să fie cel care comandă – nu tu. Asta înseamnă că trebuie să faci voia Lui mai mult decât a ta, atunci când voința ta este împotriva voii Sale. Satana va stârni sentimentele tale împotriva lui Dumnezeu. El îți va da de înțeles că Dumnezeu este nedrept și că este greu de urmat. Dar asta nu este adevărat. Deci trebuie să recunoști vocea lui Dumnezeu în tine. Nu este o voce auzibilă; este un gând în mintea ta care se potrivește cu ceea ce spune Biblia și vine cu spiritul blând și duios al lui Isus. El niciodată nu forțează, așa cum încearcă Satana să facă. Când ți se adresează, Satana o face prin emoții puternic negative care te constrâng; el vrea să te facă să simți că nu ai de ales decât să te supui lor. Ai ceva de spus în legătură cu asta?”

Elena cea Egoistă reflectă pentru un moment și apoi se uită la mine cu atenție sporită.

“Aici se află un text care ți-ar plăcea”, am încurajat-o eu. “Se găsește în Ieremia, capitolul 32, versetul 27: ‘Iată, Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva de mirat din partea Mea?’. Nu contează cât de mult cere firea ta ca să fii egoistă; Isus te poate face fericită, liberă, dulce și bună. Te va elibera din sclavia felului de a gândi că tu poți fi fericită doar dacă ai propriul tău drum. Nimic nu este prea greu pentru El decât dacă nu-I permiți să intervină. El poate diminua egoismul tău treptat, până când nu va mai exista.”

“Asta sună bine”, răspunse Elena cea Egoistă.

Elena s-a întors la timpul ei personal de devoțiune cu Dumnezeu și i-a plăcut ce a găsit. Dumnezeu i-a inspirat gânduri și idei. A scris cele patru puncte din poveste și a desenat chiar o imagine. Cele patru puncte ale sale erau (1) Leprosul

a cerut ajutor și vindecare. (2) Dumnezeu a răspuns imediat cu puterea Sa vindecătoare. (3) Doar un singur leproș s-a întors să-I mulțumească lui Dumnezeu. (4) Viața era mai frumoasă atunci când au fost vindecați decât atunci când erau bolnavi.

Elena gusta bucuria de a găsi scopul și direcția în viață. Începuse să înțeleagă de ce facem noi ceea ce facem.

Închinarea familială s-a dovedit a fi o discuție cu adevărat caldă și practică despre modul în care să cooperăm cu Dumnezeu pentru a fi schimbați din interior spre exterior. În timp ce ajuta cu bucurie la pregătirea micului dejun, ea a continuat să discute cu Dumnezeu. Trebuie să fie frumos, decise ea. De abia aștepta momentul din următoarea zi. Spălarea vaselor, împăturirea rufelor, curățenia în casă era distractiv când lucrezi în echipă. Se integra perfect.

Când egoismul se manifesta prin "Eu vreau" sau "Eu prima", i-am etichetat gândurile și sentimentele, identificând voia lui Dumnezeu, și am mers să ne rugăm pentru ajutor. Dumnezeu i-a înfrânat în mod repetat mânia și sentimentele supărătoare, în timp ce ea alegea să I le predea Lui și să-L lase să conducă. Când argumentele nu funcționau, consecințele erau administrate cu dragoste până când ea hotărâ să-L urmeze pe Dumnezeu cu sinceritate.

Ne-am jucat leapșa și am învățat să câștigăm și să pierdem. Începea să vadă că ascultarea este frumoasă și că Dumnezeu este alături de ea pentru a-i schimba sentimentele și emoțiile greșite. Era mai fericită cu acest nou stil de viață. Era organizat, disciplinat, creștinesc și consecvent.

Zi după zi am dezvoltat altruismul și compasiunea. Sentimentele ei s-au îmbunătățit și au devenit plăcute. Recunoștința față de Isus pentru grija și ajutorul Său a realizat lucruri minunate în viața sa.

După două săptămâni, Elena era o cu totul altă fată. Am numit-o Elena cea Altruistă. Prin Isus, ea a învățat să fie de ajutor și plăcută. Îi făcea plăcere să citească din Biblie și să se roage. Plantele valoroase ale perseverenței, stăruinței și mulțumirii încolțeau frumos. Înlocuirea răului cu binele, a nedreptății cu dreptatea, a rebeliunii cu cooperarea, grija față de ceilalți, nu doar ea însăși, precum și comunicarea cu Dumnezeu în locul dialogului cu eul, aceasta era cărarea spre libertate. Ea doar avea nevoie de cineva care să-i arate cum să se prindă de Dumnezeu, sursa ei de putere.

Adolescentul tău are nevoie de cineva care să-i arate și lui acest lucru. Vei prelua tu această muncă de instruire a tânărului în ce privește îndemânarea de care are nevoie pentru a-și duce viața pe propriile aripi? Îi vei oferi lui Dumnezeu timpul și urechea ta pentru acest scop? Dacă o vei face, El te va călăuzi ca să te înțelegi pe tine însuși și să-ți înțelegi și copilul și să-ți va oferi soluția pentru a stăpâni condițiile obligatorii de care ai nevoie în legătura ta cu Dumnezeu.

În următorul capitol, haideți să observăm modul în care un tânăr își alege destinul – precum și felul în care și adolescentul tău o poate face.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI
UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Introspecția s-ar putea să nu fie agreabilă, dar este calea către soluții. Bolovanii care te incomodează pot să-ți întunece calea, dar văzuți prin ochii lui Dumnezeu, aceștia se pot transforma în trepte către destinația ta. Dumnezeu este atotputernic când este vorba de adversități și le poate transforma în oportunitate. Sa de a te vindeca și atinge, de a te conduce și călăuzi. Dragostea Lui este chiar atât de mare. El este întotdeauna lângă tine.

“Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.” *

* Ieremia 29:13

Capitolul 7

HOTĂRÂNDU-ȚI PROPRIUL DESTIN

Cine este omul care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie să o aleagă.

– Psalmii 25:12

Acest capitol este unic. Dacă se întâmplă să fii un tânăr și nu un părinte, dacă ai citit până acum această carte dorindu-ți ca și părinții tăi să aleagă aceste principii – dar nu o fac – atunci acest capitol este chiar pentru tine. Dacă părinții tăi nu te vor îndruma, Dumnezeu va înlocui această lipsă pentru tine. Permite-mi să-ți împărtășesc felul în care s-a întâmplat acest lucru în viața uneia dintre prietenele mele tinere care a ales să-L urmeze pe Dumnezeu în ciuda lipsei de interes manifestate de părinții ei.

Oanei cea Oportunistă i se dădea mereu de lucru. Se folosea însă de orice ocazie care-i ieșea în cale pentru a se eschiva de la munca la care o pune mama sa – indiferent dacă aceasta însemna să-și facă patul, să spele vasele sau să-și facă temele pentru școală. Ori de câte ori atenția mamei sale era distrasă și nu veghea asupra Oanei, aceasta făcea o mică pauză pentru a se distra. Era o oportunistă – o adevărată artistă în eschivare.

Oana cea Oportunistă trebuia să-și poarte de grijă nu doar sieși, dar trebuia să o supravegheze și pe sora ei, Evelina, care era cu doi ani mai mică decât ea și se ținea scai de ea. Spre avantajul ei, Oana o învăța pe Evelina bunele maniere – cum să mănânce și când să spună “te rog” sau “mulțumesc”.

Oana își găsi în Evelina un partener potrivit pentru escapadele sale, ceea ce făcea ca amândouă să intre în bucluc. Nu era prea dificil să o convingi pe Evelina că a te furișea la joacă era mai distractiv decât a-ți face datoria. De îndată ce mama era preocupată cu una dintre frecvențele și lungile convorbiri telefonice, cele două se strecurau afară pe nesimțite pe ușa din față sau pe fereastra de la etaj pentru a se bucura de libertate. La frageda vârstă de cinci ani, Oana învățase că mama nu băga de seamă absența ei timp de o oră sau mai mult și că muștrarea aspră care urma era un preț de plătit pentru distracție.

Odată, când avea doar patru ani, Oana cea Oportunistă se presupunea că trăgea un pui de somn. La fel și Evelina, în vârstă de doi ani. Dar Oanei nu îi era somn. Mintea ei activă se amuza luând în calcul multe posibilități de a se juca și curând născoci o idee grozavă. Cocoțându-se pe masa de toaletă, se aruncă de

acolo și ateriză pe salteaua de jos. Râse pe înfundate, dar plină de veselie, în timp ce sora ei mai mică chicotea și se uita. Apoi încă o dată Oana cea Oportunistă se urcă pe masa de toaletă – și sări.

“Haide, Evelina. Nu vrei și tu să sări?” Evelina ezită, dar sora ei cea mare o convinge până când aceasta se trezi cocoțată sus. “Sări! Sări, Evelina! Este așa grozav!”, stăruie Oana.

Evelina se opri nesigură. Părea destul de înfricoșător din acea poziție. Dar după încă un mic imbold Evelina închise ochii, își ținu respirația și sări cu îndrăzneală. Singura problemă a fost că nu nimeri salteaua cea moale și ateriză chiar pe podeaua tare. Strigătele ei puternice de durere o aduseră curând pe mama, care se grăbi să o ducă la spital. Evelina își fracturase brațul.

Existau puține situații în care Oana nu găsea vreo ocazie să se distreze, în timp ce se eschiva de la muncă. De fapt, pentru aceste două ștrengărițe, acesta era stilul lor obișnuit de viață – până când Oana cea Oportunistă a făcut 13 ani.

Frământată de noi gânduri

Chiar la începutul adolescenței sale, Oana a mers cu părinții și sora ei la o întâlnire de tabără de o săptămână. Era așa de distractiv să dormi în cort noaptea și să mergi la întâlnire pe parcursul zilei. Între întâlniri, era mereu timp de joacă cu prietenii – noi sau vechi. Era așa de emoționant!

“Fetelor, este timpul pentru micul-dejun!”, strigă mama.

Ambele fete au venit rostogolindu-se afară din cort, somnoroase, dar pline de vervă. Mama pregătise din abundență briose delicioase din grâu integral, prăjituri și cereale pentru întâlnirea lor de tabără, și fetelor le plăcea să le mănânce. Aceasta era recompensa lor pentru toate vasele spălate de acasă – aceasta când mama le putea prinde să o facă.

După micul-dejun, Oana cea Oportunistă a alergat în cort să-și spele dinții. Dacă era foarte grijulie cu dinții ei, mama și Evelina ar fi avut timp să termine de spălat toate vasele înainte ca ea să mai fie nevoie să ajute. Dacă nu terminau, trăgea mai mult de timp și își vizita și prietena de vizavi. Apoi, într-un mod nevinovat, se alătura familiei pentru următoarea activitate interesantă.

Mai târziu în acea zi, ea auzi despre o vorbitoare – Sally Hohnberger. Chiar dacă nu o mai întâlnise niciodată înainte, Oana se simți în mod straniu atrasă către ea și dorea să audă ce avea să spună. Problema era că întâlnirea cu Sally era la o oră tare nepotrivită – șase dimineața. “Nu îmi place să mă trezesc atât de devreme”, bombăni Oana în sinea ei. Dar rezolvă această grea problemă nevrând să piardă această ocazie. Mama sa dorea și ea să meargă, și reuși să o convingă și pe Evelina să meargă.

Acea întâlnire matinală i-a deschis mintea Oanei către lucruri pe care nu le mai auzise niciodată înainte. Această doamnă se mutase în sălbăticia Montanei

ca să întâlnească un Dumnezeu personal. Povestea ei impresionantă, “Purtând jugul împreună cu Hristos”, a ilustrat câteva înțelegeri ale modului în care poți umbla în mod real cu Dumnezeu.

Sally și soțul ei folosiseră un jug pentru oameni ca să tragă copacii uriași din pădure. Soțul ei îi dădea instrucțiuni prin cuvinte, priviri și o mișcare a brațului, astfel încât să poată munci împreună în mod eficient. Apoi Sally le împărtăși modul în care Isus a invitat-o să “poarte jugul” împreună cu El pentru a face lucruri grele – cum ar fi scoaterea uriașului numit Frică sau a uriașului numit Disperare din pădurea gândurilor și sentimentelor ei. Și felul în care El a lucrat cu mintea ei pentru a o ajuta să identifice gândurile bune și pe cele înșelătoare. Felul în care Isus a călăuzit-o cu ochii, impresiile, mâna și Cuvântul Său – cam în același fel se întâmplase și cu soțul ei. Înjugându-se la același jug cu Hristos, ea le-a arătat cum Hristos a îndepărtat acele gânduri înșelătoare și cum Dumnezeu poate să mute acele lucruri mari și îndărătnice din viețile lor atunci când doresc să se înjuge cu El.

Oana ascultă cu atenție. În inima ei răsăreau noi dorințe și speranțe. Ea începu să înțeleagă că, deși părinții ei îi spusese că este creștină, ea de fapt nu știa nimic despre ce înseamnă să conlucrezi cu Dumnezeu. Se hotărî să învețe ce înseamnă să colaboreze cu Hristos. Își dorea să meargă și să vorbească cu El în felul acesta. Evenimentele pe care le rela Sally i-au atras atenția. Se hotărî chiar atunci și acolo să participe în fiecare zi la întâlnirile care aveau loc dimineața devreme – și să o ia și pe sora ei!

Pe măsură ce treceau zilele, Oana cea Oportunistă începu să o îndrăgească pe această femeie din ce în ce mai mult; și-ar fi dorit ca Sally să fie programată să vorbească mai des decât o făcea.

Mama Oanei, fiind o femeie foarte sociabilă, invită într-o zi la prânz un vechi prieten. “Aș putea să o aduc și pe Sally la masa de prânz?”, întrebă el. “Sunt sigur că vouă, femeilor, v-ar plăcea să discutați. Ați ascultat seminarul ei de astăzi cu privire la creșterea copilului?”

“Da, am auzit. A fost minunat. Desigur, adu-o și pe ea. Așteptăm cu toții cu nerăbdare acest lucru.”

Oana cea Oportunistă nu știa de această schimbare a planurilor și era surprinsă să o vadă pe Sally venind în zona cortului ei chiar la vremea prânzului și de faptul că era salutăată cu căldură de proprii ei părinți. Oana se simți dintr-o dată neobișnuit de timidă. Se retrase la o distanță oarecare, dar se opri îndeajuns de aproape încât să tragă cu urechea la conversația adulților. Lucrurile pe care Sally le-a împărtășit cu privire la familia ei o fascinară.

Familia lui Sally chiar avusese animale sălbatice ca animale preferate, și le arătă albumul ei foto drept dovadă. Oana cea Oportunistă se apropie și privi cu atenție la fotografiile lui Sally cu căprioare, urși și alte animale. Uitând de

timiditatea ei, o asaltă cu întrebări. Oana văzu că cerul era aproape de pământ, și ea își imagina cu bucurie animalele sălbatice pe care le-ar putea avea acasă la ea.

Pe măsură ce Oana se uita la alte poze cu familia și casa lui Sally, mama ei puneă întrebări cu privire la modul în care putea face ca fetele ei să se concentreze asupra îndatoririlor casnice. “Sunt atât de ușor distrase de la datoriile lor”, mărturisi ea.

Oana se întreba dacă doamna Hohnberger va privi în jos la ea când va auzi aceasta, dar în loc de aceasta, ea zâmbi în direcția în care se afla Oana, în timp ce vorbea cu mama ei. Sally a adus în discuție principiile pe care le descoperise că funcționează la băieții ei – învățându-i cum să aibă o relație personală cu Dumnezeu, educându-i să se stăpânească și să cultive binele în locul răului.

În timp ce Sally vorbea despre rezultatele acestei educații asupra băieților săi, Oana era numai ochi și urechi! Îi venea greu să creadă că niște *băieți* s-ar ocupa de pregătirea hranei pentru întreaga familie. Sau că erau de numai 13 și 15 ani și făceau lucrul acesta de ani de zile!

Sally continuă spunând că, chiar și când vorbea la această tabără, băieții ei se aflau acasă, având întreaga responsabilitate pentru îngrijirea casei – spălând hainele și călcând, gătind și făcând curat – în timp ce aveau grijă să-și facă și temele. Și totul fără supravegherea ei. Ei cunoșteau vocea lui Dumnezeu în propriile lor inimi și fuseseră învățați și educați în felul acesta.

Sally râse atunci când soțul ei îi spusese că luase în greutate datorită tuturor bunătăților pe care băieții le includeau la prepararea hranei. Apoi ea spuse că, la momentul întoarcerii acasă, va avea musafiri chiar a doua zi și că băieții urmau să gătească pentru acea ocazie. “Ce binecuvântare pot fi anii adolescenței!”, exclamă ea.

Oana cea Oportunistă se făcea că studiază în timp ce mama ei discuta, însă ea primea o educație mai înaltă trăgând cu urechea. În inima ei se afla un amestec de sentimente pe care nu le înțelegea.

Pe de o parte, era indignată! *Gândește-te numai la asta – băieți de vârsta mea sunt mai experimentați și mai capabili în lucrul casnic decât mine. Asta nu este corect! Ei gătesc mai mult decât o fac eu. Cum o fi asta? Eu sunt fată. Se presupune că eu trebuie să fiu cea care face menajul și gătește în casă – nu băieții. Nu am gătit niciodată o mâncare în viața mea. Nici măcar nu știu dacă așa fi în stare. Și să am în grijă întreaga casă? Asta ar fi prea mult pentru mine.*

Pe de altă parte, Oana era speriată. *Chiar îmi place să fiu o artistă în eschivare! Asta îmi dă un oarecare sentiment de libertate. Să schimb asta ar cere un efort mai mare și mult mai puțină distracție!*

Duhul și firea pământească se luptau înăuntrul ei. Dumnezeu o chema mai sus, în timp ce înclinațiile ei naturale luptau din greu pentru a menține controlul.

Chiar vreau să renunț la statutul meu de maestră în eschivare?... Ba da, vreau!, decise Oana.

Nu voi lăsa ca un băiat să aibă grijă de casă mai bine decât mine! Am de gând să o fac – cel puțin așa cred.

Următoarea dimineață începu ca de obicei. “Oana, am nevoie să mă ajuti cu micul-dejun în dimineața asta”, strigă mama ei.

În mod automat Oana răspunse: “Te-aș ajuta, mamă, dar trebuie să ...”

“Îți aduci aminte de dorința ta de a-ți schimba felul de a fi?”, interveni Dumnezeu.

Ei bine, da, dar ... Un puternic sentiment de opoziție se ivi înăuntrul ei; îl putea simți până în străfundul ei. Părase așa de important ieri să facă o schimbare. Dar acum ... Apoi ea își aminti de Matthew și Andrew – fiii doamnei Hohnberger.

Dacă niște băieți pot face asta, la fel de bine pot și eu! Ei bine, Doamne, o voi face. Îmi permiți să mă alătur Ție pentru a mă învăța?

“Vin imediat, mamă”, termină cu glas tare Oana. Lăsa deoparte lucrurile de studiu, își puse jacheta și părăsi cortul cu o nouă hotărâre.

Matthew și Andrew au învățat să facă această muncă cu bucurie, tot astfel pot și eu. Nu-i așa, Doamne? Te rog îndepărtează nehotărârea pe care o am. Dă-mi gândurile și felul Tău de a fi.

“Fii sigură de asta, căci Eu sunt cu tine”, spuse Dumnezeu.

Prima încercare a Oanei de a face o schimbare a fost un succes. Nu numai că a ajutat la pregătirea mesei, dar s-a și oferit să spele vasele – și a făcut totul cu bunăvoință în loc de obișnuitul ei aer de nemulțumire.

Oana cea Oportunistă n-a ajutat-o întotdeauna pe mama ei în pregătirea hranei în timpul întâlnirilor de tabără, dar o nouă soluție fusese sădită în mintea ei. În timp ce continua să participe la toate întâlnirile, ea a acumulat multe idei noi, pe care a hotărât să le încerce acasă. Cu siguranță acesta era un mod de viață mai bun și în acord cu ceea ce Isus dorea pentru ea. Oricum, cu ajutorul lui Dumnezeu, era pe punctul să se schimbe!

Lupte grele

Spre surprinderea Oanei, mama cumpără materiale pentru a aduce acest mesaj acasă. Odată întorși, Oana se folosea de ele atunci când inima ei era doborâtă. Deci, cu fiecare alegere mică pe care o făcea, ea se întărea în adevăr și învăța să-I permită lui Dumnezeu să lucreze, răspunzând atunci când El se adresa inimii ei. De fiecare dată când își preda gândurile și colabora cu Dumnezeu în acțiunile ei, era frumos. Dar când nu făcea aceasta, nu era atât de plăcut. Însă învăța.

Oana cea Oportunistă a avut de dus o luptă repetată în ce privește spălarea podelei. Așa că Dumnezeu a ales acest punct pentru a o învăța un lucru nou.

“Oana, poți șterge podeaua pentru mama ta. Ai fi de mare ajutor.”

Mama nu mi-a cerut să fac asta.

“Trebuie să fie făcută, nu crezi?”

Desigur, este foarte murdară și nu-mi place ca lucrurile să fie murdare sau mizerabile. Însă tocmai ieșeam afară să mă joc. Nu-i corect! Deja am ajutat la spălatul vaselor în dimineața asta. Nu este de ajuns?

“Vreau să faci asta. N-ai vrea să o faci pentru Mine? Ai citit în dimineața aceasta că Eu doresc să fiu Dumnezeuul tău, iar tu să fii poporul Meu. Nu vrei să-Mi aparții?”

Ei bine, vreau. Dar nu cu prețul acesta! Minte și inima ei erau mișcate cu privire la ce era bine sau rău. Dumnezeu se adresase minții și conștiinței ei – de data aceasta se hotărî de partea lui Dumnezeu!

Bine, Doamne, voi curăța podeaua pentru Tine. Și plecă după mătură.

“Măturatul poate fi distractiv dacă alegi să fie așa. Vrei ca Eu să te ajut să descoperi acest lucru?”

Nu știu. “Măturatul poate fi un lucru plăcut.” Nu pare puțin cam ridicol?

“Oana, orice lucru pe care ți-l cer să-l faci poate fi plăcut – chiar măturatul! Ce zici de băieții lui Sally? N-ai auzit cât de frumos au învățat ei să aibă grijă de casă?”

Dumnezeu o călăuzea spre o predare mai profundă, nu numai supunându-și voința pentru a face această sarcină neplăcută, dar și permițându-I să șteargă simțămintele urâte și resentimentele ce sălășluiau în inima ei. Dumnezeu dorea să-i ofere libertate – una găsită nu prin *eschivarea* de la îndatoriri, ci mai degrabă prin *aducerea lor la îndeplinire* prin Duhul Său.

*Este în regulă, acceptă Oana. Deci gândurile mele sunt înșelătoare și, așa cum a spus Sally, nu trebuie să mă supun lor. Bine, Doamne, ce vrei să fac?**

“Gândește-te cât de surprinsă și fericită va fi mama ta când va descoperi că ai curățat podeaua fără ca ea măcar să-ți fi cerut asta. Gândește-te că te pregătești să fii cea mai bună mamă și menajeră de pe pământ – acesta este doar începutul.”

Era tocmai ceea ce Oana avea nevoie. Ea a cooperat și, curând, gânduri plăcute au dat naștere la sentimente plăcute.

Îmi place acest simțământ. Isus trebuie să fi făcut ceva înlăuntru meu, reflectă ea cu mulțumire.

Satisfacția a continuat să rămână chiar și atunci când mama ei a fost doar puțin impresionată de surpriza ei și nu a aprobat-o în felul în care se aștepta ea. Dimpotrivă, mama se aștepta la mai mult din partea Oanei acum. Fără îndoială, Oana cea Oportunistă se simțea oricum bine. Ea îi făcuse pe plac lui Dumnezeu, chiar dacă nu o mulțumise pe deplin pe mama ei. Această experiență plină de succes a pregătit calea pentru următoarea.

* Fapte 9:6

Oana era foarte absorbită de citit, când mama ei o chemă să spele vasele. Inima Oanei se prăbuși. Nu era doar o glumă faptul că mama ei folosea fiecare farfurie din bucătărie atunci când gătea și nici de data asta nu era o excepție.

Nicidecum, zise Oana cu tristețe. *Nu o să spăl vasele de data aceasta! Evelina nu face nimic. Mama este la telefon. De ce ar trebui să fac eu asta? Nu este deloc corect. O să mă furizez afară să citesc în pădure, unde mama nu mă poate găsi.*

Apoi Dumnezeu se adresează inimii ei. *“Este lucrul acesta corect, Oana? Tu nu vrei să fii mincinoasă și să porți această vină. Este un lucru mic, micuța Mea Oana. Astfel înveți cum să devii o mamă bună și să te sacrifici.”*

Lupta din inima Oanei era puternică. Vechile sentimente și înclinații erau atât de puternice. Și totuși, ea câștigase atât de mult alături de Isus și îi plăcea acest drum nou. Dorea ea să renunțe acum?

Ei bine ... o voi face, se hotărî ea.

“Fii plină de mulțumire în orice lucru”, stăruia Dumnezeu.

Vrei ca și eu să fiu plină de mulțumire! Of! Ei bine, asta este ceea ce a făcut Isus. Cel puțin atât pot face. Chiar este un lucru minor.

Pe măsură ce coopera cu Isus în ce privește gândurile ei și spăla vasele, ea a descoperit adevărata bucurie și libertate care vin numai în urma împlinirii datoriei.

Mergând înainte

Următorul pas crucial a fost în vara când împlinea 14 ani. Timp de o lună, a lucrat într-un birou care edita o revistă creștină săptămânală. Această experiență i-a deschis ochii asupra importanței de a fi responsabilă, credincioasă și conștiincioasă pentru a-și îndeplini bine slujba. Faptul că altora le lipseau aceste calități făcea doar ca pe umerii ei să fie pusă mai multă responsabilitate. Și faptul că se enerva din cauza acestor lipsuri îi demonstra că tot ea este cea care conduce – nu Isus – și asta o făcea să-I predea această problemă Lui pentru a o schimba.

Una dintre îndatoririle ei la birou era să ajute la editarea unei fascicule intitulată *Drumul spre botez*, scrisă de Matthew și Andrew Hohnberger. (Iarăși acei băieți!) Această fasciculă apărea în mod curent ca un articol în revista săptămânală și, cum Oana lucra la el aproape zilnic, ea era atât încurajată, cât și deranjată. Îi plăcea ideea de a-și asuma responsabilitatea propriei umblări cu Dumnezeu, dar înțelegerea practică a “lepădării de sine” atingea anumite zone pe care ea nu era prea bucuroasă să le examineze.

De exemplu, a început să înțeleagă că fusese botezată la nouă ani, împreună cu tinerii din biserica ei, doar pentru că așa era tradiția – nu pentru că era pregătită sau chemată de Dumnezeu. Începu să-și dea seama că nu avea o înțelegere practică asupra a ceea ce însemna în mod real botezul și era puternic convinsă că nu înțelegea lepădarea de sine, adevărata predare și nici cum să coopereze cu Dumnezeu. Cu cât citea mai mult, cu atât devenea mai tulburată. Trecuseră cinci

ani de la botezul ei și ea începuse doar de puțin timp să-L lase pe Dumnezeu să conducă în viața ei. Încă nu înțelegea în mod real problema lepădării de sine.

Sentimentele de vinovăție cu privire la modul în care își tratase sora erau și mai dureroase. Evelina plescăia la masă cu gura plină și, când Oana o dojenea, mama nu-i ținea partea. Resentimentele creșteau. Rușinată de Evelina, Oana o împingea, o ignora sau pur și simplu o alunga atunci când prietenii erau prin preajmă. Atunci când se aflau singure acasă, Oana se purta adesea urât sau refuza să se joace cu sora ei.

Ea rezolvă această problemă cu ajutorul lui Dumnezeu, astfel încât își schimbă atitudinea față de sora ei, continuând de asemenea să-și îmbunătățească obiceiul de a se implica în treburile casei. Cu timpul, Dumnezeu a făcut schimbări majore în Oana, ea împreună cu Evelina devenind prietene de nedespărțit.

După slujba ei de vară, Oana simți o dorință profundă de a merge alături de Dumnezeu. O deranja faptul că mama nu era atât de entuziasmată de această schimbare cum era ea. Tânjea după o mamă care să o ajute să pășească înaintea pe acest drum nou și mai bun. Cum putea un adolescent să o scoată la capăt de unul singur? Gândurile sale de neliniște se potoliră atunci când Dumnezeu o asigură că o va învăța în mod personal atunci când mama sa nu va fi dispusă să facă lucrul acesta.

După câteva luni, se ivi un test *major*, care aduse cu sine schimbări profunde în Oana cea Oportunistă. Era într-o vineri – ziua de gătit și spălat a familiei. În timp ce mama muncea în bucătărie, ea se aștepta ca cele două fete ale ei să facă curat în casa de 200 m².

Evelina, de numai 13 ani, trebuia să facă curat într-una dintre băi. A combinat toate produsele de curățat pe care le-a putut găsi în toaletă pentru a vedea dacă putea să facă o explozie – care, de asemenea, putea curăța și baia, gândi ea. Se bucura să se joace cu produsele de curățat și a făcut ceva ce mirosea îngrozitor, dar nici o explozie nu se produse. Baia rămase murdară până când Evelina se convinge că trebuie să o frece ea însăși. Între timp, Oana, care avea acum 15 ani, frecă celelalte două băi, dădu cu aspiratorul în toată casa, șterse podelele de lemn și șterse de praf complicatele articole din lemn – toate cu o atitudine de vioiciune și bunăvoință. Apoi s-a întâmplat.

Mama strigă: “Oana, vino să speli vasele, ca să pot avea și eu timp să lucrez. Vino repede.”

“Dar, mami, nu te poate ajuta Evelina? Am lucrat deja atât de mult astăzi.”

“Bine, Evelina, hai să mă ajuți să spăl niște vase.”

Nu venea nici un răspuns din direcția în care se afla Evelina.

Inima Oanei se întristă atunci când înțelese ce se întâmplase. Evelina ieșise pe furiș din casă, întocmai cum făcuseră împreună de nenumărate ori înainte. Mai târziu, ea doar spunea simplu: “Nici nu te-am auzit strigând, mamă!”

“Oana , trebuie să vii tu. Nu știu unde este Evelina. Vino chiar acum!”

Oana se simți dintr-o dată ca o Cenușăreasă – îndatoriri nesfârșite care abundă în incorectitudine. Buzele ei erau gata să dea o replică ascuțită.

“Oana, nu renunța. În definitiv, până acum ai procedat corect. Sunt alături de tine. Nu ceda acum! Sări și ia-ți zborul, pui de vultur. Poți face asta!”

Nu am senzația că zbor. Nu pare nimic amuzant acum.

“Ce se întâmplă dacă nu zbori cu Mine?”

Îmi iau zborul alături de Satana și mă zdrobesc apoi de stâncile de dedesubt. I-au trecut prin minte amintirile de vinerea trecută. Oana și Evelina se furișaseră afară, în timp ce mama era la telefon, și, drept urmare, nu au avut timp suficient pentru a face curat în casă sau pentru a spăla vasele. A fost destul de neplăcut să aibă parte de mizerie ziua următoare.

*Nu contează că nu este corect, nu-i așa? Nu contează că Evelina a plecat de data aceasta fără mine. Nu are importanță că nu îmi vine să spăl vasele. Eu pot alege să mă prind de mâna Ta, iar Tu vei merge alături de mine pe cale și mă vei face în stare să fiu mulțumită și fericită îndeplinind prin Tine ceea ce este bine.** Și lăsa cârpa de șters praful și merse să spele acele “nesfârșite vase”.

Oana cea Oportunistă nu ar fi participat la un bal asemenea Cenușăresei, dar ea a câștigat ceva mult mai bun decât să danseze cu un prinț! Isus i-a curățat inima de vechiul mod egoist de a fi și a umplut-o cu prezența și caracterul Său plăcut. Să spele vasele alături de Isus a fost mult mai încântător decât să etaleze rochia elegantă și i-a adus mult mai multe satisfacții decât o plimbare cu dovieacul!

Ea încă era o fată oportunistă, dar acum căuta ocazii să-L urmeze pe Dumnezeu mai mult decât pe sine. Până atunci ea folosea fiecare prilej pentru a evita responsabilitatea. Acum ea căuta ocazii să fie de ajutor. Dumnezeu o învăța să zboare cu adevărat deasupra imboldurilor firii sale pământești. Ea se folosea de orice ocazie pentru a face binele, și nu răul.

Puțin cât de puțin Oana cea Oportunistă învăța cum poate fi Hristos un Dumnezeu personal. Ea descoperi că El este interesat de fiecare detaliu al vieții sale și este dornic să fie Învățătorul ei personal.[†] Experiența sa demonstrează modul în care se dezvoltă un caracter *adevărat* – o alegere, pas cu pas, prin Hristos. Prin această experiență zilnică, caracterul lui Hristos devenea al ei.

Depinde de mine

Următorul pas pe care a trebuit să-l facă Oana a fost acela de a-și lua timp de studiu personal. Ea începu să petreacă treizeci de minute pe zi în studiu și rugăciune; curând, a mărit acel timp la o oră. Viața de acasă era mai puțin veselă

* Psalmi 25:12

† Ioan 6:45

și ideală. Oana își dorea să fie una fericită, la fel ca și căminul familiei Hohnberger și dorea să depună un efort sporit pentru a vedea ce se va întâmpla. Așa că, atunci când mama ei, care tindea să fie fanatică, îi propuse să petreacă două ore și jumătate zilnic pentru studiu personal, Oana acceptă cu voioșie provocarea. Ea credea că lucrul acesta ar schimba familia ei. Ceea ce urmărea ea, oricum, nu era atât *cantitatea* de timp petrecută în studiu care să-i transforme viața, ci mai degrabă predarea și *aplicarea* a ceea ce învăța sub îndrumarea unui Mântuitor personal.

Spre mahnirea Oanei, situația de acasă nu s-a schimbat în bine. Părinții ei încă purtau moștenirea unei educații nefericite. Deși le-au pus la dispoziție copiilor lor un cămin mai bun decât cel de care avuseseră ei parte, se aflau departe de planul lui Dumnezeu. Cearta și conflictul erau ceva comun. Tatăl nu era dispus să-și schimbe personalitatea agitată, dominatoare și înjositoare. Mama era impulsivă și, în timp ce era mai afectuoasă fizic decât soțul ei, ea domina și înjosea din punct de vedere emoțional. Oana simțea că n-ar putea să o mulțumească pe mama ei – oricât de mult ar fi încercat. Se străduia din răspuțeri să fie desăvârșită, dar încă nu putea obține un “foarte bine” – ci doar idei de îmbunătățire.

Părinții Oanei au înfăptuit multe reforme exterioare, încercând să facă familia să devină ceea ce trebuia să fie, însă ei nu s-au preocupat de interior – singurul lucru care ar fi schimbat în mod evident atmosfera căminului lor! Nici o schimbare exterioară nu poate înlocui necesitatea de a înfrunța vechile obiceiuri de a gândi, simți și relaționa, care se aflau înrădăcinate în străfundul inimii. Atât timp cât aceste probleme nu sunt conștientizate, înfruntate și rezolvate prin conducerea lui Hristos, ele vor continua să stăpânească viața.

Asta se petrecea în familia Oanei. Religia fariseilor guverna. Ei urmăreau să obțină aprobarea lui Dumnezeu și să găsească pace prin reforme de exterior.

Mutându-se la țară și construind o casă împreună nu au făcut decât să sporească conflictul și durerea inimii. Au adoptat extreme în dietă și îmbrăcăminte; programul lor de studiu le impunea să se scoale la trei dimineața, indiferent la ce oră se culcau. Acest fapt a cauzat numeroase dificultăți emoționale, fizice și relaționale. Starea de sănătate precară și nesiguranța se regăseau din plin. În timp ce părinții se îndepărtau din ce în ce mai mult, cele două surori se apropiau din ce în ce mai mult. Singura lor stabilitate, în afară de Hristos, era relația lor una cu cealaltă.

Oana cea Oportunistă creștea lent în experiența sa de lepădare de sine. Viața ei părea așa de dificilă – plină de așteptări excesive, interminabile. Orele sale de studiu doar îi ofereau mai multe informații pe care nu știa cum să le aplice, aceasta ducând la un adânc sentiment de vină. Toate reformele exterioare la care participa împreună cu familia ei nu îi aducea deloc pace lăuntrică și nicio schimbare durabilă în nefericitul ei cămin. Chiar a încercat să se boteze din nou.

Unde ești Tu, Doamne?, plânse ea. Vreau să plec de aici. Căminul meu este talmes-balmeș. Părinții mei se ceartă în mod regulat. Fac tot ceea ce îmi spun să fac și tot mă simt subjugată. Scoate-mă de aici – Te rog!

“Oana, nu te pot elibera din această situație până când nu vei fi mulțumită și nu vei învăța să apreciezi binecuvântările pe care le ai aici.”

Tu nu vrei să mă ard, nu-i așa? Aș putea sări din tigaia încinsă direct în foc, și nici asta nu ar fi bine pentru mine! Atunci va trebui să-mi schimb gândurile și sentimentele în cămin, așa cum ai făcut-o și în alte părți ale vieții mele. Îți dau permisiunea să lucrezi în mine.

În următorii ani, Oana a trecut prin multe probe. A început să învețe cum să nu fie de acord cu părinții ei în mod respectuos, atunci când așteptările lor o făceau să nu mai fie în stare să asculte de Dumnezeu. Și-a găsit pacea în mijlocul căminului ei nefericit, acceptând să facă voia lui Dumnezeu în fiecare situație în care se afla. Chiar a ajuns să aprecieze binecuvântările pe care i le oferea căminul ei.

Pășind pe cont propriu

Apoi i s-a oferit posibilitatea să meargă la o școală creștină departe de casă. Deși căuta numai evadarea, înțelese că acesta era următorul pas în planul lui Dumnezeu pentru ea. Experiența sa la școală a învățat-o câteva lecții foarte valoroase și dificile, în ce privește decizia a-L urma pe Dumnezeu, și nu pe oameni.

La vârsta de 19 ani, Oana a început să lucreze ca dădăcă. Trăind în casele altor oameni, s-a buziut pe Dumnezeu ca Părinte al ei. Responsabilitatea era de acum bine înrădăcinată, astfel încât Dumnezeu a început să abordeze alte zone emoționale slabe. Insuficiențele și tehnicile greșite de rezolvare a problemelor au fost înlocuite cu gânduri curate și căi mai bune. În timp ce ea conlucra cu Dumnezeu, emoțiile puternice care o torturaseră și o slăbiseră atâta timp dispărură. Și-a înfruntat temerile alături de Isus, iar El i-a dat încredere în abilitatea Sa de a aduce eliberare emoțională prin fiecare alegere.

Ea crescuse cu ideea că nu are nicio valoare. Dumnezeu, cu ajutorul unor prieteni dragi, a sădit în ea adevărul că ea era de neprețuit. A început să se dezvolte într-o foarte competentă, energetică și îndemnatică dădăcă.

Apoi Dumnezeu i-a provocat nehotărârea. Personalitățile puternice ale părinților ei îi înăbușiseră personalitatea și ea se temea să gândească diferit de cei din jurul său. Pentru a evita conflictul, îi întreba pe oamenii la care lucra ce credeau ei și era de acord cu ei mai mereu. Dumnezeu a început să o învețe niște metode mai bune de relaționare. Ea a învățat că este posibil să nu fii de acord cu ceva și totuși să-ți păstrezi prietenia. În timp ce își compara trecutul cu manualul lui Dumnezeu pentru relații de succes, ea încercă metodele Lui și găsi o mare libertate de a zbura precum un vultur.

De la 19 până la 21 de ani, Dumnezeu i-a provocat obiceiul de a generaliza – evitând să vorbească specific cu oamenii, de frica unui conflict. Acest obicei a dezvoltat în ea convingerea că era ceva în neregulă cu ea din cauza vieții triste din cămin și că a dezvoltat-o aceasta cuiva ar fi făcut-o să fie vulnerabilă în fața respingerii. Dumnezeu i-a oferit niște prieteni minunați, care o puteau ajuta să-și rezolve aceste probleme. Ea a devenit astfel o și mai bună dădacă. Acum ea putea să fie mult mai precisă în a le ajuta pe mame să-și facă un program de alăptare precum și să discute motivațiile pentru care este bine acest lucru. Acum putea să ofere aceste informații fără să se simtă respinsă personal, dacă cineva nu i-ar fi acceptat informația.

Cu timpul, munca ei s-a extins, ajutând familiile în problemele de educare a copiilor. Ea căuta ca, prin cunoștințele ei, să ajungă la inima copiilor și să-i pună în contact cu Isus ca să găsească puterea de a depăși căile greșite de a gândi și reacționa. Ea predă aceste tehnici nu numai copiilor, dar și părinților. Asta s-a dovedit a fi lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu.

Părinții Oanei o disciplinaseră, atunci când ea locuia acasă, cu fariseismul militant pe care ei îl îmbrățișaseră. Acum, mama sa dădea înapoi la multe dintre reformele în ce privește dieta și îmbrăcămintea, pe care le instituise acasă. Dar Oana cea Oportunistă ajunsese la un punct, în umblarea sa personală cu Dumnezeu, în care putea să aleagă singură cum să procedeze în fiecare domeniu al vieții sale. Ea găsi plăcere în a se conforma viziunii echilibrate a lui Dumnezeu în ce privește calea unui creștin autentic. Chiar dacă părinții ei își abandonaseră standardele, ea continua încă să facă ceea ce știa că este bine. Nu printr-o atitudine înjositoare față de părinții ei, ci printr-o atitudine de libertate – libertatea de a-L urma pe Dumnezeu și de a avea o independență reală.

Oana cea Oportunistă își alesese destinul, nu-i așa? Pas cu pas, ea L-a urmat pe Dumnezeu și El a ales-o să fie a Lui. Cu fiecare alegere, ea a reușit să sară din cuibul confortabil și a început să zboare alături de Hristos. Când părinții ei nu erau alături de ea, Isus era. El a devenit Tovarășul ei permanent și un Prieten familiar. Și-a curățit gândurile și sentimentele prin Dumnezeu și coopera cu El atunci când El îi provoca concepțiile greșite. Împreună cu El, ea a învățat să zboare.

Astăzi fiecare tânăr are aceeași șansă. Poți să-ți alegi un destin plin de succes, indiferent de alegerile părinților tăi. Poți învăța să zbori împreună cu Isus și să-ți învingi toate defectele. Isus te va adopta în mod personal în familia Sa și te va lua în cuibul Său pentru a te învăța să zbori deasupra imboldurilor păcatului. Dacă părinții te însoțesc în asta, ești cu adevărat binecuvântat. Dar dacă nu, încă Îl poți căuta tu însuși pe Dumnezeu și îți poți alege destinul.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Tată, mamă, și tu îți poți alege destinul. Poți alege să-L lași pe Dumnezeu să te învețe cum să îți învingi trecutul, slăbiciunile și defectele. Și tu, ai nevoie să înveți să zbori deasupra imboldurilor firii pământești. Ai nevoie de aceasta în mod special ca părinte singur și mai ales dacă soțul/soția se opune eforturilor tale de a-ți educa copilul în Hristos. Când ești constrâns să îți pui copilul să oscileze între partea conservatoare și cea liberală a religiei – sau între a avea o religie și a nu avea – este o situație apăsătoare atât pentru tine cât și pentru copilul tău.

Calea cea mai bună prin care îți poți ajuta copiii și adolescenții este să le oferi posibilitatea să-și întărească aripile în Hristos. Ei trebuie să cunoască în mod personal cum să deosebească vocea lui Dumnezeu de vocea firii pământești. Ei au nevoie să le dovedești care sunt avantajele umblării cu Hristos, și nu care este natura firească. Merită să lupti pentru libertate. Învață-i pe tinerii tăi că există un Dumnezeu personal care este alături de ei, chiar atunci când tu nu ești. Cere protecția Sa asupra copilului tău, atunci când este supus unor influențe opuse. Învață-ți tânărul cum să-L urmeze pe Dumnezeu în lucruri practice, așa cum a învățat și Oana cea Oportunistă. Atunci ei pot dobândi o adevărată libertate în a-L urma pe Dumnezeu, chiar dacă trebuie să o facă singuri. Ajută-i să-L descopere pe *adevăratul* Dumnezeu, care îi poate face în stare să aleagă.*

*Matthew, la 14 ani,
spălând vasele cu
plăcere.*

* Deuteronom 30:19

Capitolul 8

PIERDUT ÎN CEAȚĂ

Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii.

– 1 Corinteni 14:33

Ziua nunții a apus strălucitoare și glorioasă – perfectă pentru evenimentul important care fusese planificat de aproape un an! Neînsemnata Nora, acum de 20 de ani, încerca să se relaxeze în timp ce se cufunda în soarele dimineții, savurând profund aerul mirositor al verii. Trecu în revistă în mintea ei toate festivitățile multiple care se aflau în derulare.

Tocmai se întorsese de la micul dejun la care luaseră parte toți participanții la nuntă. Marea capelă a colegiului tocmai era umplută cu flori, verdeată, panglici și lumânări. Organistul, pianistul, harpistul, cvintetul de suflători, clavecinistul și soliștii erau bine pregătiți să interpreteze aranjamentul muzical special, orchestrat doar pentru această nuntă specială. Cel mai bun fotograf din zonă fusese angajat să înregistreze permanent evenimentele acelei zile – prin fotografii și video – și acum acesta sosea și se pregătea pentru această zi.

Alți prieteni erau ocupați cu pregătirea mănărilor de mâncare de la recepție. Mama Norei lucrase timp de multe luni pentru a umple congelatorul cu tot felul de bunătați, special pentru această zi. În jur de cinci sute de invitați erau așteptați – unii călătoreau de la mile depărtare pentru a fi prezenți la acea ocazie.

Rochia ei în falduri aștepta cu dantela-i perfectă acel moment unic în viață, în timp ce cinci domnișoare de onoare făceau chiar acum ultimele retușuri la rochiile lor bleu în falduri. Își putea imagina cum arătau lângă smochingurile albastru închis ale mirelui și ale celor cinci cavaleri de onoare. Fetița care purta florile și băiatul care ducea Biblia erau pregătiți să arate și să joace perfect rolurile lor, în timp ce cele două verișoare ale sale, în rochii lungi bleu cu alb, trebuiau să aprindă multele lumânări.

Șezând acolo în lumina soarelui, Nora știa că trebuia să fie emoționată, dar o confuzie familiară îi cuprindea inima. Ceva nu era chiar în ordine.

Gândurile sale neliniștite continuau să repete acea seară, când, la lumina lunii, mirele ei a cerut-o în căsătorie. În orice caz, când el i-a pus întrebarea magică: “Vrei să te căsătorești cu mine?”, ea știa că ar fi trebuit să spună *nu*. Dar nu putut să se adune și să o spună – cuvintele i se împotmoleau în gât. Pețitorul ei interpretează ezitarea ei ca un extaz care-i taie respirația, un *da* nepronunțat. Și astfel,

logodna lor începu. Ea își jucase bine rolul pe care simțea că se cerea să-l joace, în timp ce încerca să aducă la tăcere temerile ce apăreau adesea cu privire la relația lor. În mod sigur, o dată cu căsătoria lor, el *ar începe* să o iubească cu adevărat.

Acum, îngrijorarea pusese din nou stăpânire pe inima ei – chiar mai deranjant decât înainte. Lacrimile îi izvorau din ochi, în timp ce trecea în revistă tratamentul înjositor chiar din acea dimineață, la micul-dejun special de dinaintea nunții. Ceva înăuntrul ei îi spunea: *Fugi! Fugi acum înainte de a fi prea târziu! Părinții tăi te vor ajuta, doar să le spui!*

Chiar atunci, ușa dinspre curte se deschise și mama Norei ieși. Fața ei zâmbitoare se întunecă când băgă de seamă lacrimile fiicei sale. “Nora, ce s-a întâmplat?”

Nora nu părea să-și găsească cuvintele pentru a-și exprima îndoielile.

Mama continuă. “Nora, dacă nu vrei să te căsătorești cu el, nu trebuie să o faci. Nu contează că am cheltuit atâția bani. Tatăl tău și cu mine te vom ajuta. Spune numai un cuvânt.”

Dar atunci, imaginea familială se contura în fața lui Nora – marile speranțe ale acestei nunți. Mirele ei și familia lui, rudele și prietenii ei, toți muzicienii, fotografi, florarii, furnizorii de alimente, toți banii care fuseseră cheltuiți, toate planurile cu privire la viitorul ei de a lucra ca asistent medical pentru a-și susține soțul la medicină. Cum ar fi putut să-i dezamăgească pe toți?

Simțindu-se prinsă în ceața așteptărilor celor din jur, ea își calmă neliniștea, se căsătorii cu bărbatul căruia îi fusese prea frică să-i spună “nu” și intră într-o căsnicie plină de abuz fizic, verbal și emoțional. Șapte ani și jumătate mai târziu, după pierderea unui copil și nașterea altuia, căsnicia ei sfârși într-un divorț urât.

Naufragiind printre stânci

Nora era asemenea unui vultur aflat în aer cu aripile întinse, lipsit însă de lecțiile de zbor adecvate, cum ar fi să-L cunoști și să-L urmezi pe Isus. Ea încercase cu disperare să dea singură din aripi, însă nu era în stare să oprească o prăbușire către stâncile înfrângerii și ale divorțului. Nevoile neîmplinite și educația precară au adus-o către această situație deloc de invidiat. Te afli și tu în aceeași situație?

Odată ajunsă pe stânci, Nora se zbatu să-și ia din nou zborul, crezând acum că era o persoană nevrednică. Lăsându-se pradă unei neliniști ce o frământa mereu, ea se trezi dintr-odată neajutorată și neputând să reziste avansurilor unui bărbat care părea să-i ofere atenția, dragostea și acceptarea pe care le aștepta cu atâta nerăbdare. Din nou, atunci când i se propuse să se căsătorească, cuvântul *nu* rămase undeva în gât și ezitarea ei a fost considerată *da*. Prinsă în ceața dorinței de a fi lângă un bărbat care să o iubească, ea se căsătorii cu acest om la mai puțin de trei luni de la pronunțarea sentinței finale de divorț. Se aștepta ca bucuria să

înceapă. În loc de aceasta, ea înțelese curând că nu făcuse decât să sară din lac în puț. Cu toate că abuzul fizic nu mai era prezent, cel mintal și emoțional era un lucru obișnuit. Nora era îngrozită. Se simțea din nou prinsă în cursă prin hotărârea ei neînțeleaptă. Durerea sufletească dinăuntrul ei era aproape copleșitoare, însă ea nu avea nicio idee cu privire la modul în care să-i facă față. Și nici nu deținea vreun instrument prin care să-și cunoască propriile limite. Ea nu cunoștea un Dumnezeu personal care să o învețe și să o îndrume pe o cale mai bună. În schimb, utiliza cel mai bun instrument de rezolvare a problemelor de care dispunea – spiritul de conciliere și de îndeplinire a sarcinilor.

Acceptă iresponsabilitatea celui de al doilea soț al ei și făcu tot posibilul să ducă în familie atât poverile lui, cât și pe ale ei, precum și vindecarea rănilor emoționale pricinuite de ieșirile sale. Ea câștiga un salariu bun lucrând ca asistentă medicală la domiciliu și se îngrijea de curățat, gătit, spălat, cumpărături și evidența cheltuielilor. Avea grijă de fiul ei și răspundea de vizitarea noului ei fiu vitreg. La biserică, deveni foarte activă ca pianistă și responsabilă cu lucrarea personală. A condus o campanie activă de distribuire de publicații creștine, a condus clase de gătit și a adunat fonduri pentru diverse proiecte creștine. Dăduse de asemenea dovadă de un interes profund față de declinul spiritual din biserică și față de problemele actuale grave. Faptul că era conservatoare și perseverentă i-a conferit imaginea unei ființe foarte religioase.

Cu toate acestea, durerea dinăuntrul ei nu făcea decât să se intensifice. Sentimentul că era respinsă se întrezărea în ciuda tuturor străduințelor și acțiunilor sale. Neînsemnata Nora trăise toată viața în neliniște. Aceasta îi hrănise felul docil de a relaționa cu ceilalți, de a-și asuma responsabilități în dreptul altora, de a nu fi în stare să spună “nu” atunci când trebuia să facă acest lucru, și aceasta o făcu să devină captiva relațiilor destructive. Nu s-a simțit vrednică de grăjdarii care o curtaseră în facultate. Nora crezuse o minciună, infiltrată în mintea ei din copilărie, și anume că ea nu are nicio valoare, că ea nu e binevenită pe lumea asta. Se simțea adesea vinovată că făcea umbră pământului și că cheltuia o parte din resurse pentru a-și menține viața. Unde ar fi putut găsi scăpare? Trebuia să încerce mai din greu, să acționeze și mai bine și să se supună și mai docil.

Cu toate acestea, gândurile, sentimentele și emoțiile pe care încercase atât de mult să le evite nu dispăreau. Dimpotrivă, ele deveneau mai presante. Neliniștea sa profundă se declanșa de fiecare dată când se afla în preajma unei alte femei care îi părea a fi mai atrăgătoare decât ea. În mintea ei, Neînsemnata Nora devenea pur și simplu o pată fără contur și lipsită de inteligență – neîn stare să privească pe cineva în ochi sau să vorbească în mod normal. Apoi mecanismele de supraviețuire reacționau. Se lăsa pradă resentimentelor, geloziei, invidiei și amărăciunii. Își trata propriul soț atât cu o răceală de gheață cât și cu o furie aprinsă. Aceste episoade erau urmate de o deznădejde și o disperare adâncă. Trebuia să încerce

mai mult pentru a fi la înălțime, pentru a acționa și a calma aceste situații conflictuale.

Dacă ar fi fost cumva posibil să nu vadă nici o altă femeie atractivă sau măcar să nu se gândească la una sau dacă ar fi putut să-l împiedice pe soțul ei să vadă vreuna vreodată, atunci ar fi fost bine pentru ea. Însă este imposibil să deții controlul asupra circumstanțelor exterioare, astfel că nu putem realiza ceea ce dorim.

De ce?

De ce i s-a întâmplat acest lucru Norei? Niciunul dintre cei care au cunoscut-o în anii copilăriei și ai adolescenței sale nu ar fi prezis atâtea lupte. Era talentată și împlinită și se bucurase de multe avantaje.

Părinții îi oferiseră mult mai mult decât primiseră la rândul lor de la părinți. Au locuit într-o casă confortabilă într-o așezare de țară, având la dispoziție spre a explora mile întregi de dealuri împădurite și canioane. I-a fost asigurată o educație creștină costisitoare – de la școala generală la facultate. Ani întregi de lecții foarte scumpe de muzică i-au încurajat lupta pentru perfecțiune ca pianist și solist. Experiența misionară din Noua Guinee și Africa i-a furnizat un bogat bagaj de cunoștințe transculturale, în vreme ce o implicare intensă în programele bisericii și la evenimentele comunitare i-a întipărit principiul slujirii pentru ceilalți. O serie întreagă de prieteni și de activități folositoare i-au asigurat o viață socială superioară. Interesantele vacanțe ale familiei împreună cu prietenii i-au creat amintiri frumoase – explorarea unor locuri cum ar fi Death Valley, Grand Canyon, Yosemite, Baja, California și Munții Sierra Nevada. Vacanțele din timpul anului cuprindeau camping, urcuș, înot, schi nautic și schi.

Neînsemnata Nora nu făcuse niciodată parte din categoria tinerilor îndrăzneți sau răzvrătiți, despre care oamenii “știu” că pun ceva la cale. Ea își iubea părinții și profesorii și asculta de sfaturile lor. Era harnică, o persoană pe care puteai să te bizui și dornică să le facă pe plac celor pentru care lucra. Era o elevă de nota 10 și terminase colegiul cu specializarea de asistentă medicală. Își iubea biserica și Biblia și își dezvoltase talentele pentru binecuvântarea altora.

Ce lipsea din antrenamentul ei? De ce era ea atât de predispusă la relații care aproape îi schimbaseră viața? De ce nu era pregătită să ia decizii în ce privește un zbor plin de succes?

Cheia pentru a o înțelege pe Nora se găsește în 1 Samuel 16:7: “Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” Nimeni din cercul Norei nu examinase ce era dincolo de suprafață, pentru a vedea care era de fapt motivația comportamentului ei bun. Părinții ei nu știau să discute despre sentimente și gânduri profunde și procesele asociate lor. Nora credea că este ceva în neregulă cu ea pentru că avea emoții.

Cât de adesea îi neglijăm pe tinerii liniștiți, bine dispuși și docili? Avem impresia că totul este bine pentru că așa pare din exterior. Dar Dumnezeu se uită la inimă și înțelege lipsa unei *relații esențiale cu El* la nivelul gândurilor și sentimentelor. Spre deosebire de mulți părinți, Dumnezeu nu este mulțumit numai cu un comportament exterior bun. Comportamentul bun poate să fie doar o rutină de fariseu. Pe El îl preocupă motivația noastră. Noi, ca părinți, trebuie să ne concentrăm asupra aceluiași lucru. Trebuie să ne interesăm cu atenție: *De ce se comportă în acest fel adolescentul meu?*

Un lucru indispensabil

Isus i-a spus Martei, în conversația pe care a avut-o cu ea cu mulți ani în urmă, că “un singur lucru trebuie.”* Nimic nu poate înlocui acel lucru indispensabil. El oferă temelia sigură pe care se pot înălța toate celelalte lucruri bune. Toate celelalte lucruri bune cu care ne putem aproviziona nu pot niciodată să înlocuiască acest lucru esențial și nu putem ascunde această lipsă.

Acel lucru indispensabil este să stai la picioarele lui Isus și să înveți de la El. Asta înseamnă cu mult mai mult decât obținerea de cunoștințe intelectuale. Înseamnă să-ți deschizi inima în întregime lui Isus, să-I permiți să caute și să scoată la iveală motivele ascunse, să demaște gândurile înșelătoare și să le înlocuiască cu adevărul, să-Și croiască drum prin emoțiile sensibile și să hrănească adevăratele nevoi din interior. Cum poate o persoană să învețe să facă asta?

Comunicarea liberă și deschisă între părinți și copii este esențială. Dacă un tânăr nu se simte în siguranță să-și deschidă inima în fața părinților săi, va fi mult mai dificil pentru el să înțeleagă cum să facă acest lucru cu Dumnezeu. Dar când un părinte înțelege modul de a pătrunde mai profund în inima copilului, îl poate ajuta să identifice lucrul care îl tulbură și îl poate îndruma către Hristos pentru a afla răspunsuri reale, pentru însușirea unor tehnici corecte de rezolvare a problemelor, pentru o inimă schimbată – atunci acel tânăr poate găsi libertatea în adâncul ființei sale.

Abia atunci când Neînsemnata Nora a ajuns la 30 de ani a început să înțeleagă ce reprezenta “acel lucru indispensabil”. Singurul ingredient important care ar fi schimbat totul în viața ei ar fi fost să-L cunoască și să aparțină unui Dumnezeu personal, care ar fi putut să-i călăuzească gândurile și sentimentele și ar fi ajutat-o să-și schimbe concepțiile greșite despre viață. Nora avea impresia că-L cunoștea pe Dumnezeu. Întreaga ei viață era construită pe religia ei și se considera un creștin superior. Nu și-a dat seama că, deși știa multe *despre* Dumnezeu, ea nu-L cunoștea pe Dumnezeu, până când nu a ajuns într-un loc liniștit la țară, departe de principalele artere ale vieții, cu câteva resurse umane pe lângă ea!

* Luca 10:42

Liniștea peisajului a înfiorat-o la început – dar apoi a făcut-o să se alarmeze. Lumea trecea pe lângă ea și nimănui nu îi era dor de ea. Ea urma să fie îngropată în uitare! Nu era de folos! Nu mai putea să-și paralizazeze durerea cu activități. Toate vocile puternice ale speranței erau tăcute, și liniștea era aproape copleșitoare. Apoi a început să discearnă o Voce înceată chemându-i inima cu blândete. În timp ce asculta, și-a dat seama că acea Voce fusese acolo de la început. Fusese înecată de vocile mai persistente care o înconjurau.

În timp ce-și deschidea inima față de El, ea percepu Duhul Său în aerul care făcea să foșnească brazii. Simți căldura Sa în razele tăcute ale soarelui. Examină lecțiile Sale în micile creaturi care îi frecventau curtea. Chiar mai mult, începu să înțeleagă grija Lui pentru ea prin atenția cu care vedea cum El îi dăruiește florile simple de pe marginea drumului. A învățat de la micile semințe pe care le-a plantat în grădina ei despre viața ascunsă în Hristos.

Timpul ei liniștit a devenit o mină de aur pentru a-și căuta sufletul, a descoperi și testa presupunerile ei de mult păstrate, a se dezvăța de vechile căi și a învăța unele noi. În timp ce studia standardul lui Dumnezeu pentru caracter, ea a început să-și dea seama cât de mult se îndepărtase de țintă. Era evident că Dumnezeu dorea adevărul în interior, nu doar o rutină exterioară corectă. Și-a dat seama de neputința ei totală de a rupe cătușele ce o legau de sentimentele, gândurile și manifestările ce trădau inutilitate și nesiguranță. Rușinea și remușcarea au intensificat căutarea ei disperată după o soluție.

Cam în această perioadă, ea a început să memoreze Psalmul 139. Pe măsură ce medita la gândurile pe care se străduia să le memoreze, îi deveni dintr-o dată foarte limpede faptul că putea să se deschidă fără teamă înaintea lui Dumnezeu – să recunoască față de El și față de ea însăși ceea ce era sau nu era. Ea descoperi că, în loc să se străduiască să se ridice deasupra situației sale depășite, ar fi putut mai degrabă să se lase cufundată în brațele unui Mântuitor iubitor. Ea descoperi acest sentiment de ușurare tocmai la gândul că nu mai trebuia să facă față singură abisului nevredniciei. Dumnezeu o iubea și o accepta așa cum era și o asigura de faptul că El era alături de ea pentru a o ajuta. El îi spuse: “Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.”* Pentru prima dată în viața ei, a început să aibă un sentiment de apartenență și siguranță.

Dumnezeu a devenit o prezență reală pentru ea – nu doar o persoană distantă, importantă, ci un Prieten, un Mântuitor, un Domn, un Tată, și un Mire ceresc. El dorea să o ajute în privința emoțiilor, sentimentelor și gândurilor ei greșite. Viața și caracterul ei au început să se schimbe din interior.

Profunda sa nesiguranță încă se resimțea și ea începu să observe cât de nepotrivit era acest sentiment cu un caracter creștin, dar și cât de neajutorată era ea în ce privește rezolvarea acestei probleme. Ar fi putut să-și schimbe mai degrabă

* Ioan 6:37

culoarea pielii decât să-și schimbe gândurile, sentimentele sau reacțiile. Desigur că ar fi putut să le biruie pentru un timp sau chiar să le dea frâu liber pentru ca apoi să se poată simți mai bine pe moment, dar ea nu era în stare să le biruie pe o perioadă mai lungă.

Descurcând încurcăturile

Apoi Dumnezeu a început să desfacă legăturile ascunse ale gândurilor care o ținuseră legată pe Nora tot timpul vieții; El îi descoperi că, în ciuda faptului că pretindea să onoreze Legea Sa, ea călca în mod consecvent atât primele, cât și celelalte precepte ale ei. Dumnezeu dorea să o ajute la nivelul gândurilor ei, deoarece atunci când gândurile sunt corectate, aceste vor duce, în timp, la corectarea sentimentelor și a comportamentului exterior greșit *prin putere Sa*, și nu prin puterea ei.

Ea a început să observe că prima poruncă, “Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”*, însemna să-I permită lui Dumnezeu să preia conducerea vieții ei. Ea crezuse dintotdeauna că Dumnezeu era prea ocupat cu lucruri mai importante decât să se implice în viața ei. În acest fel, ea înlocuise îndrumarea lui Dumnezeu cu așteptările celor din jur. Apoi a încercat să împlinească acele așteptări prin propriile sale puteri, despărțită de Dumnezeu. Devenise o persoană care doar încerca să fie pe placul celorlalți. Cu cât îi mulțumea mai mult pe cei din jur, cu atât se simțea mai împăcată cu sine. Și cu cât îi deranja mai mult pe ceilalți, cu atât se simțea mai neliniștită.

O mare înșeninare se produse în viața ei în momentul în care realizează faptul că Isus nu se străduia să le fie altora pe plac. De fapt, oamenii din jurul Său L-au înțeles adesea greșit și erau nemulțumiți de El. Isus lucrase pentru a fi o binecuvântare pentru cei din jurul Său. Dar El trăise pentru a fi pe placul unei singure Persoane: Tatăl Său. A fi o binecuvântare pentru ceilalți nu înseamnă întotdeauna a le fi pe plac.

Isus îi spuse Norei: *“Tu duci o povară foarte grea – un jug neplăcut. Acesta este făcut de om, dar tu nu trebuie să-l mai duci. De-acum înainte, tu nu trebuie să mai încerci să fii pe placul niciunei alte persoane în afară de Mine. Lasă în grija Mea sarcina de a pune în ordine viața ta – începând cu liniile generale de direcție și până la cele mai mici detalii. Atunci când cineva se așteaptă să faci ceva, nu trebuie să faci neapărat întocmai. Așteaptă până când ai verificat acel lucru împreună cu Mine și până când ești sigură de modul în care Eu doresc să reacționezi.”*

Nora a acceptat invitația lui Hristos și, deși nu i-a fost deloc ușor, a învățat, prin Hristos, cum și când să refuze în mod elegant. Dumnezeu a început să-i frământa mintea cu privire la lucrurile care sunt esențiale și cele care nu sunt atât

* Exodul 20:3

de urgente. Ea a descoperit că adesea lucrurile urgente alungă ceea ce este esențial – acel “unic lucru de care are nevoie”. A decis că, dacă ar fi să elimine vreodată ceva din viața ei, atunci acesta nu va fi acel “unic lucru de care are nevoie” – timpul personal petrecut la picioarele lui Isus și experiența de a învăța să umble și să vorbească cu El pe tot parcursul zilei! A început să găsească pace, sens și un sentiment al controlului asupra vieții sale prin puterea lui Hristos.

Apoi, Dumnezeu a început să-i descopere faptul că ea nu împlinea cea de-a zecea poruncă, “Să nu poftești.”*

Pofta înseamnă pur și simplu nemulțumire. Neînsemnata Nora tânjea să fie valoroasă. Și ea credea că ar putea să obțină aceasta dacă ar putea achiziționa câteva lucruri. Nu era mulțumită cu ceea ce Dumnezeu intenționase să fie ca persoană. Mintea sa adesea pune bandă lui *doar dacă*:

Dacă aș fi mai înaltă, mai suplă, dacă aș avea părul mai închis la culoare și mai creț, pielea mai fină decât scoarța copacilor ...

Dacă aș putea fi un pianist concertist și dacă aș putea să cânt într-o orchestră simfonică, aș fi cineva.

Dacă aș avea o personalitate debordantă, de care toți să se simtă atrași ...

Dacă aș ști cum să mă îmbrac pentru a impresiona mai mult ...

Dacă aș avea o mașină nouă și aș locui într-o casă frumoasă cu o grădină perfect aranjată, aș fi respectată.

Dacă aș putea obține toate aceste lucruri, m-aș simți valoroasă și aș putea fi fericită și mulțumită. Toți ar întoarce privirea după mine.

Treptat, Nora a început să recunoască faptul că aceste dorințe lăuntrice se bazau pe minciunile diavolului. Ea a început să observe faptul că remediul pentru lipsa ei de valoare, așa cum o percepea ea, nu se baza pe nimic din ceea ce ea ar putea fi, face sau avea, ci își avea sursa la Calvar. Atunci când Hristos a murit pentru ea, El a fost Cel care a stabilit valoarea ei pentru eternitate, și aceasta nu este una negociabilă.

Hristos este Cel care i s-a adresat: “*Fă astfel încât conversația ta să elimine invidia; și mulțumește-te cu ceea ce ai: căci El a spus: ‘Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.’ Așa că putem zice plini de încredere: Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?*”†

Nora observă că Satana o condusese spre un miraj ce se destrăma, în vreme ce Hristos i-a oferit pacea și mulțumirea prin însăși prezența Sa plăcută. El este Creatorul. El posedă toate lucrurile. De aceea nu este nimic prea greu pentru El. El îl iubește pe fiecare dintre noi chiar așa cum este și nu ne judecă pentru lucrurile pe care nu avem puterea să le schimbăm. Atunci când Nora s-a lăsat în brațele lui Dumnezeu, o povară grea i s-a luat de pe umeri. Isus o iubea așa cum era! Putea fi acum mulțumită.

* Exodul 20:17

† Evrei 13:5,6

“Să nu poftești” înseamnă să fii mulțumit așa cum te-a creat Dumnezeu, precum și pentru prezența personală a lui Isus.

Nora observă cum aceste două porunci – prima și a zecea – se completau una pe cealaltă: Ea a văzut că, atunci când Dumnezeu domnea în inima ei, fără îndoială (prima poruncă), ea avea totul. Ea putea fi mulțumită (porunca a zecea). Încrederea în Dumnezeu a eliberat-o de robia vechilor cărări.

La începutul acestui proces de învățare, Nora nu era încă pe deplin eliberată de sentimentul său de nesiguranță. Împrejurările păreau să o arunce din nou în abisul nevredniciei și al temerii, și se părea că nu există nicio cale de scăpare.

Doamne, plângea ea, credeam că trebuie să fie o cale de ieșire, dar se pare că nu există. Satana acționează butonul, și – buum! – iată-mă în groapă, și nu știu cum am ajuns acolo. Mă poți ajuta, Doamne?

Porcul spinos dezgolit?

Curând, sosi ziua când se ivi o situație care acționează butonul nesiguranței sale – a fost greu! Nora se aștepta să alunece rapid ca de obicei în acea groapă detestabilă. În schimb, de data aceasta nu se întâmplă nimic și, în acel moment, Dumnezeu îi vorbește inimii ei. *“Copila mea, dacă îți dorești să cooperezi cu Mine, Eu pot scoate acest țep urât al nesiguranței din inima ta – cu tot cu rădăcină. Și în locul lui, Eu voi planta dragostea Mea. Vrei să-Mi permiți să fac acest lucru?”*

Pe Nora o trecu o transpirație rece. Știa ce ar presupune acest lucru. Ar fi însemnat să renunțe la toate mecanismele vechi de apărare – gelozia față de alte femei, obiceiul de gândi rău și resentimentele. Nu i-ar mai fi putut vorbi sarcastic soțului ei, nici nu ar mai fi putut să-l acuze sau să încerce să-l controleze și să-l manipuleze. N-ar mai fi putut nici să se eschiveze. Însemna să lase toate acestea deoparte și, în schimb, să iubească.

Se simțea ca un porc spinos care este rugat să renunțe la țepii lui. Vă puteți imagina cât de vulnerabil s-ar simți un porc spinos mergând dezgolit prin pădure? Se simțea ca și cum ar fi fost condamnată la moarte, la tăierea brațului drept sau la scoaterea ochiului drept.

Cu toate acestea, Nora alese să cedeze și să coopereze, deoarece descoperise acel lucru care lipsește – prinderea inimii de Isus – și nu dorea să renunțe la aceasta. Dacă Isus ar fi alături de ea în această nouă experiență, ar putea înfrunta orice.

Da, Doamne, poți să-mi iei neliniștea.

În mod uimitor, nu a murit! În schimb, inima i-a fost inundată de o pace deosebită. Puțin mai târziu, oricum, vechiul mod de a gândi o năpădi din nou cu putere. Cu ochii minții ei și-a văzut piciorul chiar pe marginea prăpastiei de care se temea și a strigat la Dumnezeu să o salveze.

“Mergi și ia acele cartonașe din Scriptură pe care le memorezi și lipește-le pe fereastra din bucătărie și meditează la ele atunci când ștergi podeaua.”

Nora făcu așa, și pacea reveni în inima ei.

Pe tot parcursul acelei zile, Nora trebui să facă față în mod repetat acelei amenințări. Și de fiecare dată, Dumnezeu îi oferi ceva palpabil de făcut pentru a-i înlocui gândurile greșite cu unele corecte – să citeze din Scriptură, să cânte, să asculte casete cu predici, să-i ajute pe alții sau să curețe prin casă. Ceea ce era amuzant era faptul că Nora încercase toate aceste lucruri înainte și nu o salvaseră de prăpastia nesiguranței și disperării. De data aceasta, diferența consta, după cum își dădu seama, în acel “singur lucru care lipsea” – prezența lui Isus. Atunci când *L-a lăsat pe El să preia conducerea bătăliei* și a depins de El pentru călăuzire, supunerea ei I-a dat permisiunea să o spele de tot ceea ce era rău înăuntrul ei. Mâna ei în mâna Lui a fost ceea ce a condus la acest rezultat.

Nora a înțeles că testul major al victoriei sale va veni atunci când soțul ei se va întoarce de la muncă. *Doamne, ce voi face? Totul înăuntrul meu mă îndeamnă să-l evit, să fiu rece, să-l întâmpin prin tăcere. Acesta este felul în care mă protejez pentru a nu fi rănită.*

Dumnezeu o îndemnă: *“Mergi și întâmpină-l la ușă. Zâmbește-i în față, așază-ți brațele în jurul său și îmbrățișează-l, apoi sărută-l.”*

O, Doamne, crezi că ar fi un lucru sigur să fac asta?, răspunse ea timid.

“Încrede-te în Mine. Eu sunt cu tine.”

Nora a ales să se încreadă în Dumnezeu și a făcut întocmai cum i-a spus El să facă în momentul în care soțul ei a sosit. Succesul acelei zile a fost asigurat. Niciun resentiment nu i-a pângărit sufletul, niciun simțământ greșit față de cuvintele înjositoare ale soțului nu i-a umbrît bucuria și nicio teamă că el ar fi vorbit cu vreo femeie în acea zi nu i-a ruinat pacea. Se simțea eliberată!

Nora a avut de înfruntat aceeași luptă în repetate rânduri după acea ocazie, dar ea descoperise acel “singur lucru care îi trebuia” – un Salvator personal – și niciodată nu a mai căzut în acea prăpastie.

În cele din urmă, într-una din zile, când a ieșit să se plimbe și să comunice cu cel mai bun Prieten al ei, El îi spuse: *“Nora, tu nu îți aparții. Tu îmi aparții Mie. Tu te afli în grija și păstrarea Mea și cu nici un chip nu te voi părăsi. Am alungat din inima ta acel țepuș uriaș al fricii de a nu fi abandonată. Nu vei mai fi cunoscută drept Neînsemnata Nora, ci drept Nora cea Valoroasă. Satana va încerca în mod constant să planteze iarăși semințele temerii în inima ta inoculându-ți gânduri de îndoială. Dar dacă vei sta alături de Mine, ele nu vor prinde rădăcini în inima ta.”*

Nora știa că acest lucru era adevărat. Dumnezeu pătrunsese în străfundul inimii ei și îi vindecase acea rană – acel sentiment de neliniște – înlocuindu-l cu un puternic simț al apartenenței față de El.

La opt ani de atunci, Nora este încă liberă de acel simțământ de nesiguranță. Mai există doar o vagă amintire a ceea ce a fost. Poate să remarce alte femei frumoase și să nu se simtă deloc amenințată.

Acesta a fost doar începutul lucrării lui Dumnezeu în viața Norei – o lucrare ce ar fi putut fi cu ușurință împlinită în pruncie, copilărie sau chiar în anii adolescenței. Dacă Nora ar fi primit acel “lucru care îi lipsea” în tinerețea ei, ar fi evitat propria suferință și durere sufletească, precum și pe cea a altora. În orice caz, ea descoperă faptul că, alături de Dumnezeu, nu este niciodată prea târziu pentru o copilărie fericită!

Dumnezeu a folosit această victorie majoră în experiența Norei ca punct de pornire pentru a continua refacerea ființei sale – arătându-i adevăratele limite, ajutând-o să-și dezvolte personalitatea, să știe cum să abordeze problemele profunde legate de propria valoare, aducând echilibru în relațiile cu celelalte persoane. Nora se află încă în procesul de învățare; creșterea ei nu a luat sfârșit. Însă ea este mulțumită și fericită deoarece a descoperit acum acel “lucru care lipsește” și nimeni nu i-l poate lua. Hristos dinăuntrul său a fost Cel care a transformat-o în Nora cea Valoroasă.

Ceața confuziei

Cu toate acestea, rămâne însă o întrebare: Cum de părinții Norei nu i-au oferit acel “lucru care lipsește” în copilărie? Era normal ca ei să-i asigure toate lucrurile bune de care erau în stare. De ce nu au făcut același lucru și în privința lucrului de care ea avea cea mai mare nevoie?

Mulți și-au exprimat sentimentul că acest “singur lucru care lipsește” nu ar putea fi transmis; că fiecare individ trebuie să-l descopere de unul singur. Această declarație este parțial adevărată. Nu-i poți transmite tânărului tău ceea ce tu nu ai. În orice caz, această experiență este disponibilă tuturor celor care o caută și ea poate fi transmisă pe măsură ce o deprinzi tu însăși. Aceasta se numește calificare la locul de muncă!

Părinții Norei aveau cunoștințe extraordinare din Scriptură și i-au transmis acest lucru. Aveau o pasiune pentru slujire și misiune și i-au transmis și aceste lucruri. Iubeau activitățile sănătoase cu prietenii care împărtășeau aceeași viziune și ei i-au transmis și acest lucru Norei. Însă experiența deschiderii inimii la un nivel profund – acela al validării emoțiilor, identificării nevoilor, al învățării limitelor sau de a o duce pe Nora la Hristos pentru o schimbare a inimii – lipsea. Cum se putea acest lucru?

Neînsemnata Nora se născuse într-o perioadă când părinții ei erau extrem de ocupați. Mama ei era studentă în ultimul an ca asistent medical, iar tatăl era student în ultimul an la medicină. Mama se străduia să aibă grijă de ea cu o mână, în timp ce cu cealaltă conducea mașina în drum spre babysitter. Ce mesaj emoțional percepe un prunc atunci când părinții sunt prea ocupați pentru a-i oferi atenția lor neîmpărțită și când stresul și cerințele vieții lor alungă timpul necesar creării

unei vieți de cămin sigure și fericite? Nu îi induce acest lucru copilului ideea că este nedorit?

Într-o seară, mama Norei trebuia să fie prezentă la un curs și plănuise să o lase, ca de obicei, la babysitter. Tatăl ei spuse: “Nu o duce la babysitter. Este micuța mea. Voi avea eu grijă de ea.”

El se gândea: *Bebelușii dorm atunci când studenții la medicină învață. Nu va fi o problemă.*

Așa că mama îi dădu să mănânce, o înfășă și o lăsă cu tatăl ei.

Când s-a întors acasă după cursuri, a fost întâmpinată de o priveliște oarecum hilară.

Tatăl Norei, având înclinații deosebite către mecanică, fixase un motor de la o mașină de tăiat iarba să legene pătuțul, ca să o facă să adoarmă. Norei nu-i surâdea deloc ideea și a făcut să se audă atât de tare dezaprobarea ei, încât tatăl său o legase la gură! Așa că Nora se afla în pătuțul ei, roșie la față, cu lacrimile siroindu-i pe obrăjori, cu gura legată, tipând totuși cât putea de tare!

Unde se afla tatăl? Chiar lângă ea. N-ar fi îngăduit să i se întâmple nimic rău micuței, dar el trebuia să învețe. Așa că s-a așezat acolo lângă ea, cu ochii lipiți de carte și cu degetele în urechi!

Care este semnificația acestei scurte relatări drăguțe? Aduce cumva oarecare lumină asupra motivului pentru care Neînsemnata Nora s-a zbatut în timpul adolescenței și al primilor ani ai tinereții pentru a se menține la suprafață?

Desigur. Gândurile și sentimentele din pruncie formau caracterul Norei – și ele reprezintă esența a ceea ce ea va fi pentru totdeauna. Această mică experiență a sădit în ea teamă și respingere într-un stadiu incipient. Ceea ce se învață în primii șapte ani va rămâne în mintea copiilor noștri o viață întreagă, afară de cazul în care ei întâlnesc un Mântuitor personal care poate îndrepta aceste concepții greșite și care îi poate ajuta să facă o schimbare înăuntrul lor. Este de mirare că Satana lucrează la mintea părinților pentru a subaprecia importanța acestor influențe timpurii? În felul acesta, el poate dobândi un avantaj destul de mare asupra gândurilor și sentimentelor copilului, inspirând teamă și respingere în modul lor de a gândi.

După cum observați, această mică relatare este reprezentativă pentru relația Norei cu tatăl ei pe măsură ce a crescut. Tatăl ei i-a asigurat întotdeauna cele necesare vieții și intervenea prompt în problemele majore, însă el nu a înțeles nevoia Norei după o legătură emoțională. Ea avea nevoie ca tatăl ei să fie un refugiu sigur de scăpare, să fie cineva cu care să poată împărtăși tot ceea ce ar fi fost în inima ei – și nu doar acele lucruri care se înscriu în parametrii în care el se simțea confortabil. Ea avea nevoie de acceptarea și de aprobarea lui. Avea nevoie să știe că bunăstarea ei emoțională constituie o prioritate pentru el. În orice caz, el era prea absorbit de munca și preocupările *lui* pentru a-i împlini adevăratele nevoi.

Nora a crescut așteptându-se ca Dumnezeu să fie asemenea tatălui ei – asigurându-i cele necesare și intervenind din când în când în crizele majore, dar nefiind interesat sau implicat în ispitele ei zilnice, în emoțiile ei sau în speranțele și visele ei. De la tatăl ei pământesc ea a învățat atât să se teamă de accesele lui ocazionale de mânie, dar și faptul că un conflict nu se rezolvă *niciodată*; acesta doar se îngroapă. A încerca să-l dezgropi înseamnă să te lovești de un zid de cărămizi.

Mama Norei, mânată de propriile accese de neacceptare, era foarte ocupată cu proiecte misionare, cercuri de cusut, proiecte școlare și casnice. În felul acesta, ea alunga, sau cel puțin micșora, durerea propriilor probleme nerezolvate. Îndatoririle sunt lucruri bune atunci când sunt făcute din motive corecte și atunci când nu elimină munca mai importantă de educare în cunoașterea propriului suflet și apoi al propriului copil. În orice caz, atunci când îndatoririle sunt folosite pentru a evita această cercetare mai în profunzime, ele devin un obstacol.

Mama Norei avea de asemenea un temperament aprins, iute. Atunci când Nora nu se comporta așa cum se aștepta ea, putea izbucni foarte repede, plină de mânie sau supărare. Mama Norei reacționa astfel deoarece acela era modul în care o tratase mama ei. Acesta este o modalitate prin care “păcatele părinților” se transmit generațiilor următoare. Mama Norei îi transmitea, fără să-și dea seama, același mesaj pe care îl percepușe de la propria mamă: “Nu te pot accepta decât dacă îmi îmiplinești în mod desăvârșit așteptările. Dacă nu ții pasul, ești respinsă.”

Atunci când se simțea respinsă, ea cita Scripturile: “Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor.”* Ea nu credea că ochii Domnului erau asupra *ei* sau că urechile sale era deschise la strigătul *ei*. Ea și-L înfățișase pe Dumnezeu ca fiind asemenea părinților ei – preocupat, distant și orientat spre performanță. Ea nu știa că putea să-și verse cu adevărat sufletul înaintea Lui. Era ca și cum ar fi fost legată la gură; pentru a evita respingerea, ea trebuia să *îmiplinească, să îmiplinească și să se supună* așteptărilor acelora de care dorea să fie iubită. Aceasta nu este altceva decât o formă de mântuire prin fapte prost camuflată. Și mântuirea prin fapte produce în mod inevitabil nesiguranță, deoarece performanța va da întotdeauna greș la un moment dat. Această dorință de a avea succes pentru a evita respingerea a făcut imposibil ca Neînsemnata Nora să învețe să-și stabilească limitele adecvate. Cum poți spune cuiva “nu”, dacă procedând astfel, ar însemna să-l nemulțumești și, astfel, să-ți pierzi simțul valorii și să fii doborât de sentimente de respingere?

Ce ar fi putut face ca să risipească această ceață a confuziei? Un singur lucru – *lucrul care lipsea!* Dacă Nora sau mama ei sau tatăl ei sau frații ei ar fi mers la picioarele lui Isus pentru a învăța de la El, ceața ar fi fost risipită. Să stăm la picioarele lui Isus înseamnă mai mult decât să citim din Bibliile noastre, să ne

* Psalmi 34:15

rugăm și să frecventăm biserica. Înseamnă mai mult decât acumularea de fapte și dobândirea îndemânării în folosirea Scripturilor. Înseamnă să ne deschidem sufletul înaintea lui Dumnezeu. Înseamnă să ne cercetăm inimile, cerându-I lui Dumnezeu să descopere gândurile, sentimentele și modurile noastre de a relaționa care provoacă răni celor din jur și nouă înșine, ținându-ne prizonieri.

Tatăl Norei ar fi trebuit să se întrebe: “De ce reacționez în felul în care o fac? De ce mă îngrop în muncă, hobbyuri sau cărți? De ce cred că este atât de greu să-mi privesc copiii în ochi și să încerc să înțeleg ce se întâmplă în inimile lor? De ce îmi reprim resentimentele doar pentru a le lăsa să izbucnească din când în când? Există o cale mai bună?”

Mama ei ar fi trebuit să se întrebe: “De ce reacționez în felul în care o fac? De ce mă tem de singurătate? De ce am uneori tendința de a conduce și a domina? De ce izbucnesc atât de puternic, plină de supărare și mânie? Ce anume mă face să fiu atât de ocupată, ocupată și iar ocupată? Doamne, ce vrei să fac?”

O astfel de evaluare i-ar fi făcut conștienți de nevoia lor după un Mântuitor, deoarece niciunul dintre noi nu-și poate schimba inima în profunzime. Dumnezeu li s-ar fi descoperit și, dacă s-ar fi prins de El prin credință, ei ar fi găsit puterea de a experimenta noul drum pe care El îl inspira minții lor.

Nu era necesar să-și însușească toate acestea dintr-odată; trebuiau doar să înceapă acest drum alături de un Mântuitor prezent, personal, care îi putea scăpa de vechile cărări și îi putea conduce pe un drum nou, legându-le inimile într-o strânsă și caldă armonie și făcându-i în stare să-i pună pe copii în legătură cu Creatorul lor.

Dacă ești adolescent sau părintele unui adolescent, pune-ți următoarea întrebare: “Am acel singur lucru care-mi trebuie?”

Dacă nu, ce te ține departe de picioarele lui Isus? El te roagă să vii la El așa cum ești. El nu te va face să te simți rușinat, nu-ți va face vreun reproș, nici nu te va respinge. El te va îmbrățișa cu brațele deschise și îți va curăți inima. Te va ajuta să te descurci printre concepțiile greșite care te țin rob și te fac o pradă în cursele Satanei. El te va salva din orice prăpastie.

Oferă-I Lui timpul tău. Dă-I Lui urechea ta. Oferă-I acces la cele mai intime procese ale gândirii tale. Alături de El ca Mântuitor, nu ar trebui să devii pierdut în ceață.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

A-ți educa copilul în calitate de mamă singură poate duce la creșterea gradului de conștientizare a nevoii tale de Dumnezeu. Ai nevoie de un partener pe măsură ce te confrunți cu provocările vieții în general și cu cele ale tinerilor tăi în special. Iar Dumnezeu este alături de tine – fără a ține cont de trecutul tău sau de circumstanțe. Nu întârzia să vii la El!

Dacă nu ai acel “singur lucru care lipsește”, fă din căutarea lui prioritatea ta. Lasă ca lucrurile urgente care par să te solicite la nesfârșit să fie date la o parte. Dumnezeu te poate ajuta să distingi între ceea ce este într-adevăr esențial în viața ta și acele lucruri pe care Satana nu le folosește decât pentru a te distra de la lucrurile foarte bune.

Atunci când descoperi pentru tine însuși un Mântuitor personal, vei putea să Îl oferi tinerilor tăi, dându-le astfel temelia unei adevărate schimbări a inimii prin Isus Hristos. Dacă ei acceptă acel “singur lucru care lipsește” – o experiență autentică cu un Mântuitor personal – atunci ei vor avea un Ghid care să-i conducă în siguranță în viața lor de adulți.

Dacă deții acel “singur lucru care lipsește”, problemele, dificultățile și nesiguranța nu vor conta în viața ta, pentru că Isus, Cel care rezolvă problemele, va fi de partea ta. Caută-L. Nu întârzia să începi chiar astăzi!

Capitolul 9

DE LA GUVERNATOR LA SFĂTUITOR

Căci a Domnului este împărăția: El stăpânește peste neamuri.

– Psalmii 22:28

Noi locuim într-o vale de o sălbăticie liniștită, la marginea Parcului Național Glacier. Nu există rețele de electricitate în zonă, așa că avem propria “companie energetică” în garaj. Apăs pe un buton de la biroul meu ca să pornesc generatorul atunci când trebuie să încărcăm bateriile sau să punem în funcțiune un aparat electrocasnic mai mare. Cum nu am o înclinație naturală spre partea mecanică, îl chem pe soțul meu Jim atunci când se întâmplă ceva cu sistemul.

“Dragule”, l-am chemat într-o ocazie. “S-a întrerupt curentul în timp ce foloseam blenderul și generatorul nu vrea să mai pornească. Poți să-l reperi?”

După câteva minute, în garaj, Jim mi-a arătat un bec roșu de avertizare care clipea. Mi-a arătat cum să resetez generatorul. Becul s-a stins și motorul generatorului a pornit – dar apoi s-a oprit din nou.

“Generatorul are o placă de baza care controlează totul”, mi-a explicat Jim, “ca să protejeze motorul de o întrebuințare greșită și să-l mențină la un nivel de performanță cât mai bun. Îmi dă de știre atunci când trebuie să înlocuiesc o bujie sau când a scăzut nivelul uleiului. Și atunci când ceva nu merge, ea închide generatorul ca să prevină stricarea lui.

Becul de avertizare este pus acolo ca să atragă atenția că ceva trebuie analizat și reparat. În acest caz, generatorul a fost prea solicitat. Aveai pornite în același timp și mașina de spălat și uscătorul și aspiratorul și blenderul. E prea mult, așa că “guvernatorul” a închis generatorul până când o să remediezi problema.”

M-am întors în casă și am închis uscătorul până când am terminat ce aveam de făcut cu blenderul. Generatorul a mers bine, iar eu am fost ajutată să-mi termin treaba. Învățasem o nouă lecție.

“Nu e ca în meseria de părinte?”, Dumnezeu mi-a stârnit gândurile.

Acest generator este o parabolă, nu, Doamne? Eu și copiii mei avem nevoie de o putere din exteriorul nostru ca să-L urmăm pe Hristos. Uneori, parcă puterea Ta se oprește. Mi-aș dori ca reconectarea cu Tine să fie la fel de ușoară ca resetarea generatorului meu.

“Dar, Sally, este ușoară! Atunci când cedezi ispitei, te deconectezi de la sursa de putere – pentru că Eu Mă retrag atunci când alt dumnezeu este pe

tronul inimii tale. În conștiința ta se aprinde un bec de avertizare, care îți spune că ce ai făcut nu este bine. Tot ce trebuie să faci este să vii la Mine și să-Mi ceri să te reconectez. Acesta este butonul tău de resetare. Eu te voi primi și te voi învăța și, pe măsură ce Mi te predai, vei beneficia de toată puterea de care ai nevoie ca să trăiești o viață evlavioasă.

*Comportamentul necuviincios al copiilor tăi este, de asemenea, un bec de avertizare care îți spune că ei își urmează eul și au nevoie să fie reconectați la Mine. O să te învăț cum să-i ajuți să facă asta.”**

Am continuat să meditez la aceste lucruri. Când băieții mă deranjează, îmi răspund, se prefac ofenșați sau au un comportament urât, eu trebuie să văd în aceste lucruri un avertisment care ar trebui să-mi atragă atenția. Ele îmi spun că eul a preluat comanda și a întrerupt puterea care vine din cer.

Andrew nu voia să spele vasele. “Nu e rândul meu. Întotdeauna îmi ceri mie să le spăl. Nu e drept!”, s-a bosumflat el.

Becul de avertizare din acest comportament greșit îmi spune să mă asigur că sunt în legătură cu cerul, ca Dumnezeu să-mi arate cum să ies din această situație dificilă în maniera corectă. Interesant este faptul că Dumnezeu este Guvernatorul meu și doar sub călăuzirea Lui sunt și eu pregătită să fiu un bun “guvernator” pentru băieții mei. Dumnezeu îmi va arăta care este butonul de resetare corect, pentru ca fiul meu să beneficieze din nou de putere pentru a putea trăi cinstit.[†] Fără Dumnezeu, aș strica totul.

Am evaluat gândurile și sentimentele fiului meu exprimate prin cuvintele și acțiunile lui și, la început, am crezut că este pur și simplu încăpățânat. Dumnezeu m-a călăuzit însă să cercetez un pic mai mult problema și să pun întrebări mai profunde. Așa am aflat că problema de bază nu era încăpățânarea, ci lenea. Dumnezeu știa! Andrew avea o “bujie” ce trebuia curățată; ea producea atitudinea leneșă. Avea nevoie de o corectare a atitudinii, așa că am abordat gândurile lui mincinoase și leneșe cu adevărul, sub călăuzirea lui Dumnezeu.[§]

Andrew a ales să se supună rațiunii de data aceasta și s-a dus să se roage lui Dumnezeu să-i curețe “bujia”. Resetarea a fost ușoară. Becul de avertizare s-a stins și, ca o mașinărie bine unsă, Andrew a spălat vasele cu bucurie, ajutat de Duhul Sfânt.

Mai târziu, becul de avertizare din alt comportament greșit s-a aprins din nou. De data aceasta era vorba de atitudinea lui Matthew. “Nu vreau să calc rufe! Nu mă poți obliga!” Se părea că de vină era amestecul de combustibil; prea mult timp liber pentru joacă permisesese egoismului să preia conducerea.

Am apăsat pe butonul de resetare ca mai înainte, folosind combinația de rugăciune și discuție blândă. De data aceasta însă nu a mai mers. A provocat doar

* Ioan 6:45

† Psalmi 32:8

§ Romani 12:21

un torent de cuvinte lipsite de respect. Acest motor era plin de combustibil prost. Faptele Apostolilor 9:6 a fost singura mea scăpare: “Doamne, ce vrei să fac?” Dumnezeu știe cum să reseteze și să reconecteze și acest motor.

Dumnezeu nu părea să răspundă nevoii mele cu un gând care să iasă în evidență. Era prea ocupat? Nu. Dumnezeu spune: “Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. El este tot timpul cu mine.* Așa că am făcut ce am crezut că este mai bine, *prin credință*. Doamne, ajută-mă să o scot la capăt cu el.

Eul este pe tronul inimii lui – aici este problema. Matthew nu vrea să Îl aleagă pe Isus ca Stăpân al său și să se supună Lui. Trebuie să recurg la măsuri mai dure ca să-l motivez în direcția cea bună.† Puteam să-l trimit la o plimbare sau în camera lui, ca să stea de vorbă cu Dumnezeu, sau în grădină, unde trebuiau smulse buroienele, și puteam să-și consume aici o parte din energia lui egoistă. Am ales ce mi s-a părut că era mai bine la momentul respectiv, rugându-mă ca Dumnezeu să-l îndrume pe Matthew să aleagă binele.

După ce pedeapsa a fost dată, am discutat din nou cu Matthew. Inima îi era deschisă de data asta. Mi-a spus că e convins că nu merită efortul să meargă pe calea cea rea. Și-a predat gândurile și sentimentele egoiste lui Dumnezeu în rugăciune și a restabilit legătura cu El. Rugăciunea l-a “resetat”.

Atunci Dumnezeu mi-a zis: “Acum, trebuie să pornești generatorul să vezi dacă s-a rezolvat problema.”

“Matthew, ai vrea, te rog, să calci rufele astea?” Untdelemnul Duhului Sfânt a echilibrat amestecul de combustibil atât de bine, încât Matthew a călcat rufele de bunăvoie, păstrând și o relație bună cu restul familiei. Inima lui era complet liberă ca el să fie cinstit ca Hristos.

Oricare ar fi becul de avertizare, copiii noștri au adesea nevoie să-i ajutăm să vadă că, dacă aleg să se supună eului și să cedeze gândurilor leneșe, sentimentelor egoiste sau atitudinilor lipsite de respect, îl pun pe Satana stăpân peste inima lor. Ei trebuie să fie îndrumați să ia decizia de a se întoarce la Dumnezeu. Dumnezeu poate să transforme orice gând, atitudine sau sentiment greșit care Îi este predat Lui.

Guvernarea cu un scop

Părinți, noi suntem asemenea plăcii de bază care guverna generatorul meu: suntem responsabili de toate aspectele care privesc gândurile, sentimentele, obiceiurile și reacțiile copiilor noștri, ca să menținem generatorul (inima) sub conducerea lină a lui Dumnezeu, nu a eului. Astfel, întreaga familie poate deveni ce vrea Dumnezeu să fie – o mașinărie bine unsă, întărită să fie asemenea lui Hristos în gând, cuvânt și faptă.

* Evrei 13:5

† Ecclesiastul 8:11

“Iată și corăbiile, cât de mari sunt, și, cu toate că sunt mâunate de vânturi iuți, totuși sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul *cârmaciului*.”* Un părinte-cârmaci bun este condus personal de Hristos și își îndrumă copiii pe căi cerești. Un părinte-cârmaci desprins de Dumnezeu își conduce copiii în dezastruoasele căi ale eului.

Un părinte-cârmaci se ocupă de toate aspectele dezvoltării fizice, mintale și spirituale ale copiilor lui. Își dorește să-i educe în căile Domnului, nu în căile firii pământești. Își dorește ca aceștia să-și dezvolte atitudini cerești în timp ce participă la treburile casei, să fie “coechipieri” cinstiți, harnici și loiali “echipei” și să aibă niște obiceiuri bune de studiu și de rezolvare a problemelor. În acest fel, ei se pregătesc să-și conducă propriul cămin. Scopul guvernării este de a-l învăța pe copil *auto-guvernarea* sub călăuzirea lui Dumnezeu. De remarcat este că, pe măsură ce copilul deprinde aceste abilități, rolul nostru se transformă în acela de sfătuitor. Haideți să urmărim rolul părintelui la diferite vârste, ca să vedem acest ciclu al schimbării.

Rolul de guvernator al părintelui ar trebui să fie manifestat mai puternic în pruncie. A fi părinte la această vârstă necesită o îngrijire completă de toate nevoile fizice, mintale și emoționale ale bebelușului – înseamnă o guvernare *în cele mai mici detalii* ale vieții lui/ei. E timpul să te trezești; e timpul să mergi la culcare; e timpul să mănânci; acum nu e timpul să mănânci; e timpul să muncești; e timpul să te joci. Părinții trebuie să fie mintea și voința bebelușilor lor. Este crucial la această vârstă să clădim în ei temelia caracterului – încrederea și ascultarea.

Când bebelușul este mai mare și începe să meargă, părintele începe să-i insuflă ușor obiceiuri de muncă și atitudini creștine. Îi învățăm să meargă și să vorbească, să aibă grijă de jucăriile lor, să se îmbrace și să mănânce corect. Sunt momente când pot să vorbească și momente când trebuie să tacă. Îi urmărim îndeaproape, încurajând fiecare obicei bun, în timp ce, cu dragoste, le înfrânăm orice obicei rău până când îl eliminăm. Aceștia sunt anii-cheie în clădirea caracterului.

Îi încurajăm să persevereze în a face binele chiar și în mijlocul încercărilor. Atunci când copiii sunt deznădăjduiți, necooperanți sau sfidători, noi, părinții, trebuie să-i ajutăm să privească în sus și să-L vadă pe Dumnezeu ca pe Ajutorul lor, să renunțe la sentimentele greșite și să facă binele. Așa cum generatorul amestecă combustibil și aer în proporțiile potrivite ca să funcționeze bine, tot așa și noi, ca părinți, trebuie să amestecăm fermitatea și blândețea în disciplina pe care le-o dăm copiilor în proporțiile potrivite pentru ca ei să-și dezvolte corect caracterul.

În copilărie, adâncim educația pe care le-am dat-o copiilor în pruncie și la vârsta la care au început să meargă. În această etapă, copiii noștri învață stăpânirea de sine, iar îngrijirea noastră se reduce considerabil. Nu este în planul lui

* Iacov 3:4, sublinierea autorului

Dumnezeu să îi acordăm tot timpul o îngrijire totală copilului. Ei pot, și trebuie, să învețe să se îngrijească singuri de ei înșiși și, astfel, să mai împuțineze treburile părinților. Se pot îngriji singuri să se trezească dimineată, se pot îngriji singuri de nevoile personale și pot avea propria lor devoțiune. Pot să ajute la toate treburile casei. Putem cultiva în ei bunul gust în ce privește muzica, lecturile și îmbrăcămintea; le putem insufla trăsături de caracter cum ar fi onestitatea, punctualitatea, hărnicia și ordinea.

Ei pot fi învățați să deosebească binele de rău, să recunoască vocea lui Dumnezeu atunci când aceasta vorbește conștiinței lor și să răspundă asemenea lui Samuel. Noi îi educăm să fie manierați, săritori și harnici. Aceasta este perioada în care se pun bazele unor obiceiuri bune de studiu – atât studiul pentru școală, cât și studiul personal din Biblie. În copilărie ei devin niște ajutoare de nădejde în cămin.

În anii timpurii ai adolescenței, trebuie să începem să cultivăm în ei o dependență mai mare de Dumnezeu. Trebuie să ne concentrăm foarte mult pe umblarea lor personală cu Dumnezeu; aceasta trebuie să devină practică, tangibilă și de rutină, dacă nu este deja. Această relație sau lipsa ei le va decide destinul. Dacă ne facem datoria bine, adolescenții noștri ar trebui să fie capabili să se ocupe singuri de închinarea lor personală și de învățatul pentru școală – și să le găsească pe amândouă interesante și aducătoare de satisfacții. Ei ar trebui să participe cu bucurie la toate treburile casei, fiind pregătiți să preia răspunderea totală pentru rufele murdare, pregătirea mesei și curățenia în casă, fără să fie ajutați de părinți.

Dacă lucrurile nu stau așa în cazul adolescentului tău, nu ezita să repara, sub călăuzirea lui Dumnezeu, aceste “ochiuri” scăpate, ajutându-i atât să deprindă abilitatea de a lucra eficient, cât și să aibă dorința de o face bine. Munca folositoare este esențială pentru a împiedica mâinile leneșe să devină instrumentele diavolului. Toată această instruire îi pregătește pe tineri să-și conducă cu succes casa sau afacerea într-o zi.

În anii de adolescență, trebuie să slăbim frâul controlului total *puțin câte puțin*, ca să cultivăm auto-guvernarea și inițiativa personală, dar și ca să vedem cum se descurcă de unii singuri sub călăuzirea lui Dumnezeu. Ajutați-i pe tinerii voștri să-și dezvolte tehnici bune de rezolvare a problemelor și apoi oferiți-le ocazia să “zboare” cu Dumnezeu, fără voi. Bineînțeles că încă îi veți mai instrui și disciplina când este nevoie. Întoarceți-vă la rolul de guvernator atunci când este nevoie. Dar tinerii voștri au nevoie să înceapă să perceapă de la voi mesajul: “Deții, sub conducerea lui Dumnezeu, tot ce îți trebuie ca să te separi de mine.”

În acești ani, trebuie să începem să fim sfătuitoari și ghizi, în loc de conducători absoluți. Lecțiile din copilărie de mai sus au fost însușite și acum ei le stăpânesc. Acum educația noastră se concentrează asupra modalității prin care să-i ajutăm

să ia decizii bune conduși de Dumnezeu. Începem permițându-le să facă alegeri mărunte, ca să vedem cum analizează problemele și cum ajung la o concluzie. Apoi îi putem ajuta să-și dezvolte gândirea și raționamentul. Atunci când fac alegeri greșite, guvernatorul va interveni ca să le dea sfaturi, să-i redirecționeze și să-i îndrume înapoi la Hristos. Scopul educației pe care le-o dăm este dezvoltarea minților lor tot mai mult sub conducerea lui Dumnezeu și motivarea lor pentru a-și exersa voința de partea binelui.

Trebuie ca adolescenții să fie teribili?

Satana ne-a vândut multora dintre noi o percepție greșită despre independența tinerilor și despre roadele ei. A trebuit să mă lupt cu ea pe măsură ce fiii mei se apropiiau de anii adolescenței.

Doamne, Matthew o să facă 13 ani peste câteva luni și mi-e groază de ce e posibil să urmeze. Programul pe care l-am aplicat de a-i învăța și educa condusă de Tine a funcționat până acum, iar Matthew ia deciziile corecte acum. Îți mulțumesc că ai fost Guvernatorul meu în acest proces. Dar în minte îmi tot vin îndoieli cu privire la anii de adolescență. Ceilalți mă tot avertizează că acești ani sunt un coșmar – și că așa e normal! Ei spun că tinerii trebuie să se răskoale înainte să te găsească. E adevărat că toți tinerii trebuie să o ia razna? Este acesta un comportament normal?

“Tu ce crezi, Sally?” Dumnezeu dorea ca eu să-mi exprim credința în calitate de copil al Său!

Păi, Cuvântul Tău spune că ce seamănă omul, aceea va și secera. Am semănat semințele încrederii în Tine și ale ascultării de vocea Ta, așa că ar trebui să culeg roadele asemănării cu Hristos. Toți cei ce Te caută Te vor găsi și vor fi întăriți să facă binele. Deși nici eu, nici băieții mei nu suntem perfecți, noi Te căutăm și descoperim că Tu ne poți schimba gândurile și sentimentele atunci când Ți le predăm. Descoperim că putem urma voia Ta împotriva voinței noastre păcătoase. Familia noastră s-a schimbat radical în ultimii șapte ani, ca urmare a faptului că am învățat acest lucru. Dacă îmi educ băieții să-Ți cunoască vocea și să fie atenți la Tine, nu trebuie să-mi mai fac griji pentru anii de adolescență, pentru minciuni sau pentru hormoni.*

“Ai spus bine! Acesta este adevărul. Amintește-ți că Satana îți insuflă îndoială ca să te destabilizeze, să te descurajeze și să te facă să te îndepărtezi de adolescenții tăi din teamă și superstiție. Și, astfel, el poate să aibă nestingherit influență asupra tinerilor tăi.

Satana nu vrea ca părinții să apeleze la Mine pentru înțelepciune și ajutor. Nu vrea ca părinții să-i întrebe pe tineri la ce se gândesc, pentru ca, astfel, să-i

* Galatei 6:7

poată îndruma spre Mine. Mai presus de toate, Satana vrea ca părinții să evite să discute cu copiii lor despre Mine sau despre ce e bine și ce e rău, de teamă să nu-i piardă. El le spune părinților că adolescenții au nevoie de libertatea de ‘a se descoperi pe ei înșiși’ și că păcatul este ‘dezvoltarea unor trăsături normale’. În acest fel, el îi face pe copii robii prin tot felul de vicii.”

Da, Doamne. Este absurd să considerăm un lucru normal ca tinerii noștri să guste mai întâi păcatul și viciul pentru ca, în final, să Te aleagă pe Tine ei înșiși. Nu cred că asta este voia Ta. Tu nu ai vrut ca Adam și Eva să cunoască binele și răul. Ce urmări negative a avut experiența lor! Tot așa și noi. Nu trebuie să-i lăsăm pe adolescenții noștri să fie marcați de robia păcatului și a viciului înainte să vină la Tine, pentru că nu e un lucru bun pentru ei. Mult mai bine pentru ei este să le prezentăm ce e bine mai întâi, pentru ca să nu-și mai dorească gunoii pe care li-l oferă Satana. Eu cred că Tu vrei să-i scapi de retrăirea experienței lui Adam și a Evei.

“Fără Mine, poate că e ‘normal’ ca păcatul să fie la putere – dar nu și cu Mine! Sub conducerea Mea, oricine poate trăi o viață curată și fericită, indiferent dacă are 13, 30 sau 90 de ani. Neprihănirea este standardul cerului pentru orice vârstă. Eu îi acord fiecăruia libertatea de a alege cui îi va sluji. Nu e necesar ca cineva să semene ‘vânt’.”

Am tot meditat la aceste gânduri până când Matthew a împlinit 13 ani. Am căutat o schimbare negativă la el, dar nu am găsit niciuna. Am continuat același program structurat în căminul nostru, avându-L pe Hristos drept Căpetenie. Am descurajat și restrâns obiceiurile rele, în timp ce le-am încurajat și hrănit pe cele bune. Drept urmare, Matthew a mers la Dumnezeu cu încercările și ispitele sale și a găsit răspunsuri, sub conducerea lui Dumnezeu, care i-au adus pacea.

În anii următori, încrederea mea în principiile lui Dumnezeu a crescut. În loc să se transforme într-un monstru, fiul meu ajuns la adolescență a continuat să se dezvolte și să devină un tânăr plăcut, în care se putea avea încredere. Muncea aproape la fel de eficient ca și mine și era din ce în ce mai sensibil și mai ascultător de vocea lui Dumnezeu. În căminul nostru era o bucurie imensă. Când Andrew a făcut 13 ani, am observat aceeași transformare și la el.

Ce este cu adevărat normal?

Am ajuns la concluzia că nu este nici normal, nici necesar ca adolescenții să semene “neghină”. Semintele bune aduc cu ele un dezgust pentru rău. Agenda lui Satana era limpede în fața mea acum! El voia ca eu să nu îi mai educ pe băieți să-L cunoască pe Dumnezeu personal, pentru ca el să-i pună să facă un ocol lung chiar la începutul călătoriei lor în viață și să aducă multă durere în căminul nostru.

* Ezechiel 11:20

Standardul lui Dumnezeu și cel al lui Satana sunt complet diferite. Părinții *trebuie* să-și facă timp să analizeze sub al cui standard trăiesc ei. Putem avea întotdeauna încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, dar Satana este un mincinos care amestecă erezii periculoase cu măcar puțin adevăr. Așa că păziți-vă! Dumnezeu ne poate ajuta să distingem cursele lui Satana, dacă suntem dispuși să îi dăm timpul nostru, urechea noastră și rațiunea noastră.

“Ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.”* Pentru că noi am acceptat standardul lui Dumnezeu, anii de adolescență ai băieților noștri au fost unii dintre anii cei mai plini de satisfacție din toată “cariera” noastră de părinți. Sub călăuzirea lui Hristos, capacitățile lor s-au întărit și dezvoltat pe măsură ce Dumnezeu ne învăța pe mine și pe Jim când și cum să îi îndrumăm și când și cum să le acordăm libertate.

Când Matthew și Andrew aveau 13 și, respectiv, 11 ani, ei câștigau deja de câțiva ani buni bani din diverse servicii pe care le prestau pentru vecini. Acum își doreau și ei o activitate mai regulată și au discutat cu Jim despre asta într-o seară.

“Băieți, trebuie să faceți în așa fel, încât toți vecinii să știe de dorința și îndemânarea voastră. Cum puteți face acest lucru?”, i-a cercetat Jim. “Andrew, tu ce crezi?”

“Păi, bănuiesc că am putea să-i vizităm pe toți și să le spunem. La cei de aproape ne-am duce pe jos, la ceilalți ne-ai duce tu cu mașina.”

“Sau am putea scrie o scrisoare, pe care s-o punem la poștă”, a sugerat Matthew.

“Asta v-ar ajuta să economisiți foarte mult timp”, a răspuns Jim. “Ce credeți că ar trebui să scrieți în această reclamă?”

Aceasta i-a impulsionat. Băieții au creat un fluturaș în care au trecut numele lor, adresa, cât cereau pe oră, descrierea experienței și a nivelului lor de îndemânare, precum și dispoziția lor de a deprinde noi îndemânări. Jim l-a revizuit împreună cu ei și i-a ajutat să-i facă ultimele retușuri. Apoi băieții l-au multiplicat și l-au împărțit. Curând au avut parte de activități regulate: oricâte voiau.

Jim a fost foarte înțelept. A recunoscut începuturile unei gândiri adulte în băieți și a văzut această nouă aventură ca pe o ocazie de a întări această gândire. Când s-au ivit provocări legate de slujbele lor, el nu le-a spus pur și simplu ce să facă. Le-a pus întrebări ca să-i ajute să găsească singuri o soluție la probleme. I-a încurajat să-I ceară lui Dumnezeu înțelepciune și să ia decizii sub călăuzirea Lui. Dumnezeu a pus pe inima noastră dorința de a-i educa să gândească de unii singuri, nu doar să reflecte gândurile celorlalți. Ca să întărească această gândire matură, Jim le-a dat libertatea să facă lucrurile altfel decât le-ar fi făcut el – atât timp cât nu era încălcat niciun principiu moral.

Când vecinii au venit să ceară informații despre ce erau dispuși să muncească băieții, Jim i-a dus la Matthew și Andrew. Uneori, băieții găseau acest lucru supărător, dar, prin exercițiu, ei și-au dezvoltat abilități de comunicare bune și au învățat cum să lucreze efectiv cu clienții. Această experiență a fost o bună lecție despre ce înseamnă adevărata independență.

Când și când, băieții se certau cu privire la care dintre ei să facă un anumit lucru. Becul de avertizare al invidiei, egoismului sau dominanței se aprindea, indicând faptul că erau deconectați de la Sursă. Caracterul lor (gânduri, sentimente și reacții) avea nevoie să fie curățit, ajustat sau uns de Duhul Sfânt. Latura de guvernatori predomina atunci în mine și în Jim, în timp ce încercam să-i motivăm să trateze neînțelegerea lor într-un spirit creștin. Uneori, era de ajuns doar să stăm de vorbă cu ei. Alteori, era nevoie de măsuri mai ferme. Ținta noastră era să îi ajutăm să-și refacă legătura cu Dumnezeu, ca să-și continue astfel drumul către independența în El. Conduși de Dumnezeu, ne ocupam de concepțiile și așteptările lor greșite. Nu lăsam conflictul să rămână nerezolvat. Armonia era restaurată în căminul nostru, nu prin faptul că fiecare lăsa de la el, ci prin hotărârea inimii.

Una dintre activitățile pe care băieții au îndeplinit-o în această perioadă a fost pe proprietatea noastră. Trei constructori creștini, frați, ne construiau cabana pentru oaspeți. Matthew și Andrew au învățat tâmplărie la vârsta de 14 și, respectiv, 12 ani, ajutându-i pe aceștia. Seara, eram interesați cum merseseră lucrurile în acea zi și ce învățaseră.

“Sunt niște băieți foarte de treabă și e plăcut să lucrezi cu ei”, ne-a spus Matthew, “și învăț o mulțime de lucruri de la ei. Chiar îmi place. Dar, tată, muzica lor nu e deloc bună – rock și alte genuri asemănătoare. Nu-mi place să ascult toată ziua muzica asta.”

Jim s-a rugat în tăcere la Dumnezeu să-i dea înțelepciune înainte să vorbească, pentru ca să nu-i facă pe copii să se simtă prost. “Le-ați spus ceva sau i-ați rugat să o oprească?”

“Da, i-am rugat să o oprească, și au oprit-o. Dar cum pot să-i învăț despre muzica bună? Nu ar fi mai bine așa?”

“Ei bine, gusturile în materie de muzică variază foarte mult astăzi. Ce ți-a spus Dumnezeu să faci?”

“Nu sunt sigur; gândurile îmi sunt confuze în privința asta. Bănuiesc că ar trebui să mă rog pentru acest lucru dimineată și să văd ce îmi spune Dumnezeu. Tu ce ai face, tată?”

“Păi, cel mai probabil le-aș explica ce e rău la muzica de astăzi, dacă sunt deschiși ...”

Andrew l-a întrerupt. “De ce nu îi ducem din muzica noastră *Lângă ape liniștite*, ca să asculte în locul acelei muzici? Atunci când noi venim la masă la

prânz, pot să asculte muzica lor, iar când muncim, vom asculta muzica pe care vrem noi să o ascultăm.”

“E o idee extraordinară, fiule. Roagă-te la Dumnezeu dimineată și fă ce îți spune El să faci.”

Așa au făcut. Acei muncitori îi respectau pe Matthew și Andrew pentru hărnicia lor și pentru principiile lor morale, așa că au început o discuție vie despre muzică. Ei și-au spus punctul lor de vedere, l-au ascultat pe cel al fiilor noștri, ba chiar au fost de acord cu ei în anumite aspecte. Seara, băieții ne-au povestit despre discuția și experiențele lor și apoi au adus în discuție o altă problemă care îi deranja.

“Mamă, ei beau Coca-Cola, iar Wayne spune că, dacă pui un cui în ea, în cele din urmă cuiul se va dizolva. E un lucru teribil. E adevărat?”, a întrebat Andrew.

“Da, fiule, am înțeles că este adevărat.”

“Atunci, nu pot bea chestia aia. De ce o fac?”

Matthew l-a întrerupt plin de entuziasm: “Măine trebuie să le ducem niște limonadă făcută în casă și să le oferim o alternativă mai bună. Nu aş vrea să se îmbolnăvească.”

“Rugați-vă și vedeți ce vrea Dumnezeu să faceți, iar eu o să fiu bucuroasă să pregătesc niște limonadă ca să le duceți, dacă asta vrea Dumnezeu.” Și așa au făcut.

Acelor muncitori le-a plăcut și au încurajat aceste schimburi – alt succes. Băieții creșteau în ce privește luarea deciziilor și încrederea că Dumnezeu îi călăuzea independent de părinții lor.

După aceea, au început să muncească cu o altă echipă și au devenit cunoscuți ca fiind niște băieți foarte corecți. Uneori, erau încercați cu întrebări grele, iar Dumnezeu le dădea răspunsuri bune. Dumnezeu îi conducea personal acolo unde își desfășurau activitatea. Să te simți bine spunând ce gândești cu adevărat trezește și întărește personalitatea, rugăciunea și tactul. Am continuat să avem obișnuitele noastre discuții în familie de seara, eu și Jim asumându-ne rolul de sfătuitori și acordându-le timp să gândească, să rezolve probleme și să își dea seama care este voia lui Dumnezeu.

Într-o zi, muncitorii au folosit unele cuvinte pe care băieții nu le mai auziseră. Nu știau ce înseamnă acele cuvinte, dar au bănuț că nu era ceva de bine. Am discutat despre motivele pentru care oamenii folosesc astfel de înjurături și care ar fi alternativele mai bune. Într-o seară, Matthew abia aștepta să ne împărtășească ceva.

“Tată! Unul dintre tâmplari, George, bătea ceva cu ciocanul pe acoperiș. Dintr-o dată, s-a oprit. A fost o pauză lungă și mă întrebam dacă nu cumva s-o fi lovit la deget. Apoi a urlat câteva cuvinte urâte. Nu am spus nimic, dar m-am rugat pentru el. În timp ce luam prânzul, George mi-a pus o întrebare.

‘Matthew, tu ce ai voie să spui când îți dai cu ciocanul în deget?’

I-am răspuns: ‘Eu spun: ‘Ouch [auci]!’’

Discuția s-a mutat la alte subiecte și nu i-am dat prea multă atenție. Apoi, mai târziu în acea după-amiază, George și-a dat din nou cu ciocanul în deget. A urmat o tăcere lungă. Apoi a urlat foarte tare: ‘Oouucch!’ Și, mi-a spus mai târziu, a fost destul de mulțumit și cu asta.”

Am râs cu toții, apoi L-am lăudat pe Dumnezeu pentru felul în care poate să-i conducă pe tinerii noștri să facă voia Lui și să le arate adulților o cale mai bună în viață. Felul în care vorbim și trăim îi influențează cu adevărat pe oameni. Iar Dumnezeu îi poate conduce pe tinerii noștri să schimbe lucrurile – dacă Îl cunosc în mod personal!

Experiența gândului – o lecție bună

Băieții au muncit în construcții vreo cinci ani. Și-au câștigat o reputație solidă de muncitori îndemânatici și în care se poate avea încredere și erau foarte căutați printre muncitorii din valea noastră. După ce au ajutat o echipă de muncitori să construiască o casă foarte frumoasă, domnul Barry, proprietarul, le-a oferit o șansă uriașă. I-a angajat pe băieți, care atunci aveau 15 și 13 ani, să curețe o suprafață foarte mare de pădure din jurul noii sale locuințe, cu promisiunea că îi va plăti foarte bine când aveau să termine.

În acea seară, am discutat despre această ocazie ca o familie, iar Jim i-a sfătuit să ceară să fie plătiți în fiecare săptămână sau la două săptămâni, în loc să aștepte până când aveau să termine.

“Nu e o afacere bună să faceți așa cum v-a cerut el”, i-a avertizat el.

Băieții l-au abordat pe domnul Barry în legătură cu această problemă și, după o discuție lungă, acesta a fost de acord. La sfârșitul primei săptămâni, băieții i-au predat fișele de pontaj, dar domnul Barry nu-și găsea carnetul de cecuri. Săptămâna următoare, au predat din nou fișele de pontaj, dar nu și-a luat timp să le scrie un cec.

“Ați fost plătiți săptămâna asta, așa cum v-a promis domnul Barry?”, i-a întrebat Jim după săptămâna a treia.

“Nu, tată! Domnul Barry ne-a spus că avut de plătit o factură destul de mare și că trebuia să meargă în oraș să facă transferul din alt cont. Ne-a promis că ne va plăti săptămâna viitoare.”

“Fiule, nu-mi place scenariul ăsta. Îmi miroase a necinste. Trebuie să stați de vorbă cu el direct.”

“Dar am făcut asta, tată. Soția sa este chiar drăguță și ne-a servit cu suc la prânz”, a protestat Andrew. “Nu-mi place să-l forțez. Eu cred că o să ne dea banii, nu?”

“Eu cred că vrea să-i muncii pe degeaba și nu are nicio intenție să vă plătească. Trebuie să-L întrebați pe Dumnezeu ce să faceți. Eu, dacă aș fi în locul vostru, nu aș mai munci pentru el până nu m-ar plăti.”

Dimineața următoare, băieții au mers la lucru cu inimile grele. Voiau să aibă încredere în domnul Barry – așa este creștinește, nu? Dar timpul pe care l-au petrecut cu Dumnezeu în rugăciune părea să sugereze îndoială vizavi de acest om. Se simțeau confuzi. Voia Dumnezeu ca ei să se îndoiască de intențiile lui? Au stat de vorbă din nou cu domnul Barry, iar acesta le-a promis că îi va plăti. Așa că au muncit și în ziua aceea. Aproape că terminaseră ce aveau de făcut, și nu primiseră niciun ban.

A doua zi, când s-au dus la lucru, doamna Barry le-a spus că soțul ei plecase din țară la minele sale de diamante din Australia ca să facă rost de bani să-i plătească. La prânz, băieții erau siguri care era voia lui Dumnezeu și i-au spus doamnei Barry: “Nu mai putem munci pentru dvs. Atunci când ne veți plăti, ne vom întoarce să terminăm.”

“Mamă, ne-am simțit atât de vinovați făcând acest lucru! Nu credem că un creștin ar trebui să se îndoiască de ceilalți. Dar am simțit că Dumnezeu voia ca noi să nu mai muncim, că ceva nu era în regulă.”

Aceasta ne-a dat ocazia să discutăm despre vinovăția adevărată și cea falsă, despre vocea lui Satana și vocea lui Dumnezeu și despre nevoia de a lua o decizie. Am ajuns la concluzia că Dumnezeu vrea mai degrabă să luăm o decizie greșită decât să nu luăm nicio decizie. Dumnezeu ne poate îndruma atunci când luăm o decizie. Un creștin trebuie să aibă încredere în cei care se dovedesc demni de încredere, dar vine și vremea când nu trebuie să aibă încredere în cei care nu s-au dovedit demni de ea. Biblia spune: “După roadele lor îi veți cunoaște.”* Judecăm o persoană după ceea ce face, nu doar după ceea ce zice.[†] Dumnezeu nu vrea să avem încredere într-un șarpe și să-l băgăm în sân; o să ne muște. Există o încredere corectă și una greșită. Dumnezeu ne va conduce cum trebuie, pe măsură ce Îl căutăm.

Am aflat curând că domnul Barry fugise din țară pentru că pe numele lui se emisese mandat de arestare. Se făcea vinovat de fraudarea câtorva comercianți și antreprenori locali. Jim i-a încurajat pe băieți să facă cerere la tribunal pentru plata banilor care li se cuveneau în urma înțelegerii. Domnul Barry a fost închis. În timp ce se afla în închisoare, le-a scris băieților un cec de 400 dolari fiecare, ce trebuia încasat de la o bancă din Elveția. Banca a spus că e bun, dar, când a trebuit să-l încasăm, au spus că nu este. Au primit o factură de la bancă pentru procesarea cecului invalid! Aceasta a fost toată plata lor pentru munca grea pe care o depuseseră.

* Matei 7:20

† Proverbe 20:11

În serile următoare, am discutat despre iertare și despre lecția pe care au învățat-o din textul “după roadele lor îi veți cunoaște”. Am discutat despre cum să distingă vocea lui Dumnezeu în situații dificile și despre faptul că El nu ne spune întotdeauna ce am vrea noi să auzim. Am evaluat latura fermă a caracterului creștin, care trebuie să fie dată pe față atunci când este vorba de încasarea corectă a salariilor noastre și de încetarea serviciilor atunci când angajatorul nu-și respectă partea din înțelegere.

După ce au trecut prin această experiență, băieții au spus că fusese o lecție neplăcută, dar care a meritat. Au învățat că judecarea caracterului celui alt se poate face fără ură sau răzbunare, atunci când Dumnezeu intră în ecuație. Au ales să se concentreze asupra beneficiilor acestei experiențe, nu asupra pierderilor pe care le suferiseră, și să-L lase pe Dumnezeu să aibă grijă de nedreptate.

Nu este minunat că Dumnezeu ne permite nouă, părinților, să colaborăm cu El la lecțiile practice de construire a caracterului în tinerii noștri prin experiențele din viața lor? Avem privilegiul de a-i învăța pe tinerii noștri să rezolve problemele care se ivesc și să-și înlocuiască concepțiile greșite cu un echilibru adecvat. Ce lecții minunate au învățat băieții mei din experiența lor de muncă! Mediul în care lucrau nu a fost perfect și curat, dar ei au învățat cum să ia atitudine, să schimbe ceea ce pot schimba și să fie mulțumiți cu ceea ce nu pot schimba. Au învățat cum să vorbească cu oamenii, cum să-și urmeze inima, care le spunea ce e bine să facă, și cum să ceară de la Dumnezeu înțelepciune cu privire la ce să facă în continuare. Cât mi-aș fi dorit acest fel de educație înainte să mă căsătoresc. Dvs. nu v-ați fi dorit?

Da, meseria de părinte capătă o perspectivă nouă și diferită atunci când copiii ajung la adolescență. Vrem să întărim trăsăturile de adult care se nasc în ei. Vrem să le acordăm libertatea de a zbura singuri din când în când, sub conducerea lui Dumnezeu, pentru a-și întări aripile, dar, în același timp, vrem să trezim în ei sentimentul prezenței lui Dumnezeu în viețile lor. Faptul că sunt responsabili în mod personal le dă o conștientizare profundă a nevoii lor; ei strigă la Dumnezeu și iau decizii – cum au făcut băieții noștri în angajamentele pe care le-au încheiat.

Atunci când această libertate este folosită în mod greșit pentru a comite nedreptăți, placa de bază ar trebui să oprească motorul, pentru ca obiceiurile rele să nu producă stricăciuni. Apoi, părinții trebuie să reconecteze motorul la Dumnezeu pentru a-l pune din nou în funcțiune.

Deasupra și sub conducere

Ați văzut vreodată un fluture chinându-se să iasă din gogoșa lui? Vi s-a făcut vreodată atât de milă de vreunul, încât l-ați ajutat să iasă? Și ce s-a întâmplat? Aripile îi erau schilodite pentru că fusese privat de exercițiul esențial și întăritor al ieșirii din gogoasă prin propriile puteri. Nu putea să zboare corect, așa că a

devenit o pradă ușoară. A încerca să protejezi un fluture în gogoșa lui prea multă vreme va avea ca rezultat moartea acestuia. Încordarea aripilor, creșterea și transformarea sunt tipare esențiale de viață.

Tot așa este și cu tinerii noștri – dacă îi ajutăm prea mult, dacă îi cocoloșim prea mult, dacă luăm decizii în locul lor de parcă ar fi încă bebeluși sau copii mici, nu-și vor dezvolta aripile în Hristos și vor fi ușor dărâmați. Pe de altă parte, dacă le dăm prea multă libertate foarte devreme, fără Hristos, vor fi o pradă ușoară pentru ispitele și cursele lui Satana.

Tineretea este timpul potrivit pentru ca ei să-și exerseze nou apărutele aripi sub îndrumarea lui Dumnezeu, în timp ce părinții încă le mai supraveghează educația – cum fac vulturii. Este momentul potrivit pentru ei să-și desăvârșească caracterul, fiind în strânsă legătură cu Dumnezeu și căutând să vadă care este voia Lui pentru viețile lor. E momentul potrivit pentru ei să ia decizia de a-L urma pe Dumnezeu și de a face binele. Atunci când cad, părinții și/sau Dumnezeu îi pot ajuta să se ridice ca să încerce din nou, înainte să se prăbușească pe stâncile de jos. Noi, părinții, nu vrem să-i ajutăm prea mult sau prea puțin. Noi vrem să folosim situațiile și datoriile vieții de zi cu zi ca să începem să-i așezăm în grija lui Dumnezeu. Dacă nu facem acest lucru, îi vom schilodi pentru această viață și le putem distruge șansele pentru viața viitoare.

Ioan Botezătorul spunea foarte bine: “Trebuie ca El [Dumnezeu] să crească, iar eu să mă micșorez.”* Cred că această frază descrie bine și rolul de părinte al unui adolescent. Rolul nostru de guvernator trebuie să se micșoreze puțin câte puțin, pe măsură ce îi legăm tot mai strâns de Dumnezeu. Suntem încă alături de ei, dar în calitate de sfătuitori. Încă îi mai învățăm și îi mai educăm, dar Dumnezeu trebuie să devină, în cele din urmă, Învățătorul lor.

În felul acesta, vom crește un Luther care va sta mai degrabă sub călăuzirea lui Dumnezeu decât să se supună orbește politicii papale. Putem influența un Petru, care va asculta mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Vom pregăti o Esteră, care îl va urma mai degrabă pe Dumnezeu decât sentimentele ei.

“Doamne, ajută-mă să găsesc în Tine echilibrul între rolurile de guvernator și sfătuitor al adolescenților mei. Doamne, arată-mi cum să am grijă de ei în anii lor de adolescență!”

Cea mai importantă abilitate pe care noi, părinții, trebuie să o deprindem ca să dezvoltăm efectiv caracterele adolescenților noștri este aceea de a învăța cum să îi educăm să-și dezvolte o umblare personală cu Dumnezeu. În capitolul următor, vom urmări câteva principii de bază ale modului în care să ne educăm adolescenții ca să ne asculte nu doar pe noi, ci și pe Dumnezeu.

* Ioan 3:30

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Dacă ești o mamă singură, poți fi înclinată să fii numai guvernator – nu și sfătuitor. Poți simți nevoia să fii tot timpul în jurul adolescentului tău, să îl protejezi în exces și să iei decizii în locul lui. După toate experiențele prin care ai trecut tu, te temi că va lua aceleași decizii greșite și vrei să previi acest lucru. În consecință, încerci să îi controlezi viața ca să îl salvezi – cel puțin așa crezi! Sau e posibil să fii atât de copleșită de responsabilitățile vieții de mamă singură, încât nu ai timpul sau energia să îi sfătuiești sau conduci tânărul. Oricare ar fi extrema în care te afli – îngrijirea în exces sau absența ei – este în detrimentul lui.

Singura întrebare pe care trebuie să ți-o pui și la care trebuie să găsești un răspuns onest este: “Doamne, ce vrei să fac?”* Dacă permiți propriilor emoții și rațiunii omenești să te conducă, fără să ții seama de îndrumarea lui Dumnezeu, tânărul tău s-ar putea să te asculte și să te urmeze – dar nu va învăța să-L urmeze pe Dumnezeu. Și, despărțit de Dumnezeu, nu va avea nicio călăuză sigură pentru viața lui. Mai devreme sau mai târziu, va sfârși zdrobit de stâncile “eului”. Acțiunile tale pot părea bune în ochii tăi,[†] dar finalitatea acestora este moartea.[§] Alege singura cale sigură: Urmează-L pe Dumnezeu și permite-I Lui să te ajute să găsești echilibrul între rolul de guvernator și cel de sfătuitor.

Cel mai important scop al unui părinte-guvernator este acela de a-l învăța și educa pe tânărul lui să-L cunoască pe Dumnezeu personal, folosind Scriptura și experiențele vieții. Mai presus de orice altceva, tinerii trebuie să fie capabili să distingă între vocea lui Satana, care îi conduce prin intermediul firii pământești, și vocea lui Dumnezeu, care îi conduce prin intermediul minții și inimii lor. Anii adolescenței constituie perioada în care ei aleg care religie va fi religia lor și care Dumnezeu va fi Dumnezeuul lor. De care Dumnezeu sunt ei cel mai mult atrași și cu care Dumnezeu se simt ei bine? Familiarizarea cu un stăpân sau altul le determină adesea destinul. Fă în așa fel, încât Dumnezeuul cerurilor să fie Dumnezeuul pe care ei Îl cunosc cel mai bine. Învăță-i că Dumnezeu este Conducătorul lor suprem – nu eul sau oricare altă persoană. Dumnezeu te va învăța în mod personal cum să faci toate astea. El este Conducătorul tău, Soțul tău și Tatăl ceresc al copilului tău.

* Fapte 9:6

† Judecători 21:25

§ Proverbe 14:12

*Andrew, la 21 de ani, a proiectat și construit acest garaj
pentru a-i adăposti mașina.*

Capitolul 10

DRESAJ DE CAI

“Știi, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă.

– Ieremia 10:23

Tatăl meu era un adevărat crescător de cai. Calul lui preferat era Curajosul, un armăsar negru foarte iute. Curajosul îl iubea pe tata. Ori de câte ori îl vedea venind, alerga nerăbdător la el și își freca botul de el cu afecțiune. Era extrem de încântat când tata avea la el șaua și frâul. Cei doi erau una în timp ce mergeau în trap ușor prin pădure, treceau prin pârâu aruncând stropi încoace și încolo, galopau de-a lungul pajiștii și săreau peste obstacole. Curajosul îl ducea cu plăcere pe tatăl meu oriunde voia să meargă.

Curajosului nu-i făcea nimic altceva mai multă plăcere decât să-l slujească pe tata. De ce? Se născuse așa binevoitor și ascultător în mod natural? Nu. Vedeți dvs., Curajosul era *dresat cum trebuie* și asta conta!

Vedeți paralela la copiii voștri? Sunteți disperați pentru că “mânji” voștri au un spirit diferit? Li s-ar potrivi mai degrabă numele de Matei Mâniosul, Iulian Împarte-Groază, Ivan Independentul, Ștefan Șovăielnicul, Ilona Încăpățânata, Florentina cea Fricoasă, Cristi Creier-Zero sau Nela Nu-Muncesc? V-ar plăcea să aveți un “armăsar” precum Curajosul – ascultător, afectuos și gata de slujire – dar acest lucru nu este posibil pentru tânărul vostru. Sau este?

Îl subestimați pe Dumnezeu! Nu înțelegeți că soarta omului nu este în propria lui putere. Nu cunoașteți programul de salvare. Da, este posibil! Cu Hristos, totul este posibil! Cred că, din nefericire, unul dintre cele mai bine ascunse secrete în creștinătatea de astăzi este experiența practică a comuniunii cu Dumnezeu, a cooperării cu Hristos și a transformării noastre din ceea ce suntem astăzi în ceea ce Dumnezeu vrea să fim.

În acest capitol, aș vrea să aruncăm o privire asupra dresării cailor, ca să înțelegem cum vrea Dumnezeu să lucrăm cu copiii noștri. Îi putem pregăti să slujească împărăției lui Dumnezeu cu bucurie, dragoste și entuziasm – întocmai cum Curajosul îl slujea pe tatăl meu.

Tata a folosit doi pași simpli pentru a-l dresa pe Curajosul. Primul a fost să-i câștige încrederea. Al doilea a fost să aplice un *program de dresaj* constând într-o combinație echilibrată de fermitate, corectitudine și blândețe.

De unde începem?

Fiecare copil, la naștere, este ca un mânz nedresat, care are nevoie de acest tip de program. Poate că nu ați înțeles acest lucru atunci când vi s-au născut copiii. Poate că, în schimb, le-ați permis să-și urmeze imboldurile și înclinațiile ca un cal sălbatic prin prerie. Nu ați reușit să le dați suficientă educație practică în direcții binecuvântate de Dumnezeu. În consecință, și-au dezvoltat un caracter centrat pe ei înșiși. Nu găsesc nicio bucurie în restricțiile sau ordinele pe care le primesc și fug de poveri. Acum sunt adolescenți și vă întrebați dacă nu cumva e prea târziu. Vă asigur: nu e niciodată prea târziu să începeți programul lui Dumnezeu.

Cowboy-ul încercuiește un cal sălbatic și îl duce către țarc. Acest armăsar neîmblânzit bate din picior și lovește cu copitele și este mânios din cauza neașteptatei constrângerii. Este obișnuit să meargă unde vrea, când vrea și pentru cât timp vrea. *Nu* este obișnuit să-și supună voința și nu vrea să se schimbe. E nevoie să se dezvolte încredere.

Pe măsură ce Doru Dresorul se apropie de calul captiv, acesta fie se învârtă de colo-colo disperat, fie își scutură capul înspăimântător sau nechează sfidător. Personalități diferite reacționează în mod diferit. Ați văzut aceste lucruri și la tinerii *voștri*? Dresorul studiază starea de spirit a calului, între timp rugându-se la Dumnezeu pentru înțelepciunea de a-i câștiga inima acestui cal. Știe că a-i câștiga încrederea este primul pas și că încrederea nu poate fi poruncită – ea trebuie câștigată. Așa că se roagă la Dumnezeu pentru a-i arăta cum să se apropie de acest cal într-un mod care să transmită încredere. El nu vede doar ce este calul acum, ci și ce poate fi dacă este dresat cum trebuie. Îi dă un nume care se va potrivi cu noul său caracter* – Fornăilă Face-Progrese.

Întră în țarc, cu mâna lui în mâna lui Hristos și cu urechea potrivită pe frecvența cerului pentru călăuzire. Dumnezeu l-a învățat pe dresor cât de important este să-i demonstreze într-un mod tangibil lui Fornăilă Face-Progrese că îl iubește, că îi pasă de el și că îi va îmbunătăți viața. Mișcărilor sale sunt ușoare și precaute; îi vorbește lui Fornăilă cu o voce calmă și sigură. Nu are în mână un bici, nici nu îi strigă porunci aspre. El vrea ca acel cal să se simtă bine în prezența lui. După un timp, încearcă să se apropie cu răbdare, dar dacă armăsarul nu este pregătit, se retrage și așteaptă. Când Fornăilă, într-un final, se încrede îndeajuns de mult în Doru, încât să-i permită să se apropie de el, Doru îl răsplătește cu puține boabe, un măr sau un morcov. Apoi Doru începe să atingă calul și să se apropie și mai mult de el – sporind gradul de încredere. Cu timpul, Fornăilă cedează plăcerii de a fi țesălat. Fiecare nivel tot mai ridicat de apropiere, experimentat în siguranță, îi construiește lui Fornăilă încrederea în dresorul său.

* Isaia 62:2

Tinerii noștri trebuie să fie abordați în mod asemănător. Nu trebuie să venim la ei cu biciul unei limbi ascuțite, care stârnește teamă și împotrivire. “Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră atâță mânia.”* “Și voi, părinților, nu întărâtați la mânia pe copiii voștri, ci creșteți-i în musturarea și învățătura Domnului.”† Nu trebuie să fim combativi și să avem ca țintă aceea de a le înfrânge voința, ci doar să o modelăm și să o îndreptăm în direcția cea bună. Nu trebuie să-i dominăm, să-i forțăm, să-i constrângem sau să le înfrângem spiritul tineresc, ci să le câștigăm inimile. Nu așa se poartă și Dumnezeu cu noi? Așa trebuie să începem și noi să ne purtăm cu tinerii noștri. Încrederea se câștigă, nu se poruncește și nu se obține prin inducerea unor sentimente de vinovăție.

Dumnezeu îi spune lui Doru Dresorul că acum există suficientă încredere, încât să-i pună lui Fornăilă Face-Progrese frâul și să-l lase să se obișnuiască cu el. Îi pune hățurile și începe să-l plimbe de-a lungul țarcului. Dau ocol țarcului din nou și din nou, dresorul conducându-l și calul supunându-se. Repetiția întărește obiceiul. Apoi urmează valtrapul, pe urmă șaua este pusă ușor și prinsă de el. Pe măsură ce calul se obișnuiește să fie plimbat cu șaua în spate, Dumnezeu îi spune lui Doru Dresorul să lase hățurile. Acum strigă calul pe nume și merge de-a lungul țarcului. Fornăilă Face-Progrese îl urmează de bunăvoie fără ca acesta să mai aibă hățurile în mâini. La sfârșitul lecțiilor de fiecare zi, Doru îl răsplătește de Fornăilă cu boabele lui preferate – cele de porumb.

Într-o zi, Doru Dresorul a uitat să-i dea lui Fornăilă boabele. Fornăilă a nechezat întrebător și a început să bată cu copita în pământ. Doru nu știa ce să creadă, până când Duhul Sfânt i-a amintit că uitase ceva. “Ce să fac acum, Doamne?”, a întrebat Doru Dresorul.

“Du-te și ia boabele, dar nu i le da chiar acum. Îndepărtează-te de el.” Dumnezeu cerurilor cunoaște inima și știe cum să-l facă pe acest cal să mai facă un pas înainte în ce privește încrederea, predarea și dragostea. Noi trebuie doar să-L urmăm pe Dumnezeu, și asta a făcut și Doru.

Fornăilă și-a întors capul și a bătut cu copita în pământ. Înțelegeți valoarea unui dresaj constant? Cailor le place rutina. Fornăilă a alergat la Doru de bunăvoie și și-a frecat botul de brațul lui. Doru Dresorul din nou a trecut ceea ce trebuia să facă prin filtrul atotcunoscătorului Dumnezeu. Doru s-a întors spre cal, ascunzând, în tot acest timp, boabele la spate. Calul și-a mai frecat botul de el ceva timp, până când Doru i-a dat boabele. O legătură și mai apropiată se realizase și, în acest fel, bucuria tovarășiei și dragostea erau hrănite zi de zi, săptămână de săptămână și lună de lună.

* Proverbe 15:1

† Efeseni 6:4

“Acum i-ai câștigat inima, afecțiunea și suficientă încredere, încât să începi adevăratul dresaj. Sunt alături de tine. Păstrează-ți urechea îndreptată spre Mine, și Eu îți voi călăuzi pașii ca să adâncești ceea ce ai început”, l-a îndemnat Dumnezeu.

Doru Dresorul a intrat în țarc și Fornăilă Face-Progrese l-a salutat călduros cu botul lui. Doru i-a pus frâul ca de obicei și apoi a introdus un element nou: un hăț lung de patru metri și jumătate, conceput să învețe un cal să asculte de la distanță. Calul la acceptat încrezător, așa că Doru a început, cu rugăciune, să dreseze calul să asculte semnale ale mâinii sau comenzi verbale. A trebuit să folosească un bici acum ca să-l facă pe cal să stea pe marginea țarcului în timp ce el se afla în mijloc. (Nuiaua trebuie să o folosim pentru a educa, nu pentru a răni sau a pedepsi.) I-a luat câteva zile calului ca să înțeleagă în mod clar ce voia dresorul și să se adapteze la acest program nou. Constanța lui Doru și abordarea inspirată de Hristos i-au adus succes. Fornăilă a învățat să îl asculte pe dresorul său și să experimenteze în același timp o independență mai mare.

Cu timpul, Fornăilă Face-Progrese nu a mai avut nevoie de un țarc care să-l țină sau de un frâu care să-l conducă. Acestea au fost doar niște mijloace de a lega inimile, mijloace prin care Doru își transmitea voința, mijloace prin care Doru i-a format obiceiuri bune, până când calul a vrut să fie alături de Doru – cu sau fără țarc. Încrederea și loialitatea lui Fornăilă au crescut datorită dresajului constant.

Dresajul nu este întotdeauna ușor

Lecțiile de călărie erau amestecate printre cele de obișnuire cu frâul. Acum, să nu credeți că lecțiile de călărie au mers de la început atât de ușor ca cele de obișnuire cu frâul. Doru i-a legat hăturile lui Fornăilă de gard și apoi a început să sară ușor în șa. Avea un picior pe scară când Fornăilă s-a ridicat în două picioare, a smucit hăturile din gard și a luat-o la goană. Doru a fost aruncat la pământ, lovindu-se la sold, iar Fornăilă era cât pe ce să-l calce în picioare. Mânia aproape că l-a copleșit pe Doru, care avea de gând să-l prindă pe acel “cal prost” și să-i dea o mamă de bătaie cu biciul, încât s-o țină minte toată viața. Dar Dumnezeu a apelat la inima lui. *“Nu obosi în facerea de bine, Doru. Trebuie să analizezi de ce Fornăilă a reacționat așa cum a făcut-o. A fost o reacție normală a lui?”*

Doru a cooperat cu Dumnezeu amintindu-și ce avea special acest cal și de ce alesese să treacă prin procesul anevoios de a-l dresa cu dragoste și fermitate, și nu alesese să-l dreseze prin forță și asprime. Și-a reînnoit convingerea că dresajul va da roade și că, în felul acesta, o să aibă un cal mai bun. Cu cât mai valoroasă este supunerea din dragoste și de bună voie, decât supunerea forțată, venită în urma dominării fizice. “Nu o să renunț la calul acesta sau la ce poate să facă Dumnezeu; o, dacă aș putea să întorc inima acestui armăsar cu totul spre mine, cu ajutorul călăuzirii lui Dumnezeu”, a promis Doru.

“De ce a reacționat într-un mod *atât* de dureros pentru mine tocmai acum?”, s-a întrebat Doru. “Asta nu-i stă în fire lui Fornăilă. *Dureros* ... asta e! Poate că, din neglijență, nu am văzut un spin care era sub șa. O să verific.”

Din nou în țarc, Doru s-a apropiat calm de Fornăilă, vorbindu-i liniștitor. L-a mângâiat pe bot și apoi a început să-l mângâie pe gât. Și-a mișcat mâinile încet spre șa și l-a observat pe Fornăilă că începe să tremure și să se uite la el cu ochi temători. A îndepărtat cu grijă șaua. Bineînțeles, sub șa era un mănunchi de ciulini. Și sub ciulini era o rană deschisă. În mod evident, greutatea șei care apăsa pe ciulini era suportabilă, dar greutatea lui Doru apăsând pe ciulini în rana deschisă era prea mult! Nu e de mirare că reacționase așa!

Doru a continuat să îi vorbească blând lui Fornăilă în timp ce îi îndepărta ciulinii și îi ungea rana cu o alifie liniștitoare. După câteva zile de tratament, rana a început să supureze și trebuia curățată. Deși era dureros pentru Fornăilă, a simțit că avea nevoie de așa ceva și s-a supus îngrijirii. Doru nu știuse cât de adâncă era rana până când nu a trecut prin tot acest proces de vindecare. Era recunoscător că Îl ascultase pe Dumnezeu și-l lăsase pe Fornăilă în pace în loc să-l bată și să zbiere la el atunci când s-a simțit atât de provocat. Și-a dat seama că încrederea la care muncise atât de mult ca să o obțină s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Tratamentul grijiului, blând și corect au adus vindecarea.

Tot așa trebuie să lucrăm și noi cu tinerii noștri. Adesea, avem probleme cu ei pentru că noi suntem ciulinii de sub șa; de aceea sunt nărași, azvârlă din copite și o iau la goană. Poate că i-am abandonat, i-am respins, am abuzat de ei, am fost aspri cu ei, i-am făcut să se simtă neimportanti, am fost indulgenți cu ei și nu le-am fost alături – oricare dintre aceste lucruri. Că reacționează așa deoarece problemele acestea sunt reale sau doar presupuse, nu contează. Ciulinii trebuie descoperiți și îndepărtați și trebuie aplicată o alifie vindecătoare până la vindecarea rănii. Satana le insuflă în mod efectiv minciuni în minte și adesea ei le cred; aceste minciuni sunt cauza reacțiilor și comportamentelor negative. Dumnezeu vă poate conduce să le descoperiți. El vă va arăta exact ce trebuie să faceți pentru a schimba și a repara aceste puncte nevralgice. Mergeți la Dumnezeu.

A sosit timpul ca Doru să încerce șaua din nou. Ochii temători ai lui Fornăilă Face-Progrese reflectau amintirea unei experiențe anterioare dureroase. Doru l-a ajutat să treacă peste acest moment cu cuvinte liniștitoare, atingeri blânde și cu un țesălat foarte lung. Fornăilă a tremurat atunci când șaua a fost pusă pe spatele lui și prinsă în chingi. A întors o privire prudentă la dresorul său atunci când Doru a pus încet piciorul în scară. Când și-a dat seama că de data asta nu-l doare, s-a relaxat și dresajul a continuat. Fornăilă era o bijuterie. Încrăzător în dragostea lui Doru, a învățat repede – la început mersul la pas, apoi la trap și apoi galopul. Era foarte atent la dorințele lui Doru și a învățat repede ce voia Doru să-i transmită prin presiunea piciorului, comenzile verbale sau hățuri. Doru era încântat și îl

lăsa pe Fornăilă să simtă acest lucru. Fornăilă Face-Progrese devenea cel mai minunat și cel mai credincios cal. Dar trebuie plătit un preț pentru ca aceste calități să se dezvolte, nu-i așa?*

Cu timpul, Doru a început să-l călărească pe Fornăilă prin pajiște și chiar pe dealurile pe care crescuse Fornăilă. Fornăilă simțea impulsuri vechi stârnindu-se în el – chemarea sălbăticiiei era foarte puternică. O, libertate să alerge ca înainte! Dar atunci și-a amintit de călărețul de pe spatele lui. Legătura dintre ei era acum puternică. Dragostea și loialitatea au câștigat. Fornăilă a ales să-l slujească pe Doru și să fie tovarășul lui credincios.

Într-o zi, Doru Dresorul a plecat cu Fornăilă Face-Progrese să repare câțiva stâlpi de la gard. El lucra, iar calul îl urma, cărând uneltele și așteptând răbdător la fiecare oprire. Nu era legat. Păștea iarbă, dar ochii îl urmăreau pe Doru, ca să știe în orice moment unde se află, întocmai ca un copil care își admiră părintele. După prânz, Fornăilă s-a întins, iar Doru s-a rezemat de el să tragă un pui de somn. Acasă, Fornăilă îl urma pe Doru când acesta făcea treabă pe lângă casă – voia pur și simplu să fie cu el. Îi plăcea să muncească, să alerge, să se joace, să fie tot timpul cu Doru, dresorul său. De ce? Pentru că dragostea a dat naștere dragostei. Slujirea din dragoste întrece cu mult în valoare supunerea oarbă.

Aceasta ilustrează foarte bine relația pe care Dumnezeu, antrenorul *nostru*, vrea să o aibă cu noi – părinți și copii. Dumnezeu vrea să ne “dreseze” să devenim fericiți și liberi ca și Fornăilă Face-Progrese.

Doru, la rândul lui, se bucura să fie împreună cu Fornăilă și păstra întotdeauna la îndemână hrana favorită a acestuia – boabele de porumb și morcovii. Lui Fornăilă îi plăceau în special morcovii. Doru îl privea în ochi pe Fornăilă cu o dragoste pe care calul pur și simplu o devora. Ceilalți cai erau țeșalați de angajați, dar nu și Fornăilă. Doru îl țeșăla chiar el, și așa au trăit până la adânci bătrâneți respectându-se, iubindu-se și slujindu-se reciproc. A meritat tot efortul depus pentru a pune bazele unui dresaj adevărat? Cu siguranță!

Nu vreți acest fel de relație cu tânărul vostru? O puteți avea. Se aplică aceeași doi pași. Poate că aveți un “armăsar” obraznic, neliniștit și sfidător. Sau poate că tânărul dvs. este temător și distrat ca Dan cel Disperat. Citiți poveștile lor în următoarele capitole și asigurați-vă că, oricare ar fi nevoia tânărului vostru, sub călăuzirea lui Dumnezeu, îi veți câștiga încrederea și veți pune în aplicare programul de “dresaj” care i se potrivește. “Armăsarul” vostru, alături de Dumnezeu, poate deveni un Fornăilă – și mult mai mult!

* Proverbe 18:24

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Fiecare tânăr care nu este disciplinat cu grijă și rugăciune va fi *nefericit* și își va dezvolta niște trăsături de caracter atât de neatrăgătoare, încât Domnul nu îl poate uni cu familia Lui din cer. Un copil răsfățat duce o povară grea toată viața. Și este atât de ușor să îi răsfățăm, să fim toleranți cu slăbiciunile lor în situația unei separări, a unui divorț sau într-o familie monoparentală. Însă “dresajul” greșit produce roade rele. Atunci când vin încercările – sau dezamăgirile sau ispita – tânărul care nu a fost educat cum trebuie își va urma propria voință nedisciplinată și greșit canalizată. Copiii și tinerii cărora li se permite să-și urmeze propria voință sunt nefericiți. Așa că trebuie să ne asigurăm că adevărata corecție și înlăturare a obiceiurilor rele este plină de dragoste. Dragostea se manifestă în educarea tinerilor în ce privește obiceiurile bune și în dispoziția noastră de a acorda timpul necesar acestui lucru.

Un cal are o capacitate de înțelegere limitată, dar tu, ca dresor, poți realiza mai mult decât un dresaj și o supunere exterioară. Îl poți lega pe tânărul tău de Dumnezeu în mod personal prin influență și exemplu. Nu vrei ca el să-L cunoască pe Antrenor, pe Isus, personal? Nu vrei ca Dumnezeu să fie alături de adolescentul tău și să-l învețe? Sigur că vrei. Atunci trebuie ca tu însuși să alegi să-L cauți, să-L asculți și să-L urmezi pe Antrenor, pe Isus. Vrei ca Dumnezeu să fie întotdeauna alături de adolescentul tău, chiar și atunci când tu nu îi ești alături; vrei ca el să fie obișnuit să audă, să cunoască și să urmeze vocea Antrenorului.

Prin urmare, curaj! Isus este cu tine. El este Antrenorul divin care este alături de tine ca să te mângâie, să te călăuzească și să aducă echilibru în dezechilibrul tău, înțelepciune în confuzia ta și putere în slăbiciunea ta. Dumnezeu va fi Antrenorul tău personal.

*Matthew, la 19 ani,
îndepărtând zăpada –
una dintre îndatoririle
sale la treburile casei.*

Capitolul 11

RADU CEL RECE

*Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu
și a Domnului nostru Isus Hristos!*

– 2 Petru 1:2

Radu cel Rece, în vârstă de 14 ani, se așeză docil pe canapea, alături de părinții săi, însă se observa o oarecare neliniște în comportamentul său. În timp ce părinții lui Radu se aflau în vizită la noi, încercam să ajungem și la inima lui Radu într-un mod prietenos, plini de interes. Însă Radu cel Rece ne răspundea cu o mare reținere. Era politicos și ne răspundea la întrebări, dar nu punea suflet în toate acestea. Dincolo de purtarea sa liniștită, el părea a fi neliniștit – întocmai ca un armăsar închis într-un țarc, căutând un mod de a scăpa.

“Haideți să facem o plimbare până la râu și astfel vom putea să stăm mai mult timp de vorbă”, propuse Jim. Matthew și Andrew, în vârstă de 17 și, respectiv, 15 ani, mergeau înainte împreună cu Radu și fratele său. Jim și cu mine mergeam în spatele lor, alături de părinții lui Radu. Ei începură să ne împărtășească dificultățile pe care le întâmpinau în educarea lui Radu cel Rece. Căutau niște răspunsuri, și acesta era motivul vizitei lor. Mama divorțase de tatăl lui Radu cu câțiva ani mai înainte și s-a recăsătorit. Radu cel Rece a fost nevoit să petreacă timp cu ambii părinți, fapt ce i-a provocat multă confuzie. Mama și noul ei soț doreau să promoveze valorile creștine în căminul lor, pe când tatăl lui Radu se lăsa în voia unei vieți permissive de beție, deșertăciune lumească și brutalitate. Bietul Radu era prins în lupta decisivă dintre cele două stiluri de viață și se părea că cel al tatălui său câștigă teren. Radu începuse să se întrebe dacă într-adevăr își dorea să fie creștin. Părinții erau îngrijorați de faptul că toate eforturile lor de a-l atrage pe Radu păreau mai degrabă să-l îndepărteze. Ei ne-au mărturisit că, atunci când, în cele din urmă, se punea problema suportării consecințelor, de obicei experimentau mânie și frustrare. Radu își asumase rolul de copil încăpățânat, pe care nimic nu-l mai poate sensibiliza. Ce puteam face?

Ne-am adunat cu toții la râu și, plini de veselie, aruncam cu pietre în râul North Fork, care curgea repede la vale. Familia mea a purtat conversații pline de amabilitate în special cu Radu și fratele său. După această plimbare a noastră, ne-am jucat alergatea până acasă la noi. Am ținut neapărat să-l alerg pe Radu, pentru ca, astfel, să pot ajunge la inima lui într-un mod distractiv, prin joc. I-am

inclus pe Radu și pe fratele său în programul nostru casnic de educare în pregătirea meselor, spălatul vaselor și alte îndeletniciri casnice, împreună cu fiii noștri. Radu s-a adaptat perfect și astfel s-a instalat încrederea.

În căutarea inimii lui Radu

Însă, în următoarea seară, în timp ce se îndreptau spre râu, Radu cel Rece începu să arunce cu pietre în copiii noștri. Matthew, fratele lui Radu și Andrew au încercat să discute cu el într-un mod cât se poate de prietenos, dar el a continuat să arunce cu pietre în ei plin de răutate. În cele din urmă, Andrew a venit și ne-a spus ce se întâmplă.

“Doamne, ce vrei să facem?”*, m-am rugat cu glas tare. Jim și cu mine am discutat câteva lucruri cu părinții lui Radu. Ei ne-au acordat deplină libertate în lucrul cu fiul lor și în alegerea pașilor pe care simțeam că Dumnezeu ne cere să-i urmăm în încercarea de a-i câștiga inima. Ei se simțeau frustrați și nu știau ce să mai facă. Radu cel Rece arăta respect față de familia noastră și acest lucru constituia baza ultimei lor speranțe pentru Radu.

Mama ne-a mărturisit apoi: “Radu a mai avut probleme de acest gen la școala creștină pe care o frecventează – în special cu fetele. Le trăgea de păr, le lovea și le adresa cuvinte foarte urâte, chiar grosolane. Am discutat în repetate rânduri cu el. Directorul și pedagogul au încercat, de asemenea, să-l determine să mediteze la acest comportament, dar degeaba. Comportamentul său continuă să regreseze în mod constant în ultimii ani și se pare că el nu înțelege nimic din toate acestea.

Acasă la noi Radu obișnuiește să ne ajute la îndeplinirea treburilor casnice, rezolvându-și sarcinile, uneori chiar gătind, atunci când avem nevoie de asta – dar nimic mai mult. El devine din ce în ce mai evaziv și mai nestatornic. Se strecoară afară din casă pentru a fi în compania tinerilor grosolani din vecinătate și refuză să ne spună ce face. Pedepsele pe care i le aplicăm par să intensifice și mai mult atitudinea sa de răzvrătire. Radu devine din ce în ce mai împietrit, mai răzbunător și mai nemilos. Are destul timp liber, dar refuză să mai aibă momente de devoțiune personală. Suntem îngrijorați pentru el. Ne puteți ajuta?”

Am hotărât să avem un consiliu de familie chiar în sufragerie, cu toți cei prezenți.

Jim a deschis discuția explicând scopul unui consiliu de familie: “Noi avem consiliu de familie ori de câte ori există o problemă care trebuie rezolvată. Fiecare va avea posibilitatea să vorbească fără a fi întrerupt. Vrem să existe obiectivitate față de fiecare. Radu, chiar dacă aceștia sunt băieții mei, te voi judeca în mod obiectiv. Nu voi fi părtinitor. Nu voi avea prejudecăți față de tine. Andrew, poți începe tu primul.”

* Fapte 9:6

“Ei bine, în timp ce ne îndreptam spre râu, Radu a aruncat mai întâi cu pietre. L-am rugat să înceteze. Nu a făcut-o. Așa că am discutat cu Matthew și amândoi i-am explicat că putea să arunce cu pietre în copaci – ceea ce era mult mai bine. Și astfel am început cu toții să aruncăm cu pietre în anumiți copaci și am încercat să facem un joc distractiv din asta. A mers o vreme, dar curând Radu a început să arunce cu pietre atât în fratele său, cât și în mine.

“Se poate să fi fost un accident?”, întreabă Jim.

“N-a fost un accident; a fost intenționat.” Andrew privi cu gingășie spre Radu. “Privește la semnele lăsate de loviturile pietrelor pe brațul meu.”

Am examinat brațul lui Andrew, fapt ce dovedea că versiunea sa era veridică.

Apoi vorbi fratele lui Radu, apoi Matthew, fiecare dintre ei confirmând spusele lui Andrew.

Eu mă rugam ca Duhul Sfânt să vină în cadrul acestei întâlniri, în mod special în inima lui Radu pentru a-l elibera de acest comportament supărător. *Doamne, arată-ne care este esența problemei, astfel încât Radu și familia lui să poată găsi acea libertate care este în Tine! Oare ce nevoie neîmplinită generează un astfel de comportament? Dă-ne înțelepciune de sus.**

“Ei bine, Radu, ce ai de spus?”

Radu stătea în balansoar, legănându-se ușor cu capul plecat – părând rece și insensibil la mărturia împotriva sa. “Ei bine, poate a fost un accident”, mormăi el liniștit.

“Ascultă, Radu, nu putem rezolva această problemă dacă nu ești cinstit. Vei fi tratat în mod obiectiv. Suntem aici ca să te ajutăm. Acum, dacă tu nu vei alege să faci ce este bine, vor exista consecințe în căminul meu. Aici ești sub autoritatea mea – nu a părinților tăi”, îi explică Jim ferm, dar cu dragoste.

“Radu, noi te iubim și ținem la tine. Cred că deja ți-ai dat seama de acest lucru din felul în care ne-am purtat cu tine. Rugăciunea noastră este ca tu să dorești ajutorul și astfel să poți fi ajutat. Nu îți suntem dușmani, ci prieteni. Adevărul este întotdeauna cel mai bun mod de a rezolva o problemă. Fii bun și spune-ne adevărul”, am adăugat eu.

El continua să stea în aceeași poziție ca mai înainte, cu capul plecat, fără să privească pe careva dintre noi. Apoi spuse atât de încet, încât abia se auzea: “Da, așa am făcut.”

L-am rugat din toată inima să mai repete, suficient de tare ca să putem auzi, și a făcut-o.

“Ce te face să arunci cu pietre în mod intenționat și astfel să rănești alte persoane, așa cum ai făcut tu, Radu?”

“Nu știu”, răspunse el plictisit.

* Iacov 1:5

“Ei bine, Radu, cred că trebuie să faci ceva drăguț pentru a compensa felul inuman în care te-ai purtat față de Andrew și fratele tău. Vreau să redactezi o scrisoare de apreciere atât pentru fratele tău, cât și pentru Andrew al nostru. Vrei să faci acest lucru?”, întreabă Jim.

El ezită puțin, dar fu convins să spună în cele din urmă “da”.

Ne-am despărțit, dar am fost profund impresionată de discuția pe care am avut-o cu Radu în legătură cu gândurile înșelătoare. În tinerețe eu însămi fusesem vulnerabilă la asta – gândurile înșelătoare – fapt ce determina o gândire distructivă față de mine însămi. Drept urmare, Dumnezeu mi se părea atât de îndepărtat, și percepeam acest lucru ca fiind un eșec. Îmi doream să-l fac conștient pe Radu de faptul că Isus poate să-l învețe care este diferența între gândurile adevărate și gândurile false, și de faptul că nu trebuie să creadă minciunile pe care Satana le pune în mințile noastre. I-am împărtășit câteva din experiențele mele din adolescență, cu scopul de a-l ajuta să înțeleagă cum anume să filtreze aceste gânduri prin prisma lui Dumnezeu și să le deosebească. El a ascultat, dar nu a spus mare lucru.

În dimineața următoare, am avut altarul familial, iar Radu și-a prezentat scuzele prin intermediul unei scrisori foarte drăguțe. Chiar și-a exprimat aprecierea față de Andrew. A fost într-adevăr minunat și părea sincer. Mama sa ne-a mărturisit cât de harnic fusese Radu cel Rece în acea dimineață, trezindu-se devreme din proprie inițiativă pentru a scrie aceste scrisori. Acest fapt a mișcat-o profund. Scrisoarea adresată fratelui său a fost și mai emoționantă și, cu aprobarea lui Radu, ne-au citit-o și nouă. Dar se simțea încă o atmosferă apăsătoare în atitudinea sa și capul său continua să stea plecat. Părea insensibil din punct de vedere emoțional. Până și complimentele și recunoștința noastră păreau să atingă niște urechi surde.

Am continuat să ne rugăm pentru Radu cel Rece și i-am acordat multe ocazii ca, în mod conștient, să spună și să facă lucruri drăguțe. Am încurajat folosirea acestor expresii în lucrul său, în jocul său, pentru a putea exersa și întări trăsături de caracter opuse.* Spre surprinderea și bucuria mamei sale, el interacționa bine cu băieții mei. Am avut câteva conflicte în acea zi, dar explicațiile și rugămintele au fost întâmpinate de o atitudine supusă din partea sa. Se ruga când i se cerea asta și și-a schimbat manierele de fiecare dată când i s-a explicat de ce și cum. Băieții mei au inițiat conversații plăcute cu el și el s-a lăsat prins în ele. “Acest armăsar sensibil începe să se simtă bine în țarcul pentru antrenament și să-L urmeze pe Antrenor”, îmi spuneam. Consideram că începem să câștigăm teren, în timp ce puterea lui Hristos lucra cu noi toți și îi dădea lui Radu posibilitatea să aleagă ce e corect, nu ceea ce este rău. Părea că noul drum prindea avânt ... *până* la altarul de seară.

* Romani 12:21

Provocarea

“Să cântăm imnul 343”, începu Jim.

Eu stăteam lângă Radu cel Rece. Am început să cântăm cu toții din toată inima, cu excepția lui. L-am înghiontit, apoi i-am șoptit de două ori la ureche: “Radu, poți cânta și tu.” El stătea neclintit, cu buzele lipite strâns. I-am făcut semn din ochi lui Jim și apoi a observat și el că Radu se încăpățâna să nu participe.

“Radu”, interveni el între versuri, “trebuie să cânti. Îți face bine. În casa mea, eu reprezint autoritatea și tu trebuie să te supui cerințelor religioase cu dragă inimă, nu de silă. Să începem din nou pentru a-ți da o nouă șansă de a alege să faci ce este bine.”

Radu nici măcar nu s-a străduit să cânte. A fost rugat din nou. De data aceasta mima cuvintele. Nu auzeam nimic, așa că mi-am lipit urechea de gura lui. “Nu e cântec auzibil”, am afirmat eu. Încă o dată i s-a dat o șansă, dar continua să fie încăpățânat, rece și neascultător. Era clar că încerca să dețină controlul.

Doamne, am strigat în inima mea, dă-i înțelepciune de sus lui Jim. Câștigă-i Tu inima lui Radu, fă-l să știe clar ce are de făcut și dă-i puterea să facă alegeri bune. Apropie-Te de Radu și atrage-l spre Tine. Fă-l să vadă dragoste în așteptările noastre ca el să asculte.

Îți puteai da seama că Jim striga la Dumnezeu într-un mod asemănător. După câteva momente, Jim s-a ridicat de la masă și a spus ferm: “Radu, vino cu mine. Vino și tu”, spuse el, întorcându-se spre tatăl vitreg al lui Radu.

Radu nu se mișcă.

“Radu, am spus să vii”, i se adresă Jim cu multă autoritate, și Radu se ridică pentru a-l urma. Când trecu pe lângă cuptor, Jim apucă o bucată de lemn și lovi tare zidul de piatră, pentru efect. Nu era furios, dar era foarte ferm.

Au ieșit pe ușa din spate – tatăl vitreg, fiul vitreg și Jim. Noi, care am rămas în casă, ne-am rugat pentru Radu. Am văzut că măsurile blânde nu atingeau problema și, de dragul lui Radu, erau necesare măsuri mai ferme. Voiam ca el să perceapă dragostea care motiva atât abordarea delicată, cât și pe cea fermă. Numai dacă am fi putut să-l ajutăm să se lege de Isus, atunci și doar atunci ar fi putut găsi eliberare de tot ceea ce-l ținea departe și-l făcea să fie ostil față de oricine.

Jim se rugă din nou lui Dumnezeu să-i însoțească cuvintele și faptele. El nu voia să folosească acel băț, dar se părea că sosise timpul pentru o motivare vizuală. Radu trebuia să știe că a rămâne obraznic și independent nu reprezintă o opțiune. Jim voia ca el să fie convins că nu există o altă cale decât aceea de a-I oferi lui Dumnezeu sufletul său urât ca să găsească har în Isus pentru a face ce este bine.

“Acum, Radu, ai două posibilități”, îl anunță Jim. “Poți alege să te supui acum, să îngenunchezi și să te rogi lui Isus împreună cu mine ca să te ajute să-ți schimbi spiritul acesta urât. Sau va trebui să înfrunți consecințele acțiunilor tale păcătoase. Trebuie să existe consecințe pentru astfel de lucruri, pentru că, altfel,

vei continua să mergi pe acest drum greșit. Nu te voi disciplina pentru că te urăsc, ci pentru că te iubesc. Ești prea valoros ca să te las să continui pe acest drum rău. Isus te iubește, ca și mine de altfel, și noi vrem să te ajutăm să fii eliberat de acest spirit rău pe care-l nutrești. Nu trebuie să ascuți de acest spirit – Isus te va ajuta.”

Privirea lui Radu începuse să se înmoaie pe fondul acelui calm stoic. Jim observă acel slab licăr de speranță și a acționat ca atare.

El îngenunche și, minunea minunilor, Radu îngenunche, de asemenea. “Mă voi ruga lui Isus și sunt sigur că nu știi ce să te rogi, așa că vreau să repeți după mine o rugăciune de predare. ‘Scumpe Isus, iartă-mă chiar acum pentru spiritul meu rebel.’” Și Radu cel Rece repetă asta.

“‘Vreau să mă schimb.’” Și Radu repetă cuvintele cu timiditate, dar fără ezitare.

“‘Isuse, vino în inima, mintea, viața mea și schimbă-mă în interior.

Vreau să fiu altfel astăzi.

Vreau să fiu omul care vrei Tu să fiu.

Nu pot face asta fără puterea și sprijinul Tău.

Dar pot să-mi iau angajamentul de a-mi supune voința să facă voia Ta și să ascult orice-mi vei cere să fac prin puterea Ta.”

Apoi Radu începu să plângă, carapacea sa protectoare și dură se sparse în cele din urmă.

După o pauză, el spuse, din adâncul inimii: “Doamne, îmi pare rău că sunt un băiat atât de ticălos. Chiar vreau să Te urmez.”

Cei trei bărbați s-au îmbrățișat unul pe celălalt și lacrimi de bucurie au înmiresmat acest moment. Am revenit la momentele de închinare și am început să cântăm imnul nostru. Radu cel Rece cânta timid, și totuși cu entuziasm. Închinarea a fost minunată. La sfârșit l-am lăudat pe Radu pentru alegerile sale.

Radu își ceru scuze: “Îmi pare rău că am fost așa de încăpățânat și nu am cântat. Am greșit.”

Dumnezeu poate să atingă și să schimbe inimile acelor care își simt nevoia și sunt receptivi față de El. Firea lui Radu a fost schimbată. Inima lui a devenit bună și calmă. Acum experimenta speranța ca pe ceva nou. Radu cel Rece era încă un pachet de dorințe necunoscute și speram să-l ajutăm să-și împlinească multe dintre aceste nevoi, învățându-l cum să facă din Isus cel mai bun Prieten și Salvatorul său. Dumnezeu cunoaște luptele lui și poate să-l scape de gândurile și sentimentele sale greșite.

Asemenea lui Hristos?

Într-adevăr, dragostea se manifestă prin fermitate – nu e vorba de acea inflexibilitate respingătoare atât de comună astăzi, ci mai degrabă de acea intenție

fermă de a-l scoate pe cel greșit din groapa păcatului. Hristos a manifestat această fermitate atunci când a răsturnat mesele din Templu și i-a dat afară pe schimbătorii de bani. Isus i-a iubit pe cei greșiți și a dorit să-i ajute, dar pentru asta avea nevoie de atenția, consimțământul și cooperarea lor.

Martorii care iubeau păcatul au considerat nedreaptă mustrarea adresată de Hristos – așa cum copilul care greșeste protestează la pălmuire. Oricum, adevărata problemă nu era metoda folosită de Hristos, ci faptul că inima păcătoasă nu vrea să fie corectată.* Păcatul vrea să fie lăsat să crească. Satana vrea să-i controleze pe tineri, el nu vrea ca noi să-i lăsăm pe copii să suporte acele consecințe care să-i motiveze să se apropie și să-L cunoască personal pe Isus, astfel încât gândurile, sentimentele și obiceiurile lor să poată fi schimbate.

Trebuie să fim puternici în Hristos, ca să ne luptăm să-i scoatem de sub controlul lui Satana. Ați considerat vreodată că avem nevoie de un curaj și o forță *asemănătoare cu cele ale Domnului Hristos*? Adesea echivalăm asemenea cu Hristos doar cu virtuțile mai delicate: blândețe, răbdare, umilință și bunătate. Într-adevăr, Hristos a avut aceste calități esențiale. Dar caracterul Său a fost echilibrat de forță, curaj, energie și perseverență.

Isus a exemplificat aceste virtuți mai ferme atunci când a curățit Templul. Astăzi unii ar numi aceasta comportament abuziv. Adevărul este că un abuz ar fi să-l lăsăm pe Satana să aibă controlul deplin asupra tinerilor noștri. Acest lucru reprezintă o neglijență criminală în ochii lui Dumnezeu. Îi mutilăm pe copiii noștri atunci când nu-i învățăm căile drepte și nu reușim să-i aducem la Hristos pentru a primi putere să biruie obiceiurile greșite. Pălmuirile sau corecția, administrate cu dragoste, prin Dumnezeu, le face bine; înseamnă dragoste adevărată – rar întâlnită astăzi. Este nevoie să-i îndemnăm pe tinerii noștri să se apropie mai mult de Isus, să găsească adevărata viață și putere pentru a o trăi. Nu ne iubim copiii atunci când îi mutilăm printr-o purtare părintească dezechilibrată.

După ce Isus a curățit Templul, oamenii sinceri care se aflau acolo s-au strâns în jurul Lui. Ei n-au fost dezgustați de dovada Sa de fermitate și de autoritate. Au considerat-o dreaptă, obiectivă și corectă. Ei erau atrași spre Isus plini de recunoștință. Și-au deschis inimile și mințile în mod individual pentru a fi curățite pe deplin de către El. Doreau ca gândurile, emoțiile, obiceiurile și concepțiile lor să fie răscumpărate din murdăria păcatului și doreau să fie vindecați de bolile lor fizice. Isus a venit în viețile lor pentru a le aduce putere de vindecare în interior și exterior. Erau atrași de fermitatea Sa. Ați descoperit această fermitate propriu-zisă la Dumnezeu?

Mulți discută aprins această problemă a consecințelor mai ferme. Experiența pe care am avut-o cu mulți oameni m-a învățat că cei mai mulți se feresc de fermitate pentru că au văzut-o manifestată doar într-o manieră abuzivă ce

* Eclesiastul 8:11

transmitea ură. În consecință, ei aleg extrema opusă a indulgenței, care este la fel de distructivă ca fermitatea abuzivă. Fermitatea cerească înseamnă dragoste. Trebuie să descoperim această diferență alături de Dumnezeu.

Radu nu progresa în cadrul programului prea blând și inconsistent din căminul său. Nu a progresat nici atunci când programul a înclinat spre severitate și mânie. Ambele abordări i-au transmis ideea de respingere și abandonare. Ele i-au dat de înțeles că nu este bun! Pentru a se proteja, a recurs la comportamentul rece și insensibil observat la tatăl său. Gândirea sa imatură, alături de o experiență insuficientă cu un Dumnezeu personal nu i-au oferit o bază solidă pentru sănătatea emoțională, spirituală sau relațională. Casa sufletului său era sortită să se prăbușească și el nu știa că ar avea și altă opțiune.

În lipsa unor măsuri mai severe menite să corecteze manierele actuale, Radu cel Rece ar rămâne sclavul gândurilor, cuvintelor și faptelor rele. S-ar prăbuși până s-ar lovi de stâncile de dedesubt, în lipsa unui părinte-vultur care să-l învețe să zboare prin puterea lui Isus.

Dumnezeu îl conducea pe Jim să folosească măsuri mai ferme. Această demonstrație de fermitate contrabalansată de dragoste și purtare de grijă era ceva ce Radu nu experimentase suficient. Jim îl conduse la Hristos, acolo unde putea fi găsită soluția reală. A le oferi tinerilor experiență cu Dumnezeu, pentru a gusta și a vedea cum puterea Sa îi schimbă, înseamnă a veni în întâmpinarea nevoilor reale ale tinerilor. Acesta este scopul final al educației noastre. Îi permite lui Hristos să elibereze sufletul torturat, tulburat, din jugul supărător al păcatului și naște speranță și curaj pentru următoarea încercare sau dificultate.

Radu cel Rece se transforma în Radu cel Bun. Isus intra în inima și mintea sa și îi oferea o libertate recent descoperită. Acel dur “nu mă poți sensibiliza” exterior începea să se topească. Părea atât de simplu. Mulți alții întâlnesc o rezistență mult mai puternică înainte de a obține astfel de rezultate. Aparent, aceste circumstanțe dezvăluiseră acel “ghimpe de sub șă” – miezul problemei – și voiam să aflăm care era acel ghimpe. I-am cerut lui Dumnezeu să mă îndrume.

Ce se întâmplă?

Ziua următoare, l-am întrebat: “Așadar, Radu, ești o persoană diferită de când te-ai rugat împreună cu Jim pe veranda din spate. Ce anume a produs această schimbare?”

“Jim mi-a spus că trebuie să-I predau lui Dumnezeu spiritul meu urât, pentru ca El să-l îndepărteze. Niciodată mai înainte nu auzisem așa ceva. Am înțeles. Întotdeauna am luptat împotriva aceluia spirit, dar rareori am biruit. Poate că procedam greșit. Am avut ocazia să l-i predau lui Dumnezeu – și am făcut-o. Surprinzător, în timp ce mă rugam, un Spirit plăcut m-a învăluit și m-am simțit ... cum să spun ... iubit, acceptat – și acum Îi aparțin lui Isus. Acum am puterea

lui Isus pentru a spune “nu” vechilor căi. Ce mi-a spus Jim a mers! Gândul că Dumnezeu nu era alături de mine era o minciună pe care o crezusem aproape tot timpul. Acum cred că El este alături de mine!”

“De ce credeai că Dumnezeu nu e lângă tine?”, l-am întrebat.

“Ei bine, încercasem să fiu creștin, să fiu amabil și bun, să ajut la treburile casnice și altele. Dar am simțit întotdeauna că nu eram eu însămi. Simțeam că sunt un mincinos. Mama era fericită, dar eu nu eram fericit înăuntrul meu. Când mă rugam lui Dumnezeu, mă gândeam cât de departe este și că nu-I pasă de mine. Nu mă simțeam de-al casei și, astfel, am devenit foarte nefericit, singur, neliniștit și nemulțumit, așa că ieșeam cu prietenii și asta mă ajuta să uit de sentimentele mele de deznădejde.”

“Unde simțeau că aparții?”

El ezită un timp, apoi răspunse: “Mă regăsesc în mare măsură în tatăl meu. El este bețiv, iresponsabil, certat cu legea. Este un tip grosolan și inflexibil. M-am văzut asemenea lui, fără speranță de schimbare!”

Întotdeauna mă cert cu cineva pentru ceva anume. Așa că simțeam că îi aparțin lui. În ultimii ani, am ajuns la concluzia că acesta sunt eu și că nu pot decât să mă obișnuiesc cu asta. Nu pot schimba asta. Sunt exact ca tatăl meu – incorigibil și sortit închisorii într-o bună zi. Dumnezeu nu e lângă mine pentru că sunt prea rău. Probabil El n-ar putea să mă ajute.”

“Chiar credeai că Dumnezeu nu e cu tine?”, l-am întrebat.

“Da. Pentru că am tot încercat să fiu bun și nimic nu se lipsea; n-a mers, credeam că nu e cu mine. Mă gândisem că ar putea fi vorba de acele gânduri mincinoase despre care mi-ai spus. Dar când m-am rugat pe veranda din spate, am simțit că Dumnezeu vrea să vin la El și că eram important pentru El. Am simțit că Dumnezeu îmi spune că acestea sunt minciuni și că ar trebui să le alung. El mă ajuta, așa cum și soțul dumneavoastră încerca să mă ajute. Cumva totul părea diferit”, îmi spuse el.

“Așadar ai ales să te legi de Dumnezeu într-un mod nou și diferit?”

“Așa cred. Când mi-ai cerut să redactez scrisorile acelea, la început m-am gândit că n-aș putea să le scriu. Eu nu pot să spun decât lucruri grosolane și dezgustătoare. Din acest motiv mă purtam urât cu fetele la școală. E ușor să faci rele, în timp ce a face lucruri bune e greu. Din moment ce urma să semăn cu tatăl meu, m-aș fi comportat cât se poate de natural. Și astfel am decis să fiu rău.”

El continuă: “Băieții dumneavoastră mi-au împărtășit modul în care ei au biruit gândurile și sentimentele greșite, însă am alungat astea, considerându-le prostii. Dar Dumnezeu mi-a adus în minte acele gânduri atunci când stăteam și scriam acele scrisori. I-am cerut lui Dumnezeu în rugăciune să mă ajute să scriu, să-mi ia gândurile urâte și să-mi dea în schimb gândurile Lui bune, iubitoare. Aveam nevoie ca El să pună inima Lui în mine – așa cum am discutat la momentele

de închinare. Am fost într-un fel surprins de ce am scris. Nu eram eu cel care scria. Trebuie că Dumnezeu a făcut asta prin mine.

Apoi, îndeplinirea treburilor casnice împreună cu băieții dumneavoastră a fost într-adevăr distractiv. Niciodată nu m-am gândit că poate fi distractiv să muncești. Toți s-au purtat foarte frumos cu mine. Am început să mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu mă poate schimba și pe mine. M-am hotărât că vreau să fiu din nou bun. Totul a fost frumos până în momentul în care mi s-a cerut să cânt.”

“De ce n-ai cântat?”

“N-am avut chef! Asta-i tot! Și simțeam că nimeni nu mă poate determina să cânt. Este ceva cât se poate de natural. Și astfel mi-am urmat sentimentele. Răzvrătirea mea constă în faptul că am chef să fac lucruri rele și le fac, orice ar fi.

Apoi Dumnezeu a vorbit inimile mele – nu printr-o voce auzibilă, ci printr-un gând din mintea mea – că nu trebuia să mai continui să dau ascultare acelei minciuni. Am început să cred că lui Dumnezeu Îi pasă de mine. Ați spus că trebuie să urmăresc adevărul, nu minciuna. Și că avem nevoie ca Dumnezeu să ne ajute să ne schimbăm pe dinăuntru. Așa că mi-am predat inima din ce în ce mai mult, pe măsură ce ne rugam, și m-am gândit la lucrurile acestea. Eram sigur că Dumnezeu mă va ajuta și a făcut-o. Ciudat, într-un fel îmi place să cânt și, doamnă Hohnberger, nu cânt bine. Aș putea spune că domnul Hohnberger mă iubea și voia să mă ajute, chiar dacă era foarte ferm. Și eu doream să fac ce e bine. Dumnezeu a intrat în inima mea și a făcut posibil acest lucru exact cum spuneți la altar.”

“Așadar, tu doar L-ai pus la încercare pe Dumnezeu pe veranda din spate?”

“Da.”

“Dar, Radu, te-ai schimbat atât de repede! Îndeplinești cu succes orice sarcină încredințată. Participi la momentele de închinare. Înveți să te porți frumos cu toată lumea. Îți place noua ta identitate?”

“O, da, îmi place. Am vrut dintotdeauna să fiu așa, dar n-am reușit când am încercat singur. Chiar și acum nu pot să-nțeleg pe deplin de ce lucrurile sunt diferite acum.”

“Radu, tu L-ai lăsat pe Isus să intre în inima ta. Tu ai sentimentele lui Hristos în locul sentimentelor tale. Depinzi de Dumnezeu pentru a fi schimbat în interior, în timp ce cooperezi cu El în exterior. Firea ta veche este asemenea unui armăsar sălbatic privat de libertate. Isus dorește să fie Antrenorul tău, să te conducă, însă tu trebuie să rămâi în țarc și să-l urmezi pe El în loc să urmezi căile tale greșite, care vin așa de natural. Tu Îi aparții lui Isus acum și nu mai aparții lui Satana.”

“Sunt hotărât să-L urmez pe Isus de aici înainte. Am decis din nou să am propria mea închinare dimineața. Am început în această dimineață.”

“Minunat. Vei fi din ce în ce mai fericit pe măsură ce Îl vei auzi vorbind inimii tale. Mama ta îmi spune că ieși cu un grup de prieteni destul de grosolani.”

“Da, așa este.”

“Ce îți cere Dumnezeu să faci când te vei întoarce acasă?”

“Ei bine, mai întâi vreau să le spun ce s-a întâmplat cu mine. Vreau să le dau mărturie despre adevăratul Isus – în cazul în care mă vor asculta. Vreau ca Dumnezeu să-mi dea cuvintele potrivite și maniera de abordare adecvată. Ei îi jignesc pe cei din jur mai rău decât o făceam eu și aș dori să le spun cât de bun poate fi Dumnezeu față de ei și cât de mult îi poate ajuta. Ei provin din familii destul de necioplite. Dar chiar acum știu că voi abandona acele prietenii, deoarece ei acționează împotriva lui Dumnezeu. Vreau să-L servesc pe Dumnezeu și să fiu așa fericit cum sunt acum tot restul vieții.”

“Radu, poți fi ceea ce alegi tu să fii, atâta vreme cât mâna ta este în mâna lui Isus, voința ta de partea Lui și ești dependent de El pentru a schimba toată murdăria din interiorul tău, în timp ce te lași condus de El. Ne bucurăm foarte mult pentru tine și ne vom ruga pentru tine. Mulțumesc că ți-ai deschis inima și ne-ai făcut aceste mărturisiri.”

“Cu plăcere. Vă mulțumesc că ați avut grijă de mine pe când eu nu eram deloc drăguț. Vă mulțumesc pentru că ați corectat căile mele greșite și mi le-ați arătat pe cele drepte. Familia noastră se întoarce acasă cu angajamentul de a face căminul nostru la fel de plăcut ca al vostru – împreună cu Isus. Îmi surâde ideea.”

Nevoile nesatisfăcute ale lui Radu cel Rece erau împlinite prin faptul că el își dădea seama că-I aparține lui Dumnezeu, și nu lui Satana! Aceasta a adus pace în mintea, inima și sufletul lui. Tot ce oferă lumea nu poate umple acel gol – doar Dumnezeu poate împlini această nevoie. Această relație cu El alungă gândurile greșite care paralizează umblarea creștină. Această nevoie primordială a fost satisfăcută, deoarece un părinte ferm și iubitor a fost în stare să-L prezinte pe Hristos așa cum este El. Tinerii noștri au nevoie de un părinte care să-i conducă la Hristos și care să aibă grijă ca ei să fie conectați la El, Antrenorul lor.

Se întâmplă adevărate miracole atunci când le satisfacem nevoile reale ale tinerilor și îi aducem la Hristos! Dumnezeu Și-a manifestat prezența în viața lui Radu pe măsură ce acesta se apropia de El. Părinții săi au încercat să se apropie mai mult de Dumnezeu și întreaga familie a crescut împreună. Dumnezeu dorește din toată inima să ne ajute pe fiecare dintre noi să reflectăm chipul Său. Nu vrei să fii tu următorul?

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI
UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Tinerii tăi sunt rezultatul propriilor tale practici educative. Dacă dorești o schimbare în căminul sau în tinerii tăi, trebuie să permiți ca schimbarea să înceapă cu tine.* Tocmai purtarea noastră dezechilibrată a produs tineretul din zilele noastre. Educația fără Hristos va fi întotdeauna dezechilibrată – ori prea blândă, ori prea dură – și astfel nevoile lor vor rămâne nesatisfăcute.

Nu-i putem învăța ceea ce noi nu știm. Așa că trebuie să dobândim experiența – nu doar înțelegerea – că lui Hristos Îi pasă de noi! *El este Antrenorul tău personal*. El este tot ce îți trebuie. Isus îți poate schimba gândurile, sentimentele, reacțiile, obiceiurile, înclinațiile greșite și chiar trecutul, atunci când vii la El și lași ca Duhul Sfânt să te conducă.

Din fericire, Hristos cunoaște exact lucrurile de care tu și tinerii tăi aveți nevoie în situații specifice. El îți va îndrepta pașii ca să împlinești nevoia adolescenților tăi de a cunoaște un Dumnezeu personal. El va merge alături de tine și va sta de vorbă cu tine așa cum a procedat cu Enoh. Întoarce-te spre El în orice încercare și orice nevoie. Dumnezeu dorește să-ți îplinească nevoile, astfel încât, la rândul tău, să poți împlini nevoile tinerilor tăi într-un mod cât se poate de simplu și practic și să-l transformi pe Radu cel Rece în Radu cel Bun.

* Ioan 17:19

Capitolul 12

DRAGOSTE ȘI LIMITE

Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătațe; dragostea ... nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. – 1 Corineni 13:4,6

Dan cel Disperat, în vârstă de paisprezece ani, stătea culcat pe podeaua holului, cu capul în palme. Întocmai ca un armăsar temător care se ghemuiește în colțul țarcului de dresaj. Mama lui a urcat sus la el, așteptându-se să-l găsească ocupat cu temele de la școală.

“Dan, nu te simți bine?”, a întrebat ea plină de grijă. “Ți-e rău?”

“Astăzi nu am de gând să-mi fac temele sau treaba pe care o mai am de făcut, mamă. Așa că lasă-mă în pace!” Vocea lui Dan cel Disperat suna ca vocea unui om aflat în fundul abisului.

“Dan, ăsta nu ești tu. Ce s-a întâmplat?”

“N-are rost, mamă. Sunt prost. Sunt idiot. Niciodată nu fac lucrurile cum trebuie. Creștinismul nu merge pentru mine. S-ar putea să meargă pentru tine, mamă, dar pentru mine nu merge. Eu mă îndrept spre iad, și nici eu, nici tu nu putem face nimic. Așa că obișnuiește-te cu ideea și lasă-mă în pace!”

Năucită pentru moment, mama și-a luat câteva clipe de gândire. În mod evident, trebuia să fie un “ghimpe” undeva care îl rodea, dar ce putea face în această privință? Un băiat de paisprezece ani este prea mare ca să-l iei și să-l consolezi în poală. Este prea mare ca să-l pedepsești fizic. În plus, mama știa că, dacă l-ar fi forțat să asculte, i-ar fi făcut un rău mai mare decât dacă nu ar fi făcut nimic. Nu era o opțiune viabilă. A hotărât să încerce să discute cu Dan.

“Dan”, s-a aventurat ea, “acelea sunt gânduri false de la Satana. Nu trebuie să te lași cuprins de ele.”

“Mamă, nu-mi pasă ce spui. Mă dau bătut și ai face bine să te obișnuiești cu ideea.”

Și acum ce să facă? Ar trebui să-l lase să rezolve problema de unul singur? Ce ar putea face? Sentimente vechi și familiare de neputință amenințau să-i subjuge gândurile, însă atunci Dumnezeu i-a vorbit inimii ei.

“Adu-ți aminte – dragoste și limite.”

O, Doamne, ești aici – ajutorul meu la necaz. Uit de Tine atât de repede atunci când mă aflu în dificultate. Tu nu ești copleșit de disperarea lui Dan și știi cum să-l salvezi din abis. Ce ai vrea să fac eu?

Gândul s-a repetat: “Adu-ți aminte – dragoste și limite.”

Flashback

Mintea mamei a trecut rapid în revistă ce învățase în ultimii ani.

Când Dan avea aproximativ zece ani, mama începuse să înțeleagă, într-un mod nou și mai profund, responsabilitatea ei de a-l educa pe Dan să fie folositor în această lume și potrivit pentru lumea viitoare. Analizându-i caracterul cu ajutorul Duhului Sfânt, și-a dat seama că Dan avea o înclinație puternică spre a trăgăna lucrurile. L-a etichetat drept Dan cel Distras.

Imediat, a încercat să corecteze această trăsătură de caracter. A crezut că, dacă îi va spune să fie harnic, el va deveni imediat harnic. Ei bine, el își exprima într-adevăr dorința de a fi harnic, însă vechile obiceiuri erau mai puternice decât dorința aceasta a lui, și obiceiul de a face lucrurile încet continua.

Încrezătoare că Dumnezeu are o soluție pentru acest defect de caracter, mama s-a rugat, a studiat și apoi a urmat un plan bazat pe “principiul înlocuirii” – cultivă trăsătura bună de caracter și îndepărtează-o pe cea rea.*

Mai întâi, a încercat să-l învețe pe Dan calea cea bună. L-a condus într-un studiu biblic detaliat cu privire la hărnicie. Au făcut un desen în care era reprezentată cărarea lucrătorului harnic. Într-o parte a ei era șanțul trăgănării. În cealaltă parte era șanțul grabei. Hărnicia merge chiar printre cele două șanțuri.

Apoi, mama a căutat să-l antreneze pe Dan în direcția cea bună. Cu rugăciune, a inventat programe, folosind tabele și stickere, jocuri și premii – toate cu scopul de a face hărnicia cât mai pozitivă cu putință.

S-a luptat cu motivațiile negative. Să aplice corecții și să-l lase să sufere consecințele trăgănării lucrului era dificil, chiar dureros, pentru ea. Le evita pe cât posibil – lingușindu-l, încercând să-l convingă, chiar cicălindu-l – în speranța că nu va trebui chiar “să facă ceva”. Întotdeauna era un lucru stresant pentru ea să pună în sfârșit în aplicare regulile și să-l lase să sufere consecințele pentru trândăveală – treabă în plus, eseuri. Dar, într-un final, o făcea. Cu toate acestea, schimbările nu erau de durată. Dan cel Distras încerca să fie harnic, însă, în mod inevitabil, cădea în vechile lui căi leneșe.

Doamne, suspina mama, cred că acesta este unul dintre acele cazuri incurabile. Programul acesta pur și simplu nu funcționează. Nu ajungem la miezul problemei, iar eu nu știu ce altceva să mai fac. Spera să fie scutită de această povară și să găsească o lucrare mai ușoară de făcut pentru Dumnezeu.

Însă în minte i-a venit un verset frumos din Scriptură: “Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.”†

Deci nu pot să mă dau bătută, Doamne?

“Nu obosi în facerea binelui, mamă.”

* Romani 12:21

† Galateni 6:9

Așa se face că mama a continuat programul, întrebându-se în același timp ce îi scăpa. Într-o zi, în timp ce discuta problema împreună cu Dan cel Distras, el s-a întors spre ea și, cu lacrimi în ochi, i-a spus: “Mamă, dacă ai ști cât de mult *vreau* să fiu harnic.”

Mama s-a simțit extrem de neajutorată. Ce lipsea? Nu începuse acest program împreună cu Dumnezeu? De ce nu avea rezultate durabile? Înfrântă, s-a întors încă o dată la Dumnezeu.

Doamne, Dan cunoaște, a fost încurajat, a fost corectat și a suportat consecințele. Are dorința și voința să fie harnic. Ce lipsește? De ce nu vedem schimbări de durată?

Săpând mai adânc

În străfundurile tăcute ale minții ei, îi venea un gând că ceea ce vedea în fiul ei, comportamentul lui, era un rod al acestui program. Și fiecare rod are rădăcini.

“Acest obicei nu s-a dezvoltat undeva, în vid. El există dintr-o anumită cauză, iar tu, în calitate de mamă, trebuie să descoperi această cauză și să începi să te ocupi de ea. L-ai etichetat pe fiul tău drept Dan cel Distras, dar se poate ca eticheta pe care i-ai pus-o să nu fie cea corectă. Pune-te în locul lui Dan și întoarce-te cu mintea și inima ta chiar la începuturile lui, pentru a vedea ce i-a modelat caracterul.”

De ce îi cerea Dumnezeu acestei mame să exploreze începuturile fiului său? El nu își poate aminti ce s-a întâmplat în acei ani timpurii, deci cum poate să-l afecteze acest lucru acum?

Biblia ne învață că cele mai timpurii influențe asupra unui copil, prin intermediul emoțiilor mamei, au un impact puternic asupra formării caracterului – cum gândește, cum simte și cum reacționează.* Dacă ceea ce învață el de timpuriu sunt lucruri pline de pace, influența acestei educații este spre bine. Dacă tulburările, violența și emoțiile negative sunt prezente în experiențele lui timpurii de învățare, influența acestora îl împinge spre disperare.

Știința modernă confirmă acest principiu: s-au făcut cercetări șocante cu privire la efectele experiențelor intrauterine asupra copilului nenăscut. S-a descoperit că cel mai profund efect asupra bunăstării fizice și emoționale a unui copil pentru restul vieții lui este relația dintre părinți în timpul celor nouă luni de sarcină. Ce simte mama se transmite direct fătului. Cortizolul și adrenalina (hormonii stresului) afectează în mod dramatic bătăile inimii și cresc stresul emoțional pe care fătul îl simte. Numai imaginați-vă ce se întâmplă cu copilul în pântec atunci când părinții se ceartă sau sunt violenți unul cu altul! Reacția la adrenalină pe care o învață acolo este resimțită ani mai târziu, când se transformă într-o reacție automată.

* Luca 1:41

Așa că mama a început să se gândească la începuturile lui Dan, ca să descopere cauza “ghimpelui”.

L-a purtat în pântec în timpul ultimelor luni ale primei sale căsătorii. El auzise tiradele verbale mânioase ale tatălui său, care o înjosea pe mama lui. Simțise suferința mamei sale în timp ce tatăl lui îi cerea lucruri nerezonabile și apoi o bătea pentru că ezita să le aducă la îndeplinire. Împărtășise stresul mamei sale atunci când tatăl lui nu își purta poverile căminului care îi reveneau lui – din punct de vedere financiar, fizic și emoțional. Trăise toate emoțiile negative pe care mama lui le trăia – supărarea, neliniștea, respingerea, frica, înstrăinarea, agitația, violența și rușinea – ca și cum ar fi fost ale lui, fără să le treacă prin filtrul rațiunii. Ce fel de temelie se pusese pentru siguranța lui emoțională?

Ca bebeluș, trecuse prin evenimentele traumatice ale destrămării căsniciei părinților lui din nou și din nou. Mama lui se lupta să-și refacă viața care fusese făcută bucatele, întorcându-se la serviciu și lăsându-l cu bunica, începând o nouă relație și recăsătorindu-se când el avea doi ani, implicându-se foarte mult în activitățile bisericii și în controversele teologice. Găsise el în mama lui o legătură sigură, veselă și pe care se putea conta? Deloc! Ba, din contră, mama lui fusese deprimată, detașată și distrasă.

În anii care au urmat, agitația s-a potolit, însă mama era încă preocupată de prea multe alte lucruri. Dan avea mâncare, adăpost, îmbrăcăminte și era educat în cămin. Însă mintea mamei era atât de plină cu planurile ei – construcția unei case, cultivarea unei grădini –, cu multele datorii de la biserică, cu nevoile prietenelor ei și cu multe alte lucruri, încât îi lipseau timpul și înțelepciunea necesare să-l învețe pe Dan cum să vină la Dumnezeu pentru eliberarea de gândurile distructive și de reacțiile automate la ele. Dar mai presus de toate era faptul că ea și cel de-al doilea soț al ei continuau să care un bagaj din trecut care îi împiedica să facă din căminul lor unul vesel și sigur din punct de vedere emoțional.

Deci ce efect au avut toate aceste impresii timpurii asupra caracterului lui Dan? În timp ce Dumnezeu îi deschidea mintea, mama lui Dan a înțeles clar că el se simțea înstrăinat și izolat. Avea un simțământ puternic de rușine și vinovăție și se temea să nu fie abandonat și respins. Modul în care el trata aceste sentimente era pur și simplu să se dea bătut. Dan cel Distras era ceea ce se vedea la exterior, dar Dan cel Distras era acolo doar ca să-l ascundă pe adevăratul Dan – Dan cel Disperat și Neîncrezător.

Oare această istorie să fie “ghimpele” care era la baza problemelor lui Dan? Putea oare legătura și cooperarea cu Dumnezeu să ștergă cărarea bătătorită a reacțiilor automate? Da! Dumnezeu este suficient de puternic ca să ne scape de orice gând, sentiment sau reacție greșită.

Având această speranță, ea și-a dat seama că trebuia să-l ajute pe Dan cel Disperat și Neîncrezător, dacă dorea ca Dan cel Distras să fie salvat. În ea a luat

naștere o dorință fierbinte de a face tot ce îi stătea în putință pentru a remedia răul pe care, fără să-și dea seama, i-l făcuse fiului ei, rău care îi afectase mintea și inima. Și totuși, nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă.

Nu la mult timp după aceea, fiind mâhnită din cauza neglijenței ei și dându-și seama de durerea pe care, în mod inconștient, i-o provocase fiului ei, a luat una dintre cărțile ei favorite și s-a trezit citind un capitol intitulat: “Adevărata dragoste”. Două propoziții au impresionat-o foarte mult. Prima: “Dragostea va aduce victoria atunci când argumentele și autoritatea sunt lipsite de putere.”

Doamne, a întrebat ea, cum e posibil ca asta să se aplice la mine? Îmi iubesc fiul. De aceea fac din el o prioritate. Am lăsat deoparte multe distracții pentru el, iar timpul și interesul meu sunt canalizate spre el; el este mai important decât oricine sau orice din afara căminului. De aceea încerc să îl ajut să-și depășească lenea.

A doua propoziție pe care a citit-o: “Ori de câte ori folosim puterea intelectului, autoritatea și forța, fără să manifestăm în mod vădit dragoste, sentimentele și voința celor la care căutăm să ajungem iau o poziție defensivă și puterea acestora de a se împotrivi crește.”

Din nou a întrebat: *Doamne, cum se aplică asta la mine? Eu îmi iubesc fiul.*

În minte i-a venit un gând: “*Da, îți iubești fiul. Însă dragostea ta ‘se manifestă în mod vădit’? Cu alte cuvinte, fiul tău vede și simte dragostea ta atunci când este lenș și distras?*”

Ei bine, Doamne, dacă pui problema așa, nu sunt chiar atât de sigură.

“Ce fel de gânduri îți trec prin minte atunci când Dan nu este harnic?”

Păi ... gânduri ca: Ce se întâmplă cu băiatul ăsta? De ce nu se poate organiza și el?

“Și cum te simți pe dinăuntru?”

O, Doamne, mă simt frustrată, încordată, neajutorată – și simt că am eșuat ca mamă.

“Și expresia feței și vocea ta ce îi transmit fiului tău?”

Tot ceea ce simt și ce gândesc, a admis ea.

“Ce simte fiul tău din partea ta?”

Imaginea devenea mult prea clară acum. Această mamă onestă trebuia să admită că fiul ei simțea răceală, dezaprobare, neacceptare și o scădere a afecțiunii.

Doamne, a mărturisit ea plină de remușcări, îl condamn, îl ameninț și îmi doresc să pătrund în mintea lui ca să-l fac să gândească așa cum trebuie. Nu prea e Spiritul Tău, nu-i așa?

“Nu, nu este. Dragostea ta, mamă, este condițională, și fiul tău simte durerea copilăriei sale timpurii de fiecare dată când îi răspunzi în acest fel. Singurul mod în care știe să trateze această durere este ‘să se dea bătut’. Prin intențiile tale bune de a-l eradica pe Dan cel Distras, tu mai degrabă îl întărești pe Dan

cel Disperat și Neîncrezător, deoarece dragostea ta nu este ‘manifestată în mod vădit’ !”

Dar, Doamne, ăsta e singurul mod în care știu să fiu fermă cu fiul meu. Dacă aș fi toată un zâmbet, nu ar fi motivat deloc să facă ce ar trebui să facă.

“Mamă, situația dificilă în care te găsești constă în faptul că tu pui limite acolo unde ar trebui să fie dragoste – și dragoste acolo unde ar trebui să fie limite.”

Ce vrei să spui cu asta?

“Imaginează-ți o casă drăguță cu o curte mare și frumoasă. Este împrejmuită cu un gardul alb, bine îngrijit. Gardul delimitează proprietatea și arată destul de clar unde este și unde nu este casa. El nu se mută. Stă în același loc.

Gardul din jurul unui cămin creștin definește ce este acceptabil și ce nu. Ar trebui să fie foarte ușor să știi când ești în interiorul teritoriului împrejmuit de gard și când ești în afara lui.

În interiorul acestui teritoriu e libertate, încurajare, spațiu pentru dezvoltare spirituală și a personalității, responsabilitate, individualitate, siguranță, dragoste și bucurie. Este un loc în care ești fericit. În afară e pericol, moarte și sclavie. Este un loc plin de pericole.”

Dar, Doamne, ce anume stabilește acest gard? Constanța în așteptările pe care le am de la ceilalți nu e punctul meu forte.

“Limitele unui adevărat cămin creștin nu sunt stabilite de capriciile, stările sufletești sau înclinațiile părintelui. Ele ar trebui să fie stabilite mai degrabă de principiile Legii lui Dumnezeu. Părinții înțeleg ce așteaptă Dumnezeu de la ei și apoi îi educă pe copiii lor în așa fel, încât să știe unde este ‘gardul’. Principiul este inflexibil și de neschimbat. Cum este el aplicat însă variază de la familie la familie și de la individ la individ. De exemplu, să ai un program bine ordonat este unul dintre principiile conducerii Mele. Însă modul în care este exprimat el este diferit în familia ta față de familia prietenei tale. Ai nevoie de Mine ca să te învăț cum să aplici cel mai bine principiile Mele în căminul tău.

L-ai învățat pe Dan despre hărnicie – un principiu divin care face parte din gard. Și e bine. Iar el are dreptul să știe când este dincoace de gard și când este dincolo.

Pe de altă parte, dragostea răscumpărătoare este ca lumina soarelui. Nu are limite. Poți să faci sau nu voia Mea, dar niciodată nu vei fi în afara dragostei Mele. Amintește-ți acele versete care te-au asigurat de dragostea Mea.

‘Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca.’’*

‘Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? ... Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.’*’

‘Domnul mi Se arată de departe: Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!’† Observă că versetul spune ‘te-am atras la Mine’, nu ‘te-am tras la Mine, te-am forțat’!

Mamă, aceasta este dragostea răscumpărătoare. Acesta este tipul de dragoste și de acceptare care alimentează adevărata schimbare. Este acea dragoste care îl îmbrățișează pe cel care a păcătuit și apoi îl aduce înapoi la siguranța și securitatea pe care i-o conferă gardul, prin legătură cu Mine pe care i-o oferă.

Dragostea ta omenească are limite și, atunci când te îndepărtezi emoțional de fiul tău, creezi o situație în care lui îi este efectiv imposibil să facă ceea ce îi ceri tu să facă. Apelează la singurul mecanism de supraviețuire pe care îl cunoaște – ‘să se dea bătut’. Amândoi sunteți blocați într-un cerc vicios al frustrării și eșecului. Eu te pot ajuta să îndrepti lucrurile. O să Mă lași? Schimbarea trebuie să înceapă de la tine.”

Da, Doamne, a răspuns mama cu seriozitate. Vreau să-mi răscumpăr greșelile din trecut, oricât m-ar costa lucrul acesta.

“Atunci, trebuie să faci trei lucruri: Mai întâi trebuie să așezi limitele la locul lor, adică acolo unde ar trebui să fie limite, nu unde ar trebui să fie dragoste. Ele ar trebui să fie simple și să se bazeze pe principiile Cuvântului Meu. Fiul tău trebuie să știe foarte clar unde se află gardul. El trebuie să știe fără semne de întrebare unde este și cât de bine este să se afle în curte, pentru că, în afară, nu există pace.

Apoi, trebuie să începi să cultivi o dragoste răscumpărătoare pentru fiul tău. Canalizează-ți eforturile înspre a face atmosfera din jurul tău una cât mai plăcută. Și, în al treilea rând, trebuie să-Mi promiți că, ori de câte ori aceste gânduri și sentimente negative se nasc în inima ta și ești tentată să fii rece, să critici și să ameninți, nu te vei ocupa de el atunci – chiar dacă nu face ce este bine. Trebuie să vii deoparte cu Mine și să Mă lași pe Mine să mă ocup de tine până când acea stare de spirit este biruită.”

Mama a început prin a-i cere scuze lui Dan cel Disperat pentru abordarea și atitudinile ei greșite. I-a spus despre noua abordare la care o conducea Dumnezeu. I-a dat permisiunea lui Dan să o atenționeze, politicos, atunci când simțea că îl tratează cu răceală sau când se îndepărta de el.

* Romani 8:35,38,39

† Ieremia 31:3

A avut de dus lupte înfiorătoare cu eul ei. Când Dumnezeu o avertiza că gânduri și sentimente greșite începeau să se adune în inima ei, striga la El. Uneori, stările ei de spirit greșite puteau fi învinse foarte repede – era o chestiune de câteva secunde. Alteori, trebuia să facă plimbări lungi până când toate gândurile și sentimentele negative erau efectiv înlocuite cu dragoste necondiționată.

A descoperit că, odată ce eul era supus în inima ei, putea să lucreze cu fiul ei în cooperare cu Dumnezeu. Putea să fie fermă în ceea ce cerea și aștepta de la el, spunându-i: “Trebuie să faci asta. Nu se poate altfel.” În același timp, expresia feței, tonul vocii și cuvintele încurajatoare ale ei exprimau dragoste, căldură și încrederea că Dan avea să obțină victoria în Isus Hristos.

În loc să-l aștepte pe fiul ei să se organizeze, ca să se poată bucura împreună de momente frumoase, ea a început să creeze momente frumoase împreună, pentru ca fiul ei să se simtă îndeajuns de sigur, încât să facă schimbările pe care trebuia să le facă. Pe măsură ce Dan o simțea aproape din punct de vedere emoțional și hotărât să-l ajute atunci când era încercat, a început să găsească libertatea și siguranța necesare pentru a renunța la vechile obiceiuri.

Cum se pune în practică?

Însă acum, când Dan zăcea într-o disperare cumplită pe podea, tot ceea ce Dumnezeu o învățase i-a trecut prin minte în numai câteva secunde. Înțelegând principiile, dar neștiind cum să le aplice în această situație, a strigat în tăcere după ajutor de la Antrenorul ei de încredere. Și-a pus sentimentele de neajutorare înaintea Lui și L-a întrebat: *Doamne, ce vine mai întâi – dragostea sau limitele?*

Atunci L-a simțit pe Dumnezeu șoptindu-i inimii: *“Dragostea este pe primul loc.”*

“Dan”, i-a spus ea blând, “tu ești fiul meu drag și te iubesc din toată inima. Nimic din ceea ce vei face sau vei spune nu va schimba asta. Sunt alături de tine și, cât timp voi trăi, nu te voi părăsi. Dumnezeu este și El alături de tine. Nici El nu va înceta să te iubească și să-ți fie alături.”

“Mamă, te rog, lasă-mă în pace. Nu vreau să aud ce ai să-mi spui”, i-a răspuns Dan cu amărăciune.

Doamne, nu a avut rezultatul pe care-l așteptam. Acum ce urmează?

“Ai început să aplici prima parte a ecuației. Acum trebuie să îi pui și câteva limite care să-l motiveze.”

Mama a stat o clipă pe gânduri și în minte nu i-a venit decât un singur gând. S-a decis să-l testeze. Rezultatele aveau să-i arate dacă era din partea lui Dumnezeu. În țarcul de dresaj, dresorul nu folosește doar cuvinte, ci și semne din mână și diferite înghiontiri cu piciorul pentru a duce calul în direcția în care vrea el să meargă. Mergând continuu în cerc, calul învață care este voința stăpânului său și-l urmează, încrezându-se în el.

“Dan”, a început ea, “te iubesc mult prea mult ca să stau cu mâinile în sân și să văd cum te complaci în această mocirlă a disperării. Vreau să știi că am de gând să fac tot ce îmi stă în putință, în cooperare cu Dumnezeu, ca să te ajut să ieși din ea. Doar pentru că ai căzut în groapa disperării, nu înseamnă că nu mai ești nevoit să-ți îndeplinești responsabilitățile în această casă. O să merg jos și o să încep să fac o listă cu ce ai de făcut. O să trec sarcinile pe care deja le cunoști și apoi am să încep să adaug și altele. Cu cât stai mai mult aici fără să începi să faci lucrurile de pe listă, cu atât mai lungă va deveni această listă.”

Neprimind niciun răspuns din partea lui Dan cel Disperat, mama a mers jos ca să își aducă la îndeplinire planul.

În doar câteva minute, Dan a venit și el jos. “Nu e corect, mamă”, a izbucnit el mânios. “Eu nu sunt în stare să fac treburile mele obișnuite, și acum tu mă pui să fac altele în plus.”

Mama nu a răspuns la acuzațiile lui. A zâmbit numai și i-a spus că primul lucru pe care îl avea de făcut era să dea o fugă până la cutia poștală – cam la vreo jumătate de kilometru distanță. Și în timp ce alerga până acolo, putea să întocmească meniul pentru prânz, deoarece așa îndeplinea în avans una dintre sarcinile pe care le mai avea.

Dan a tăcut câteva secunde, iar mama vedea în ochii lui bătlia care se dădea în el. S-a rugat în tăcere pentru el. Dan a ales să cedeze și s-a îndreptat spre ușă.

În câteva clipe, era înapoi, însă starea lui de spirit nu se schimbase: era încă mânios și pus pe ceartă ca un cal sălbatic care își sfidează dresorul. Mama l-a trimis din nou la cutia poștală cu sarcina de a se gândi la trei lucruri legate de el însuși care îi arătau că are valoare în ochii lui Dumnezeu.

De data aceasta, când s-a întors, era într-o oarecare măsură mai înmuiat, însă a spus: “Nu-mi vine în minte nici măcar un singur lucru care este bun la mine.”

Mama i-a răspuns încurajator: “Dan, ce ți-a dat Dumnezeu care îți arată că El te vrea pe planeta asta?”

După câteva momente, Dan a murmurat: “Viața.”

Apoi a continuat cu sinceritate: “Dar, mamă, cum poate Dumnezeu să mă iubească? Eu sunt pur și simplu rău. Sunt un ipocrit. Nu contează cât de mult mă străduiesc să fiu bun, pur și simplu sfârșesc prin a fi rău. N-am absolut nicio valoare.”

“Dan, tu te afli în groapa lipsei de valoare, care este a lui Satana, pentru că ai cooperat cu gândurile mincinoase pe care el ți le-a adus în minte. El te ține în groapa asta și a pus o umbrelă deasupra ei ca să nu mai ajungă nicio rază de lumină la tine. Dar Isus îți întinde mâna. Nu vrei să-L prinzi de mână? Acest lucru îl poți face cooperând cu gândurile care vin de la El.”

“Cum pot să știu care gânduri sunt de la El?”, a întrebat Dan sincer.

Mama a făcut o pauză pentru a-I cere lui Dumnezeu să-i dea înțelepciune și cuvinte potrivite. “Dan, îți aduci aminte de povestea pe care tocmai am citit-o

despre vizita pe care Saul i-a făcut-o vrăjitoarei din En-Dor? O modalitate prin care să distingem vocea lui Dumnezeu de vocea lui Satana este să ne amintim că Dumnezeu oferă speranță și o cale de ieșire din situațiile grele. Satana doar te condamnă și te lasă să zaci în disperare. Asta îți face și ție acum, nu?”

Dan a dat din cap în tăcere, cu ochii în pământ, însă cu expresia feței înseninându-se.

Mama a strigat la Dumnezeu: *Ce să fac în continuare, Doamne?*

“Cere-i să-ți spună ce îi spun Eu acum lui.”

Doamne, nu e asta o îndrăzneală cam mare? Dacă nu Te aude?

“Ai încredere în Mine. Încearcă.”

“Dan, ce gând îți pune Dumnezeu în minte chiar acum?”

Mama vedea pe fața fiului ei lupta care se dădea în el; și-a dat seama atunci că nimerise ținta. A insistat.

Dan a răspuns cu o voce liniștită: “Îmi spune: ‘Nu sta departe de Isus prea mult timp.’”

“O, Dan, n-ai vrea să-I răspunzi în momentul acesta?”

S-au așezat pe genunchi și Dan a făcut din toată inima o rugăciune de predare: “Isuse, prin credință, aleg să cred că mă iubești, așa cum spune Cuvântul Tău. Aleg acest lucru în ciuda emoțiilor mele și a istoriei mele, care îmi spun altceva. Fă această credință reală în mine prin puterea Ta!” Ultimele urme de rezistență s-au topit și Dumnezeu l-a scos pe Dan din groapă.

Mama și cu Dan s-au cuibărit pe canapea, în timp ce Dan și-a deschis inima și i-a povestit cele mai tainice bătălii pe care le-a dus cu gândurile, sentimentele și emoțiile lui. Mama înțelegea acum care fusese ghimpele care îl rosesese și îi făcuse o rană dureroasă și purulentă. Vedeți dvs., în timpul micului dejun, se ivise o problemă sensibilă care nu fusese rezolvată până când tatăl a plecat la serviciu. Istoria lui Dan l-a făcut să creadă că el era de vină și că nu putea face nimic în privința asta. Istoria lui l-a făcut să creadă și minciunile lui Satana, atunci când acesta a prins ocazia să-i inducă gânduri mincinoase despre valoarea pe care o are el. Dan credea cu adevărat că locul lui era în acea groapă a disperării și se simțea incapabil să facă ceva folositor. Mama a putut să-l ajute pe Dan discreditând gândurile mincinoase și înlocuindu-le cu balsamul gândurilor adevărate.

Dan era cu adevărat liber și a îndeplinit sarcinile acelei zile cu multă sârguință, ca pentru Domnul. Adevărata libertate se găsește dincoace de gard.

Care este ghimpele care îl macină pe adolescentul tău? Ce rană deschisă îl face să se opună dresajului și muncii? Dumnezeu are soluția. Ea se găsește în așezarea limitelor acolo unde ar trebui să fie limite și a dragostei acolo unde ar trebui să fie dragoste. Nu vrei să-I urmezi sfatul?

Vino cu mine acum ca să-ți arăt adevăratul rol al disciplinei, care ne dă puterea să ne schimbăm caracterul.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

În momentele tale de părtășie cu Dumnezeu, analizează unde pui dragostea și unde pui limite. Sunt ele în proporții potrivite și sunt ele folosite la momentul potrivit pentru a încuraja o dezvoltare sănătoasă pentru familia ta? Timpul este un bun limitat în viața unei mame singure. Nu lăsa ca viața sau afacerile să elimine timpul tău cu Dumnezeu. Dumnezeu te invită: “Veniți singuri la o parte ... și odihniți-vă puțin.”* Acel timp liniștit petrecut împreună cu El este timpul tău de încărcare a bateriilor. Ai nevoie de timp ca să-ți umpli rezervorul emoțional cu înțelepciune cerească, dragoste, discernământ și putere de a trăi. Acel timp cu Dumnezeu poate da naștere unui plan de acțiune pentru a-ți ajuta tinerii în cea mai mare luptă a lor. Atunci când îi permiți lui Satana să îți răpească acest timp de alimentare, începi ziua cu cel mai ieftin combustibil: al păcatului, al eului și al lui Satana. Te vei trezi că utilizezi tacticile lui Satana și că faci confuzie între dragoste și limite. Nu trebuie să fie așa.

Hristos te cheamă: “Vino, vino, vino la Mine.”

*Andrew, la 13 ani,
și Matthew, la 15,
învață să parcheze
mașina.*

* Marcu 6:31

Capitolul 13

DISCIPLINA ÎNSEAMNĂ ...

[Dumnezeu] Îi înștiințează ca să se îndrepte, îi îndeamnă să se întoarcă de la nelegiuire. – Iov 36:10

Disciplina înseamnă educare

Disciplina este acea educație care dezvoltă autocontrolul, care inspiră supunerea cuvenită față de autoritate și o bună conduită. Și, în timp ce disciplina stabilește un set de reguli, tot ea formulează și un plan după care să fie îndreptat comportamentul nepotrivit. Deși, pentru unii, cuvântul *disciplină* ar putea avea o conotație negativă, ea este de fapt o latură esențială a dragostei, fără de care tinerii noștri nu vor fi fericiți. Haideți să deschidem ochii și să redefinim adevărata disciplină.

Era începutul verii – timpul acela din an în care prietenele noastre căprioare ne ies în întâmpinare cu puii lor. Abia ajunseserăm acasă de la un tur de conferințe și eram nerăbdători să-i vedem. Bineînțeles că Prietenoasa avea din nou gemeni. Copite Delicate și Prințesa avea fiecare câte un pui și Nebunatica avea de asemenea gemeni. Ce bucurie era să-i vedem!

După ce i-am admirat, ne-am apucat cu toții de despachetat. Brusc, Matthew a strigat: “O, nu! Un lup aleargă după puiul lui Copite Delicate!” Și ieși cu îndrăzneală pe ușa din față.

Într-o fracțiune de secundă Jim a coborât scările și s-a uitat pe fereastră la timp pentru a vedea cum un lup negru dispărea în pădure, în timp ce Matthew îl urmărea de zor. Deschizând repede fereastra, a strigat: “Nu, Matthew, nu!” Matthew nu l-a auzit, așa că Jim a rupt practic ușa din spate, a înșfăcat un topor din garaj și l-a urmărit pe Matthew, care încă alerga după lup, care, la rândul lui, alerga după puiul de căprioară. Copite Delicate alerga agitată în jurul gardului, sforșind și strigându-și puiul.

Bărbații s-au întors cu un succes. După ce s-a mai potolit agitația, Matthew ne-a povestit ce se întâmplase. Reușise să-i taie calea lupului, în goana acestuia după puiul de căprioară, iar Jim a reușit să-l îndepărteze. Mai mult decât atât, spre bucuria tuturor, puiul a supraviețuit! După cele întâmplate în ziua aceea, Matthew s-a hotărât să-i pună puiului de căprioară numele Pui Salvat.

Copite Delicate era prea timidă să mănânce porumb direct din bolul pe care îl țineau băieții, dar l-a adus pe Pui Salvat la locul de hrănire și acesta a învățat de

timpuriu să se încreadă în băieți și să se apropie. Până la începutul toamnei, acesta mânca direct din bol. De fapt, Pui Salvat se obișnuise atât de mult cu programul băieților, încât a început să-i aștepte în capul scărilor în fiecare dimineață la șapte și jumătate sau un pic mai devreme!

Apoi, Pui Salvat, nerăbdător să primească porumb, a început să urce scăările verandei și să-i aștepte pe băieți în fața ușii. Trebuiau să fie foarte atenți când deschideau ușa, pentru că micile copite ale puiului de căprioară se puteau prinde între scândurile de pe verandă și nu voiau ca acesta să-și sucească sau să-și rupă vreun picior.

“Mamă, mi-e teamă că Pui Salvat se va răni pe verandă”, mi-a mărturisit Matthew.

“Și mie mi-e teamă, fiule. Cred că e timpul să-l disciplinezi pe Pui Salvat. Nu ar mai trebui să-i permiți să continue cu acest obicei.”

“Cum disciplinăm o căprioară, mamă? Nu putem să-i tragem o palmă la fund.”

“Disciplina înseamnă mult mai mult decât o palmă la fund. Înseamnă educare. Asemenea unui părinte, trebuie să-L rogi pe Dumnezeu să-ți dea un plan și să-l ajute pe puiul de căprioară să-ți înțeleagă instrucțiunile. Stabilește-ți un program de educare care limitează ceea ce este rău și încurajează binele. Prin repetare se va construi un nou obicei.”

Băieții s-au rugat și apoi au discutat și s-au hotărât să urmeze un anumit plan. Disciplina consecventă aduce cel mai rapid reușita, așa că aveau să-l educe pe Pui Salvat amândoi în același mod. Ei aveau să-i spună: “Stai acolo”, când puiul era la capătul scărilor, și “Nu, nu ai voie să urci”, dacă o pornea pe scări. Dacă era deja sus, aveau să-l alunge spunându-i: “Obraznicule! Coboară.”

Asta înseamnă să instruiești și să limitezi. Apoi, pentru a încuraja reacția corectă, ei aveau să ducă bolul cu porumb la gard și să strige: “Vino, Pui Salvat, mănâncă din bol.” A trecut numai o săptămână, și vechiul obicei a dispărut, iar noul obicei a fost stabilit. Pui Salvat nu s-a mai urcat niciodată pe verandă. Băieții au făcut ca ce era rău să pară de nedorit, iar ce era bine să devină plăcut.

Pui Salvat și-a dat seama că era iubit cu tandrețe – chiar și atunci când era dojenit. În acea iarnă, legătura dintre băieți și puiul de căprioară s-a adâncit. Obișnuiau să îl perie, iar lui Pui Salvat îi plăcea la nebunie! Disciplina a fost administrată într-un mod care a consolidat încrederea. Pe măsură ce a crescut, băieții puteau să-l alinte și să-i lustruiască coarnele datorită încrederii pe care o câștigaseră pe drept.

Ce pietre prețioase putem găsi în această povestioară, părinți! Când tinerii noștri dezvoltă un obicei periculos pentru ei și pentru ceilalți, tații și mamele ar trebui să se roage, apoi să discute și să cadă de acord asupra unui traseu consecvent, care să limiteze răul și să cultive binele. Adevărata disciplină înseamnă să-i

instruim în mod practic cum să se încreadă, să se predea și să coopereze cu Hristos. În calitate de asistenți, ne conducem tinerii la Hristos, ca să Îl accepte ca Stăpân al lor, și avem încredere că El le va întări alegerile.

Disciplina înseamnă să fac din copilul meu un urmaș al lui Hristos

Nelu Negativistul, un tânăr în vârstă de 14 ani, era descurajat. Era convins că e prost și lipsit de valoare. Satana reușise să-l facă să creadă că este incapabil să-și îndeplinească îndatoririle școlare, iar acum era atât de împovărat de aceste gânduri, încât refuza să creadă altceva.

Mama sa a încercat să-l încurajeze: “Nu este adevărat, Nelu. Ești un băiat foarte isteț!”

“Mamă, te aștepti la prea multe de la mine! Nu sunt în stare!”, se necăji el.

Iar începe, se gândi mama. Așa o ținem încă din clasa întâi. Ne-am dat peste cap să învățăm, extrăgând texte biblice și recitându-le, pentru a înlocui vechile gânduri cu unele noi, dar cele vechi întotdeauna revin. Frâul pe care îl folosesc pentru a încerca să-l aduc pe un alt curs nu funcționează. Cum să-l motivez să urmeze atitudinea dorită de Dumnezeu în locul înclinației sale negativiste?

Totuși, fără să-I ceară părerea lui Dumnezeu, mama i-a cerut lui Nelu să repete: “Pot totul în Hristos care mă întărește.”* Și Nelu, ca un robot, a repetat fraza, deși nu credea ce spunea acolo. Și a concluzionat spunând: “Totuși, nu se va întâmpla niciodată lucrul acesta. La mine nu funcționează. Eu sunt excepția.” Și i-a aruncat o privire mânioasă mamei lui.

“Căci el este ca unul care își face socotelile în suflet.”† Ce crede o persoană în adâncul sufletului său, aceea îi dirijează comportamentul – și nici pe departe ce spune din gură, la insistențele mamei sale. Cum faci să sădești adevărul în adâncul inimii, astfel încât acesta să fie cel care duce la gândurile, sentimentele și faptele potrivite?

În cele din urmă, mama, frustrată și confuză, a apelat la Dumnezeu pentru ajutor. *Doamne, am încercat să-i imprim lui Nelu principiile și gândurile Tale. De ce nu funcționează? Nu mai știu ce să fac. Ajută-mă! Ajută-l!*

“ ‘Căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.’ ”‡ A-i cere lui Nelu să facă binele prin forțe proprii nu este după voia Mea. Este voința ta! Aștept să vii la Mine să te ajut. Nu voi da buzna, deși sunt alături de tine! Ai nevoie de prezența, înțelepciunea și puterea Mea pentru a ajunge la inima lui Nelu. Dacă nu Mă lași să dirijez această luptă, nu poți spera decât la o aprobare exterioară – nu la o schimbare în felul de a gândi. Îți aduci aminte de discuția pe care ai avut-o mai înainte cu el? Ce aveai de gând să faci pentru a-l educa în direcția cea bună dacă nu avea să-ți vorbească frumos în timp ce-și făcea lecțiile?”

* Filipeni 4:13

† Proverbe 23:7

§ Ioan 15:5

Se gândi un moment: *A, da. Avea să-și facă lecțiile fără să-l ajut. O, Doamne, îmi este atât de greu. Poate că de aceea am trecut cu vederea acest aspect. Sunt prea blândă ca să-l motivez să se schimbe atunci când el își susține punctul de vedere cu atâta putere. Am tendința de a nu-i provoca felul lui egoist de a fi – și asta doar pentru a mă confrunta mai târziu cu lucruri și mai grave. Sunt hotărâtă să-l educ în așa fel, încât să-Ți audă vocea. Are nevoie să vină la Tine, să ia o hotărâre și să facă ce este bine. Și a părăsit camera în liniște, rugându-se.*

În timpul pauzei, mama s-a întors să vadă ce mai făcea Nelu. Iar Nelu Negativistul i-a aruncat cuvinte obraznice.

Doamne, să-l pocnesc?, întrebă mama.

“Nu.”

Atunci ce să fac? A simțit cum Dumnezeu încerca s-o convingă să folosească metode mai puternice pentru a-l motiva pe Nelu să-și schimbe vechiul mod de a reacționa cu unul mai bun.

“Nelu, îmi pare rău că ai ales să vorbești astfel. Îmi dau seama că ești nefericit. Dumnezeu vrea să te aducă pe un drum care să te facă fericit, dar trebuie să cooperezi cu El. Pentru a te ajuta să faci acest lucru, îți cer să scrii o pagină în jurnalul tău despre felul în care un tânăr ar trebui să vorbească cu mama lui. Te încurajez să faci acest lucru împreună cu Dumnezeu – îți va fi mai ușor așa – și trebuie s-o faci după ce îți termini temele și înainte de prânz.”

Nelu a explodat de mânie.

Doamne, ce mai fac acum?

“Zaharia ...”, a îndrumat-o Duhul Sfânt.

Ea a înțeles. “Fiule, din cauza reacției tale, nu ai voie să vorbești timp de o oră. Îți aduci aminte de Zaharia? Și-a pierdut privilegiul de a vorbi timp de mai bine de nouă luni pentru că nu L-a crezut pe Dumnezeu. Dumnezeu este alături de tine și îți poți schimba proasta dispoziție, dacă I-o dai Lui. Strigă la Dumnezeu, ia-L de mână, lucrează cu El plin de curaj și ai încredere în Hristos. El este alături de tine și trebuie să alegi să te încrezi în El, și nu în minciunile lui Satana. Asta e singura cale!”

“Nelu, sunt alături de tine”, i-a șoptit Dumnezeu inimii lui Nelu. *“Am fost întotdeauna lângă tine. Ia-Mă de mână și te voi conduce pe cărări noi, mai fericite, și te voi trece peste obstacolele care s-ar putea ivi în calea ta.”*

Nelu era aproape convins, dar nu voia să cedeze. Calea veche, cunoscută, părea mai ușoară. Vocea tare a firii pământești, care îl constrângea, era mai puternică și părea mai de crezut.

Treizeci de minute mai târziu, Nelu și mama sa au ieșit la plimbare. Era primăvară, totul era în floare, cățelușii se jucau la picioarele lor, soarele le bătea în spate, dar, cu toate acestea, Nelu Negativistul nu putea vedea nimic bun. Era

tăcut și expresia feței sale arăta clar că păstra încă în minte gânduri negative, în timp ce le îndepărta pe cele pozitive.

Mama s-a oprit și s-a rugat cu voce tare: “Doamne, adu pace în inima lui Nelu, așa cum ai calmat marea furtunoasă cu atât de mult timp în urmă.”

Nelu era de neclintit. De două ori, cuvinte negative i-au ieșit de pe buze. De data aceasta, mama s-a gândit la un răspuns după voia lui Dumnezeu și apoi a spus cu blândețe, dar ferm: “În loc de o oră de tăcere, prin necredința și lipsa ta de autocontrol, ai câștigat două ore și jumătate de tăcere.”

Mama a început să ezite înlăuntrul ei. Îi era greu să fie atât de fermă când nu vedea o reacție pozitivă. Dumnezeu i-a șoptit: “*Când măsurile blânde nu dau rezultate, trebuie să treci la măsuri mai ferme, într-un spirit ceresc, nu omenesc.*”

Mama s-a încredințat și mai mult că măsurile luate nu erau prea dure.

Ajunși acasă, Nelu a mers sus să se pună din nou pe făcut teme, în timp ce mama a mers să facă treabă în bucătărie, strigând la Dumnezeu să intervină pentru fiul ei. După un timp, a mers să vadă ce face. Fața sa avea o expresie mai blândă, părea foarte trist. I-a înmânat mamei sale un bilet în care mărturisea cât de descurajat era. Se părea că Dumnezeu i-a adus aminte de toate lucrurile rele pe care le făcuse și că el nu putea să treacă peste ele.

“Fiule,” spuse ea plină de dragoste, “cel care te descurajează este cel rău, nu Dumnezeu. Aceste gânduri și sentimente nu sunt de la Dumnezeu. El nu este așa. Dumnezeu stă înaintea ta cu mâinile întinse, dispus să te ajute. Diavolul este cel care te biciuiește cu gânduri negative și desenează în fața ta, pe un ecran mare, în culori vii, neputința. Descurajarea vine de la cel rău. Isus așteaptă să-ți dea pace, odihnă și eliberare din această robie. Dar trebuie să alegi calea lui Isus în locul gândurilor și emoțiilor tale negative. Nu trebuie să te conducă emoțiile; nu trebuie să te încrezi în ele. Dacă te lași în mâinile lui Isus, El îți va înfrâna acele emoții rele care vin din interiorul tău. Trebuie să te încrezi în cuvintele lui Dumnezeu și să acționezi în consecință, în ciuda sentimentelor tale. Dumnezeu este demn de încredere – nu sentimentele tale actuale.”

Nelu nu a avut nicio reacție.

Mama s-a întors în bucătărie având încredere în Isus, deși nu se vedea nicio urmă de schimbare. Dumnezeu o învăța prin această experiență că o parte a procesului de disciplinare este și corectarea concepțiilor greșite, fără a pretinde ceva de la adolescent. Ea îl pregătea pe fiul ei pentru ca Hristos să vină în inima lui și să-i dea puterea de a reacționa altfel.

Între timp, Nelu Negativistul începea să vadă lucrurile într-o altă lumină. În loc de un Dumnezeu sever, nedrept și plin de pretenții, el îl vedea acum pe Isus cu brațele întinse și ochii blânzi, chemându-l: “*Vino, vino, vino la Mine.*”

Nelu I-a răspuns: *Vreau să Te urmez! Dar mi-e teamă.*

“Ia-Mă de mână și putem păși împreună. Dacă alegi să Mă urmezi, îți voi alunga teama și te voi face Nelu Optimistul. Ai vrea?”

Nelu începea să se simtă acceptat așa cum era. Această încredere crescândă a hrănit credința că Isus putea să-l schimbe, dacă avea să-L ia de mână și să-L urmeze. *Nu pot să vorbesc cu mama acum, dar pot să vorbesc cu Tine.* Așa că au stat de vorbă.

Mama încă se ruga în timp ce lucra în bucătărie. A auzit pași în spatele ei, s-a întors și l-a văzut pe Nelu apropiindu-se de ea cu un zâmbet dulce pe față. Încă nu avea voie să vorbească, dar își puse tandru brațele în jurul mamei sale și-i înmână un bilet prin care o întreba dacă poate să scrie o poezie în caietul lui de compuneri.

“Da, e în regulă”, spuse. Iată ce a scris Nelu:

Cu ce fel de cuvinte ar trebui să le vorbim mamelor noastre?
Cuvinte pline de irascibilitate, de ură, nepoliticoase, artăgoase?
Poate cuvinte pline de egoism, de răutate, nerecunoscătoare, ofensatoare?
Nu, dimpotrivă, ar trebui să le adresăm cuvinte amabile,
Pentru că, până la urmă, mamele noastre ne iubesc.

Cu ce fel de cuvinte ar trebui să le vorbim mamelor noastre?
Cuvinte jalnice, vaiete, cuvinte păcătoase, pline de necredință, necerești?
Nu, ar trebui să folosim cuvinte înălțătoare, încurajatoare, cerești.
Cuvinte pline de alinare, pioase – cuvinte care îndreaptă spre Isus.
Pentru că, până la urmă, mamele noastre ne iubesc.

În timp ce citea poezia, mamei îi dădură lacrimile. Ea văzu căința sinceră a lui Nelu și blândețea lui. Nelu Negativistul Îl primise pe Isus în inima lui, iar Acesta produsese în el o schimbare autentică – nu obișnuita ascultare exterioară care abia dacă reușește să ascundă o inimă nesupusă. Inima lui Nelu era pe deplin îmblânzită și supusă. În Hristos, el găsisese puterea de a se împotrivi vechii lui căi și de a îmbrățișa și a merge pe noua cale arătată de Dumnezeu.

Mama a observat de asemenea că dragostea ei, exprimată atât prin tandrețe, cât și prin fermitate, îl motivase să-și asume riscul de a-L lua pe Isus de mână. Cu toate acestea, eliberarea nu a venit nici în urma a ceea ce *a făcut* mama, nici datorită a ceea ce *a îndeplinit* Nelu. Eliberarea a venit în urma cunoașterii vocii Mântuitorului în mod personal, în urma cooperării cu Acesta, și a alegerii lui Nelu de a urma calea lui Dumnezeu în locul vechii cărări cunoscute. Când Hristos este încoronat, Satana trebuie să se supună și să plece. Astfel, el își pierde sclavul!

Prin repetiție, în timp, Nelu Negativistul a fost transformat în Nelu Optimistul, eliberându-se din ce în ce mai mult de negativism. Avându-L pe Isus ca Antrenor, Nelu a încetat să se învârtă mereu și mereu în același țarc.

Nu vrei să-l ajuți pe tânărul tău să cunoască o astfel de mamă, un asemenea Dumnezeu și o astfel de libertate? Cu Dumnezeu Olga cea Obraznică poate deveni Olga cea Plăcută și Laura cea Leneșă, Laura cea Harnică. O legătură vitală cu Hristos îl vindecă pe cel rănit, îl face pe mincinos cinstit; pe neascultător, ascultător; pe cel de temut, calm; pe cel nedisciplinat, disciplinat; pe cel fără de valoare, valoros. De ce trebuie să scape adolescentul tău? De ce trebuie să fie eliberat? Sau ce trebuie să fie schimbat la el sau la ea? Dumnezeu este acolo pentru a-i crea din nou pe toți cei care vin la El. Adevărata disciplină înseamnă să-ți educi copilul pentru Hristos. Sub ucenicia lui Hristos au loc schimbări – începând din inimă și având ca urmare o nouă viață.

Disciplina este principiul înlocuirii

Ilona cea Întrerupătoare și-a întrerupt mama în timp ce aceasta vorbea la telefon cu o prietenă. A făcut-o fără să se gândească prea mult, pentru că îi fusese întotdeauna permis să întrerupă și ea nu știa să facă altceva.

Mama s-a rugat atotștiutorului Dumnezeu pentru a o sfătui cum să îndrepte obiceiurile fiicei sale spre Dumnezeu, pentru ca Acesta să-i schimbe calea rea pe care apucase.

“Ce o s-o poți să faci în loc, pentru a nu te mai întrerupe?”, a întrebat Dumnezeu.

Mama a început să se gândească. Apoi, prin credință, a fost de acord să facă ceea ce simțea că Dumnezeu o conduce să facă – să aplice principiul înlocuirii răului cu binele.

“Ilona, nu mai ai voie să mă întrerupi așa”, a dojenit-o mama cu blândețe. “Trebuie să mergi în cealaltă cameră și să te rogi lui Isus să-ți dea putere să te schimbi. Apoi, vino înapoi, bate-mă pe umăr și așteaptă în liniște răspunsul meu. Poți face asta, dacă-L iei pe Isus de mână.”

Mama și-a reluat conversația la telefon, dar, rugându-se, o privea pe fata ei plecându-și capul. Ilona era obișnuită cu desfășurarea unei rugăciuni de predare. În câteva clipe, Ilona s-a întors și a bătut-o încet pe mama ei pe umăr.

Mama a așteptat îndrumare de la Dumnezeu înainte de a-i răspunde celei care fusese cândva Ilona cea Întrerupătoare. Când Dumnezeu a îndemnat-o, a răspuns la întrebarea fiicei ei calm, și Ilona a plecat fericită. Acesta era începutul procesului de înlocuire a unui obicei rău cu unul bun, pe măsură ce Dumnezeu lucra în inima Ilonei pentru a-i da inima și atitudinea Sa.

Mult mai bine este să le arătăm copiilor noștri ce este bine și să avem grijă ca ei să facă ce e bine, decât să-i criticăm pentru ceea ce nu ar trebui să facă. “Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.”*

Naomi cea Nerespectuoasă, în vârstă de 15 ani, a dat buzna în bucătărie, plângându-se că nu-și găsește hainele pe care le voia. “Nu mi-ai spălat hainele cum trebuie!”, a acuzat-o ea nervoasă pe mama ei.

Această lipsă de respect era o problemă din ce în ce mai mare și primul gând al mamei a fost să izbucnească și ea la rândul ei, așa cum o făcuse de nenumărate ori. “Ce sunt eu? Sclava ta? Nu mă ajuți niciodată la treburile casei. Când o să înveți să fii și tu recunoscătoare sau măcar respectuoasă?” Dar vocea înceată și blândă a lui Dumnezeu i-a întrerupt gândurile înainte de a le rosti.

“Mamă, această abordare nu o să dea rezultate! Vino la Mine să te învăț o cale mai bună. Nu pentru asta te-ai rugat de dimineață?”, îi șoptea Dumnezeu, dar vocea Lui era mai degrabă un gând în mintea ei, nu o voce pe care o putea auzi.

O, da, Doamne, am nevoie de ajutor. Ce vrei Tu să fac în legătură cu această problemă?

“Trateaz-o cu blândețe. Îi vezi aversiunea abia stăpănită? Care-i cauza?”

Mama a privit-o pe Naomi în ochi și și-a dat seama că lipsa de recunoștință o conducea la lipsă de respect. Atunci s-a gândit: *Dacă Naomi este nerecunoscătoare, atunci trebuie să cultiv în ea trăsătura de caracter opusă – recunoștința. Trebuie să o ajut să înțeleagă valoarea muncii. Trebuie să mențină curățenia în cameră la ea și să-și facă patul. Trebuie să spele și să calce rufe în mod regulat. Doamne, ajută-mă să folosesc principiul înlocuirii sub călăuzirea Ta.*

“Naomi, ți-am spălat și călcat hainele ieri și ți le-am pus pe pat. Hai să le căutăm.”

Naomi a urmat-o pe mama ei mormăind și amândouă au mers în camera ei și au căutat prin grămezile de haine împrăștiate peste tot prin cameră. Curând, mama a găsit hainele pe care le căuta Naomi aruncate pe jos.

“Cum au ajuns aici?”, a întrebat-o mama.

“O, le-am aruncat aseară ca să pot să mă culc”, și-a adus aminte Naomi.

“Ei bine, cred că trebuie să facem o schimbare – începând de azi. Ești deja o domnișoară și trebuie să ai grijă de camera ta. Îmi dau seama că ți-am făcut rău prin faptul că am făcut eu asta în locul tău. Chiar acum aș vrea să faci curat în cameră – pune hainele la locul lor și fă patul, și apoi, chiar astăzi, o să te învăț cum să speli și să calci rufe.”

Naomi cea Nerespectuoasă a început să reacționeze în felul ei obișnuit: cu nemulțumiri și ceartă. Mama și-a dat seama că ea însăși cultivase aceste obiceiuri greșite de a gândi și reacționa prin faptul că îi permisesese să-i vorbească în felul acesta și făcuse toată treaba singură – ca să păstreze pacea. Însă asta nu era pace. Acum era hotărâtă să facă tot ce voia Dumnezeu de la ea să facă pentru a stopa răul și a cultiva binele.

Doamne, ce să fac cu atitudinea asta a ei?

“Nu-i mai da lucrurile după care țipă. Spune-i amabil ce aștepti de la ea să facă, acordă-i timp în care, împreună cu Mine, să-și schimbe atitudinea și canalizează-i voința spre a face binele, ca să găsească adevărata fericire.”

“Naomi, nu mai vorbi așa. Nu e bine.” Și Naomi s-a oprit. Mama se purta diferit; nu mai țipa, nu mai era nervoasă ca de obicei. “Nu o să primești niciunul dintre lucrurile pentru care ții”, i-a spus mama. “Te porți ca un copil; nu ai vrea să faci asta. Tu ești tânăra lui Dumnezeu. Ia-ți zece minute să stai de vorbă cu Dumnezeu, ca El să-ți schimbe atitudinea. Apoi fă curat în cameră. Ieși apoi din cameră ca să speli rufe, și apoi mai vorbim. Nu-ți va lua decât douăzeci de minute aici, în cameră, și vreo câteva cu rufe. Apoi poți să faci ce aveai planificat să faci.”

Naomi cea Nerespectuoasă a continuat să protesteze. Dumnezeu a condus-o pe mamă să o trimită la plimbare, însă asta nu a convins-o să se predea și să fie mai amabilă. Așa că Dumnezeu a condus-o pe mamă să o pună să frece vasul de toaletă și cada. Apoi, Naomi a început să fie ascultătoare. Mama i-a repetat ce îi ceruse mai înainte și a făcut apel la ea să-L urmeze pe Isus, nu eul. Naomi a fost în cele din urmă convinsă și s-a predat lui Dumnezeu și mamei ei.

Lipsa de respect din caracterul lui Naomi a fost înlăturată. Mama a condus-o în mod repetat la Hristos – Antrenorul ei – și El a făcut-o în stare să-și supună voința lui Dumnezeu. Cooperând cu Dumnezeu, gândurile, sentimentele și atitudinea ei s-au schimbat într-o perioadă de timp nu foarte lungă. Mama a fost încântată să o vadă pe Naomi cea Recunoscătoare născându-se ca un fluture din gogoșa lui. Fericirea domnea în cămin – ce binecuvântare!

Principiul înlocuirii îi învață pe tinerii noștri într-un mod respectuos, blând, iubitor – și totuși ferm – cum să facă binele în locul răului pe care îl făceau înainte. Înseamnă schimbarea obrăzniciei cu amabilitatea, a ostilității cu bunăvoința, a lipsei de respect cu respectul, a lenei cu hărnicia, a urii cu dragostea, a pasiunii cu autocontrolul, a unui spirit neiertător cu unul iertător și a dezordinii cu curățenia. Înseamnă să le câștigi copiilor inima, să-i lași să suporte consecințele atunci când este necesar și să-i legi de Dumnezeu. Dumnezeu folosește atât acordarea de binecuvântări, cât și retragerea lor pentru a ne motiva să venim la El. Și noi, la rândul nostru, putem folosi această metodă în disciplinarea copiilor noștri dacă motivația noastră este una cerească, și nu vine de la eul nostru. Vrem ca tinerii noștri să experimenteze victoria în Hristos, nu să slujească pasiunii și eului.

Dumnezeu este alături de voi, părinți și tineri, și va fi Antrenorul vostru personal care vă va învăța aceste începuturi elementare ale unei vieți ascunse cu Hristos în Dumnezeu.* Disciplina înseamnă să înlocuiești răul cu binele prin supunere față de Dumnezeu.

Disciplina înseamnă schimbare de stăpân

Nicu cel Neîngrijit a venit agale la micul dejun, cu cămașa cu patru măsurii mai mare atârându-i până la genunchi și pantalonii scurți largi abia mai

ținându-i-se pe solduri și atârându-i până la jumătatea gambei. Părul era aranjat sub formă de țepi, de parcă își băgase degetele în priză, iar fața lui exprima continuu un zâmbet afectat. Mama l-a rugat: “Te rog să termini de pus masa.”

El a mormăit: “De ce nu o faci tu?”

Mama s-a cutremurat. Cât ura acest răspuns! Își aduse aminte cât de amabil și de inocent fusese Nicu atunci când avea 11 ani. Dar când a făcut 12 ani, ceva s-a schimbat. Voia să se îmbrace și să se poarte ca ceilalți copii. La început, a fost vorba doar de pantaloni cu o mărime mai mare. Compromisul s-a furiaș și a preluat controlul, iar neglijența a crescut – la un loc cu o atitudine indolentă. Mare parte din timp era pur și simplu indiferent, însă devenea de-a dreptul obraznic atunci când te apropiai să-l ajuți cu ceva. Nu era interesat de lucrurile spirituale și îi plăcea doar să stea cu prietenii lui, care erau ca și el, dacă nu și mai rău.

Nicu cel Neîngrijit asculta de vocea firii pământești – capacitățile sale de jos: impulsul și tendințele. Vocea lui Dumnezeu îi vorbea și ea inimii lui, apelând la puterile sale mai înalte: rațiunea, intelectul și conștiința – care-l îndemnau la o viață integră. Dar Nicu a îndepărtat aceste gânduri. Calea lui Dumnezeu părea să fie prea grea, prea indezirabilă și prea nepopulară. Experiența îi spunea că eforturile sale de a fi bun eșuau întotdeauna și părea mult mai atractiv să urmeze cărarea care presupunea mai puțină rezistență din partea lui. Așa că a ales să facă din firea pământească stăpânul lui, iar mama a permis să se întâmple acest lucru.

Acum avea 17 ani, iar mama era îngrijorată. Prietenele ei de la biserică au asigurat-o că acest comportament este normal. Nicu avea să culeagă ce semănase și avea să se redreseze la timp. La urma urmei, știa despre Isus, iar Biblia zice: “Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.”* Și totuși, mama nu avea liniște.

Doamne, ceva nu e în regulă cu concepțiile mele. Sunt prea strictă, prea rigidă în concepții, prea fermă sau prea moale? Sunt atât de confuză.

“Să-l înveți pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze înseamnă să-l pregătești să Mă urmeze. Înseamnă să-l înveți să-și exercite voința în direcția bună. Înseamnă să-l conduci să experimenteze harul Meu care să-i transforme gândurile și sentimentele, întărindu-l ca să facă binele. Ai făcut acest lucru? Doar a cunoaște despre Mine la nivel de intelect nu este de ajuns. Sunt Eu Domnul vieții lui? Îmi cunoaște vocea și Mă urmează? Când Samuel a fost educat în acest fel, M-a ales pe Mine ca Stăpân al lui și M-a urmat pe Mine, în loc să urmeze firea lui pământească și pe Satana.

Care sunt roadele caracterului fiului tău, manierele lui și comportamentul? Când le compari cu Galateni capitolul 5, cine este stăpânul lui – Satana sau Eu?”

Mama nu era sigură, așa că a început să studieze pentru ea însăși. A găsit multe versete în Deuteronom despre cum să îi educi pe copii. Leviticul i-a deschis

* Proverbe 22:6

mintea să înțeleagă disciplina fermă pe care Dumnezeu a administrat-o poporului Său cu dragoste – ca ei să-L cunoască și să fie liberi să facă binele. Atunci când măsurile blânde nu au mers, El a apelat la cele mai ferme măsuri care au fost necesare. A citit în Galateni despre roadele Duhului Sfânt și despre faptele firii pământești. Nu, a ajuns ea la o concluzie, ea nu îl învățase pe fiul ei calea pe care trebuia să o urmeze. Nu putea pretinde și în dreptul ei făgăduința din Proverbe. A înțeles că fiul ei avea nevoie de acea inimă nouă pe care doar Isus o poate da.*

Mai mult decât atât, mama a înțeles că și *ea* avea nevoie de acea inimă nouă. Și-a predat inima de piatră lui Dumnezeu și I-a cerut să i-o înlocuiască cu inima Lui blândă. A înțeles nevoia de a-și schimba abordarea în așa fel, încât Nicu cel Neîngrijit să știe cum să-I slujească lui Dumnezeu în loc să slujească eului și căilor lumești. Studiul ei i-a arătat că nu Dumnezeu o conducea să-i permită fiului ei dorințele greșite și apoi să-și piardă cumpătul în fața lui. Și *ea* trebuia să se schimbe!

Doamne, s-a rugat ea, Tu ești la cârma vieții mele acum și sunt dispusă să învăț să filtrez tot ce spun și fac prin Tine înainte de a le face. Ai permisiunea mea să mă bați pe umăr ca să-mi corectezi concepțiile greșite sau să-mi întrerupi gândurile. Copilul meu este în mâinile Tale; ajută-mă să-l învăț cum să devină unul dintre urmașii Tăi și cum să Te lase să fii Dumnezeul lui. Acum, cu mâna ei în mâna lui Dumnezeu, s-a apropiat timid de fiul ei.

“Nicu, stai jos aici. Trebuie să discutăm despre viața ta. Mai întâi, mărturisesc că am dat dovadă de neglijență în faptul că te-am lăsat să te îmbraci în felul acesta și, în consecință, ți-am făcut rău. În al doilea rând, lipsa ta de interes pentru Dumnezeu se datorează felului greșit în care L-am reprezentat înaintea ta. Mă ierți?”

“Hei, mamă, e în regulă. Te iert”, a spus el născut.

“Acum ești tânăr și trebuie să înveți să-L urmezi pe Dumnezeu – nu pe mine și nici pe prietenii tăi. Doar Dumnezeu are pe inimă interesul tău. Sfaturile Lui sunt de încredere acolo unde sfaturile, ideile și concepțiile omenești nu sunt. Nu contează ce cred eu sau ce crezi tu, ci numai ce crede Dumnezeu. Vreau să studiezi cum să te îmbraci, cum să te porți și cum să-L lași pe Dumnezeu să fie Prietenul, Mântuitorul și Îndrumătorul tău personal. Tu acum îl urmezi pe Satana, dar nu știi acest lucru. Îți cer să-ți schimbi stăpânii, pentru că e cel mai bine pentru tine. Întreaga noastră familie trebuie să-și schimbe căile și să se întoarcă la Dumnezeu. Ești de partea mea în asta?”

“Am remarcat o schimbare la tine, mamă, în ultimele câteva luni. Te-ai luptat și încă te mai lupti. Însă, în același timp, ai fost și mai bună și mai serioasă în ultima vreme. Îmi place schimbarea din tine, dar nu știu dacă e și pentru mine. Nu știu de unde să încep sau ce să fac ca să mă schimb. Știu că ceea ce fac nu e pe placul lui Dumnezeu sau al tău, dar, mamă, îmi place.”

* Ezechiel 36:25,26

Doamne, ce să ți spun? Un gând i-a venit în minte și l-a urmat, încrezându-se în Isus pentru restul.

“Nicu, tu mergi pe cărarea largă care duce la pieire. Și eu, în acest moment, sunt în proces de a o părăsi. Credeam că sunt creștină pentru că, mintal, eram de acord să cred despre Isus. Acum înțeleg că doar a cunoaște adevăruri despre Dumnezeu nu mă face a Lui. Nu-L *cunosc* ca pe un Mântuitor care mă scapă de eu. Un creștin care trăiește credința Îl urmează pe Dumnezeu; eu urmez eul mai mult. Religia mea actuală este neputincioasă; nu-mi poate schimba obiceiurile. Tu și cu mine urmăm eul, nu pe Dumnezeu. Putem schimba acest lucru căutându-L în mod personal pe Dumnezeu ca pe un Prieten, rugându-ne să cunoaștem voia Lui și dându-I timp să ne vorbească și să ne învețe.”

Și așa au început. Nicu cel Neîngrijit a fost de acord să petreacă timp cu Dumnezeu. În unele zile era foarte cooperant, în altele se împotriva. Mama lui a continuat să îl încurajeze și, cu timpul, Nicu a început să recunoască vocea lui Dumnezeu vorbindu-i conștiinței lui. Cuvântul lui Dumnezeu a început să devină standardul său. Gândurile lui erau transformate unul câte unul, iar sentimentele lui de împotrivire față de Dumnezeu s-au evaporat.

Nicu cel Neîngrijit a descoperit din experiență că a spune “nu” eului a fost cea mai mare bătălie pe care a dus-o vreodată. Să te porți contrar obiceiurilor de gândire înrădăcinate era ca o bătălie de unu la unu cu Satana însuși.* Dar faptul că L-a lăsat pe Dumnezeu să conducă bătălia a adus victoria. Spunându-I “da” lui Dumnezeu, a făcut ca împotrivirea față de firea pământească să fie mai ușoară, deoarece harul lui Dumnezeu i-a întărit alegerea de a face lucrurile în felul lui Dumnezeu, în locul vechiului mod familiar de a face lucrurile. Astfel, a ajuns un învingător!†

Nicu a început să-L recunoască pe Dumnezeu atunci când îi vorbea, atunci când se afla cu prietenii lui. Dumnezeu i-a descoperit cruzimea ascunsă în glumele pe seama altora. A ales să nu participe. Cu trecerea timpului, Nicu a început să găsească muzica, activitățile, ideile și atitudinile prietenilor săi din ce în ce mai puțin atrăgătoare. Noțiunile cerești au început să pară de dorit, iar noțiunile pământești erau privite ca inferioare. Curând, prietenii lui au început să râdă de el. Lucrul acesta era dureros pentru el, dar i-a arătat ce fel de prieteni erau cu adevărat.

El și mama lui au făcut din nou și din nou ocolul țarcului de dresaj, ca să dobândească maniere potrivite și timp regulat de devoțiune personală. S-au adăugat altarele în familie, care au fost folosite ca să încurajeze noua lor experiență cu Dumnezeu și să rezolve problemele cu care se confruntau în prezent.

* Efeseni 6:12

† Iacov 4:7

Un astfel de punct nevralgic era muzica. Satana folosește tipul greșit de muzică pentru a-i vrăji pe captivii săi și pentru a-i menține în sclavia gândurilor și sentimentelor greșite. Dumnezeu folosește muzica bună pentru a încuraja și a inspira gânduri și sentimente nobile. Dumnezeu pusese pe sufletul mamei neliniște în legătură cu acest subiect. Într-o zi, l-a provocat pe Nicu în legătură cu acest subiect și a urmat o bătălie cruntă.

Satana nu voia să piardă un captiv; s-a luptat vitejește ca să-și mențină fortăreața intactă. Dar mama și Dumnezeu au fost mai viteji. Emoțiile lui Nicu au țipat, au făcut presiuni și i-au cerut să asculte această muzică necreștină. Vechile lui obiceiuri îl târau după ele, ca și cum nu ar fi avut nicio șansă de schimbare. Pentru un timp, progresul lui Nicu a ajuns la un punct în care a stagnat, pentru că a *nu* te decide pentru Hristos *înseamnă* a te decide pentru Satana, a-l alege pe el stăpânul acestui loc din inimă.

Când a început să-și dea seama că nu el controla muzica – ci ea îl controla pe el – Nicu a început să-și dorească să fie liber. Alegere cu alegere, el și-a predat gusturile muzicale lui Dumnezeu și a cooperat la noi tipare de gândire. Standardele lui Dumnezeu au câștigat. Dumnezeu l-a evacuat pe Satana și l-a scos pe Nicu din robia acelor gusturi muzicale. Vechile lucruri dispăreau, și Nicu cel Neîngrijit se transforma rapid în Nicu cel Liber.

Într-o zi, Nicu cel Liber s-a privit în oglindă și a fost foarte nemulțumit de felul în care arăta. *Cum S-ar îmbrăca Isus dacă ar fi în locul meu?*, s-a întrebat el.

A început să se gândească la faptul că trebuie să-L reprezinte corect pe Hristos în această lume. Într-un final, a rugat-o pe mama lui să meargă cu el ca să-și cumpere haine noi; i-a spus cum Dumnezeu nu-i dădea pace în această problemă, dar îi dădea libertatea să aleagă. El alegea să-I slujească lui Dumnezeu din dragoste față de Isus pentru tot ce făcuse pentru el. Mama i-a cumpărat cu bucurie niște haine curate și pe măsura lui. Gata cu îmbrăcămintea de clown, cu spoiala ei de veselie și nebunie care ascundea o inimă goală și distrusă!

Nicu cel Liber începea să înțeleagă că Dumnezeu voia ca el să se îmbrace într-un mod care să reflecte schimbările din inima lui. Și-a dat seama că Dumnezeu voia ca înfățișarea lui să arate curățenie, ordine și gust ceresc și că El mai voia să clădească în el un simț al respectului de sine, deoarece era un fiu preaiubit al lui Dumnezeu.

Când prietenii lui i-au văzut noile haine, l-au ridiculizat. Totuși, nu s-a simțit rănit, nici măcar nu i-a părut rău pentru sine. De ce? Golul din inima lui era umplut până la refuz de Isus. Nevoia după prietenia cu cei rebeli nu mai era acolo. Libertatea lor nu era deloc libertate. El avea adevărata libertate în Hristos. Era eliberat de atitudinile neglijente, de înfățișările pleoștite, de muzica proastă și de multe altele. Acum avea un scop, o direcție în viață și puterea de a duce o viață integră. Dumnezeu i-a dat un nou tip de dragoste pentru prietenii lui și dorința de a le vorbi despre Isus și despre cum e să fii *cu adevărat* liber în El.

Adevărata disciplină înseamnă să-i ajutăm pe tinerii noștri să schimbe stăpânii! Înseamnă să-i ajutăm să părăsească robia distrugătorului de oameni și să intre în slujba Restauratorului de oameni. Înseamnă să-i învățăm să umble cu Dumnezeu așa cum a făcut-o Enoh. Înseamnă să găsim puterea de a trăi în armonie cu convingerile noastre și de a descoperi odihnă și un scop în sufletul nostru. Aceasta îmi doresc pentru copiii mei. Schimbarea stăpânilor este o necesitate! Nu vrei să-L găsești și tu?

Schimbarea stăpânilor este de asemenea secretul educării tinerilor pentru a coopera cu voioșie la muncile folositoare din jurul casei. Haideți să explorăm acest subiect în capitolul următor.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Te simți confuză și frustrată pentru că trebuie să te ocupi singură de copii, de finanțe, de școală și de disciplină în dezvoltarea caracterului? Este pur și simplu prea mult! Ești conștientă că nu ai acea relație cu Isus care îți este pusă la dispoziție – și o dorești. Dar de unde să faci rost de timp pentru ea? Îi vezi pe copii că urmează un traseu similar și asta îți aduce durere în suflet, atunci când ai timp să te gândești la asta în mod onest.

Sentimentele tale copleșitoare ar trebui să te aducă la Isus, Prietenul și Mântuitorul tău. Așază-ți prioritățile în ordine. Roagă-te ca El să-ți dea înțelepciunea Lui la începutul fiecărei zile. Prețul nu contează. Ce poate fi mai important decât propria ta umblare cu Dumnezeu, ca să poți pe urmă să împărtășești ceea ce înveți cu tânărul tău până nu este prea târziu? Urmează exemplul lui Iacov care, cu capul pe o piatră, a primit viziunea scării. Dumnezeu a așezat această scară a comunicării ca tu s-o vezi și să stai de vorbă cu El. El îți va umple golul din inimă și nu va mai trebui niciodată să te simți singură. Dumnezeu este alături de tine. Adevărata disciplină înseamnă să-L lași pe Dumnezeu să te conducă la începutul fiecărei zile și în fiecare moment de pe parcursul zilei. Ce a făcut pentru mamele din acest capitol și pentru multe altele, El vrea să facă și pentru tine!

Andrew, la 14 ani, hrănind puiul de căprioară salvat. Dumnezeu vrea ca noi să apreciem și să avem grijă de creația Sa.

Capitolul 14

MUNCĂ FOLOSITOARE

Învăță-i poruncile și legile; și arată-le calea pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă. – Exod 18:20

Neglijat

Luca Lasă-mă-să-te-las, în vârstă de 20 de ani, trăia în voia sorții și evita pe cât posibil munca. Din nou și din nou, încerca – fără succes – să-și asigure un loc de serviciu bun. Povestea lui obișnuită era că altcineva era tratat preferențial, în timp ce el era tratat incorect. Însă, în realitate, nu-și putea păstra un serviciu pentru că promitea multe și oferea puține.

Își pierduse ultimul serviciu, ca muncitor necalificat la o feronerie, din cauza multelor sarcini neîndeplinite pe care le lăsa în urma lui. Prefera mai mult să stea de vorbă decât să muncească. Nu se autodisciplina ca să ducă la bun sfârșit o sarcină. Nu, nu suferea de tulburare hiperkinetică cu deficit de atenție (ADHD); pur și simplu nu voia să se dedice cu toată inima, mintea sau voința. Îi plăcea mai degrabă viața de lenevie. Când era chemat să dea socoteală pentru treaba neterminată, fabrica scuze și se aștepta să scape, deoarece acasă întotdeauna scăpa. Proverbe 22:6 spune: “Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” Luca Lasă-mă-să-te-las trăia așa cum fusese învățat să trăiască.

Mai găsea justificări pentru situația sa și în faptul că se considera un “băiat deștept”, care nu se înjosea făcând muncă de slugă. Se simțea destinat să aibă o poziție importantă de manager sau să-și fie propriul șef. Munca fizică era pentru zilieri. El merita să fie servit. După ce lua masa cu prietenii, nu dădea nicio mână de ajutor la strânsul mesei sau la spălatul vaselor. Prefera să se relaxeze într-un fotoliu privind tacticos pe geam în timp ce ceilalți făceau toate aceste lucruri.

Într-un final, prin efortul părinților săi, i-a fost acordat un post de agent imobiliar undeva unde era puțin cunoscut. Mai mult, un agent de succes era dispus să-l ia sub aripa sa și să-l învețe – mare avantaj. Totuși, trebuia să se apuce de învățat și să treacă niște examene, iar aceasta presupunea efort – lucru pe care Luca se codea să-l facă. A făcut într-adevăr câteva eforturi și, după numai a doua încercare, a reușit să treacă testul.

Obișnuit cum era să se strecoare cu un minim de efort, începutul carierei sale a fost încărcat cu o mulțime de încercări, fiecare dintre ele scoțând la iveală

* Proverbe 22:6

defectele lui de caracter și lipsa îndemnării necesare. Binefăcătorul lui i-a dat o mulțime de sfaturi bune, iar Luca Lasă-mă-să-te-las părea o persoană importantă cu noua sa agendă și cu pixul în mână, însă puține sfaturi erau notate acolo și peste ce era notat nu se mai uita niciodată. Avea întâlniri stabilite cu clienți ca aceștia să vadă proprietatea pe care voiau să o cumpere, dar fie întârzia, fie nu apărea deloc. În consecință, vânzările lui au eșuat. Bineînțeles, avea scuzele sale obișnuite. Mașina alesese să rămână fără combustibil. Ceasul nu sunase de dimineață. Secretara nu îi transmisese mesajul. Întotdeauna era vina altcuiva!

Mentorul lui i-a recomandat să-și facă un program și să se culce și să se trezească la timp ca să ajungă la serviciu la timp. “O”, a răspuns el, “stau mult la calculator și singurul timp când pot citi și eu este seara, și nici nu știu când se face douăsprezece noaptea. Și, cum nu sunt de acord cu privarea de somn, îi permit corpului meu să mă trezească atunci când s-a odihnit îndeajuns. Și apoi, știți, trebuie să mă descurc singur. Nu am pe nimeni care să-mi gătească sau să-mi facă curățenie sau să-mi spele rufele sau să-mi plătească facturile. Așa că fac și eu tot ce pot.”

Lui Luca Lasă-mă-să-te-las chiar i se făcea milă de el însuși. Adesea o suna pe mama lui ca să-i spună ofurile și încercările lui și ca să-i ceară ajutorul. Ei, Luca îi spunea că muncește foarte mult, când de fapt el abia dacă muncea. Era extrem de leneș, iar Dumnezeu, din dragoste pentru el, permitea să vină peste el toate aceste dificultăți în încercarea de a-i trezi respectul de sine și dorința de a se schimba. Din nefericire, mama lui a întrerupt planul lui Dumnezeu, scăpându-l pe Luca de consecințele naturale ale lipsei sale de responsabilitate. I-a trimis mâncare, a adunat informațiile de care el avea nevoie și i-a trimis bani, deoarece “afacerile merg prost în această perioadă a anului”. Pentru Luca, lucru curios, afacerile mergeau prost tot anul. Dar mama se îngrijea de nevoile lui așa cum o făcuse întotdeauna.

Este Dumnezeu Cel care îi conduce ideile și caracterul acestui tânăr? Nu! Luca ascultă și se supune vocii unui alt stăpân. Isus a venit ca să ne răscumpere *din* păcat, nu ca să ne salveze *în* păcat. Vrea Dumnezeu ca Luca să continue tot așa? Nu! Vrea Dumnezeu ca mama să-l scape? Nu! Mama îi accentuează chiar acele trăsături de caracter pe care Dumnezeu vrea să le distrugă. Satana îl conduce pe Luca Lasă-mă-să-te-las, iar el se supune. De ce?

E foarte simplu. Toată viața lui, Luca reușise să evite munca adevărată. Părinții lui i-au acceptat tacticile, i-au permis să cultive trândăveala și i-au înghițit scuzele. Au neglijat să identifice problema sau să meargă înaintea lui Dumnezeu ca să ceară îndrumare sau să-l lase să suporte consecințele, ca acestea să-l motiveze să se îndepărteze de obiceiurile lui greșite. Repetând mereu și mereu aceste obiceiuri, Luca Lasă-mă-să-te-las a devenit convins că eschivarea, minciuna și lenea reprezentau un comportament acceptabil.

La fel, apartamentul lui era mărturia tristă a aceluiași defecte de caracter. Mormane de vase murdare pe dulapul din bucătărie, haine aruncate pe unde îi venise mai la îndemână, cărți și hârtii împrăștiate peste tot, pat nefăcut, baie murdară – toate spuneau povestea neglijării de a adopta niște obiceiuri bune. Desigur, el *pretindea* că este prea ocupat cu toată munca de la agenția imobiliară ca să mai facă și curățenie în apartament. În realitate, proasta gestionare a apartamentului său trăda proasta gestionare spirituală a minții și caracterului său – fiecare dintre acestea în neorânduială, neîngrijită, iresponsabilă, fără Dumnezeu și lucrul cel mai trist era că el era foarte mulțumit de sine.

Luca Lasă-mă-să-te-las a fost schilodit de lipsa unei educări în copilărie în sensul muncii folositoare. El este cu totul neadaptat vieții de bărbat adevărat. Va avea dificultăți la orice slujbă pe care o va obține. Îi va lipsi iscusința necesară pentru a fi un soț și un tată adevărat. Dacă nu își va vedea nevoia și nu se va ține strâns de Salvatorul lui ca să realizeze o schimbare importantă, șansele sale de a fi fericit în această viață și în cea viitoare sunt ruinate.

Cum îl putem ajuta pe Luca Lasă-mă-să-te-las?

Din nou și din nou – până când devine un obicei

Țarul de dresaj pentru un “armăsar delăsător” trebuie să fie asemănător cu o tabără de antrenament pentru noii recruți. În armată sunt înregimentați tineri recruți și sunt supuși unui program mai degrabă brutal, care are ca scop să corecteze obiceiurile celor 18 ani de dinainte și să facă din tinerii aceia niște bărbați puternici, supuși autorității militare. Acum, eu nu recomand să fim brutali ca părinți, însă se pot face niște paralele valabile, pe care merită să le analizăm.

În primul rând, trebuie să ne asigurăm cooperarea tinerilor noștri. Desigur, pe un tânăr de douăzeci de ani nu îl abordăm ca pe un copil de opt ani. La vârsta de douăzeci de ani, tânărul este un adult și trebuie abordat cu rugăminți stăruitoare și apelând la rațiune, așa cum ar face Isus – nu cu forța. Vrem să-i câștigăm mintea, inima și voința. Însă să faci un măgar să se miște din loc atunci când el nu vrea este imposibil fără o motivație exterioară – fie de la Dumnezeu, fie din împrejurări, fie de la un părinte iubitor. Adesea, cea mai bună motivație este să încetezi să-i mai accentuezi obiceiul greșit, să-l tragi la răspundere pentru responsabilitățile neglijate și să-l lași să sufere consecințele alegerilor sale greșite. Dumnezeu îți poate arăta cum să implementezi aceste lucruri pentru tânărul *tău*. Când Luca Lasă-mă-să-te-las al tău este motivat să facă schimbări, Dresorul îi explică programul care îi este necesar ca să se transforme în Luca cel Harnic.

Mai întâi, el trebuie să fie dispus să-L lase pe Dumnezeu la cârmă. Luca Lasă-mă-să-te-las trebuie să învețe să-I recunoască vocea Dresorului său și să se încreadă în El și să-L asculte în mod suprem. Trebuie să ajungă să-L considere pe Dumnezeu Prietenul, Salvatorul și Domnul său personal și să se angajeze să

cunoască și să facă voia Lui. De aceea, devoțiunea personală trebuie pusă la locul cuvenit ei. Pentru că aici învață el să vorbească cu Dumnezeu, să Îi audă vocea și simte nevoia să se schimbe. Isus a spus: “Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine.”* Adevărata devoțiune înseamnă să vorbești cu Dumnezeu și să te conectezi la puterea Lui. Este un angajament de a-L urma chiar și atunci când nu vrei asta. Înseamnă să te supui mai degrabă voinței Lui decât voinței tale. Și este un pas al credinței!

Dresorul îl învață și îl provoacă pe Luca Lasă-mă-să-te-las să se culce la 9:00 seara, ca să se poată trezi la 5:00 dimineața și să aibă timp pentru Dumnezeu. A trăi o viață planificată înseamnă a fi disciplinat. Tot învățându-se prin țarc, el cooperează cu Dresorul său la exersarea acestor obiceiuri până când ele prind rădăcini. Noi mușchi se întăresc. Noul înlocuiește ceea ce era vechi până când devine o parte din el – în prezența sau în absența unui căpăstru sau a unui dresor sau a unui țarc.

Ca părinți, faceți-le clar tinerilor care le sunt responsabilitățile și cereți-le să îndeplinească fiecare sarcină complet și la timp, în același timp încurajând autocontrolul. Acest proces nu este ușor. Cere hotărâre și efort – ca și în cazul unui om de 130 de kilograme care se hotărăște să ajungă la greutatea ideală de 65 de kilograme. E nevoie de mult mai mult decât de o simplă dorință și de intenții bune. Va fi nevoie de multă muncă, transpirație și perseverență. Acel om trebuie să aleagă noua viață. Trebuie să se încreadă în instructorul lui de fitness mai mult decât în el însuși, ca să gândească și să reacționeze așa cum vrea Dumnezeu, nu cum vrea el.

Luca Lasă-mă-să-te-las va trebui să trudească la fel de mult ca și omul de 130 de kilograme – cu excepția faptului că cea mai mare bătălie a lui va fi în mintea lui. Trebuie să asculte de Dresor în ciuda tuturor obiceiurilor, sentimentelor, gândurilor și istoriei sale, care îl trag în direcția opusă. Însă exercițiul intens întărește mușchii – așa că nu fi descurajat.

Poți s-o faci! Isus, Generalul care conduce războiul din viața de creștin, nu a pierdut niciodată nicio bătălie. Singura modalitate în care poți pierde este să neglijezi să mai asculți de Comandant. A decide să nu-L urmezi pe Hristos înseamnă a te hotărî să-l urmezi pe Satana, păcatul și eul.

Așa cum un bebeluș învață, prin încercări repetate, să se întoarcă, să-și coordoneze mâna cu ochii, să se târască și să meargă, așa și Luca Lasă-mă-să-te-las învață să fie Luca cel Harnic. Trebuie să depună mereu eforturi de a se opune vechilor căi și de a reacționa așa cum ar reacționa Hristos, și nu să urmeze calea pe care a învățat-o în școala vieții de pe acest pământ. Trebuie să strige în mod repetat la Dumnezeu și să facă voia Lui, nu pe a sa proprie.[†]

* Ioan 10:27

† Luca 22:42

În acest proces de formare a unor noi obiceiuri, mentalitățile greșite vor fi provocate. Acestea sunt ocazii de aur în care să-I permită lui Dumnezeu să-i schimbe concepțiile greșite.* Dacă Luca continuă să creadă că munca este sub demnitatea lui sau că el este o persoană specială și merită să fie servit, aceste minciuni vor împiedica schimbarea. A păstra aceste gânduri este ca și cum acel om de 130 de kilograme și-ar păstra obiceiurile alimentare, dar ar spera să dea jos 65 de kilograme. Schimbarea necesită efort! A antrena mușchii slabi este esențial pentru a câștiga forță fizică; a antrena mușchii spirituali răspunzându-I afirmativ lui Dumnezeu și negativ eului este esențial pentru schimbarea mentalităților greșite. Harul lui Dumnezeu are nevoie de cooperarea noastră, dacă vrem să facă în noi lucrarea pe care doar El o poate face.

Luca Lasă-mă-să-te-las trebuie să facă eforturi pentru a ajunge să gândească și să reacționeze ca și cum următoarea frază ar fi adevărată: “E distractiv să muncesc; e bine pentru mine să muncesc; și, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi învăța să-mi placă să servesc mai degrabă decât să fiu servit. Isus a venit în lume ca un slujitor și așa voi fi și eu.” Armăsarul delăsător se învâрте încontinuu în țarc, încrezându-se și ascultând de Isus și descoperind noi căi care să le înlocuiască pe cele vechi.

Atunci când băieții mei învățau să spele vasele, să facă curat în camera lor sau să construiască o casuță pentru păsări, le spuneam: “Nu-ți face griji! O să înveți, dacă o să vrei și o să depui efort. Abia atunci când ai făcut un lucru de o sută de ori, poți spune că ești profesionist. S-ar putea să începi cu stângul, dar, prin repetiție, o să faci acel lucru rapid și cu îndemănare.”

Biblia spune că Samson era în fiecare zi supus de pasiunile sale firești și de imoralitate de când era tânăr. Alegerile lui au creat slăbiciunile care i-au adus atât de multe necazuri în viață. El era puternic din punct de vedere fizic, dar slab în ce privește caracterul și nu era dispus să-L urmeze pe Dumnezeu atunci când aceasta venea în opoziție cu înclinațiile sale. Iosif, pe de altă parte, își exersase din plin mușchii jertfirii de sine, ai autocontrolului, ai moralității și ai integrității, prin supunere față de Dumnezeu. Alegând continuu să facă voia lui Dumnezeu, nu voia lui, Iosif a devenit puternic. Alegerile noastre devin tăria noastră. Dumnezeu nu l-a forțat pe Samson să facă binele și nu ne forțează nici pe noi. Avem libertatea să alegem astăzi cui vrem să slujim, în acest moment. Dumnezeu vrea ca noi să alegem așa cum a făcut-o Iosif.

Luca Lasă-mă-să-te-las a început procesul de schimbare cu spălatul vaselor. S-a angajat într-o luptă interioară cruntă cu gândurile greșite, pentru a gândi ceea ce voia Dumnezeu să gândească. Perseverând, a căpătat îndemănare la spălatul vaselor, apoi la spălatul rufelor, apoi la curățenia în micul său apartament și a progresat până a ajuns să-și păstreze în ordine fiecare sertar și dulap. Căutând,

* Romani 7:23

auzind și ascultând de vocea lui Dumnezeu, Luca a pus bazele succesului în orice compartiment al vieții lui. Astfel, Luca Lasă-mă-să-te-las a fost liber să devină Luca cel Harnic.

Sub călăuzirea lui Dumnezeu, Luca cel Harnic are acum instrumentele necesare pentru a fi un agent imobiliar de succes.

Munca folositoare dezvoltă caracterul

Andrew, în vârstă de 13 ani, a fost angajat să tundă peluza vecinului nostru. Domnul White l-a privit pe Andrew în timp ce desena linii drepte prin iarba. Andrew era un muncitor bun, de încredere. Își aducea aminte că, iarna trecută, îl rugase pe Andrew să dea la o parte zăpada de pe acoperișul cabanei lui cât timp el era plecat, pentru ca zăpada care, la noi, cade din abundență să nu-l dărâme. Andrew a fost un om de nădejde și cabana a fost bine îngrijită. Nu știa deloc domnul White cât de mult se distraseră Andrew și Matthew îndeplinind acea sarcină! Își dădeau drumul de pe acoperiș și aterizau în nămeții de zăpadă de jos. Ce distracție a mai fost! Mai era un lucru pe care domnul White nu-l știa, și anume că obiceiurile bune de muncă nu erau ceva care să-i stea în fire lui Andrew. Andrew era, prin natura lui, un Luca Lasă-mă-să-te-las!

Cumva, Satana îl convinsese pe Andrew al meu, de la o vârstă destul de fragedă, că el nu putea să facă un lucru bine și că nu-i plăcea să facă lucruri grele. În consecință, credea că nu îi place să muncească și își pierdea foarte ușor încrederea în sine, evitând lucrurile care i se păreau dificile sau neplăcute. Am descoperit acest defect de caracter în momentul în care i-am cerut să mă ajute la treburile casei. Iar și iar, zi de zi, găseam farfurii puse deoparte cu mâncare lăsată în ele. Cada o freca fără tragere de inimă. Patul și-l făcea ca vai de lume.

Dumnezeu m-a condus să îl abordez la nivelul gândurilor greșite, apoi la nivelul sentimentelor și obiceiurilor greșite. L-am îndemnat în mod repetat să se întoarcă spre Dumnezeu, să-L ia de mână și să facă ce e bine prin puterea Lui – nu doar prin propriile puteri. Puțin câte puțin, Andrew L-a lăsat pe Dumnezeu să-i schimbe gândurile greșite, până când a fost în stare să facă lucruri grele foarte repede – cum ar fi tunsul peluzei, spălatul vaselor sau frecatul căzii.

“Andrew, te descurci foarte bine!”, l-a complimentat domnul White. “Aș vrea să-ți mulțumesc într-un mod special. Eu sunt directorul unui motel în Kalispell. Ori de câte ori tu și familia ta veți trece prin oraș, puteți înota în piscină gratis. Ți-ar plăcea?”

“O, cum să nu! Vă mulțumesc foarte mult!”, a zâmbit Andrew cu gura până la urechi.

Aceasta a fost o dublă binecuvântare. Ne mutaserăm în casa noastră din sălbăticie când Andrew avea patru ani. Matthew fusese destul de mare ca să învețe să înoate înainte să ne mutăm, dar Andrew nu. Nu am putut să-l învăț să

înoate prea bine, pentru că apa era *atât de rece* și nu puteam să stăm în ea prea mult. Puteam sta maxim 10-15 minute în lac sau în râu. Așa că Andrew putea să înoate, dar nu prea bine. Întotdeauna s-a simțit a cincina roată la căruță, pentru că nu putea să înoate la fel de bine ca noi și nu era sigur că avea să înoate vreodată bine. Așa că această nouă oportunitate care i s-a ivit l-a provocat să se confrunte cu un alt lucru dificil și să transforme o altă piatră de poticnire într-o trambulină, supunându-se și cooperând cu Dumnezeu.

În următoarea zi pe care am petrecut-o în oraș, am pus deoparte două ore pentru înot. Am intrat în piscină cu Andrew și i-am predat o lecție de înot. Apoi, Jim și cu mine ne-am relaxat la soare privindu-l pe Andrew înotând încolo și încăoace, dând din picioare și încercând să-și coordoneze mișcările. Din când în când, îl opream și îi dădeam sfaturi ca să-și îmbunătățească stilul de a înota, sfaturi pe care le accepta. Nu reacționa defensiv și nu se simțea dezapreciat așa cum făcea înainte. Mai intram când și când în piscină ca să ne jucăm împreună atinsele sau măgărușul. A fost greu pentru Andrew să învețe să înoate, dar a fost și foarte distractiv. După câteva călătorii făcute în acel oraș, înota destul de bine. A văzut dragostea și înțelepciunea lui Dumnezeu manifestate în faptul că i-a oferit ocazia să învețe să înoate – să muncească din greu și, în acest proces de învățare, să se confrunte cu gânduri mincinoase și să le alunge. A început să vadă că datoriile zilnice sunt distractive – dacă Îl lași pe Dumnezeu să creeze în inimă atitudinea potrivită.

Poruncile pe care i le dădeam, disciplina, corecția și munca grea au căpătat cu toate un nou sens pentru Andrew. Pe măsură ce aceste noi atitudini, gânduri și reacții erau repetate, s-au dezvoltat obiceiurile bune ale împlinirii voinței lui Dumnezeu. Munca folositoare este un instrument pe care îl folosește Dumnezeu pentru a dezvolta caracterul după ordinea cerului și pentru a le elibera mintea și inima captivilor lui Satana.

Munca folositoare dezvoltă un scop și o direcție în viață

Matthew avea 12 ani și Andrew 10 ani, când frații Benson ne-au construit cabana pentru oaspeți. Frații Benson au fost de acord să-i inițieze pe băieți în ale tâmplăriei, după talentul fiecăruia. Lui Matthew îi plăceau detaliile și, în curând, i s-a dat permisiunea să taie scânduri cu circularul. A fost pus la probă și i s-au dat măsurătorile. A fost o provocare pentru el să înțeleagă ce i se cerea să facă, dar a înțeles bine și, curând, a ajuns un ajutor valoros. Lui Matthew îi plăcea să dobândească abilități precise și, curând, a căpătat încredere din partea fraților Benson. După ce au terminat cabana noastră, frații Benson au preluat altă lucrare în altă parte, dar i-au apreciat atât de mult pe Matthew și pe Andrew, încât i-au angajat să îi ajute ori de câte ori aveau vreo lucrare în zonă.

Matthew și Andrew aveau 15 și, respectiv, 13 ani, când s-au oferit să-i construiască lui Jim un banc de lucru în garaj. Ei aveau să îl conceapă și să îl construiască. Jim trebuia să le aprobe planul și să le furnizeze materialele.

Jim a fost de acord din toată inima și, curând, planul era gata făcut și aprobat.

Eu am precizat: “Acesta va fi un proiect extraordinar, dar *nu* trebuie să vă neglijați datoriile zilnice și temele ca să-l realizați. Veți lucra la el doar în *timpul vostru liber*.”

Toți au fost de acord și munca a început. Băieții aveau un scop și o direcție pentru timpul lor zilnic. Timpul lor personal cu Dumnezeu, datoriile casnice, masa, temele și distracția de seara din familie, toate erau făcute la timpul lor și cu bucurie, ca să aibă cât mai mult timp liber pentru a lucra la noul lor proiect.

În câteva luni, primul banc de lucru a fost gata. Avea 4 metri lungime, 1 metru înălțime și era împărțit în cinci compartimente. Avea combinații de dulapuri cu două uși și o mulțime de sertare incredibil de lungi. Era frumos și, la o inspecție mai amănunțită, s-a constatat că fusese construit foarte solid, cu atenție la detalii!

“Este un banc de lucru extrem de funcțional; băieți, v-ați descurcat de minune! Vă mulțumesc foarte mult”, le-a spus Jim, îmbrățișându-l pe fiecare în parte.

“Acum, care sertar și dulap este al meu, Jim? Ai de gând să împarți cu mine bancul ăsta de lucru, nu?”, l-am întrebat eu.

“Nu, *toate* sertarele sunt ale mele. Tu ai casa. Eu am garajul”, m-a necăjit el.

“În casă nu avem destul loc de depozitare. Dacă tu nu poți să împarți cu mine dulapurile, atunci poate că acești tâmplari extraordinari îmi vor construi și mie niște dulapuri chiar aici”, am arătat eu spre un colț liber al garajului și m-am uitat la Matthew și Andrew clipind din ochi drăgăstos.

“Păi, am putea să facem asta pentru tine, mamă, dar tata trebuie să cumpere materialele”, au răspuns băieții.

“Eu o să cumpăr materialele, băieți, dar mai întâi trebuie să-mi faceți mie un dulap pentru drujbe chiar aici în colțul acesta. Gândiți-vă cam ce ar încăpea aici. Când faceți o treabă așa de bună ca asta, lumea se bate pe voi!”

Amândoi băieții au zâmbit. “O, tată, ar fi grozav. Am văzut un astfel de dulap în magazinul de drujbe. Pusese ră un trunchi de copac decojit între tăblia de jos și cea de sus și tăiaseră șanțuri în el pentru a depozita drujbele. Avem destul loc aici pentru cele trei drujbe ale noastre! O să fie grozav!”

În timp, atât dulapul pentru drujbe, cât și dulapul meu au fost terminate. Dulapul pentru drujbe semăna cu bancul de lucru, doar că avea 2 metri lungime. Dulapul meu era înalt și lat de 2 metri și jumătate și adânc de un metru. Băieții l-au împărțit în patru compartimente mari, realizate cu măiestrie, cu rafturi și uși duble. În sfârșit aveam și eu spațiu pentru depozitare!

Băieții s-au dezvoltat frumos știind că sunt apreciați și că e nevoie de ei. Chiar și Andrew a ajuns să iubească munca și ocupațiile productive ca aceasta și

fiecare nouă experiență i-a ajutat pe amândoi să-și dezvolte capacități și mai valoroase. Acum, la 12 ani de atunci, nu există nicio lucrare în lemn în casa lor pe care să n-o facă sau să nu învețe să o facă. Mai mult, realizările lor le-au dat sentimentul respectului de sine și al valorii. Le-a dat un sens și o direcție în viață și au creat în ei o moștenire valoroasă de dezvoltare atât a capacităților, cât și a caracterului. Nu vreți și voi asta pentru copiii voștri?

Andrew ne-a surprins proiectând și construind un leagăn pe care eu și cu Jim îl folosim atunci când ne relaxăm. Îl puteți vedea pe DVD-ul nostru: *Locul nostru de relaxare*.

La vârsta de 14 ani, Andrew a participat la toate fazele construirii unei case alături de frații Benson. I-au dat sarcina să construiască adăpostul pentru generator de unul singur. Erau dispuși să îi răspundă la întrebări, așa că a făcut o treabă foarte bună.

Tot la vârsta de 14 ani, Andrew vopsea o cabană de bușteni pentru un vecin. Se obișnuise să tragă de el ca să-și învingă obiceiul de a munci încet. Dar acum, Jim și cu mine am observat un dezechilibru care apăruse în direcția opusă. Din dorința de a munci bine, Andrew căzuse în extrema de a munci peste măsură. Am avut o discuție cu el.

“Andrew, suntem îngrijorați că tu, acum, muncești prea mult! Trebuie fie să mai încetinești ritmul, fie să ceri să fii plătit mai mult pe oră. Muncești prea mult și într-un ritm nesănătos. Dumnezeu te va ajuta să găsești echilibrul – caută-L”, l-am sfătuit noi.

Cu un surâs timid, a spus: “Nu credeam să ajung ziua când să-mi spuneți să o las mai moale! OK, o să Îi încredințez lui Dumnezeu problema. O să cer probabil să mă plătească mai mult și o să și încetinesc ritmul un pic.”

Vedeți că dezvoltarea caracterului se leagă de capacități, de modul în care ne vedem și de valoarea pe care ne-o acordăm nouă înșine? Dumnezeu trebuie să ne scape mai întâi de gândurile greșite și apoi să ne dea gânduri bune și un comportament bun. Munca folositoare este instrumentul care ne testează, dar ne și construiește adevăratul caracter!

Matthew și Andrew au venit într-o zi la noi entuziasmați nevoie mare. “Haideți să construim pe dealul abrupt din spatele casei o cărare care să ducă până jos la șosea. O putem folosi ca o scurtătură pentru plimbări, mers cu bicicleta sau schiat. Ar fi grozav!”

Am fost de acord că este o idee bună și am discutat cum ar fi cel mai bine să o facem. Era o muncă grea să săpăm în dealul abrupt, să tăiem rădăcini de copaci, să nivelăm terenul și să întărim cărarea cu bușteni. Băieții au făcut practic totul de unii singuri, în timp ce noi doar i-am ajutat din când în când și le-am dat sugestii. Era o modalitate simplă de a învăța bucuria muncii productive, iar acest proces a adus îmbunătățiri și proprietății noastre în același timp. Jim și cu mine

facem acum plimbări reconfortante pe această cărare, care ne aduce în minte amintiri calde despre băieții noștri. Activitățile extraordinare pot dura o viață de om!

Am încercat ca, în fiecare an, să avem un proiect de îmbunătățire a casei pentru ca băieții să-și dezvolte abilitățile practice. Matthew și Andrew aveau acum 17 și, respectiv, 15 ani, iar Jim voia să-i învețe să lucreze cu cimentul. Băieților le-a plăcut ideea. Au săpat un șanț adânc de un metru sub o latură a casei și au turnat o fundație din ciment – tot cimentul pentru ea fusese amestecat manual! Apoi între casă și fundație au pus plăci de furnir ca să izoleze. Am adunat o mulțime de pietre de râu – mari, plate, colorate – din râul North Fork, care curgea în apropiere, iar băieții le-au folosit la construirea unui perete din aceste pietre și mortar, de la fundație până la baza casei. Au făcut prima latură împreună, apoi fiecare a luat una dintre laturile care au rămas și a terminat-o.

Următoarea experiență a băieților a fost să îl ajute pe un tâmplar local să pregătească și să toarne ciment pentru o pivniță întreagă – pereți și podea. Apoi l-au ajutat să-și construiască întreaga casă, inclusiv camera pentru rădăcinoase și canalizarea, instalația electrică și cea sanitară. Ce experiență bogată și valoroasă!

Atât proiectele de a confecționa ceva singur, cât și furatul meseriei de la un muncitor îndemânatic sunt o bună ocupație și o muncă folositoare. Atunci când nu se ivește singură ocazia, creați una. Andrew făcea paturi suprapuse acasă și apoi a căpătat și experiență în a le vinde.

Fetele, de asemenea, trebuie să devină experte în toate domeniile casnice – cum să gătească sănătos, cum să facă curățenie în toată casa, cum să îngrijească de copii în mod înțelept, cum să coasă cu îndemânare și cum să se ocupe de grădină cu succes. Ar trebui să facă și muncă fizică, cum ar fi să adune lemne pentru foc. Pot deprinde abilități organizatorice bune și pot învăța să folosească liste de cumpărături pentru a trăi în limitele mijloacelor de trai disponibile. Pot stăpâni aceste sarcini cu eficiență, abilitate, rapiditate și conștiinciozitate și nu ar trebui să le ia zece ore ca să facă treaba care se face în cinci ore. În timp ce câștigă această experiență, fetele vor afla că Isus poate deveni Confidentul, Călăuzitorul și cel mai bun Prieten al lor.

Băieții trebuie să stăpânească îndemânările casnice, precum și să învețe cum să întrețină casa și mașina. Ar trebui să învețe o meserie și să cultive cinstea, hărnicia și conștiinciozitatea. Ar trebui să fie stăpânii muncii, nu sclavii ei. Ar trebui să învețe cum să fie lideri în diferite situații sociale – cum să îi învețe, să îi conducă și să îi instruiască pe alții într-un mod încurajator și înălțător. Isus trebuie să devină Domnul și Mântuitorul lor.

Munca stăruitoare și disciplina vor răsplăti cu mult mai mult efortul depus! Andrew, în loc să rămână un Luca Lasă-mă-să-te-las, a devenit Luca cel Harnic la vârsta de 14 ani. Acum are 27 de ani, o căsnicie fericită și doi copii, și tocmai și-a terminat de construit casa – în mare parte de unul singur. Ce moștenire!

Munca folositoare testează caracterul

Atunci când Matthew avea 17 ani, l-am rugat într-o după-amiază să spele vasele și imediat am avut probleme. Avea o dispoziție foarte proastă, iar eu eram gata să-i spun ceva, când vocea blândă și înceată a lui Dumnezeu s-a făcut auzită în gândurile mele, spunându-mi: *“Studiază-i dispoziția, Sally. Uită-te în ochii lui și vezi ce se întâmplă în interiorul lui.”*

Acum spală vasele. Nu pare mânios sau înspăimântător. Tot ce citesc în expresia lui este un egoism încăpățânat, care trebuie corectat.

“Vrei să-i îndrepti inima fiului tău – gândurile și sentimentele lui – de pe cărarea pe care este acum pe o cărare nouă, nu-i așa? Înțelege-l”, mi-a călăuzit Dumnezeu gândurile. (Vezi Isaia 30:21.)

Nu mi-a plăcut deloc sugestia asta. Tendința mea era să calc în picioare acest comportament greșit. Matthew experimentase acest lucru pe pielea lui; eram iritată!

Într-un final, m-am rugat: Doamne, trebuie că sunt prea pusă pe muștră și corectat acum. Fă-mă înțelegătoare așa cum ar fi Isus.

Nu m-am simțit altfel, dar luasem o hotărâre și am crezut că Dumnezeu mă va întări ca să o pot ține, dacă eram dispusă să cooperez. Matthew era destul de înalt, încât trebuia să-mi ridic mâna ca să pot să-l iau pe după umeri.

“Te simți nedreptățit pentru că te pun să speli vasele?”, l-am întrebat eu cu blândețe.

A fost atât de surprins de cuvintele mele, încât aproape că a sărit în sus. Apoi s-a deschis. *“Simt că tot ce fac este să spăl vasele ‘tale’! Nu numai că le spăl în fiecare dimineață, dar îmi ceri să fac acest lucru mult mai des decât îi ceri lui Andrew să-ți spele tăvile de pâine. Nu e drept!”*

“Chiar așa? Păi, lasă-mă să mă gândesc un pic”, i-am răspuns. Dar, în gând, mă rugam: Doamne, ce să fac? Își caută scuze. Cumva îmi pierd timpul cu el?

“E adevărat ce a spus?”

Asta m-a făcut să mă opresc și să mă gândesc bine la problemă: *Păi, da, e adevărat, Doamne.*

“Atunci tu ești cea care a greșit. Fă îndreptările necesare și roagă-te cu el.”

În regulă – fii cu Matthew și condu-i gândurile. Dar, Doamne, faptul că îmi mărturisesc greșelile nu îmi va scădea din respect? Noi, părinții, nu ar trebui să greșim, mai ales cu adolescenții – nu-i așa? O să profitez de asta, nu?

“Nu, vei câștiga mai mult respect fiind onestă decât fiind autoritară și neadmițând greșelile. Încearcă și ai să vezi.”

Îmi ia mai mult timp acum să scriu aceste lucruri decât atunci când s-au întâmplat (câteva fracțiuni de secundă), dar m-am întors la Matthew și i-am spus: *“Matthew, ... ă ..., problema este că ... Vezi tu, am înțeles ce vrei să spui și ai dreptate. Ai spălat vase mai des decât fratele tău. O să fiu mai atentă la asta. Ți*

dau permisiunea să-mi amintești de acest lucru – cu condiția să o faci politicos – atunci când vezi că ești tratat nedrept. Îți mulțumesc că mi-ai spus deschis ce simți.”

A coopera cu Dumnezeu este adesea ca a exersa un mușchi paralizat care nu mai crede că poate să funcționeze. Este ciudat, aproape dureros. Nu știu cum sunteți dvs., dar mie nu-mi place să admit că am greșit, și acest lucru devine și mai greu atunci când atitudinea celeilalte persoane nu este cea corectă. Nu am simțit că situația asta era rezolvată complet și L-am întrebat pe Dumnezeu: *Pot să aduc în discuție termenul pe care l-a folosit el – “vasele tale”?*

“O să fii cu tine, dar fă-o cu blândete, Sally.”

“Matthew, aș vrea să mai adaug că vasele astea nu sunt doar ‘vasele mele’, nu-i așa? La urma urmei, am făcut pâine de patru ori săptămâna asta ca să hrănesc niște băieți pofticioși aflați în creștere!”, i-am vorbit eu cu blândete.

Matthew a ezitat un pic, apoi a spus: “Păi, știu că sunt ‘vasele noastre’. Îmi pare rău; poți să mă corectezi dacă mai spun o dată așa, dar în spiritul care trebuie. Și eu vreau să mă schimb și să fac ce trebuie.”

Am văzut experiența mea repetată în adolescentul meu prin influența Duhului Sfânt. Dumnezeu ne vorbea și mie și lui, chiar în timpul procesului de corecție. Ne-am rugat amândoi ca Dumnezeu să ne păzească gândurile și gurile și să ne ajute să menținem angajamentul de a ne schimba pe care l-am luat unul față de celălalt. Matthew nu a mai evitat vasele și s-a dus să le spele cu bucurie, deoarece Hristos domnea în inima lui – și toate lucrurile erau bune între mine și el.

Munca folositoare aduce la suprafață ce este mai bun și mai rău în toți membrii familiei. Atunci când vedem că se dezvoltă trăsături bune de caracter, ne putem bucura și le putem hrăni. Când vedem neghină, să recunoaștem că Dumnezeu ne dă ocazia de a o smulge. Dumnezeu folosește munca pe care o facem ca să ne curețe ca pe aur. Ne îndeamnă să alegem să nu urmăm eul și să venim la El pentru călăuzire și puterea de a ne schimba. Pe măsură ce cooperăm cu El, Dumnezeu ne înlătură zgura, pentru ca, astfel, să-i putem ajuta pe tinerii noștri.

A lua decizii de partea binelui este un lucru atât de esențial și, cu toate acestea, atât de greșit înțeles astăzi. În următoarele capitole, vom urmări mai în detaliu cum putem noi, sub călăuzirea lui Dumnezeu, să-i motivăm pe tinerii noștri să ia deciziile bune de a-L urma pe Dumnezeu și de a face binele.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Dumnezeu i-a spus lui Moise să meargă la oameni și să le poruncească să-și spele hainele, să-și pună în ordine corturile și bunurile, să se sfințească și să-și curățească inimile ca să fie pregătiți să-L întâlnească pe Dumnezeul lor, înainte ca El să le dea Cele Zece Porunci.

Dumnezeu îi cerea lui Moise să folosească datoriile practice ale vieții ca să-i învețe despre El. Unde altundeva putea găsi el un barometru mai bun al gândurilor și sentimentelor lor decât în activitățile care se intersectau cu firea lor egoistă? Cum putea să-și dea mai bine seama cărui Dumnezeu slujeau ei decât observându-le atitudinea în timp ce îndeplineau aceste activități? Cu fiecare sarcină pe care tânărul tău învață să o facă cu îndemânare, vine și privilegiul ca, sub călăuzirea lui Dumnezeu, să-l ajuți să o facă bucuros, în predare deplină lui Dumnezeu. La nivel practic, aceasta este curățirea inimii, ceea ce Moise încerca să-i învețe pe israeliți. În fiecare sarcină, datorie sau abilitate pe care o deprinde, tânărul tău Îl întâlnește pe Dumnezeu, alegând care stăpân să fie la cârma vieții lui. Nu lăsa aceste oportunități binecuvântate să se irosească.

Munca folositoare poate fi o unealtă excelentă pentru a învăța și a preda știința mântuirii. A învăța cum să reușești să ții o bucătărie în ordine – mici atenții adeseori, hărnicie, conștiinciozitate – ne arată ce ne trebuie pentru a ne ține inimile curate și ordonate din punct de vedere spiritual.

Nu există o pregătire mai bună pentru a avea, cândva, propriile afaceri decât să fi trecut prin procesul de învățare a modului în care se realizează sarcinile în Hristos: cu îndemânare și eficient. Dumnezeu îl ajută pe tânărul tău să găsească soluții la orice problemă. Și este liber de griji în orice situație pentru că *știe cum* să-I slujească lui Dumnezeu, și nu eului. El poate fi integru și poate urma căile lui Dumnezeu în afacerile lui ca Iosif. Dumnezeu este alături de tine ca să te ajute să îl strunești și să îl instruiști pe tânărul tău în munca folositoare.

Jos: Matthew, la 16 ani, și Andrew la 14, construiesc primul lor banc de lucru, apoi (deasupra) dulapuri și rafturi pentru ustensile. Învățând să construiești este un mod practic de folosire a timpului.

Capitolul 15

ARIPILE DECIZIEI

*Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.
– Romani 14:12*

“Nicodim, ai mai auzit așa ceva până acum?”, a exclamat Simon cel Serios. “M-a străpuns în inimă! Mă simt atât de atras de acest Om, Isus, dar el îmi zdruncină din temelii vederile mele religioase. Noi, fariseii, ne-am considerat dintotdeauna poporul ales, copii ai lui Avraam, dar El spune că nu suntem – *dacă nu* facem lucrările lui Avraam. La început, m-am simțit ofensat, deoarece realitatea defectelor mele mă copleșește atât de mult, însă în adâncul inimii știu că are dreptate. Nu trăiesc ceea ce predic, și sunt conștient de asta. Ceea ce spune El are sens: o simplă descendență din Avraam, o simplă legătură cu biserica, nu are nicio valoare fără o legătură viabilă cu Dumnezeu cerurilor. Îți dai seama ce înseamnă acest lucru? Îți dai seama de implicațiile lui, dacă este să-l acceptăm? Înseamnă o schimbare radicală!”

“Înțeleg ce vrei să spui, Simon”, i-a răspuns Nicodim cu sinceritate. “Și pe mine m-a străpuns! Înțeleg că mersul la biserică și strădaniile mele religioase nu sunt de ajuns. De-a lungul anilor, am crezut, cumva, că sunt de ajuns, însă acum îmi dau seama cât de ridicolă este ideea asta. Vorbele Lui sunt persistente, sunt ca o nouă naștere. Am nevoie de o inimă nouă, pe care doar Dumnezeu mi-o poate da. Prin El, pot să trăiesc eliberat de imboldurile firii pământești. El spune că vorbește doar ceea ce Îi dă Tatăl să vorbească, așa că și eu pot să rostesc cuvintele lui Dumnezeu, dacă Îl cunosc și învăț să-I recunosc vocea. Simon, mă aflu la o răscruce acum. Vreau să-L las pe Dumnezeu să fie Domnul vieții mele și să nu mai fiu eu la cârmă. Gata cu făcutul lucrurilor în felul meu. O să-L urmez pe El. În loc să folosesc Scriptura pentru a-mi sprijini propriile vederi, am să-I permit Duhului Sfânt să folosească Scriptura ca să mă învețe și să mă schimbe.

Ideea că Satana este stăpânul meu în timp ce eu fac binele este o idee cutremurătoare. Însă acum înțeleg cu claritate – ceea ce contează este motivația care stă în spatele faptelor mele. Faptele sunt dovezi ale credinței mele și ale legăturii mele cu Dumnezeu – Îl glorific pe El, nu pe mine.”

Nicodim și Simon au meditat în mod serios la provocarea lui Isus de a accepta adevărata religie a inimii. Noi dorințe și impulsuri izvorau în inima lor. Vor fi ei gata să înoate contra curentului majorității?

Simon cel Serios a luat o hotărâre. “Nicodim, Dumnezeu mă cheamă să-mi predau inima cu totul Lui, să-L las să mă conducă. Vreau să am ce are Isus – ce a spus El că putem avea. A mă supune lui Dumnezeu înseamnă a mă reda pe mine mie. Această lege divină a posibilității de a fi una cu Dumnezeu prin Isus este legea libertății, așa cum El o spunea atât de bine. Vrei să te unești cu mine în rugăciune chiar acum și să ne încredințăm în mâna lui Dumnezeu și să-L lăsăm să ne curățească de căile noastre greșite? Vreau ca Dumnezeu să stăpânească peste mine.”

Nicodim a reflectat o clipă: “Da, sunt dispus să mă schimb, să nu mă mai încred în propriile mele fapte bune și în apartenența mea religioasă, să nu mai gândesc că noi suntem cei aleși și să-L las pe Dumnezeu în afara ecuației. Asta-i o idee atât de nebunească! Hai să ne rugăm.”

Acești doi oameni au răspuns convingerii pe care Duhul Sfânt o aducea în inimile lor. Deși nu înțelegeau totul cu claritate și deși știau că aveau să se certe cu colegii lor, au îngenuncheat și au luat hotărârea de a-L lăsa pe Isus să fie Domn peste toate aspectele vieții lor – fiecare gând, cuvânt și faptă. Doreau ca Isus să fie centrul vieții și religiei lor. Inimile lor erau atrase spre El în credință.

Tocmai se ridicau de la rugăciune, când au fost întrerupți brusc de apropierea Rabinului Neîncrezător. S-au uitat unul la altul, cu prudență.

“Știi ce gândiți”, le-a spus el, “și sunteți niște proști dacă gândiți așa. Biserica există de mult timp și conducătorii ei știu mai bine. Acest Isus ne învrăjbește cu ideile Lui amăgitoare. Lui Dumnezeu nu-I plac divizările – avem nevoie să menținem un front unit! Dacă Îi urmați linia de gândire, veți ajunge să fiți în opoziție cu liderii voștri – și acest lucru este greșit! Trebuie să vă supuneți liderilor voștri, domnilor! Dacă nu țineți seama de autoritatea bisericii voastre, nu țineți seama de Însuși Dumnezeu. Vocea bisericii este vocea lui Dumnezeu! Nu-L urmați pe acest om, Isus, care face lucrarea lui Belzebub. Trebuie să vă supuneți liderilor dumnezeiești, ca Rabinul Judecată-Oarbă și Rabinul Nu-Zgudui-Barca. Ei știu mai bine decât voi.”

Rabinul Neîncrezător s-a uitat la ei, sperând să-i atragă într-o discuție. Cum ei nu spuneau nimic, s-a îndepărtat nervos. Simon și Nicodim l-au privit cum pleacă, amândoi aducându-și aminte de o declarație a lui Isus – “N-am venit să aduc pacea, ci sabia.”* Alegerea lor avea să-i coste, dar nu aveau de gând să dea înapoi.

“O, nu-mi place deloc de omul ăsta!”, a izbucnit Simon. Întotdeauna mă face să mă simt vinovat. Supunerea absolută nu ar trebui să o aibă decât Dumnezeu – nu orice om. Mintea niciunui om nu ar trebui să stăpânească peste mintea altora în felul acesta. El e atât de insistent și de constrângător – este ca el sau nu este deloc. Aș vrea să-i spun să mă mai slăbească, dar mă simt vinovat și numai să mă

* Matei 10:34

gândesc la așa ceva. Am fost educat să-mi respect conducătorii, însă ceva nu este în regulă cu această educație. Ar trebui să ne supunem nedreptății doar pentru că un lider o susține? Sunt confuz. Tu ce crezi, Nicodim?”

Nicodim era gânditor și tăcut, strigând la Dumnezeu după înțelepciune. “Am purtat acest jug al supunerii față de biserică toată viața mea, și unde am ajuns? Am îndeplinit ritualurile cerute, am ascultat de directivele bisericii, am avut numeroase funcții, am pus chiar biserica înaintea familiei, însă toate acestea nu mi-au schimbat inima. Sunt un mormânt vărut – plin de deșertăciunea eului.* Îmi lipsește Hristos care să locuiască în inimă. Și totuși, sunt unul dintre lideri și am fost învățat să ajut la menținerea unui front unit înaintea poporului.

Însă acum înțeleg că se cuvine să ascult mai mult de Dumnezeu decât de oameni – indiferent care ar fi consecințele. Cum am putea să scăpăm de concepțiile greșite, dacă trebuie să ne supunem acelor care sunt încă prinși în aceste concepții greșite? Dacă singura cale de a fi refăcuți după chipul lui Dumnezeu este aceea de a ne supune Lui și dacă liderii noștri ne cer o supunere care intră în conflict cu aceasta, atunci trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni! Dacă vreo autoritate nu are însemnele vocii și caracterului lui Dumnezeu, *nu este* de la Dumnezeu; nu contează că este de la biserică, de la lume sau din capul meu. Are sens ce spun sau sunt numai erezii?”

“O, da, și eu mă lupt cu același lucru”, a răspuns Simon cel Serios. “Pe măsură ce vorbeai, am distins două spirite contrare care lucrează aici. Spiritul lui Satana este spiritul constrângerii și al forței – ca spiritul lui Cain. Asta a adus cu el Rabinul Neîncrezător. El nu dorește să ne asculte sau să se lupte cu acest adevăr în mod cinstit. Pe el îl interesează doar să ne facă să ne supunem orbește *lui*. Și face uz de vinovăție, forță sau opresiune pentru a-și atinge scopurile. O, și am făcut și eu acest lucru altora! Făcând asta, Îi încălcăm drepturile lui Dumnezeu!

În contrast, Spiritul lui Dumnezeu spune: ‘Veniți totuși să ne *judecăm*.’[†] El prezintă dovezi, lasă loc analizei și sortării informațiilor și ne permite să alegem fără să ne constrângă sau să facă presiuni asupra noastră. Isus avea acest Spirit. Am înțeles că El se oferă să mă scape de eul meu și să mă învețe cum să fiu neprihănit, însă El îmi oferă libertatea de a alege. E ceva cu totul diferit decât ce îmi cere Rabinul.

Sunt doar două spirite în lume – Spiritul lui Dumnezeu și spiritul lui Satana. Nu ne putem păstra neutri. Fie suntem de partea lui Dumnezeu, fie împotriva Lui. Dacă nu alegem să-I servim lui Dumnezeu, îi servim automat lui Satana. Mulți care declară că Îi slujesc lui Dumnezeu îi slujesc în realitate lui Satana. Cum putem ști? Testând spiritele. Dacă fac apel la firea noastră sau caută să ne constrângă sau să ne facă să ne simțim vinovați, nu sunt de la Dumnezeu, indiferent ce declară ele. Trebuie să ajungem să recunoaștem care voce și care gând sunt de

* Matei 23:27

180 † Isaia 1:18, sublinierea autorului

la care stăpân, ca să știm dacă să le ascultăm sau nu! Acum lucrurile devin mai clare, nu?”

“Da, da.” Și cei doi bărbați au pornit-o în josul străzii, discutând.

Fie că ești părinte sau tânăr, capacitatea de a lua decizii bune este absolut vitală. Dezvoltarea acestei capacități este la fel de importantă pentru o viață de adult plină de succes cum este maturizarea deplină a aripilor pentru un fluture. Trebuie să-L alegem pe Hristos ca Domn al nostru în mod individual. Asta este mântuirea. Fiecare suflet care refuză sau neglijează să se predea lui Dumnezeu este sub controlul celeilalte puteri. Nu el deține controlul asupra lui însuși. Poate vorbi de libertate, dar el se află, de fapt, în cea mai josnică sclavie. Lui nu îi este permis să vadă frumusețea adevărului, deoarece mintea îi este sub controlul lui Satana. Deși îi place să creadă că urmează directivele propriiei sale judecăți, el face voia prințului întinericului. Hristos a venit ca să rupă lanțurile robiei păcatului din jurul sufletului. “În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.”* În El, putem să plutim ca un vultur pe deasupra impulsurilor firii noastre pământești.

În lucrarea de răscumpărare nu este obligație – nu intervine nicio forțare din exterior. Sub influența Spiritului lui Dumnezeu, suntem liberi să alegem cui îi vom sluji. Decizia noastră este cheia care ne conectează sufletul la energia divină a Duhului Sfânt.[†] Apoi, facultățile noastre – gândurile și sentimentele noastre – ascultă ordinele lui Dumnezeu. Atunci, tot ce avem de făcut este să cooperăm cu Dumnezeu în acest proces împotriva surselor de descurajare din exterior. Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.

Să privim la tineretul nostru și să vedem cum lucrează în mod practic acest principiu pentru noi și pentru ei.

Aripi mărginite

Ada cea Amabilă este o adolescentă în vârstă de 17 ani, prietenoasă, atentă, care a crescut într-o familie foarte conservatoare. Este o fiică ascultătoare, căreia îi place să slujească și să le fie pe plac celorlalți.

“Mamă, vreau să mă fac asistentă”, a spus ea într-o bună zi. “M-am gândit mult la acest lucru și m-am rugat. Îmi place să-i ajut pe oameni – bătrâni, tineri și de vârsta a doua. Mă întrebam la care școală credeți voi că ar trebui să merg.”

“Scumpo, hai să stăm de vorbă. Sunt multe inconveniente în meseria de asistentă.”

Și așa a început o discuție interminabilă care s-a încheiat cu vorbele mamei: “Nu cred că Dumnezeu vrea ca tu să te faci asistentă, din motivele pe care ți le-am înșiruit. Trebuie să-L întrebi din nou pe Dumnezeu, ca să-ți dea o altă idee.

* Romani 8:2

† Iacov 4:7

De ce nu iei în calcul posibilitatea de a te face ...?” Și mama i-a enumerat ideile ei.

După ce a stat și s-a gândit la această problemă, Ada cea Amabilă încă mai credea cu sinceritate că Dumnezeu voia ca ea să se facă asistentă. I-a abordat pe părinții ei cu o inimă curată și onestă, însă cu o viziune despre voia lui Dumnezeu pentru viața ei care diferea de viziunea părinților ei. “M-am mai rugat în legătură cu acest lucru și, deși aș vrea din tot sufletul să vă fac pe plac, simt că Dumnezeu îmi arată clar că trebuie să mă fac asistentă. Cu siguranță există pe undeva un câmp al slujirii celorlalți care să fie acceptabil pentru tine, mamă.”

A început o altă discuție lungă, care s-a încheiat cu: “Dragă, pentru ca Dumnezeu să te binecuvânteze, trebuie să te supui voinței și înțelegerii părinților tăi. Noi știm mai bine. Tu ești tânără și nu poți să distingi în mod corect vocea lui Dumnezeu. Noi te putem scăpa de niște alegeri greșite. Trebuie să-ți cinstești tatăl și mama. Dacă nu faci așa, o să pierzi binecuvântarea lui Dumnezeu în viața ta.”

Cu inima grea și confuză, Ada cea Amabilă s-a retras în dormitorul ei. Trebuie că greșea, dar nu știa sigur de ce.

Ar fi mai bine pentru mine să-i întreb pur și simplu pe părinții mei ce să fac, și să nu-L mai întreb pe Dumnezeu. Este atât de încurcat să-L întreb pe Dumnezeu. Mă entuziasmez, apoi trebuie să renunț la acele idei. Este mai ușor să caut pur și simplu sfatul părinților mei și să evit aceste situații. Asta o să fac!

De-a lungul întregii perioade de dezvoltare a ei, Ada se comportase în acest mod. Atunci când îi era corectat vreun comportament, mama ei îi spunea care erau motivele pentru care o corecta și îi cerea să fie de acord. Experiența îi arătase că, oricât ar fi discutat, mama ei nu putea fi convinsă de contrariu. Singura modalitate de rezolvare a situației era să i se supună – fie că situația era sau nu rezonabilă și onestă. În consecință, Ada a învățat să se îndoiască de ea însăși, să se îndoiască de dispoziția lui Dumnezeu de a relaționa cu ea ca persoană și să se supună în mod absolut părinților ei, supunere pe care ar fi trebuit să i-o acorde doar lui Dumnezeu.

Ce sens are să te mai rogi dacă, oricum, vei face tot ceea ce îți vor spune părinții tăi să faci? Ada a citit: “Copii, ascultați de părinții voștri în Domnul.”* *În Domnul*, s-a gândit ea. *Mă întreb ce-o însemna asta.* Să le pună la îndoială vorbele părinților sau să-L asculte pe Dumnezeu împotriva părinților ei avea să aducă tulburare. Pacea în familia lor se putea obține doar prin ascultarea de părinți. Sufletul o durea un timp, dar asta era crucea pe care trebuia să o ducă – sau cel puțin așa credea ea.

În copilărie, Ada văzuse în mod clar diferențele dintre înțelegerea pe care o avea ea asupra Cuvântului lui Dumnezeu și cea a părinților ei. Le-a împărtășit aceste gânduri în mod deschis – doar pentru a fi muștrată, corectată și trimisă în

* Efeseni 6:1

camera ei să se căiască. Nu exista altă cale. Scenariul acesta se repeta din nou și din nou. Ada a învățat că exista o singură cale de a rezolva diferențele – ascultarea absolută de voința părinților ei – chiar și atunci când nu era de acord. Este supunerea oarbă față de un om voia lui Dumnezeu?

Așa că, în loc să își urmeze visul de a deveni asistentă, Ada a urmat o carieră în domeniul vânzărilor și a avut cât de cât succes, însă nu era împlinită. Apoi, a încercat un alt domeniu pe care părinții ei i l-au sugerat, dar era prost plătită și a renunțat. O a treia profesie s-a dovedit a fi satisfăcătoare doar pe jumătate. Pentru un timp, a simțit că nu e voia lui Dumnezeu să urmeze acest curs, însă nu putea să suporte tratamentul de care avea parte atunci când pune la îndoială dorințele părinților. În consecință, a devenit foarte dependentă de părinții ei – nu de Dumnezeu – în ce privește direcția pe care s-o urmeze în viață. Încrederea ei în vocea lui Dumnezeu, care să o conducă, a fost distrusă. Deși supunerea față de părinți îi aducea o pace exterioară, pe dinăuntru se simțea goală. Însă a învățat să-și suprimă golul printr-o atitudine exterioară vicioasă.

Ada cea Amabilă avea acum vreo douăzeci și ceva de ani și se afla departe de casă, încercând o altă carieră despre care părinții ei credeau că ar fi bună pentru ea. Când mașina i s-a stricat pe autostradă, un bărbat mai în vârstă s-a oprit să o ajute. A întrebat-o cum o cheamă, i-a cerut numărul de telefon și adresa, iar ea i-a dat aceste informații. Nu știa cum să-i spună “nu” unui adult. Mai târziu, acesta a sunat-o și a stat mult timp de vorbă cu ea la telefon. A aflat că este înșurat – și nefericit. Nu se simțea în largul ei să vorbească cu el la telefon.

Din moment ce părinții ei erau departe și nu putea da de ei la momentul respectiv, a sunat un prieten de încredere și i-a cerut să intervină.

Tu ce ai fi făcut? Ai fi intervenit? Ajutorul tău nu o va pregăti să stea pe propriile picioare în relația ei cu Dumnezeu. Îi va crește gradul de dependență de ceilalți – nu de Dumnezeu.

Prietenul ei era dispus să intervină pentru ea, însă el a recunoscut nevoia de a o încuraja pe Ada să-i spună chiar ea celui care o suna să o lase în pace – și să-i spună acest lucru în termeni clari. Lupta a fost dură. De trei ori Ada cea Amabilă a încercat să rezolve situația – și n-a putut s-o facă. Obiceiul ei greșit de a se supune voinței adulților – chiar și atunci când aceștia nu aveau dreptate – o paralizase. Abia după multe încurajări și raționamente și după ce s-a îndreptat către Dumnezeu, a reușit să îl înfrunte pe nepoftitul prieten. Dar acest eveniment era unul singular și a avut prea puțin efect asupra vieții ei în general.

Lucrurile nu s-au schimbat nici atunci când Ada cea Amabilă a vrut să se căsătorească. La început, părinților ei le-a plăcut de pretendent. Apoi, chiar înainte de ziua nunții, s-au răzgândit și au sfătuit-o să anuleze ceremonia. Acest lucru i-a zdrobit inima și, inițial, nu prea voia să se supună. A încercat să le spună părinților ei că ea credea că aceasta era voia lui Dumnezeu în dreptul ei, dar ei refuzau să-i

asculte punctul de vedere. Îl iubea pe acel bărbat și permisesese sentimentelor să crească în intensitate, convinsă fiind că părinții ei îl acceptau. Era confuză și o dureau sufletul. A încercat să-L caute pe Dumnezeu, dar vocea părinților ei îi răsună puternic în conștiință și înăbușea vocea Lui, impunând ascultare de cuvântul lor. Ce sens avea oare să-L mai caute pe Dumnezeu? Nu avea să-i spună El că trebuie să asculte de părinți?

A anulat nunta și a urmat un an de zile de depresie. Părinții ei s-au răzgândit din nou și au consimțit ca ea să se căsătorească cu același bărbat, care o așteptase răbdător. Din nou, chiar înainte de nuntă, părinții au încercat să o anuleze. De data aceasta, logodnicul ei a stat de vorbă cu ea; Dumnezeu a stat de vorbă cu ea; și, pentru prima dată, s-a opus părinților și s-a căsătorit cu bărbatul pe care îl iubea. Părinții ei au biciuit-o cu texte din Biblie, acuzând-o de nesupunere și spunându-i că este pierdută.

Chiar și după căsătorie, părinții au continuat să se amestece în viața lor de cuplu și să-i chinuiască, până când soțul ei și-a dat seama că singura cale prin care putea să o păstreze pe Ada sănătoasă psihic era să se mute departe de părinții ei. Cât de dureros a fost acest lucru pentru ea!

Când cei doi s-au hotărât să aibă un copil, părinții i-au sfătuit să nu facă acest lucru. Din nou, Ada cea Amabilă a fost prinsă la mijloc între dorința de a le face pe plac părinților ei și aceea de a-L urma pe Dumnezeu – chiar și după ce se căsătorise. După nașterea copilului, părinții i-au subminat atât de mult Adei încrederea în soțul ei, până acolo încât s-a despărțit de acesta pentru a avea pace cu ei. După un an de neliniște, și-a dat seama că Dumnezeu nu dorea ca ea să-și părăsească soțul, așa că s-a întors la el. Curând, s-a născut al doilea copil – din nou împotriva părinților ei.

Soțul ei, un bărbat credincios, și-a preluat rolul de preot al familiei. A lucrat cu Ada ca s-o ajute să găsească libertatea de a-L urma pe Dumnezeu, nu pe oameni. Nicio minte – nici măcar cea a unui părinte – nu trebuie să o controleze pe alta. Împreună, Ada și soțul ei au stabilit niște limite clare pentru părinții ei. Viața lor s-a îmbunătățit, însă Ada cea Amabilă continuă să se lupte cu vechile căi.

Dependent de părinți?

Acesta este subiectul despre care discutau Nicodim și Simon cel Serios la începutul acestui capitol. Niciun om, niciun preot, nicio apartenență la vreo biserică sau alta, nici măcar părinții nu au dreptul să intervină între noi și Dumnezeu. Isus trebuie să fie Domnul nostru – nimeni altcineva. El este singurul model sigur de urmat. Viața Lui de supunere față de Tatăl ceresc și puterea Lui de a duce o viață integră vor fi ale noastre pe măsură ce învățăm să cooperăm cu Dumnezeu. Doar lui Dumnezeu trebuie să-I acordăm supunerea noastră totală. Conștiința noastră nu trebuie să fie o marionetă în mâna vreunei instituții sau persoane. Trebuie să

fim liberi să-I slujim numai și numai lui Dumnezeu! Nici măcar părinții nu trebuie să uzurpe locul pe care Dumnezeu îl are în viețile noastre.

Trebuie să îi învățăm pe copiii noștri cum să aibă o experiență personală cu Dumnezeu. Aceștia încep prin a cunoaște despre Dumnezeu, apoi Îl cunosc pe El în mod personal, apoi experimentează cum este să vorbești cu Dumnezeu și El să-ți îndrume pașii și, în final, învață să coopereze cu El pentru a obține biruința asupra eului care încă îi mai subjugă. Trebuie să-i sfătuim pe tineri, să-i încurajăm și să le dăm informații, dar tinerii au nevoie să le fie oferite oportunități de a învăța cum să-și aleagă drumul de unii singuri sub călăuzirea lui Isus. Undeva, cândva, trebuie să tăiem cordonul ombilical. Trebuie să le fim minte și voință atunci când sunt foarte mici, însă la vârsta responsabilităților, trebuie să începem procesul de deconectare a lor de la noi și conectare a lor la Hristos.

Nu vreți și voi să faceți, alături de Nicodim, o rugăciune de predare și să-L puneți pe Dumnezeu la cârmă – atât tu, cât și adolescentul tău? Nu vrei să-L lași, ca părinte, să te scape de abordările greșite și de controlul excesiv pe care-l exerciți asupra adolescentului tău, control care te plasează în locul lui Dumnezeu? Nu vrei să-L lași să te învețe noi concepții, astfel încât să-l ajuți pe adolescentul tău să treacă de la a fi dependent de părinți la a fi dependent de Dumnezeu, de la o viață condusă de eu la una condusă de Dumnezeu? Asta înseamnă să antrenezi aripile deciziei. Aici este adevărata fericire atât pentru părinte, cât și pentru adolescent.

Händel a fost un tânăr înzestrat cu tăria de caracter de a vedea lucrurile diferit față de părinții săi. Părinții lui voiau să-l facă doctor, dar el a simțit chemarea către muzică. L-a urmat pe Dumnezeu, și așa se face că astăzi avem oratoriul *Mesia* și alte compoziții inspirate. Părinții lui Händel nu știau care este voia lui Dumnezeu pentru fiul lor. Dacă ar fi ascultat de ei, acum nu am fi avut aceste capodopere care Îl slăvesc pe Dumnezeu! Își dorește vreun părinte să fie răspunzător că l-a luat pe copilul lui din mâinile lui Dumnezeu?

Îți aduci aminte ce i-a spus Isus lui Petru? “Vino după *Mine*.”

Petru a arătat spre Ioan și a întrebat: “Doamne, dar cu acesta ce va fi?”

Isus i-a răspuns: “Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? *Tu vino după Mine!*”*

Hristos îi cheamă pe tinerii noștri să vină după El. Îi ajutam să audă și să răspundă acestei chemări sau Îi uzurpăm locul lui Hristos? Ne manipulăm adolescenții, crezând că avem înțelepciunea de a alege care să fie cursul vieții lor? Mai degrabă să căutăm să-i învățăm și să le oferim ocazii să cunoască voia lui Dumnezeu pentru ei, astfel încât să compună propriul lor oratoriu *Mesia* sub îndrumarea lui Dumnezeu. Noi le dăm informații, îi sfătuim, dar nu luăm hotărâri în locul lor.

* Ioan 21:19,22, sublinierea autorului

Prin urmare, ce spun eu aici? Că fiecare tânăr, de la o vârstă destul de fragedă, ar trebui să-și conducă singur viața, nu? Nu! Nu asta vreau să spun. Mai presus de toate, tinerii trebuie să ajungă sub îndrumarea lui Dumnezeu cu ajutorul educației și formării oferite de părinții lor. Părinții nu ar trebui să uzurpe locul lui Dumnezeu în viețile copiilor lor, iar copiii ar trebui să asculte de părinții lor, *în Domnul*, și să se supună adevăratelor autorități în Hristos. Tinerii ar trebui să fie cinstiți atunci când urmează călăuzirea lui Dumnezeu, nu să folosească acest lucru ca o scuză pentru păcat.

Ar trebui să ne supunem autorității unui Abraham Lincoln aflat sub conducerea lui Dumnezeu. Însă nu ar trebui să ne supunem unui tiran ca Hitler, aflat sub conducerea lui Satana.

Reculul

Mulți tineri astăzi, în numele libertății, abia așteaptă să plece de acasă când fac 18 ani. De ce? Nu-L cunosc pe Dumnezeul real, personal, puternic, care îi poate schimba și le poate rezolva problemele. Unii fug, alții devin rebeli, alții se căsătoresc ca să scape, alții recurg la strategii mai inventive, dar motivul rămâne același – vor să scape, poate, de un mediu familial negativ, de un cămin nedrept, de un cămin dictatorial, de un cămin care nu formează, de un cămin manipulator, de un cămin abuziv sau chiar de un cămin plăcut, dar unde părinții manifestă un control excesiv.

Vor să scape de restricțiile exagerate și de vinovăția care le este indusă. Dacă nu Îl cunosc pe Dumnezeu în mod personal, dacă nu caută să afle care este voia Lui, dacă nu sunt obișnuiți să se predea Lui, dacă nu Îi recunosc vocea dintre toate celelalte voci care le țipă în urechi, vor merge în robie în Egipt.

Un tânăr, care fusese crescut într-un cămin foarte conservator, a plecat în altă localitate la școală și, în secret, și-a format o “educație” în pornografie, arte marțiale, bătaii și alte vicii care l-au ademenit. Nu cunoștea vocea lui Dumnezeu în mod personal și nici cum să ia o decizie sub călăuzirea lui Dumnezeu. Comportamentul său bun fusese o reacție la dominarea părinților, nu venea din inimă. Când restricțiile au fost îndepărtate, nu a mai avut nicio temelie morală proprie. El numește ascultarea de impulsurile cărnii “libertate” și crede că poate renunța la aceste vicii oricând dorește. Adevărul este că aceste vicii l-au înrobuit și, doar atunci când va încerca să se smulgă din ele, va afla cât de puternică este mâna acestui stăpân asupra lui.

O tânără prietenă de-a mea a fost crescută într-un cămin în care părinții nu au putut – sau nu au vrut – să o învețe ce înseamnă în termeni practici să-L urmeze pe Dumnezeu. A obosit să tot depună eforturi de una singură și a acceptat în cele din urmă Dumnezeul *lor* – crezând că asta era totul. Nu L-a cunoscut niciodată pe Dumnezeul adevărat. Așa că a început să trăiască o viață frivolă de

distracții, iar compania băieților a devenit activitatea ei preferată în timpul liber. O prietenă a încercat ani de zile să o ajute să recunoască faptul că Dumnezeu era alături de ea și că era diferit decât Cel pe care I-l descrieseră părinții ei. A încurajat-o să-L experimenteze ea singură pe adevăratul Dumnezeu. I-a dat multe sfaturi. Dar, deși înțelegea, nu dorea să facă ceva în privința asta. Nu se încredea în nimeni altcineva decât în ea însăși; nu dorea să-L lase pe Dumnezeu să fie Domnul *ei*. Când a împlinit 18 ani, a plecat de acasă ca să-și facă singură viața. Unde avea să se ducă fără să-L cunoască pe Dumnezeu și neștiind cum să ia deciziile bune?

Tânărul bogat voia să fie bun. Pretindea că păzise toate poruncile din tinerețea lui. Ce l-a făcut să dea înapoi? De ce a plecat plin de tristețe de lângă Hristos? Deoarece nu voia să-L lase pe Isus să stăpânească peste el. Era o problemă de cine deținea controlul. El voia să fie propriul lui stăpân. Vor pleca și adolescenții noștri cu tristețe de lângă Isus pentru că nu le-am arătat care sunt bucuriile acceptării Lui ca Domn?

O altă tânără, care a crescut într-un cămin sărăcăcios, avea imprimat adânc în ființa ei obiceiul de a se înjosi și de a fi leneșă. Dumnezeu i-a oferit ocazia să vadă adevărata Evanghelie, care putea să o salveze de trecutul ei. A cochetat cu ideea, a discutat despre ea, chiar a încercat-o puțin acasă, însă nu a luat niciodată decizia de a se preda cu totul lui Dumnezeu. Din nou, cea mai mare problemă a fost încrederea. Ea nu se încredea în nimeni altcineva decât în ea însăși – nici măcar în Dumnezeu. Avea un grup de oameni care o iubeau, o educau și o încurajau, însă ezitarea domnea în viața ei. A nu decide înseamnă, de fapt, a decide. Ca și tânărul bogat, această tânără a ales să nu-L lase pe Isus să stăpânească peste ea. A plecat de acasă ca să-și câștige presupusa “libertate”. Mânia a pus stăpânire peste ea pe măsură ce, disperată, a trecut dintr-un pat în altul, din prieten în prieten, încercând să găsească viața ușoară și lipsită de griji pe care o caută. Nu își dă seama că va găsi ceea ce caută doar atunci când Îl va lăsa pe Dumnezeu la cârma vieții ei. Până când aripile deciziei bune nu vor fi antrenate, nu se va produce nicio schimbare.

Metamorfoza

Copiii noștri, când intră în adolescență, sunt ca o omidă care intră în gogoșa ei. Urmează să se producă o metamorfoză. Omidă se transformă într-un fluture. Tânărul se transformă într-un adult.

Ați privit vreodată un fluture ieșind din gogoșa lui? Este o perioadă în care el este extrem de vulnerabil și are nevoie de un mediu sigur. E nevoie de timp și de efort ca să iasă afară, să-și întindă picioarele, să-și descolăcească antenele și să înceapă să-și îndrepte aripile. Nu zboară imediat. Se așază lângă vechea lui gogoșă și, încet-încet, începe să-și miște aripile. În sus și-n jos, el le antrenează

până când se usucă și mușchii încep să i se întărească. Apoi face zboruri scurte, ca aripile să-i crească în lungime, până când este gata de migrații lungi.

Tinerii noștri au nevoie de un mediu sigur unde puterile lor în creștere să se poată dezvolta – nici prea repede și nici prea încet. Au nevoie de încurajare ca să-și pună la lucru aripile – capacitatea lor de a merge la Dumnezeu și de a-L lăsa pe El la cârma vieții lor. Pe măsură ce câștigă experiență de zbor în lucrurile mici, aceste aripi pot crește în lungime cu provocări mai mari.

Fluturile care nu este lăsat să iasă din gogoasă la timpul potrivit fie moare, fie este mutilat. Aripile nu i se deschid cum trebuie și este vulnerabil în fața prădătorilor. La fel, un tânăr care nu este lăsat să-și exercite capacitatea de a lua decizii sub îndrumarea lui Dumnezeu este mutilat. Încrederea lui în Dumnezeu este sugrumată. Convingerea că Dumnezeu poate și îl va îndruma în mod personal îi este clătinată și el devine confuz. Devine vulnerabil în fața curselor lui Satana.

Pe de altă parte, o omidă care este nevoită să iasă din gogoasă prea devreme se confruntă cu dezavantaje similare. Orice tânăr care este trimis în lume fără să fi învățat cum să-L cunoască pe Dumnezeu și cum să-și pună la lucru aripile, ca să facă voia lui Dumnezeu, și nu voia firii sale păcătoase, îi va cădea pradă lui Satana. Dacă aripile deciziei de a urma o viață de credință nu sunt dezvoltate, nu există niciun zbor.

Acești fluturi vor fi mutilați pe viață dacă nu Îl găsesc pe Dumnezeu, dacă nu se încred în El și dacă nu-L lasă pe El la cârma vieții lor. Vor fi mutilați pe viață dacă nu Îl urmează pe El, care îi poate ajuta să se confrunte cu concepțiile false din copilăria lor și să le înlocuiască cu cele bune. Toți se pot maturiza în Hristos, dacă Îi permit să le fie părinte. Aceste aripi pot fi vindecate și întărite în El.

Un tânăr, la vârsta de 16 ani, a părăsit un mediu familial foarte nociv doar ca să supraviețuiască. Îl vedea pe Dumnezeu ca pe părinții săi – aspru, răzbunător și distant. S-a hotărât să nu fie ca părinții lui – în niciun caz. A reușit să-și câștige un trai umil, dar era mânat de nevoia lui neîmplinită de dragoste. A încercat să umple acel gol cu relații nepotrivite, droguri și pornografie. Simțea o nevoie disperată să-i controleze pe ceilalți și făcea asta prin manipulare. A folosit-o și a abuzat de soția sa până când aceasta a divorțat. Durerea intensă l-a făcut să caute ajutor, dar încă nu era dispus să se hotărască să se încreadă cu totul în Isus. Nu voia să se întoarcă în trecut, ca să vadă de ce reacționa așa cum o făcea – cu niciun chip. Nu voia să meargă la Dumnezeu, ca să se vadă așa cum era – era prea dureros să facă acest lucru. Prefera mai degrabă să trăiască într-o lume ireală, să se scuze și să-și continue cursul vieții. Refuza să-și asume responsabilitatea pentru greșeli sau să facă schimbări reale. Era prea înfricoșător să facă acest lucru. Astfel, a doua și a treia căsnicie a lui au sfârșit în același mod.

Până când nu-L va lăsa pe Dumnezeu la cârma vieții sale, până când nu va fi dispus să-L lase pe Isus să-i îndrume pașii, până când nu va depune efort să intre

sub comanda lui Hristos, va rămâne, în șovăiala lui, sub stăpânirea aspră a lui Satana – stăpânire asupra gândurilor și sentimentelor cu reacțiile lor corespunzătoare – oricât de dureros ar fi acest lucru.

Tu ce fel de tânăr ești?

Samuel, pe la patru ani, a fost trimis să locuiască în căminul tolerant al preotului Eli. Însă el cunoștea vocea lui Dumnezeu; aripile deciziei lui erau învățate, chiar și la această vârstă atât de fragedă, să aleagă calea Domnului.

Iosif era încă adolescent atunci când frații lui l-au vândut ca sclav. În timp ce trecea cu cămila prin dreptul corturilor tatălui său, a trebuit să ia o decizie. Avea să facă din Dumnezeu tatălui său Dumnezeu lui? Sau avea să cadă într-o disperare cumplită? Părinții săi îi dăduseră libertatea să audă vocea lui Dumnezeu în mod personal. I-au permis să-și asume responsabilități, astfel că îndemânarea, eficiența și conștiințiozitatea lui sporiseră. Acum avea să fie mândros pe Dumnezeu și să arunce la gunoi toate acestea?

Iosif a ales să fie un copil al lui Dumnezeu, să-L lase să dețină controlul deplin asupra vieții lui și să o conducă așa cum considera El că e mai bine. Când a sosit la casa lui Potifar, a ales să facă tot ce se putea mai bine în situația în care se afla. Avea să fie cel mai bun sclav. Avea să-L asculte pe Dumnezeu și nu avea să permită circumstanțelor să-l domine. Toată educația în Domnul, pe care mama și tatăl lui i-o dăduseră, a strălucit. S-a făcut remarcat. În curând, Potifar și-a pus tot ce posedă sub conducerea lui Iosif.

Lui Satana însă nu i-au plăcut alegerile lui Iosif și i-a făcut viața grea. El se opune celor care nu-i slujesc. El face păcatul să pară ademenitor sau cel puțin avantajos. Așa că Satana a atacat curăția și moralitatea lui Iosif. Ce a făcut Iosif?

Nu a păcătuît împotriva lui Dumnezeu. Obişnuit să facă voia lui Dumnezeu, sensibil la distincția între bine și rău, Iosif a ales încă o dată să-L urmeze pe Dumnezeu. Și-a lăsat în urmă haina, ca să scape de cea care încerca să-l seducă. Aruncat în închisoare pentru că făcuse binele, și-a acceptat soarta. Probabil că l-a cerut lui Dumnezeu să-l elibereze, dar a fost mulțumit atunci când Dumnezeu nu părea să-i răspundă. Știa că Dumnezeu putea să-l elibereze, dar s-a încrezut în El chiar dacă n-a făcut-o. Și-a acceptat soarta și i-a ajutat pe toți cei care se aflau în închisoare cum a putut, încrezându-se în faptul că Dumnezeu știa mai bine care era momentul optim pentru a-l elibera. A ascultat de Dumnezeu, nu de circumstanțe, sentimente rănite, înclinații sau emoții.

Dumnezeu nevăzut i-a devenit mai apropiat decât un frate. Acesta a fost terenul de încercare pe care Dumnezeu îl alesese pentru Iosif. Aripile deciziei au fost încontinuu încercate – încercate în cele mai crude situații, ca să iasă la iveală supunerea, încrederea și devotamentul față de Dumnezeu.

Când Iosif a fost înălțat în tronul Egiptului, a fost din nou testat greu, fiind supus curselor specifice prosperității. A trecut și acest test, deoarece I-a permis lui Dumnezeu să fie Stăpânul vieții sale.

Orice tânăr de astăzi poate rămâne nepătat în mijlocul răutății din această lume, dacă își exersează aripile deciziei de a se încrede în Dumnezeu și de a-L alege pe El ca Domn al său personal. Chiar dacă părinții nu pot – sau nu vor – să vă învețe cum să luați decizii bune, puteți fi un Iosif sau un Samuel și Îl puteți lăsa pe Dumnezeu să vă învețe personal. Nu fiți fiul risipitor care pleacă departe și își pierde moștenirea! Moștenirea voastră este Hristos în voi, nădejdea slavei!

“Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.”* Dacă legea Duhului de viață în Hristos Isus ne izbăvește de legea păcatului și a morții, atunci putem zbura ca vulturii – pe deasupra impulsurilor, gândurilor, sentimentelor și reacțiilor noastre firești.[†]

Alăturați-vă lui Iosua în decizia lui: “Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.”[§] Acum luați-vă zborul cu aripile deciziei în Hristos Isus, aripi dăruite de Dumnezeu!

În capitolul următor, vom privi mai atent la exersarea voinței, ca să vedem procesul prin care trecem din postura de a ști ce este bine în aceea de a primi puterea de a face binele.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

“Vai, m-am nenorocit”, vei spune. “Am procedat greșit în toți anii cât am fost părinte, pentru că nu știam și nu înțelegeam aceste lucruri. Nu aveam nici cea mai mică idee despre cât de important este să-mi antrenez copiii în arta de a lua decizii sub conducerea lui Dumnezeu. Credeam că știu mai multe decât ei. Când copiii mei erau mici, am avut tot felul de probleme în căsnicie și mi-am lăsat copiii să crească și să devină niște bălării.

Părinții mei m-au dominat și schilodit. Nu credeam că sunt ca ei, dar sunt doar o formă mai blândă a aceluiași lucru. Părinții mei țipau la mine, erau nervoși și urâți și mă dominau. Dar și eu îmi domin copiii, ‘pocnindu-i’ cu Biblia. Și sunt sigură că, prin exemplul meu, Îl văd pe Dumnezeu ca pe un Dumnezeu aspru și nedrept. Poveștile din acest capitol despre tineri care și-au părăsit căminul, ca să-și trăiască viața în numele libertății, îmi ating inima; este cea mai mare temere pe care o am pentru copiii mei.

Așa că, în anii lor de adolescență, am preluat conducerea mai mult decât am făcut-o atunci când erau mici, luând decizii în locul lor. Nu am făcut acest lucru

* Ioan 8:36.

† Romani 8:2; Isaia 40:31.

§ Iosua 24:15.

ca să-i domin; am făcut-o ca să-i feresc să ia decizii greșite, așa cum am luat eu. Însă adevărul este că îi conduc la fel cum m-au condus și pe mine părinții mei – doar că dominația este mai subtilă. Rezultatul va fi același, pentru că nu-i învăț să ia decizii călăuziți de Dumnezeu.”

Poate că ai făcut multe greșeli. Dar lăudat fie Domnul că îți dai seama de ele acum. Dumnezeu este cel mai mare Învățător! Chiar și acum, El vă va învăța pe tine și pe copiii tăi cum să luați decizii adevărate. Când copiii tăi vor vedea la tine o schimbare, corectitudine în locul unui spirit arbitrar, un program care dezvoltă în ei o independență de tine adevărată și o dependență corectă de Dumnezeu, se vor întoarce către tine. Orice tânăr se revoltă în inima lui împotriva controlului exagerat. Însă fiecare tânăr are, de asemenea, în inima lui dorința de a fi iubit cu adevărat de părinții săi. Copiii noștri sunt iertători. Vor reacționa la schimbările pe care le faci ca să urmezi înțelepciunea lui Dumnezeu. Dumnezeu, de asemenea, este alături de tine. Mergi la El foarte des, și El te va învăța să găsești adevărata libertate în El.

Capitolul 16

VOINȚA TINERILOR

Isus le-a zis: “Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis. – Ioan 4:34

Matei cel Mânios, în vârstă de 16 ani, și mama lui se confruntau într-o nouă bătălie a voințelor. Mama, care nu voia să se certe cu fiul ei, era hotărâtă să nu se lase intimidată. Matei cel Mânios era la fel de hotărât să nu se supună. Îi arunca mamei sale priviri fioroase și își încleșta pumnii, în timp ce din gura lui ieșea un torent de insulte.

Încercând să preia controlul, mama i-a poruncit cu asprime: “Gata cu cearta, țipatul sau văicărelile! Nu ți-ai făcut treaba în dimineața aceasta, așa că trebuie să freci mașina de gătit. Punct! Sper din tot sufletul că o să te învâț să fii responsabil!”

Matei cel Mânios s-a întors spre mama lui. Aceasta s-a ferit exact la timp și schimbul de țipete a început. Avansând câte un pas și croindu-și drum, mama a reușit să-l dea afară pe Matei cel Mânios pe ușa din spate. Prin harul lui Dumnezeu, a fost scutită de lovituri fizice, dar fiul ei avea o izbucnire de mânie care nu a trecut decât după câteva ore; abia atunci s-a putut întoarce în casă fără să prezinte vreun pericol. Mama s-a prăbușit terminată pe un scaun din apropiere. Acest fel de confruntare devenea prea obișnuită. De ce? Și, la fel de important, ce se putea face în privința asta?

Este o prostie să credem că tinerii noștri își vor depăși temperamentul impulsiv – fie că acesta se manifestă prin mânie, promiscuitate, limbaj obscen, tactici de manipulare sau poftă greșită. Cu cât este îngăduit mai mult timp acest temperament, cu atât mai mult se va înrădăcina. În acest caz, exemplul mamei a contribuit la trăsătura negativă de caracter a fiului ei. Dar lipsa lui de stăpânire de sine era în principal rezultatul lipsei de educație în ce privește folosirea corectă a voinței. Desigur, a-l educa pe tânăr în această privință mai târziu în viață poate fi mai dificil, dar nu imposibil. Să tragem cortina și să privim mai îndeaproape pentru a înțelege ce se întâmplă.

Identificându-l pe faraonul Egiptului

Problema păcatului și a patimii care stăpânește în viețile noastre – și soluția la acestea – sunt ilustrate de povestea confruntării dintre israeliți și Faraon în Egipt. Faraon îi trata pe israeliți cum ne tratează Satana pe noi. I-a făcut sclavi și a pus supraveghetori peste ei. Orice încercare de eliberare sau de ușurare a robiei

era întâmpinată cu și mai multă cruzime. În același fel, Satana l-a înrobît pe Matei și l-a constrâns să slujească din toată inima supraveghetorilor pe care i-a pus peste el: gîndirea greșită și sentimentele pătimate.

După cum Moise a fost instrumentul lui Dumnezeu în conducerea poporului israelit spre eliberare, fiecare părinte trebuie să fie instrumentul prin care Dumnezeu îi conduce pe tineri de la robia patimilor păcătoase la libertatea în Hristos. Sub conducerea lui Dumnezeu, Moise s-a apropiat de Faraon și i-a poruncit: “Lasă pe poporul meu să plece.” Noi, părinții, trebuie să fim dispuși, sub călăuzirea lui Dumnezeu, să îi înfruntăm pe supraveghetorii care stăpînesc peste tinerii noștri cu aceeași încredere și perseverență. Moise nu a acceptat un refuz din partea lui Faraon, și nici noi nu ar trebui să acceptăm. Tinerii noștri trebuie să învețe să schimbe stăpînii, să-și exercite voința în direcția bună și să se îndepărteze de supraveghetorii lor. Trebuie să vă dați seama că luptați nu împotriva cărnii și a sîngelui, ci împotriva domniilor și împotriva căpeteniilor întunericului.* Aveți nevoie de Isus ca General al vostru în războiul împotriva eului, pentru că bătălia aceasta este adevărată.

Satana, ca și Faraon, îi amenință pe tinerii noștri: “Nu vă voi lăsa să plecați!” El nu vrea să-și piardă captivii și va lupta să-i mențină în supunere față de el. Ca și Pavel, trebuie să luptăm lupta cea bună a credinței împotriva lui Satana, făcînd orice ne cere Dumnezeu să facem pentru a ieși de sub stăpînirea lui Satana.

Mai întîi, trebuie să le arătăm tinerilor noștri că pot alege cui să slujească – lui Dumnezeu sau lui Satana. Majoritatea tinerilor nu își dau seama că *nu trebuie să cadă pradă* mâniei sau oricărei alte patimi. Ei cred că trebuie. Ei sunt ca sclavii care amestecau noroi cu paie ca să facă cărămizi. Cu siguranță, trebuie să stea în groapa cu noroi, pentru că supraveghetorii Egiptului îi vor biciui dacă nu stau acolo. Tinerii noștri simt că nu au de ales. Unii au ascultat atât de mult de sentimentele lor, încît nu au nici cea mai mică idee ce altceva pot face. Altora pare să le placă să slujească poftelor pervertite sau mâniei. Iar alții vor libertate, dar nu vor să facă schimbările necesare pentru a o găsi. În orice caz, noi, părinții lor, trebuie să devenim un Moise, care, sub călăuzirea lui Dumnezeu, să-i învețe că *nu trebuie să continue să se supună* lui Faraon, adică păcatului. Ei pot alege să-I slujească lui Dumnezeu în loc.

Această schimbare de stăpîni necesită un exercițiu de voință. Alegem cărui stăpîn vom sluji supunându-ne sugestiilor unuia sau ale altuia. Îi putem sluji fie lui Satana, fie lui Dumnezeu; nu există alte alternative sau un teritoriu neutru. Dacă nu ne predăm în mod activ lui Dumnezeu și nu alegem căile Lui de gîndire și reacționare, atunci îl alegem în mod automat pe Satana să stăpînească, asemenea lui Faraon, pe tronul inimii noastre.

* Efeseni 6:12

Nu putem părăsi robia egipteană decât dacă Hristos este Stăpânul inimii noastre și dacă Îi urmăm sfaturile. “Încotro să o iau, Doamne?”* “Ce ar trebui să gândesc, Isuse?”† “Cum trebuie să reacționez în fața mâniei și turbării care mă constrâng, Doamne?”§ Pe măsură ce învățăm arta de a comunica în rugăciune cu Dumnezeu, vom întreba, iar Dumnezeu va vorbi rațiunii noastre, intelectului nostru și conștiinței noastre. Nu este o voce care poate fi auzită – este mai degrabă o voce interioară care ne lasă libertatea de a-L accepta sau respinge.

Să vedem care este partea noastră de făcut și care este partea tinerilor noștri în vederea eliberării din Egiptul patimilor noastre pentru a-I sluji viului Dumnezeu.

Matei cel Mânios fierbe de furie sub stăpânirea lui Faraon

Deși Matei cel Mânios se supunea pasiunilor sale firești, adânc în sufletul lui tânjea după libertate. Auzise niște vorbe care îi neliniștiseră sufletul și care îl făcuseră să creadă că, poate, Dumnezeu ar putea face ceva ca să-l ajute. Mama lui făcuse timid tot ce putuse mai bine, dar oscila între indulgență în exces și asprime. Într-un final, i-a cerut ajutorul unui prieten de încredere, Claudiu Comunicativul.

Claudiu Comunicativul s-a împrietenit cu Matei cel Mânios. Au discutat despre interesele comune și, după ceva timp, Matei cel Mânios l-a invitat pe Claudiu Comunicativul în curtea din spate să tragă cu arcul la țintă. În secret, Matei se întreba dacă individul ăsta merita să fie respectat și a hotărât ca acesta să fie testul lui.

“O, au trecut atât de mulți ani de când n-am mai tras cu arcul. Nu știi, Matei. Dar o să încerc”, i-a spus Claudiu. S-a rugat scurt: *Doamne, ca să-i câștig respectul acestui flăcău, Te rog să mă ajuți să mă descurc.*

Prima săgeată a nimerit chiar în mijlocul țintei. Ochii lui Matei cel Mânios s-au umplut de admirație. *Tipul ăsta e tare. E genul meu*, s-a gândit el.

Pe măsură ce continuau să tragă la țintă, Claudiu Comunicativul a condus conversația spre problemele mai profunde, iar Matei s-a deschis. “Da, uneori îmi pierd controlul. Mi-aș dori să nu reacționez așa, dar când începe mama să mă scoată din sărite, nu mă mai pot controla. Dacă ea ...”

“Nu mama ta este adevărata problemă”, l-a contrat Claudiu. “Îți dai seama de acest lucru, nu? Nepredarea ta lui Dumnezeu este adevărata problemă și motivul pentru care nu ai autocontrol.”

“Păi, da”, a admis în final Matei, după câteva minute de discuție. A văzut că era greșit să dea vina pe mama lui pentru comportamentul lui. A recunoscut că

* Isaia 30:21

† 2 Corinteni 10:4

§ Ieremia 32:27; Iacov 1:19

nu-L cunoștea pe Dumnezeu, deși avusese ocazia. A zărit posibilitatea glorioasă de a se elibera de mânia lui dinăuntru. A început să se întrebe: *Cum să-mi pun voința de partea lui Dumnezeu în loc să cedez patimii?*

Claudiu i-a spus: “După cum odinioară v-ați făcut mădulele voastre roabe ale necurăției și fărâdelegii, așa că săvârșeați fărâdelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădulele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfîntirea voastră.”* Au discutat despre aplicarea acestor cuvinte la mânia lui Matei, iar acesta a început să înțeleagă.

S-au dus să se plimbe și au întâlnit doi câini din vecinătate – un ditamai pitbullul și un schnauzer mititel. Pitbullul tocmai pătrunsese în curtea schnauzerului și îl ataca, în momentul în care s-au oprit ei să privească. Cățelușul se tăvălea supus, dar pitbullul nu avea pic de milă și continua să atace.

“Deci care dintre acești doi câini ești tu?”

“Eu sunt pitbullul”, a admis Matei cel Mânios.

Claudiu a tăcut, în timp ce Duhul Sfânt întărea această analogie în mintea lui Matei. Apoi Matei a întrebat: “Claudiu, vrei să mă ajuți cu problema asta a mea cu mânia?”

“Vrei să spui că am permisiunea ta ca, dacă îți pierzi controlul, să mă ocup de tine? Și o să cooperezi atunci când îți voi arăta cum să depășești problema întorcându-te la Dumnezeu?”

“Da, așa o să fac”, a promis Matei cel Mânios.

Ocazia s-a ivit chiar a doua zi. Matei cel Mânios nu și-a făcut treaba, iar mama l-a pedepsit din nou să frece aragazul. Matei cel Mânios, până să-și dea seama, și-a pierdut din nou cumpătul – reacția lui părea să fie automată. Claudiu Comunicativul, auzind țipetele, a strigat la Dumnezeu după înțelepciune și prezența Lui între ei și și-a făcut apariția chiar când Matei cel Mânios își încleșta pumnii.

“Dacă e să lovești pe cineva, atunci pe mine o să mă lovești.” Claudiu Comunicativul s-a așezat între Matei cel Mânios și mama lui – ferm, dar calm și iubitor, în timp ce comunica, în inima lui, cu Dumnezeu.

“Nu pot să dau în tine!”, a spus Matei disperat, cu respect în priviri. Dar mânia lui încă era mai puternică decât rațiunea. A refuzat să se roage atunci când a fost invitat, și discuția a început să se aprindă.

“Vino cu mine, Matei. O să alergăm împreună; o să alergăm mult.”

Matei cel Mânios a refuzat. Claudiu a insistat: “Am promis să te ajut să scapi de mânia ta, iar tu ai promis să cooperezi cu mine. Acesta este primul pas. Acum vino cu mine.”

Au ieșit pe ușă, dar Matei cel Mânios s-a prăbușit stângaci pe verandă apucându-se cu mâna de gleznă și văicărindu-se: “Nu pot alerga. Tocmai mi-am scrântit glezna.”

* Romani 6:19

Cerându-I lui Dumnezeu îndrumare, Claudiu și-a dat seama că Matei se prefăcea. I-a examinat glezna și i-a ordonat: “Poți să alergi. Hai!”

Au alergat. Claudiu Comunicativul a trebuit să-l țină de braț pe Matei cel Mânios pentru că era înclinat să fugă. Când această metodă nu a mers, a pretins din nou că și-a scrântit glezna. Era obișnuit să scape de disciplină și, implicit, urma fiecare sugestie pe care Satana i-o insufla în minte. Claudiu știa că Matei are nevoie să I se supună lui Dumnezeu, ca să experimenteze eliberarea de acele emoții, dorințe și obiceiuri rele. Apoi avea să fie mai dispus să-L aleagă pe Dumnezeu pe viitor. Nu s-a lăsat înduplecat de limbajul obscen sau alte tactici ale lui Matei cel Mânios.

După ce a alergat câțiva kilometri, Matei a început să obosească. A tăcut și nu a mai încercat să fugă. Claudiu a privit furiș la fața lui și a văzut că era cu mult împlânzită.

E destul, Doamne?, a întrebat el.

“Da. Acum trebuie să ajungi la inima lui, pentru ca el să facă ce are de făcut.”

“Hai să ne întoarcem”, i-a spus Claudiu lui Matei.

Pe drumul de întoarcere, Claudiu l-a încurajat pe Matei să aleagă să-L urmeze pe Dumnezeu în locul firii sale pământești. Scopul alergării fusese acela de a scoate duhul rău afară, pentru ca Matei să gândească clar. S-au oprit și s-au rugat la Dumnezeu pentru puterea de a face binele. Au mai alergat un pic, dar de data aceasta Matei a alergat de bună voie alături de Claudiu. A ales să coopereze cu Claudiu și și-a supus voința, alegând să facă binele. Când au ajuns acasă, Matei cel Mânios era extenuat.

Matei cel Mânios se supune

Claudiu Comunicativul l-a încurajat: “Ei bine, nu trebuie să-ți spun eu ce trebuie să faci acum. Trebuie să faci doar ce îți spune Dumnezeu chiar acum – nu te opune lui Dumnezeu.”

La început, Matei a fost neliniștit, apoi confuz și apoi supărat pe Claudiu. Dar în loc să permită acestor sentimente să preia controlul, a ales să vină la Dumnezeu. *Doamne, ce vrei să fac?*

Conștiința lui l-a îmboldit să-și ceară scuze. Matei cel Mânios s-a dus atunci direct la mama lui. A îngenuncheat în fața ei, a privit-o în ochi și i-a zis: “Îmi pare rău, mamă. M-am înșelat cumplit. Prin harul lui Dumnezeu, niciodată nu o să mai ridic mâna să te lovesc. Te rog să mă ierți. O să-mi fac treaba chiar acum așa cum ar fi trebuit să o fac încă de mai devreme.”

Mama era mută de uimire. Nu-și putea crede ochilor pacea pe care o vedea în privirea lui atât de curând după ce se lăsase pradă mâniei. Cu lacrimi de bucurie curgându-i pe obraji, i-a reamintit într-un mod plăcut: “Te iert cu bucurie, fiule!

Dar, pe lângă treaba pe care trebuia să o faci, trebuie să freci și aragazul cum ți-am spus – așa e corect.”

Spre surpriza tuturor, Matei cel Mânios și-a făcut treaba cu bucurie și sânguință, fără să obiecteze. Fratele lui, privindu-l, L-a văzut pe Dumnezeu, nu pe Satana, deținând controlul asupra lui Matei și a fost uimit. Când a terminat tot ce avea de făcut, Matei a venit la mama lui și i-a spus: “Te rog, du-te și verifică ce am făcut să vezi dacă trece de inspecție.” *Calm*, Matei aștepta răspunsul mamei.

Își făcuse bine treaba, și cei doi s-au unit într-o îmbrățișare care nu avea să fie uitată niciodată. Atunci când Dumnezeu vine în inima furtunoasă, aceasta se supune – așa cum Marea tulburată a Galileii s-a calmat la porunca lui Isus: “Taci, fii liniștită.”

Matei cel Mânios *știuse* dintotdeauna ce este bine, dar nu știa *cum să facă* ce este bine în Hristos. De unul singur, eșuase în mod constant, dar, în urma acestei experiențe, gustase harul. Era ceva diferit. Simțise harul transformator al lui Dumnezeu lucrând la caracterul său – la gândurile și sentimentele lui și, astfel, la reacțiile lui – pe măsură ce cooperase. Trebuia să învețe totuși că a te preda o dată lui Dumnezeu nu înseamnă că ești predat Lui pentru totdeauna. Urma să se confrunte cu vechile imbolduri din nou și avea să aleagă această nouă cale în mod repetat, înainte să-i fie schimbat caracterul pentru totdeauna.

Atunci când alegem să ne supunem și să-I slujim lui Dumnezeu, El deschide pentru noi zăgazurile Lui de putere, pentru a ne ajuta să ne opunem înclinațiilor noastre firești. Cooperarea noastră cu El Îi permite să îl detroneze pe Satana și ne curățească inimile de murdăria păcatului. Atunci când Hristos vine în inimă, Satana și mânia trebuie să plece. Atunci când nu facem niciun efort de a ne împotrivi impulsurilor firești, intrăm sub stăpânirea lui Satana și rămânem în robie.

E nevoie de hotărâre ca să cooperăm cu Dumnezeu pentru a scoate un suflet din ghearele lui Satana? Lupta împotriva eului este cea mai mare luptă atât pentru părinți, cât și pentru tineri. Este o bătălie umăr la umăr cu diavolul însuși. Ești dispus(ă), sub călăuzirea lui Dumnezeu, să faci orice ca tânărul tău să experimenteze o legătură vie cu Dumnezeu? Trebuie să luăm seama atent la vocea Lui care ne călăuzește. De unii singuri, nu ne putem măsura cu Satana. Dar cu Dumnezeu în calitate de General al nostru în acest război, succesul este al nostru și al tinerilor noștri.

Dumnezeu vrea să ne scoată din slujba faraonului Egiptului și din gropile de noroi ale mâniei pentru a-I sluji Lui, nu gândurilor, sentimentelor, emoțiilor și reacțiilor noastre greșite. Pasiunile noastre nu trebuie să stăpânească peste noi. Atunci când Îl invităm pe Dumnezeu în inimă, auzim, credem și alegem să gândim gândurile Lui. Exersarea voinței ne ajută să trecem de la *a ști* ce e bine la *a face* ce e bine. E nevoie de o hotărâre fermă de a-L urma pe El, în ciuda protestelor firii noastre pământești. Dumnezeu ne întărește decizia aceasta.

Să privim mai atent la acest exercițiu al voinței pentru a descoperi cum să alegem, cum să ne predăm și cum să vedem unde se dă lupta și unde nu.

Voința mea este ...

Voința mea este pur și simplu alegerea mea. Pe parcursul unei zile fac o mulțime de alegeri. Aleg să-I slujesc lui Dumnezeu sau eului în această situație particulară? Aleg să fac voia lui Dumnezeu sau voia mea? Aleg să gândesc și să vorbesc așa cum vrea El? Dumnezeu îmi cere să-mi folosesc voința pentru a-I supune toate alegerile mele Lui. Voi renunța la voia mea, pentru a o face pe a Lui? A mă supune cu tot cu voința mea implică două părți: mai întâi, aleg să fac voia Lui, nu a mea. Apoi, acționez în direcția punerii în aplicare a acestei decizii.

Isus ne-a ilustrat acest lucru. El I-a spus Tatălui Său ceresc: “Facă-se nu voia Mea, ci a Ta.”* Când a înțeles care era voia Tatălui Său, s-a ridicat și a mers la Calvar. Ne-a arătat cum L-a lăsat pe Dumnezeu la cârmă. Tot așa trebuie să fie și în cazul nostru. Isus Și-a supus cu succes firea pământească, depinzând de puterea divină și îndrumarea Tatălui Său și apoi acționând în consecință. S-a încrezut în Dumnezeu, nu în El Însuși.

Și noi trebuie să-I permitem lui Dumnezeu să lucreze, fiind dependenți de puterea Lui pentru a supune legea păcatului din viețile noastre. Cooperarea noastră face acest lucru posibil. Acesta este Calvarul nostru, unde eul moare. Când îmi părăsesc poziția de propriu conducător și Îl las pe Dumnezeu să fie Pilotul meu, se întâmplă minuni exact așa cum s-au întâmplat în cazul lui Matei.

Mai întâi, voința mea se supune împreună cu mintea mea realității că Dumnezeu deține controlul în viața mea. Voi căuta să cunosc voia Lui la începutul fiecărei zile și la fiecare pas pe care-l fac în acea zi. Când vine timpul să mă închin, să-mi fac treaba, să mănânc, să studiez sau să relaționez cu cineva, eul caută orice ocazie de a-și relua poziția de conducere. Am nevoie să-mi reafirm continuu hotărârea ca Dumnezeu să fie Cel care deține controlul spunând: “Facă-se nu voia mea, ci a Ta.” Prin aceste hotărâri pe care le iau, învăț să filtrez tot ce spun și fac prin Hristos, înainte să spun și să fac. Nehotărârea mă lasă chiar în valea încercării, unde trebuie să iau o decizie și unde simt îndemnul lui Satana și îndemnul lui Hristos de a alege. Alegerea pe care o fac cu voința mea mă poate scoate din această vale a luptei decisive. Să alegem de partea lui Dumnezeu.

În al doilea rând, voința mea pune în practică alegerea pe care am luat-o. La nivel intelectual, mă hotărâsc să-L urmez pe Dumnezeu, dar dacă nu fac pași concreți în vederea acestui lucru, sunt încă rob de practicile mele păcătoase sau greșite. Aici s-a întâmplat minunea schimbării dispoziției în viața lui Matei cel Mânios. Atunci când a cooperat *ca să facă* binele (exersarea voinței), Dumnezeu a avut permisiunea lui de a veni în inima lui (emoțiile) ca să-l evacueze pe Faraonul

* Luca 22:42.

Satana și să-l salveze din robia mâniei. A-l avea pe Satana drept conducător înseamnă sclavie. A-L avea pe Hristos drept conducător înseamnă libertate.

Voința mea nu este ...

Voința mea *nu* este atât de puternică, încât să mă ajute să mă opresc singur de la a face răul. Matei cel Mânios a încercat să-și controleze mânia prin puterea voinței omenești, dar nu a reușit să o facă. Era conștient că nu deține controlul asupra situației chiar atunci când cădea pradă mâniei. A renunțat să mai încerce să dețină controlul și a dat vina pe mama lui. Satana îi insufla în minte aceste gânduri și sentimente de indignare la adresa ei, iar el, de obicei, le accepta. Credea că, dacă ar putea să o controleze pe mama lui, nu s-ar mai înfuria. Nu știa cum poate Hristos să întărească voința sa omenească. Așa că rămânea în continuare sub sclavia reacțiilor mânioase la adresa ei. Nu trebuie să rămânem așa, atunci când înțelegem cum poate acționa corect voința noastră întărită de Dumnezeu.

Ca să se producă adevărata predare și întărire a voinței mele în Isus, e nevoie să-mi potrivesc urechea pe frecvența cerului, ca să cunosc voia Stăpânului meu. E nevoie să-L aleg pe Dumnezeu să-mi fie Stăpân și, apoi, să cooperez cu El la orice îmi spune să fac.

Dumnezeu vrea ca noi să renunțăm la vechile căi, când îl urmăm pe Satana, și să-L urmăm pe El în schimb, câpătând trăsăturile Sale de caracter. Să facem exact opusul a ceea ce suntem obișnuiți să facem. De exemplu, în loc să cedăm mâniei, ne supunem lui Dumnezeu, care deține controlul asupra noastră, și devenim astfel chibzuiți și pașnici. Putem alege să fim fericiți atunci când suntem tentați să fim triști. Putem alege să fim plini de speranță în loc să fim plini de disperare. O transformare durabilă se poate realiza numai *în Hristos*, nu separat de El. Cu timpul, repetând acest proces de a alege și a face, Hristos din inima mea nu numai că îl limitează, dar în cele din urmă, îl dă afară din inimă pe Satana și lipsa de speranță pe care o aduce el. Puțin câte puțin, alegere cu alegere, noi luăm decizia să facem voia lui Dumnezeu până când nicio coardă dinăuntrul nostru nu mai rezonază la vechile căi. Expulzarea păcatului este un act al sufletului. Aceasta este exersarea corectă a voinței. Dumnezeu a spus că noi ar trebui să fim împlinatori ai Cuvântului, nu doar ascultători. Continuați să îi dați impulsurile rele lui Dumnezeu și să faceți binele, până când, prin puterea divină care însoțește eforturile noastre omenești, răul dispare. În acest fel, Dumnezeu re-creează caracterul Lui în noi.

Exersarea voinței nu înseamnă a împinge undeva în spate lipsa de speranță și a pretinde că sunt bucuroși, în timp ce tristețea mă torturează pe dinăuntru. Aceasta nu este exersarea voinței care va aduce succesul și transformarea caracterului. Acesta este umanism – să încerc să fac tot ce spune Dumnezeu prin puterea mea omenească.

Noi trebuie să ne supunem gândurile, sentimentele și pasiunile noastre greșite lui Dumnezeu, pentru ca El să le supună. Voința mea trebuie să-I fie supusă lui Dumnezeu și trebuie să-L las pe El să eradice răul, în timp ce cooperez cu El ca să fac orice îmi spune El să fac, în concordanță cu al Său Cuvânt.* Voința mea nu înseamnă să mă lupt cu păcatul, ci să i-L predau lui Dumnezeu și să mă lupt să cred și să-L urmez pe El prin credință, și nu prin vedere.

În Iacov 4:7, tabloul este clar. Noi trebuie să ne supunem lui Dumnezeu, apoi trebuie să ne împotrivim diavolului, iar el va fugi de la noi. Supunerea voinței și căilor mele lui Dumnezeu este *primul* pas, iar împotrivirea, prin puterea Lui divină, care este suficientă pentru a eradica păcatul, este *al doilea* pas. Când mă împotrivesc prin puterea lui Hristos, diavolul trebuie să plece, pentru că am ales de bună voie să-L urmez pe Dumnezeu, iar Dumnezeu este mai puternic decât Satana.

Sunt capabil să ascult prin puterea lui Hristos care locuiește în inima mea, alegând să-L las pe El să fie Domnul vieții mele aici și acum. Iar cooperarea mea dovedește că alegerea a fost de bună voie, nu silită. E un concept simplu, nu-i așa? Psalmii 55:19 spune: “Căci în ei nu este nici o nădejde de schimbare, și [ca dovadă] nu se tem de [nu-L cunosc pe] Dumnezeu.” Dacă ne exercităm voința în mod corect, vom avea mintea (gândurile), inima (emoțiile) și obiceiurile transformate întocmai ca Matei cel Mănios.

Faraonul fricii vs. Dumnezeu libertății

Felix Fricosul avea 17 ani și îi era frică de întuneric. De fapt, nu se mai aventurase în întuneric din copilărie, de teama a “ceva” necunoscut. El și părinții lui au venit în vizită pe la noi, iar problema a ieșit curând la iveală. Am discutat cu părinții lui și, împreună cu Dumnezeu, am pus la punct un plan pentru a-l ajuta pe acest tânăr să-și învingă teama majoră – frica de întuneric.

“Felix, vrei să scapi de frica ta de întuneric?”

“O, da, foarte mult. Dar nu am cunoscut nicio persoană care să obțină victoria într-o situație atât de gravă ca a mea. Trebuie să stau înăuntru, altfel mai mult ca sigur că îmi va sta inima în loc sau voi fi mâncat de cine știe ce creatură sălbatică fioroasă. Părinții mei par să creadă că mă puteți ajuta.”

“Satana vrea ca tu să crezi această minciună, ca să te mențină în robia lui. El este un Faraon puternic, care te constrânge și râde plin de încântare de tulburarea ta. El îți stârnește sentimentele acestea hrănindu-te cu gânduri neadevărate, iar tu îl crezi. Dar Dumnezeu a venit să te scape de obligația de a te supune acestei temeri.”

“Da, o, da! Am simțit că frica asta nu e de la Dumnezeu. Dar cum pot să mă schimb?”

* Isaia 8:20.

“Dumnezeu vorbește și El, dar vocea Lui este una înceată. El vorbește conștiinței tale prin impresii. Vorbește rațiunii tale prin Cuvântul Său, spunându-ți că nu trebuie să te temi. Dumnezeu nu îți trezește emoțiile așa cum o face Satana. El vrea o supunere de bună voie. Ca să te elibereze din această sclavie, El te invită să vii la El, să crezi Cuvântul Său și să-L urmezi. Nu are de ce să-ți fie frică cu El alături de tine. Dumnezeu vrea să te încrezi în El, în loc să lași ca teama să te domine.”

“Dar nu știi când aud vocea lui Dumnezeu.” Am pornit cu toții o discuție vie despre cum să cunoști vocea lui Dumnezeu.

“Voința ta este puterea care domină în firea ta. Voința nu este gust sau înclinație, ea este puterea de decizie care poate lucra în tine ca să te elibereze. Dumnezeu spune că nu trebuie să mai crezi sau să te mai supui acelor emoții false. Trebuie să-I predai voința lui Isus. Când faci acest lucru, Dumnezeu preia imediat controlul asupra gândurilor și sentimentelor tale greșite și le purifică pentru tine. Sub controlul Duhului lui Hristos, aceste emoții și sentimente greșite, și chiar și gândurile tale, Îi vor fi supuse Lui. Tu nu-ți poți controla sentimentele de teamă, dar Dumnezeu poate, atunci când îți predai voința Lui.”

“Cum face El acest lucru?”

“Păi, hai să vedem practic cum face asta. Vreau să mergi în beciul nostru întunecos; lasă lumina stinsă. O să închid ușa și o să vedem ce se întâmplă.”

“E înfricoșător! Ești sigură că sunt în siguranță?”

Am discutat despre cât de în siguranță era. Nu puteau intra acolo animale sălbatice. Părinții lui erau de față. El trebuia să aleagă să-I dea lui Dumnezeu temerile și emoțiile lui greșite și să vadă ce va face El cu ele. Așa că Felix a tras adânc aer în piept și a coborât în beci, iar noi am închis clapa.

“Mi-e frică”, a strigat Felix Fricosul în momentul în care întunericul l-a cuprins.

“Strigă la Dumnezeu. Întreabă-L ce vrea să gândești în locul fricii”, i-am răspuns eu.

“ ‘Dragostea desăvârșită izgonește frica’”, a strigat Felix tare. “Doamne, salvează-mă acum. Sunt al Tău, nu al lui Satana. Nu sunt în posesia fricii, ci a Ta. Isus este chiar aici cu mine; nu sunt singur; nu mi-e frică.” Apoi a tăcut.

Ne-am bucurat când am văzut că Felix așteaptă tăcut în întuneric. Apoi, ne-a povestit mai târziu, frica a crescut din nou în el și din nou și-a exercitat voința. “Doamne, sunt al Tău, nu al lui Satana. Vreau să ies de sub biciul fricii cu care Faraon stăpânește peste mine, ca să Îți slujesc Ție, Doamne. Nu mai sunt al lui Satana. Sunt copilul Tău. Da, mă încred în Tine, Doamne.”

“Să faci voia lui Dumnezeu împotriva impulsurilor firești de a te teme – aceasta înseamnă credință. Împotrivește-te amintirii eșecurilor tale anterioare”, l-am încurajat. “Împotrivește-te înclinațiilor tale, care sunt atât de imposibile acum. Toate sunt niște minciuni.”

“Sunt în regulă”, a răspuns el. “Nu mai e așa de rău.” A mai trecut o vreme, apoi a spus: “Iar vine frica.”

“Uneori, o să te simți ca paralizatul căruia Isus i-a spus să se scoală și să umble. Nu te încrede în sentimentele și emoțiile tale greșite. Alege să te încrezi în Dumnezeu și să umbli. Orice îți spune El, fă, Felix. Suntem cu toții alături de tine.”

“Când umblu alături de Domnul, nu trebuie să mă tem. Îți dau temerile mele Tie. Vreau să umblu, ca paralizatul”, a răspuns Felix Fricosul, cooperând cu aceste gânduri noi.

Au trecut cinci minute – care i s-au părut o veșnicie. A început să cânte “Cred în Domnul Isus” și au mai trecut cinci minute până când a cerut să fie lăsat să iasă. Am deschis clapa imediat și l-am primit cu căldură și dragoste la lumină.

“Te-ai descurcat bine. Ce s-a întâmplat?” Și Felix Fricosul a revăzut în minte lupta pe care a dus-o și eforturile lui de a rămâne de partea Domnului. “Chiar funcționează”, a exclamat el. “Oau!”

“Temerile mele au ieșit la iveală când am rămas prima dată în întuneric”, ne-a povestit el. “Am ales să cooperez cu Dumnezeu, și ele au scăzut vizibil. Am început să mă gândesc la ele, și atunci bătălia s-a înrâncenat. M-am întors la ascultarea de Dumnezeu din nou, alegând să resping acele emoții. Cred că am eșuat atunci când am cedat.”

“Nu, deloc! Ai rezistat zece minute în întuneric! E bine! Felix, n-ai murit și nici n-ai fost mâncat de animale sălbatice. Nu dovedește aceasta că acele gânduri sunt niște minciuni?”

“Păi, da, o dovedește”, și-a dat el seama. “Am fost ca paralizatul de la scăldătoarea din Betesda, căruia i s-a spus să meargă. M-am putut identifica în mod clar cu el. Mi-a fost greu să fac asta!”

“Dar primul pas bun în ieșirea din Egipt este să-l înfrunți pe Faraon, care spune că nu o să-ți dea drumul. Ai învățat ce înseamnă să auzi și să recunoști vocea lui Dumnezeu și ai experimentat schimbarea pe care Dumnezeu a realizat-o înăuntrul tău la nivelul gândurilor și al sentimentelor.”

Am discutat în continuare principiile exercitării voinței. Pe măsură ce voința noastră – alegerea noastră de a-L urma pe Dumnezeu – cooperează cu voința lui Dumnezeu, ea devine omnipotentă. De ce? Deoarece acest lucru ne leagă de Dumnezeu, care este mult mai puternic decât oricare dintre temerile, obiceiurile rele sau gândurile neadevărate ale lui Satana.

“Atunci, Dumnezeu chiar m-a ajutat!”, a exclamat Felix Fricosul.

În acea seară, Dumnezeu a mai raportat o victorie asupra faraonului ficii, ca să-i ofere lui Felix Fricosul ocazia să câștige și mai multă libertate. “Felix, ai de dus gunoiul la tomberon. Ia-l pe Isus cu tine și înfruntă-ți temerile. Noi vom sta pe verandă și te vom privi tot timpul.”

Felix Fricosul a plecat, alergând foarte repede prin întuneric, de la cabană la seră. Pentru un moment, nu l-am mai văzut, dar apoi a venit alergând cât îl țineau puterile spre casă. După câteva astfel de experiențe în seri succesive, temerile lui au scăzut vizibil. Învăța cum să strige la Dumnezeu să-l protejeze și cum să se încreadă în Dumnezeu că-l va proteja. “Aceste temeri sunt gânduri mincinoase. Le pot respinge. Dumnezeu va avea grijă de mine”, își tot repeta sieși. A adunat texte din Biblie pe care să le memoreze, texte care îi spuneau adevărul. O credință mai mare a adus o libertate mai mare.

“Felix, vrei să mergi în garaj și să-mi mai aduci o găleată de ovăz? E întuneric acolo, așa că ia-ți o lanternă ca să poți vedea.”

Din nou și din nou, se confrunta cu teama lui în felurite moduri. Faraon i-a lăsat pe Moise și pe copiii lui Israel să plece de prima dată? Va lăsa Satana să-i scape din mână copiii noștri la prima noastră cerere, corectare sau exersare a voinței? Nu! Atunci haideți să nu obosim în facerea de bine. Perseverati, știind că Dumnezeu este cu voi. Faraonul eului este problema lui Dumnezeu, nu a voastră. Dați-I obiceiurile și gândurile rele lui Dumnezeu, până când dispar și nu mai găsesc în voi nicio coardă care să rezoneze la ele. Aceasta a făcut Felix. S-a dus în garaj, alegând să închidă lanterna, în timp ce respingea gândurile mincinoase ale lui Satana și striga la Dumnezeu. Spre bucuria lui, temerile s-au diminuat.

Într-o bună zi, a obținut victoria. Lui Felix Fricosul îi plăcea să se joace de-a v-ați ascunselea. Așa că am hotărât să jucăm de-a v-ați ascunselea *în întuneric*. Lui Felix i s-a dat posibilitatea să aleagă să folosească lanterna, dar s-a hotărât de unul singur să o închidă și să se ascundă în întuneric. Începea să devină distractiv. Teamă l-a cuprins doar de câteva ori. De fiecare dată, l-a dat temerile sale lui Dumnezeu, care le-a supus rapid. Când ne ascundeam noi în tăcere, am auzit o haită de coioți urlând în depărtare. Păreau să urmărească ceva și s-au apropiat din ce în ce mai mult de locul unde eram noi. Am așteptat cu toții plini de bucurie.

“Acolo, uite, acolo, vedeți cei trei coioți?” Grațioasele creaturi au ieșit din umbră în lumina lunii. Le-am admirat cu toții în tăcere – chiar și Felix *Neînfricatul*. În inima lui, teama nu a mai găsit nicio coardă care să rezoneze, pentru că el știa că poate avea încredere că Dumnezeu îl va menține în siguranță și că, în pădure, nu era niciun animal sălbatic pe care Dumnezeu să nu-l poată controla. Cum s-au întâmplat lucrurile în cazul lui Felix, care acum era eliberat de temerile sale, tot așa se pot întâmpla și în cazul tău. “Să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru.”*

“Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.”†

* Efeseni 3:16.

† 2 Corinteni 10:4,5.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI
UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Mame, fie că sunteți divorțate sau căsătorite, trebuie să ne luptăm lupta cea bună a credinței ca să-i așezăm pe tinerii noștri de partea lui Dumnezeu – să ducem lupta la nivelul gândurilor și sentimentelor, să-L lăsăm pe Dumnezeu să Se întroneze acolo, ca să putem gândi gândurile Lui, să simțim sentimentele Lui și să facem voia Lui. Aceasta este cărarea cea sigură pe care Dumnezeu o folosește pentru a-l alunga pe Satana din inima noastră. Noi Îl invităm pe Isus înăuntru și ne exercităm voința din nou și din nou pentru a alege ca Dumnezeu să locuiască în noi în locul lui Faraon. Într-adevăr, dragostea desăvârșită izgonește orice fel de frică. Dumnezeu știe cum să ne ducă, pas cu pas, din Egipt în Țara Canaanului.

Greutățile pe care le întâmpini, încercările tale unice, defectele tale unice de caracter nu-L sperie pe Dumnezeu. El te invită să vii la El, să-L iei de mână și să-L lași să te ducă în Țara Promisă. El poate să se lupte cu succes cu orice temere ai avea, dacă te încrezi în El și-L urmezi. Nu te poți schimba fără El. Dumnezeu știe acest lucru și de aceea te cheamă să vii la El, ca să capeti înțelepciunea Lui, puterea Lui și prezența Lui care te va ajuta.

Dumnezeu a făcut legământ cu israeliții că El va fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Lui. Cu Dumnezeu ca Împărat al lor, nu trebuiau să fie sub stăpânirea niciunui faraon sau rege omenesc. Dumnezeu i-a eliberat din sclavie. El vrea ca, astăzi, copiii Lui să se afle în grija Lui specială și sub autoritatea Lui. Dumnezeu ne promite că, dacă vom asculta vocea Lui, ne va duce în Țara Canaanului. Nu există niciun obicei, nicio tendință ereditară sau cultivată care să ne poată ține robi, dacă ne prindem de mâna lui Hristos și Îl urmăm afară din ținutul păcatului, al eului sau al lui Satana.

Mame, noi îi educăm pe tinerii noștri ca să-l înfrunte pe faraonul fricii, al mâniei sau al patimii și să nu rămână în sclavie în Egipt. Eliberați-i pe tinerii voștri ca să-I slujească lui Dumnezeu, folosindu-și corect voința.*

*Fundația de piatră
făcută de Matthew,
la 19 ani, și
Andrew, la 17 ani.*

Capitolul 17

EXERSAREA ARIPILOR

V-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. – Exod 19:4

Doi vulturi tineri cercetau vastul orizont de pe marginea cuibului lor, sus pe un pisc stâncos. Unul dintre ei i-a spus celuilalt: “Vreau să zbor spre lumi necunoscute. Vreau libertatea să fac ce vreau, fără ca cineva să-mi spună ce să fac. Vreau să-mi trăiesc viața *în felul meu*.”

Fratele lui i-a răspuns: “Eu vreau să-l urmez pe tatăl nostru credincios. L-am văzut zburând cu succes și vreau să zbor *în felul lui*. Vreau să fiu ca el.”

Primul pui de vultur și-a întins aripile și s-a lansat încrezător din cuib. Tatăl-vultur s-a oferit să-l ajute, dar puiul l-a ignorat. Era încântat de vântul care-i trecea printre pene și vira când la dreapta, când la stânga. Jubila: “Da! Asta înseamnă să zbori cu adevărat!” Dar ce nu remarcase el era că se îndrepta în jos. El credea că zboară, când, în realitate, era în cădere liberă. Prea târziu a văzut pământul care venea repede spre el și s-a PRĂBUȘIT – a aterizat pe un morman de pământ. Din nefericire, acest tablou reprezintă viața multor tineri de astăzi – independenți de Dumnezeu, Creatorul lor, ei se îndreaptă în cădere liberă spre moarte veșnică.

Al doilea pui de vultur a așteptat încrezător. A ascultat cu atenție ca să distingă vocea tatălui său de celelalte voci din jurul său și, când l-a auzit pe tatăl său spunându-i să sară, s-a lansat din cuib. Și el a fost încântat de vântul care-i trecea prin pene. Îl urmărea pe tatăl lui cu atenție, asculta instrucțiunile lui și îi imita mișcările. Dintr-o dată, a văzut pământul venind cu repeziciune spre el. Dar, înainte să se prăbușească, tatăl lui s-a repezit sub el și l-a purtat pe spatele lui în siguranță la cuibul din înaltul muntelui. Puiul de vultur a repetat această experiență din nou și din nou, căpătând putere, până când a învățat să zboare bine. Această experiență este a acelor tineri care se încred în Isus și-L urmează. Adevăratul “zbor” spiritual și speranța vieții veșnice nu se găsesc decât în Hristos.

“Zborul” spiritual le este oferit atât părinților, cât și tinerilor. Vă antrenați aripile sub călăuzirea lui Isus?

Cădere liberă

Norel cel Nepăsător, în vârstă de 18 ani, și-a târât picioarele agale spre teighea, ca să încaseze banii de la un client. Părul îi atârna în mănunchiuri de cârlioniți

peste ochi. Și l-a dat la o parte ca să examineze bonul, dar părul i-a căzut din nou peste ochi. Nu-i nimic! Era obișnuit să se uite printre șuvițele de păr.

“Te supără părul, fiule?”, a întrebat clientul, care era cam bătrânior.

“Nu, îmi place așa cum este”, a insistat Norel, punându-și pe cap un fes din tricot în dungi galbene și verzi, ca să-și ascundă pletele dezordonate.

“Cunosc un frizer care te-ar putea ajuta”, l-a necăjit în continuare bătrânul.

“Nu, mulțumesc.”

“Deci îți place părul tău așa cum este?”, a insistat bătrânul. Vedeți, dvs., acest bărbat îl cunoștea pe Norel de pe vremea când părul și hainele îi erau îngrijite. Voia să înțeleagă ce produsese acea schimbare. De ce voia Norel să arate atât de neîngrijit?

“Da, chiar îmi place, fi n’că e ușor de îngrijit. Îl spăl, îl șterg cu prosopul, îmi trec degetele prin el și gata. Mă scol de dimineață și nu trebuie să-i fac nimic, dacă nu vreau asta. Nu-mi place să trebuiască să îl pieptăn.”

“Mie îmi plăcea mai mult așa cum îl aveai înainte. Acum arăți atât de ... de ... nedemn de încredere.”

“Ei bine, părinții mei mi-au spus că sunt major și, deci, pot decide singur în dreptul meu. S-au luptat cu mine ani de zile ca să port părul tuns scurt, și eu, de nevoie, m-am supus. Dar acum trăiesc *în felul meu*.”

“Și Dumnezeu ce crede despre părul tău?”

“Ăă, nu știu. Probabil că nu-I place. Dar acum sunt major și fac lucrurile *în felul meu*. Și tatăl meu a purtat părul lung când era de vârsta mea. Vreau și eu să-mi fac de cap. Probabil că, în curând, o să mi-l tai oricum.”

Ce nu e în regulă cu tabloul acesta?

Își exersează Norel cel Nepăsător aripile deciziei? Da. Totuși, este vreo problemă cu asta? Eu cred că este. Tunsoarea lui Norel cel Nepăsător este simptomul unei probleme mai profunde – problemă care exista chiar și atunci când avea părul tuns și îngrijit. El e ca primul pui de vultur – vrea să zboare de unul singur, fără să-i pese de călăuzirea Tatălui ceresc. El se închină și se înclină în fața a ceea ce vrea *el* – nu ce vrea *Dumnezeu*. În ecuația luării de decizii, Dumnezeu nu există pentru el.

A-i acorda eului mână liberă este foarte periculos. Un lucru duce la altul: anturaje corupătoare; lecturi, muzică și distrații depravate; îmbrăcăminte scandaloasă; vicii care distrug sănătatea, cum ar fi alcoolul, tutunul, drogurile; și imoralitatea. Unii tineri pot să nu devină corupți în exterior, dar zborul lor independent îi poartă spre atitudini egoiste, prietenii rele, cedarea în fața presiunii grupului, lăcomie sau disperare. Ei refuză să recunoască acești pași care conduc la îndepărtarea de Dumnezeu, prin ascultarea doar de “Ce-aș vrea eu să fac?”. A te obișnui să fii nepăsător, să nu te hotărăști pentru Dumnezeu și să faci ce îți

vine să faci în mod natural sau ce este foarte interesant este un lucru dezastruos. În plus, dacă Norel cel Nepăsător se hotărăște într-o zi să se întoarcă la Dumnezeu, câte cicatrice vor rămâne?

Vedeți cât de mult rău le facem tinerilor noștri nepredându-le lecții de zbor *spiritual*, astfel încât să cunoască diferența dintre adevăratul zbor și căderea liberă? Înțelegeți importanța lucrării de a-i educa să recunoască vocea lui Isus care-i călăuzește și să aleagă să-I slujească lui Dumnezeu în toate lucrurile mărunte din viața lor – inclusiv prin tunsoarea lor? Recunoașteți nevoia de a le întări aripile deciziei în cadrul caracterului integru al lui Dumnezeu?

Nu e un lucru sigur să îți faci de cap – mai ales în anii tinereții. Ce a câștigat Samson din faptul că și-a făcut de cap? Dar tinerii care și-au bătut joc de Elisei? Sau gândiți-vă la Saul. Toți acești tineri au crezut că vor câștiga ceva – măcar puțină distracție – dacă își vor face de cap și că, pe urmă, se vor liniști și vor duce o viață cinstită. Dar distracția lor a jucat un rol important în determinarea direcției pe care a urmat-o viața lor și, în cele din urmă, a destinului lor.

Ce au câștigat Adam și Eva din faptul că au făcut și ei lucrurile “în felul lor” în Grădina Edenului? A avut de câștigat Iuda de pe urma faptului că a vrut să facă lucrurile în felul lui, urmărind câștigul financiar, și l-a vândut pe Isus, fiind condus de eul său, nu de Dumnezeu? A avut de câștigat regele Saul din faptul că s-a considerat mare și tare, luând rolul preotului, fără să-l aștepte pe profetul Samuel, așa cum îi spusese Dumnezeu? Acești pași de independență față de Dumnezeu – aceiași pași pe care i-a făcut și Satana în ceruri – l-au transformat pe Saul într-un rege rău. Fiecare dintre noi trebuie să răspundă la această întrebare: Cine are controlul vieții mele? O să-L las pe Dumnezeu să mă călăuzească în alegerea tunsorii, a îmbrăcăminții și a conduitei mele?

Fiecare tânăr își va hotărî propriul destin. Fiecare tânăr își exersează aripile și va reuși să zboare. Dacă nu îi ajutăm să învețe să zboare în Hristos, învingând puterea firii pământești, forța de gravitație a eului îi va atrage spre dezastrul care îi așteaptă pe stâncile de jos. Putem să stăm mulțumiți pe margine și să privim cum se întâmplă acest lucru? Nu! Nu! De o mie de ori NU!

Pe cine îl lasă inima să stea și să privească?

E trist, dar educarea lui Norel cel Nepăsător în privința obiceiurilor bune a fost doar *exterioară*. Ce vreau să spun? Norel fusese de acord cu alegerea părinților săi în ce privește tunsoarea lui doar pentru că ei au adus argumente mai puternice sau l-au făcut să se simtă vinovat sau l-au forțat pur și simplu să le îndeplinească dorințele, pentru că ei erau mai mari decât el. Dorința inimii lui și opinia lui se opuneau însă ascultării la care era forțat! Dominația fizică și emoțională nu poate produce decât cel mult o supunere *exterioară*, care nu are valoare aproape deloc.

Lui Norel cel Nepăsător îi lipsea disciplina *interioară*. Nu învățase să recunoască vocea lui Dumnezeu care îi vorbea sufletului său și să se supună voinței lui Dumnezeu! Nu căutase să cunoască voia lui Dumnezeu cu privire la tunsoarea sa. Dumnezeu spune: “Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.”* Lui Dumnezeu Îi pasă de orice detaliu din viața noastră. El vrea tineri îngrijiți, cinstiți, care să Îl reprezinte prin gândurile, cuvintele și faptele lor. El vrea ca aparența lor exterioară să reflecte ordinea interioară din inimile lor. Din păcate, Norel cel Nepăsător reprezintă tinerii rebeli de astăzi *conduși de eul lor*, care Îl exclud pe Dumnezeu din deciziile vieții lor! Ei nu caută să cunoască voia Domnului sau să-L urmeze; ei caută un alt stăpân – eul; aceștia sunt, sub o altă formă, *conduși de Satana*.

Căile lui Dumnezeu sunt cu mult mai bune. El este Instructorul de zbor al tinerilor și, pe măsură ce Îl caută, Îl ascultă și cooperează cu El, ei trăiesc experiența de a fi purtați de El pe aripi de vultur pentru a-i aduce la El pentru sfat, decizie cu decizie. Fiecare încercare prin care trec, fiecare dificultate pe care o întâlnesc și fiecare decizie pe care trebuie să o ia sunt ocazii de a veni la El, de a-I cunoaște voia și de a reacționa așa cum îi conduce El. El este acolo, chemându-i pe tineri atât să cunoască voia Lui, cât și să-i întărească să trăiască această voie a Lui din toată inima. Pentru a căpăta această experiență e nevoie de mult exercițiu.

Nu renunța!

Exercițiul fizic pentru putere, sănătate și pentru a arăta bine necesită mult efort! Exercițiul spiritual pentru tărie de caracter, pentru a fi condus de Dumnezeu, nu de eu, și pentru a fi puternic din punct de vedere moral atunci când te confrunți cu ispita necesită la fel de mult efort! Amândouă necesită din partea noastră concentrare, hotărâre, determinare și cooperare.

Ca să-ți întărești mușchii, începi cu greutateți mici și treci apoi la unele din ce în ce mai mari. Pe măsură ce mușchii capătă putere prin exercițiu, pot să suporte stresul produs de greutatețile mai mari fără să obosească sau să fie lezați. Așa este și cu exersarea aripilor zborului spiritual. Dacă vrei să devii puternic în a face binele, și nu răul, în a-L urma pe Hristos, și nu eul, în a căuta să faci *voia lui Dumnezeu*, și nu numai *voia ta*, poți realiza cel mai bine lucrul acesta începând cu “greutăți” mici – mici decizii de a-L urma pe Dumnezeu. Acestea Îi dau permisiunea de a-ți conduce pașii. Vei căpăta experiență în a-I permite lui Dumnezeu să dețină controlul asupra fiecărui detaliu din viața ta, iar aceasta va deveni, încet-încet, regula, nu excepția.

“Greutăți” mici pot fi întrebările: “Doamne, ce vrei să fac cu părul meu, îmbrăcămintea mea, comportamentul meu, chiar acum?”† “Vrei să merg la

* 1 Corinteni 14:40.

† Fapte 9:6.

petrecerea asta sau să stau acasă?” “Să particip la această activitate de tineret? Care este voia Ta pentru mine?” “Să accept acest cadou sau să-l refuz?” “Să gândesc acest gând, să reacționez în acest fel?” “Să urmez ideea prietenului meu?” “Cum pot rezolva această neînțelegere, acest conflict?”

“Greutăți” mai grele pot fi: “Cum pot să scap de obiceiul de a minți pentru a mă proteja?” “De ce reacționez așa cum reacționez?” “Arată-mi cum să fiu de ajutor prin jurul casei și să fac acest lucru cu bucurie.” “Cum Te pun pe Tine pe tronul inimii mele și cum Te păstrez acolo?” “Simt că Satana îmi induce în minte gânduri dubioase, cum că Tu nu ai fi interesat de mine, că aș fi prea rău, că Tu nu ai putea să mă ajuti, că aș fi un caz fără speranță. Cum scap de aceste gânduri?”

Exersarea filtrării gândurilor și deciziilor noastre prin Dumnezeu este un exercițiu de credință, voință și acțiune. Necesită repetare constantă, așa cum e și în cazul exercițiului fizic. Dimineata, s-ar putea să-ți fie ușor să te angajezi să-L urmezi pe Dumnezeu, dar pe măsură ce ziua trece și vechile căi trag de tine în toate părțile ca să le asculți, vei vedea că pentru a rămâne în legătură cu Dumnezeu trebuie să depui la fel de mult efort ca pentru a-ți termina exercițiile fizice. E nevoie să iei din nou și din nou decizia de a rămâne în Hristos.

Pe măsură ce tinerii voștri sunt antrenați și încurajați în acest proces de a alege să vină sub călăuzirea lui Dumnezeu, “mușchii lor morali” vor căpăta mai multă putere și îi vor pregăti pentru stresul și presiunea și mai mari de *a rămâne* de partea lui Dumnezeu în cinste, integritate și puritate morală, așa cum a făcut Iosif. Vor avea de înfruntat multe probleme pe măsură ce se vor asocia cu alții din lume, încercând să nu devină lumești.

Nu vă fie teamă să vă lăsați tinerii să se angajeze într-un exercițiu spiritual greu – cum ar fi să ia decizii, sub călăuzirea lui Dumnezeu, în legătură cu ce să facă în problema asta sau cealaltă. Trebuie să înceapă să bată din aripi, să trieze ce e bine și ce e rău, să caute să cunoască voia Lui, să se lupte să ia decizia cea bună și să parcurgă procesul de a-L urma pe Isus, Salvatorul lor. Nu-i feriți de acest proces de luptă vital. Promovați-l, exersați-l, rugați-vă și sfătuiți-i cum să treacă prin el. Acești mușchi trebuie să fie antrenați! Acestea sunt aripile lor! Acest exercițiu spiritual nu se face o singură dată, ci este un mod de a trăi, care necesită concentrare pentru a pune bazele acestor obiceiuri. Uneori, exersarea stăruitoare a anumitor grupe de mușchi este necesară pentru ca aceștia să fie sănătoși și puternici.

Provocarea aripilor

Matthew, în vârstă de 16 ani, l-a abordat pe tatăl lui: “Am citit cărțile lui Sam Campbell și vreau să găsesc acel misterios Lac al Sanctuarului (Sanctuary Lake) despre care vorbește. Hai să planificăm o ieșire cu familia în zona Quetico, de lângă Boundary Waters, ca să-l căutăm.”

“Matthew, noi trăim în cea mai frumoasă și vastă zonă sălbatică din Statele Unite. Parcul Glacier ne oferă tot ceea ce ne pot oferi Minnesota și Canada la un loc, fără puzderia de gândaci și țânțari. Mai avem de cățărât pe toate piscurile sau de explorat toate lacurile de aici. Hai să ne jucăm în propria curte.”

Jim spera că asta avea să fie sfârșitul discuției, dar nu era așa. În schimb, era începutul unor discuții extrem de interesante și al unor opinii diferite cu privire la ce să facem în concediu. A fost un test. Ce se întâmplă în familie atunci când sunt păreri divergente și unul sau mai mulți membri ai familiei “își exersează aripile” independent de Dumnezeu? Se produce conflict și tensiune în cămin, nu-i așa? Pe de altă parte, ce se întâmplă dacă fiecare membru al familiei “își exersează aripile” sub călăuzirea lui Dumnezeu? Asta am vrut noi să facem. Când Jim și-a luat timp să cunoască voia lui Dumnezeu, a avut parte de o surpriză.

“Jim, trebuie să te alături visurilor fiului tău. Trebuie să mergi în Quetico, în căutarea Lacului Sanctuarului. Va fi un lucru bun pentru fiecare.”

Dar nu vreau să merg, Doamne. O să mă coste timp și bani și aș prefera să explorez ceva mai aproape de casă ... dar sunt dispus să mă predau Ție.

“Jim, gândește-te ce va însemna aceasta pentru fiul tău – nu doar că ești dispus să participi la visurile lui, dar asta îl va motiva să înfrunte și să realizeze lucruri mai grele. Îl va ajuta în viitoarea lui carieră.”

“Matthew, hai să facem excursia aia la Quetico!”

“Vorbești serios, tată? E adevărat?”

“Da, vorbesc serios! Totuși, ca să fim gata pentru excursia asta, ai ceva de făcut. Trebuie să faci rost de câteva hărți și să încerci să restrângi aria în care vom căuta Lacul Sanctuarului. Trebuie să vezi dacă poți găsi pe cineva care l-a cunoscut personal pe Sam Campbell, ca să te ajute să planifici căutarea noastră. Apoi, trebuie să găsești un loc unde să stăm când ajungem acolo și canoe de închiriat.”

Matthew a holbat ochii la mine și expresia lui arăta orice, numai entuziasm nu.

“O, tată, greu lucru îmi mai ceri. Știi că nu-mi place să vorbesc la telefon.”

“Ei bine, ăsta o să fie prețul pe care-l vei plăti pentru a merge acolo, fiule. Eu nu am timp să cercetez toate astea. Și dacă chiar vrei să fii agent imobiliar într-o zi, poți învăța acum cum să dai telefoane de informare, să vorbești cu oamenii, să obții informații și să te documentezi. E bine. Dumnezeu este alături de tine, iar eu sunt aici ca să te sfătuiesc.”

Matthew s-a consultat cu Dumnezeu și s-a hotărât să accepte provocarea. Pentru el, a fost ca o aventură din cuib într-o experiență nouă, necunoscută. Nu a fost ușor; capacitățile lui de gândire, raționare și planificare au fost întinse la maximum. S-a rugat la Dumnezeu ca să-l ajute să-și dea seama de unde să înceapă și ce să facă în continuare. A stat de vorbă cu Jim pentru îndrumare suplimentară,

iar aventura care se preconiza a devenit subiectul nostru preferat la masă și în timpul petrecut cu familia. A dat telefoane care nu l-au dus nicăieri. A fost tentat să renunțe, dar Isus îl “prindea” pe aripile Lui de vultur, îl aducea din nou în locul unde se simțea în siguranță și îl încuraja să continue să încerce. A ales să continue și să-și înfrunte temerile împreună cu Dumnezeu. A învățat să urmărească mai multe variante pentru a ajunge la țintă. Adesea s-a luptat – și s-a întors la Dumnezeu pentru idei. Pe măsură ce Dumnezeu îi dădea idei, hotărârea lui a crescut. După câteva săptămâni, era stăpân pe situație. Dumnezeu îl binecuvântase. Mușchii dependenței de Dumnezeu, ai deciziei și ai încrederii s-au întărit prin exercițiu repetat.

Perseverența lui, în cele din urmă, a dat roade. Providența lui Dumnezeu l-a condus la un bărbat pe nume Sandy. Sandy îl cunoscuse pe Sam Campbell, iar această persoană l-a condus pe Matthew la alți oameni-cheie. A strâns informații importante, dar nimeni nu i-a putut spune unde anume exact se găsea acest lac special. A mers înapoi la carte și a subliniat orice indiciu pe care l-a găsit. Împreună cu Andrew și tatăl lui, Matthew a cercetat cu atenție multele hărți topografice ale zonei, dându-și cu presupusul și încercând să găsească rațional locul unde se afla acest misterios lac, despre care Sam Campbell spunea că este “undeva la răsărit de apus și undeva la apus de răsărit”. A planificat traseul, a aranjat unde să stăm și a rezervat canoe.

Ne-am confruntat cu toții cu provocări în timp ce făceam pregătirile necesare și am fost tentați să ne exersăm aripile în puterea eului – să devenim frustrați sau iritați și să renunțăm. Eu trebuia să pregătesc mâncare care să fie economică, să nu cântărească mult și, cu toate acestea, să fie foarte hrănitoare – ca să ne ajungă timp de două săptămâni în sălbăticie! Jim și cu băieții au trebuit să se gândească cum să împacheteze provizii pentru două săptămâni. Pe măsură ce L-am căutat pe Dumnezeu și l-am predat Lui atitudinile noastre firești, El ne-a dat ideile de care aveam nevoie. Am făcut granola, am gătit și uscat boabe de pinto și am uscat piersici, pere, căpșuni, broccoli, ardei, arpagic, ceapă, verdeată și multe altele. Jim și băieții au găsit cel mai bun echipament pe care ni-l puteam permite.

În sfârșit, concediul a sosit. Am plecat în această aventură la mare depărtare. Pe drum, Jim a încercat încă o dată să-l facă pe Matthew să fie interesat de Parcul Glacier, dar inima lui Matthew era în Quetico.

E timpul pentru muncă din greu

Când am sosit la tabăra Boy Scout, unde Matthew aranjase să stăm în prima noapte, l-am cunoscut pe Sandy și am pornit o discuție vioaie și veselă despre Lacul Sanctuarului și Sam Campbell. A doua zi dis-de-dimineată, am pus cele două canoe în apă, ne-am luat echipamentul și am pornit la drum. Matthew și Andrew au preluat conducerea expediției, extrem de încântați de explorare. Jim

și cu mine îi urmam în cea de-a doua canoe. Această zonă e înțesată de o mulțime de lacuri – unele mici, altele foarte mari. Nu sunt urme pe care să le urmărești sau semne care să indice direcția. Călătorul în pustietate trece din lac în lac, folosind transbordarea acolo unde nu este niciun canal navigabil între lacuri. Băieții trebuiau să deslușească topografia locului, să o compare cu hărțile și să încerce să găsească ruta care să se potrivească cu vagile indicii din carte – toate acestea ca să localizăm misteriosul Lac al Sanctuarului, proverbialul “ac în carul cu fân”. Ce provocare să-și exerseze și întărească aripile!

Jim și cu mine ne-am dat rapid seama că Andrew și Matthew erau vâslași mai buni decât noi. Jim a avut o soluție. “Băieți! Băieți, așteptați-ne și pe noi! Stați să venim și noi.”

Când i-am ajuns din urmă, am descărcat doi din cei patru saci cu bagaje în canoa lor. Surprinși, erau cât pe ce să se plângă că nu e drept. M-am rugat în tăcere Instructorului de zbor al lor. Atunci amândoi au izbucnit în râs, iar Matthew ne-a tachinat prietenește: “Aveți probleme în a ține pasul? Aveți nevoie de ceva ajutor? Ne descurcăm noi, nu-i așa, Andrew?” Cei doi și-au luat vâslele și duși au fost – iar eu și cu Jim ne-am dat seama că nu mai puteam face nimic ca să ținem pasul cu ei!

Nu aveam nici cea mai vagă idee cât de mult aveam să fim testați în această aventură. După primii 16 kilometri, simțeam că o să-mi cadă brațele, iar gâtul mă durea teribil. Nu știam cât aveam să mai pot vâsli. Voiam să ne oprim și să ne instalăm corturile chiar acolo. Dar știam că, dacă renunțam acum, lui Matthew avea să-i fie imposibil să-și împlinească visul. Eram puiul acela de vultur care se zbătea să rămână în aer și am strigat la Tatăl meu să mă prindă. El mi-a dat câteva idei despre cum să variez modul în care vâsleam în așa fel, încât să-mi odihnesc mușchii și tendoanele încordate. M-a asigurat că harul Său mă va ajuta să supraviețuiesc acestei excursii și că o să-mi întăresc mușchii.

Ajunseserăm la un lac foarte întins; de aici erau câteva trasee posibile pe care puteam merge. Singura cale de a găsi care dintre ele era cel bun era să le încercăm pe toate și să vedem care se potrivea cel mai bine descrierii din carte. Primul traseu pe care l-am încercat nu s-a potrivit, așa că a trebuit să ne întoarcem la punctul de plecare și să vâslim mai sus pe lac spre a doua posibilitate. Începuse un vânt puternic, transformând văulturele în ditamai valurile; erau atât de înalte, încât nu ajungeam la apă cu vâsla atunci când eram pe creasta vreunuia dintre ele. Durerea din umeri se acutiza, dar nu puteam să mă opresc din vâslit. Dacă ne-am fi răsturnat, înecul era un pericol foarte real, cu puține șanse de scăpare.

“Concentrează-te asupra tabloului complet, nu asupra durerii din umerii și gâtul tău”, m-a încurajat Dumnezeu.

Am ales să cooperez, am așșat un zâmbet și am vâslit mai tare. A mers; puteam s-o fac!

Toți patru am fost testați până la limitele suportabilului și adesea este tentant, în astfel de situații, să îți exersezi aripile deciziei fără Dumnezeu. Dorința de a renunța sau de a ne mânia a fost puternică uneori. Totuși, pe măsură ce ne predam ajutorului Tatălui nostru, am continuat să înfruntăm necazul ca o echipă unită.

La sfârșitul acelei prime zile, vâlsiserăm 32 de kilometri și trecuserăm prin opt transbordări. La fiecare transbordare, ne luam în spate bagajele și mergeam aproape un kilometru sau mai mult până la următorul canal navigabil, urcând pieptiș și coborând la fel. Trebuia să facem două drumuri ca să trecem tot echipamentul și canoele dintr-o parte în alta. Ce ușurare a fost să așezăm corturile, să pregătim hrana simplă și să ne frecționăm unii altora umerii care ne dureau. Andrew și cu mine eram vâslașii care conduceau canoele și am discutat despre cum ne-a ajutat Dumnezeu să depășim durerea musculară și dorința de a renunța. Dumnezeu a fost bun!

Ziua a doua și ziua a treia au fost în mare parte ca prima. Ne-am adaptat bagajele în așa fel, încât să le căram doar o singură dată atunci când trebuia să facem transbordarea. Asta însemna că, la fiecare transbordare, eu aveam de cărat 40 de kilograme. Matthew și Andrew cărau fiecare câte 60 de kilograme, iar Jim un bagaj voluminos de 70 de kilograme. Am gemut când am luat în spate bagajele. Satana era pe aproape ca să ne sugereze gânduri arțăgoase ca: *A cui a fost ideea asta? Andrew, ești sigur că duci o greutate egală? Matthew, îmi stai în drum. Sally, nu poți să te miști și tu mai repede?*

Dar Dumnezeu era și El acolo. *“Încurajați-vă unul pe altul”*, ne-a șoptit El.

“Andrew, cari bagajul ăla ca un adevărat soldat!” “Matthew, ai plănuit o aventură pe cinste. Nu o s-o uităm niciodată!” “Tată, te descurci de minune cu bagajul ăla greu!” “Mamă, poți s-o faci! Știu că poți!” Pe măsură ce cooperam cu Dumnezeu, am început să ne bucurăm de provocarea de a vedea cât de mult puteam de fapt să facem. Prin harul lui Dumnezeu, nu ne lăsam învinși! Desigur, a trebuit să cooperăm cu Dumnezeu, ajustându-ne atitudinile nu doar o singură dată, ci de mai multe ori, iar acest exercițiu a născut în noi perseverența.

După opt zile, urmasem traseul lui Sam Campbell adânc în zona Quetico, călătorind între 20 și 32 și 40 de kilometri pe zi pe apă, la care se adaugă și transbordările. Ajunseserăm în zona unde știam că mai este un singur pas de făcut. Să găsim acest pas printre numeroasele posibilități nu a fost ușor. Am cercetat multe potențiale lacuri fără succes.

Asaltul final

Am petrecut Sabatul campanii la Burnt Bean Campsite. O zi de odihnă a fost extrem de binevenită – atât fizic, cât și spiritual. În ziua următoare, ne simțeam minunat, iar speranțele noastre erau extrem de mari: eram aproape siguri că Lacul Sanctuarului era imediat după cotul apei!

Detaliile lacului pe care îl căutam erau deja gravate în mintea lui Matthew. El și Andrew erau în frunte, cerându-I lui Dumnezeu îndrumare. Ne-am aventurat într-un șir de lacuri care păreau să se potrivească descrierii. Cu cât mergeam mai mult, cu atât mai entuziasmat era Matthew. “Cred că ăsta e! Topografia seamănă foarte mult cu cea descrisă în poveste.” Și repeta fiecare detaliu. “O, priviți în față! Pun pariu că ăsta e Râul celor Zece Mii de Umfi.”

Ne-am uitat în direcția în care arăta el și abia am reușit să zărim un râuleț îngust, plin de trestii, care se vărsa în lac. Semăna mai mult cu o mlaștină decât cu un râu – și era greu de traversat cu canoea!

“Nivelul apei probabil că este mai mic acum decât era pe timpul lui Sam Campbell”, a comentat Matthew pe măsură ce ne apropiam de el. “Va trebui să împingem practic canoele prin el.” Matthew și cu Andrew erau entuziasmați, nu le plăcea faptul că trebuia să coborâm în noroiul care ne ajungea până la genunchi ca să împingem canoele prin acest râu foarte puțin adânc. Cu transpirația curgându-le pe spate, au împins până când am trecut de râu.

Amândoi băieții au început să caute primprejur până când Andrew a strigat entuziasmat: “Matthew, am găsit o urmă de animal exact așa cum a descris-o Sam în carte! Vino să vezi!”

Cu speranțe crescânde, ne-am pus în spate bagajul și canoele încă o dată. Mergând după urmă, am dat dintr-o dată peste un lac frumos și liniștit – virgin și ascuns. Acesta să fie Lacul Sanctuarului? Ne-am suit în canoe și am vâslit în jurul lacului, căutând ultimul indiciu care să ne asigure că îl găsisem – numele “Joe” inscripționat în licheni pe o stâncă mare. “Uite-!”, a strigat Matthew.

Cuvintele nu sunt suficiente pentru a exprima bucuria găsirii obiectului căutării noastre. Greutatea drumului era insignifiantă. Durerile musculare erau uitate. Porțiile mici de mâncare nu mai contau. Găsiserăm Lacul Sanctuarului! Căutarea noastră avusese succes. Eram o adevărată echipă! “Hip, hip, uraaaa!”, am strigat cu toții.

Am vâslit din nou în jurul lacului, rememorând întâmplările descrise de Sam în carte și identificând locurile unde se întâmplaseră. Am ales un loc special unde să mâncăm și, când am cerut binecuvântarea asupra prânzului nostru sărac, I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru tot ce suferiserăm ca să ne bucurăm de această răsplată încântătoare. În timpul mesei, ne-am reamintit isprăvile împreună și am râs de ele. Am meditat la modul în care Dumnezeu ne exersase aripile în repetate rânduri ca să alegem să-L urmăm pe El, atunci când impulsurile sau înclinațiile firii ne-ar fi făcut să ne “prăbușim” în eu.

Hoinărind cât mai mult posibil, am explorat malul lacului pe jos.

“Uitați, uitați acolo”, a țipat Andrew fugind înainte. Zărise niște coarne imense de elan chiar lângă urma animalului. “O, ce descoperire! Pot să-l iau acasă, tată?”

“Fiule, este prea mare, nu cred că poți să-l cari până la ieșire.” L-am admirat cu toții și ne-am imaginat ce elan uriaș trebuie să fi purtat aceste coarne! “Poate că ar trebui să îl agățăm în copacul acesta. Așa, și alți aventurieri se vor putea bucura de el.”

Lui Andrew i-a plăcut sugestia – mai ales când ne-am gândit cum ar fi fost să care această comoară uriașă prin transbordările pe care le aveam de făcut, în condițiile în care bagajul lui era aproape plin. A acceptat bucuros ideea tatălui său. Abia au reușit Jim și Andrew la un loc să urce în copac doar unul dintre coarnele acelea masive.

Ne-am întors apoi înapoi acasă. Porțile de mâncare scădeau, iar timpul de concediu se scurgea. Am fost atât de încântați că, înainte să trebuiască să plecăm, căutarea noastră avusese succes. Cu inimile ușoare, am refăcut traseul până la Burnt Bean Campsite, unde am poposit o noapte.

“Putem merge într-un ritm rezonabil înapoi, nu-i așa?”, am întrebat eu, plină de speranțe.

“Avem patru zile la dispoziție să ne întoarcem la tabăra Boy Scout. Da, putem, mamă”, a răspuns Jim.

Provocarea se mărește

A doua zi dimineața, ne-am pomenit cu o schimbare a vremii. Rafale puternice de vânt veneau mănioase, nori negri se grămădeau pe cer; aerul a devenit rece. Curând, a început să plouă, mai întâi liniștit, apoi cu găleata. Ne-am pus echipamentul de ploaie, am strâns în grabă corturile și am încărcat canoele. Toată ziua, am vâslit și am făcut transbordări prin ploaie și vânt. Se părea că în orice direcție am fi vâslit, vântul ne bătea din față, transformând micile valuri în valuri foarte mari, înspumate. Transbordările erau la fel de dificile. Cărrile, care, la dus, erau doar abrupte, stâncoase și murdare, erau acum îngrozitor de alunecoase. Am fost cu toții testați până la limită. Prevăzuserăm că la întoarcere ne va fi ușor – în schimb, era mai dificil decât la dus. Încă o dată, sentimente de mânie și frustrare cerșeau să fie exprimate. Înțelegeți ce vreau să spun, nu? Când ești obosit și lucrurile nu îți ies așa cum te-ai aștepta și ai vrea să-ți iasă, gândurile și sentimentele negative par atât de vrednice de crezare.

Încă o dată, Instructorul nostru ceresc de zbor era de față. “*Puteți fi veseli. Puteți depăși și această dificultate. Încurajează-ți colegii de echipă – familia!*”

Seara se apropia, dar noi dădeam zor – sperând că ploaia se va opri înainte să instalăm corturile. Târziu în acea noapte, am instalat corturile în ploaie, ne-am scăldat în lac și am încercat să facem floricele. În cele din urmă, am reușit să mâncăm în corturi. Dar Dumnezeu ne-a surprins cu o tratație specială. Pe când ne uitam noi la ploaia care răpăia, doi elani au trecut prin locul unde eram noi instalați. Ce încântare!

După ce l-am mulțumit, ne-am culcat în saci de dormit uzi, sperând și rugându-ne ca ziua următoare să fie mai bună. A plouat toată noaptea, iar a doua zi a început la fel. Sacii noștri de dormit erau uzi leoarcă. Desigur, și corturile erau ude. Totul părea îmbibată de apă și bagajele noastre s-au îngreunat, greutate pe care o simțeam în special la transbordări. Am vâslit lac după lac în tăcere – extenuați, uzi și flămânzi. Transbordările erau nesigure, cu stânci mari și apă peste tot. Frânți de oboseală, am mers în continuare. Zece ... unsprezece ... douăsprezece lacuri și transbordări. O, cât de mult tânjeam după un cort uscat și o masă fierbinte și bună! Dar ploaia continua. Pe cer nu se vedea nicio breșă în nori, care să ne dea speranță. Nu am mai fi suportat încă o noapte de dormit în corturi umede. Singura opțiune care ne mai rămăsese era să ajungem la tabăra Boy Scout – patru zile de vâslit de plăcere transformate în două zile de vâslit mizerabil.

Am decis la unison să alegem a doua opțiune. Asta însemna că trebuia să vâslim până cădeam morți de oboseală și chiar mai mult. Am răspuns provocării cu rugăciune, ca să ne întărim hotărârea, iar Dumnezeu ne-a întărit mușchii extenuați, pe care îi forțam acum împotriva vântului și valurilor. Ploaia continua să bată în noi, iar distanța pe care trebuia să o parcurgem părea aproape insurmontabilă. Nu o să uit niciodată ce s-a întâmplat apoi. Ca de obicei, băieții erau în frunte. Pentru mine, fiecare lovire a apei cu vâsla era o rugăciune pentru putere și rezistență. Dintr-o dată, urechea mea a prins un sunet nou – un sunet care era în contrast uimitor cu vâjâitul vântului și cu răpăitul ploii și lipăitul vâslelor. M-a înveselit dintr-o dată! Se auzeau doi călători obosiți, care se predau lui Dumnezeu – cântând!

“Cetate tare-i Dumnezeu și armă apărătoare. El ne păzește-n orice greu ce-ar vrea să ne doboare.” “Nu mă trece cu vederea, o, Isus Hristos! Tu ești Cel ce scapi de moarte pe cel păcătos. Doamne, Doamne, pleacă-Ți fața Ta, cu vederea-Ți nu mă trece, nu mă lepăda!” “Cred și-L ascult și-L iubesc tot mai mult. Lângă El este pace. Da, eu cred și-L ascult!”

Am ajuns la tabără târziu în acea noapte. În acea seară, am înălțat rugăciuni de mulțumire lui Dumnezeu pentru că ne-a întărit în timp de nevoie și pentru că ne-a dăruit o aventură atât de plină de bucurie și de succes. Am dormit liniștiți în acea cabană sărăcăcioasă, cu paturi suprapuse, ascultând sunetul melodios al picăturilor de ploaie bătând pe acoperiș, savurând plăcerea de a fi uscați, curați și încălziți.

Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi, în viața de zi cu zi, să descopere această experiență a adevăratului zbor spiritual. El ne cheamă să ne exersăm aripile deciziei de partea Lui, să ne întărim aripile autocontrolului împotriva sorților de izbândă care ne descurajează – vântul, ploaia și valurile răului, care cad “cu găleata” peste tot prin lume. Dumnezeu este alături de noi. El ne așteaptă și este dispus să

ne ajute ori de câte ori strigăm la El după ajutor și ne folosim mușchii predării și cooperării ca să-L urmărim. Dumnezeu așteaptă alegerea noastră de a-L lăsa pe El să dețină controlul gândurilor și reacțiilor noastre. Nu există furtună din viața noastră care să ne scufunde canoaia când este El la cârmă.

Nu vrei să-ți folosești aripile deciziei sub călăuzirea lui Dumnezeu? Nu vrei să-L lași pe El să te învețe să zbori fără să te afecteze forța de gravitație a lumii, a firii pământești și a diavolului? Ne vrei să-i ajuți pe tinerii tăi să facă același lucru?

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Pentru tinerii tăi, a-și exersa aripile înseamnă a-L lăsa pe Dumnezeu să preia controlul în viața lor – să-I accepte sfaturile cu privire la fiecare aspect care privește ființa lor, chiar și în cele mai mici lucruri. Îl vor lăsa tinerii noștri pe Dumnezeu să fie Domnul lor și să le conducă pașii? Îl vor lăsa pe Dumnezeu să sădească în ei virtuțile sale ferme: perseverența, curajul și hotărârea de a suporta toate greutățile incomode pe care viața li le împarte?

Mamele singure se confruntă cu furtunile și greutățile lor specifice. Este privilegiul tău să îți exersezi aripile deciziei sub conducerea lui Dumnezeu și să nu te lași învinsă de furtunile vieții. Făcând asta, le vei arăta, prin exemplu, tinerilor tăi cum să facă și ei același lucru. Îi poți învăța cum să vină sub conducerea lui Dumnezeu pentru un zbor întărit și pentru alegeri întărite.

Dacă tu și tinerii tăi veți învăța aceste lecții de bază, veți putea înfrunta împreună orice greutate pe care situația de mamă singură o poate aduce. Orice vânt de ceartă ar bate în tine ca să te dărâme, îl poți înfrunta cântând – dacă te încrezi în Isus și alegi să-L urmezi oriunde te conduce El prin furtuna imposibilă a vieții. Filtrează totul prin Hristos și vei găsi un cămin fericit în mijlocul furtunilor tale. Poți atunci să râzi de descurajările cu care Satana te atacă și să rămâi sub acoperământul lui Hristos – condusă, protejată și întărită să-L urmezi.

Capitolul 18

TOVĂRĂȘIILE

Sunt prieten cu toți cei ce se tem de Tine și cu cei ce păzesc poruncile Tale.

– Psalmii 119:63

“Ia uite cine vine pe stradă”, l-am făcut eu atent pe Jim.

Liviu Lănțișor, în vârstă de 15 ani, și cu tovarășul lui de 14 ani, Ionuț cel Inadaptat, hoinăreau la întâmplare pe stradă. În spatele lor, purtând o discuție aprinsă, veneau Dorin cel Dur, în vârstă de 13 ani, și Alina cea Abuzată, care nu avea mai mult de 14 ani. Mihai cel Mincinos, Maria Muzică-Nebună și Dora cea Disperată îi urmau îndeaproape, ca să nu piardă nimic din discuția lor. Ce priveliște!

Dar ce mi-a atras atenția apoi nu mi-a trezit doar milă, ci și temeri! Am văzut unde se îndrepta grupul! Nu departe de locul în care ne aflam noi, era Ioana Introvertita, o fată nefericită și vulnerabilă, în vârstă de 13 ani, care stătea de vorbă cu Radu cel Rece, despre care știam că încerca să fie creștin, *fără* succes însă. Sara cea Sfioasă li s-a alăturat chiar în momentul în care sosea acolo și primul grup, și au început să discute cu toții.

Am văzut-o pe Alina cea Abuzată, o fată foarte sociabilă și veselă, mergând la Ioana Introvertita. Am văzut compasiunea reciprocă dintre ele și, curând, brațul Alinei era în jurul Ioanei, atrăgând-o în grup plină de interes. Liviu Lănțișor, cu pantalonii plini de lanțuri, era liderul evident al acestui grup straniu. El s-a apropiat de Radu cel Rece cu un aer autoritar, care făcea ca prezentările să nu-și mai aibă locul. Totuși, Ionuț cel Inadaptat, care părea să-l cunoască pe Radu cel Rece, a intervenit și, curând, toți trei băieții erau angajați într-o discuție aprinsă. Dora cea Disperată a fost atrasă de Sara cea Sfioasă, care părea să fi rămas înmărmurită la vederea acestui grup pestriț. Dar nu a trecut mult timp și au plecat cu toții în jos pe stradă.

Ce se întâmplă aici? Este vorba despre influența tovarășiiilor, care împlinesc o dorință normală, pusă de Dumnezeu în om, după relații de prietenie. Dumnezeu nu ne-a creat să fim entități auto-suficiente. Ne-a creat cu nevoia de a da și a primi simpatie, dragoste și prietenie.

Observați lumea naturală. Nimic nu există de unul singur. Fiecare vietate, de la cea mai mică bacterie până la cea mai mare balenă, depinde de alte forme de viață pentru a supraviețui. În schimb, fiecare are ceva de dat care susține o altă viață. Chiar și plantele intră în această relație. Ele depind de dioxidul de carbon

care este un reziduu provenit din lumea animală. Îl preiau și, în prezența luminii soarelui, îl transformă în hrană și oxigen proaspăt, pe care îl înapoiază lumii animale. Familia ta se descurcă la fel de bine ca lumea naturală?

Scriptura folosește corpul omenesc ca să illustreze legea asocierii.* Fiecare parte a corpului *depinde de și de ea depinde* altă parte a corpului. Nu găsim nici măcar o celulă în tot corpul nostru care să poată trăi de una singură. Dacă nu primește ceea ce furnizează celelalte părți ale corpului, va muri și, dacă nu dă ceva celorlalte celule, slăbește și, în cele din urmă, moare. Dacă tai o mână sau un picior sau o ureche sau dacă scoți un organ, va muri, iar corpul va suferi pierderea.

Există vreun motiv pentru care Dumnezeu folosește analogia cu corpul omenesc pentru a vorbi despre relații? Desigur că este. El ne-a făcut să avem nevoie unii de alții. Ne-a creat să iubim, și acest lucru nu se poate face în izolare. Putem iubi doar în cadrul unei relații. Îndeplinește familia ta această nevoie?

Într-un corp, unele membre sunt mult mai intim legate unele cu altele, în timp ce altele sunt mai distante. De exemplu, cotul este legat intim de mușchii bicepsi, de tricepsi, de humerus[†], de radius și de cubitus[§]. Trebuie să învețe să coopereze direct cu toate aceste oase și mușchi ca să-și îndeplinească rolul pe care îl are în cadrul corpului. Nu este atât de intim legat de degetul mare de la picior sau de nas.

Tot așa, în viață, Dumnezeu ne pune în legături intime cu membrii familiei. Relațiile noastre cu ei sunt critice, în timp ce alte relații pot fi și ele importante, însă sunt mai puțin apropiate. Pentru mulți, legătura de familie este atât de puternică, încât se străduiesc să obțină aprobarea ei sau să mențină relația chiar și atunci când aceasta este negativă, abuzivă, indiferentă sau nesatisfăcătoare. Tânjesc să simtă că aparțin familiei sau să fie iubiți, indiferent dacă acea dragoste este sănătoasă sau nesănătoasă.

Liviu Lăntișor, Ionuț Cel Inadaptat, Alina cea Abuzată și Dora cea Disperată încercau să umple golul lăsat de lipsa unei intimități încurajatoare în familie prin relațiile dintre ei. Tehnicile lor de rezolvare a prolemelor, deprinse în religia eului, vor fi foarte probabil transmise mai departe Ioanei Introvertita, lui Radu cel Rece și Sarei cea Sfioasă, din cauza nevoilor de relaționare neîmplinite și a circumstanțelor care i-au adus pe toți laolaltă. Sperăm ca ei să-L descopere și să-L încerce pe Isus ca Mântuitor al lor personal în locul acestor tovarășii care tind să-L înlocuiască pe Dumnezeu.

Niciunul dintre diferitele organe și structuri ale corpului nu ar putea funcționa dacă nu ar exista un membru esențial – capul. Fără o legătură vitală cu capul,

* I Corinteni 12:12-27; Romani 12:4,5; Efeseni 4:4.

† Osul umărului (n.tr.)

§ Radius și cubitus – cele două oase ale antebrățului (n.tr.).

mâna este inutilă. Tot așa sunt și inima sau plămânii sau oricare alt membru. Corpul poate supraviețui pierderii unora dintre membre, dar nu și pierderii capului. Capul trimite în continuu mesaje fiecărei părți a corpului, ca să călăuzească, să conducă, să protejeze, să susțină, să dea energie și să coordoneze fiecare membru individual, astfel încât toate membrele să funcționeze împreună ca un întreg sincronizat. Dacă nervii care leagă capul de o anumită parte a corpului sunt tăiați, mesajele nu ajung acolo. Dacă o parte a corpului este rănită sau atacată de boală, corpul își mobilizează toate forțele de vindecare ca să se însănătoșească.

Capul nostru este Hristos.* El trimite tot timpul mesaje către membrii corpului Său. Dacă răspundem, El ne călăuzește, ne conduce, ne protejează, ne susține, ne dă energie și ne coordonează în toate tovărășiile vieții. Din punct de vedere spiritual, nervii care leagă capul de corp sunt timpul petrecut în comuniune zilnică cu Dumnezeu pentru a-I da ocazia să dea naștere unor gânduri bune.

Dar există altcineva – Satana – care caută să-L înlocuiască pe Hristos. El încearcă să ne păcălească să-l facem pe el capul nostru, și mulți sunt păcăliți de minciunile lui – ca tinerii de la începutul acestui capitol. Problema este că Satana trimite mesaje care nu sunt bune pentru corp. Atunci când acceptăm să fie el capul, corpul aude gânduri mincinoase. Le crede și reacționează greșit. La nivel spiritual, e ca și cum ne-am îmbolnăvi. Unele părți ale minții sunt paralizate, în timp ce altele sunt exagerat de active. Corpul nu funcționează bine și multe dintre membrele sănătoase pur și simplu mor.

Cine este capul? Aceasta este cheia în orice tovărășie – inclusiv în tovărășiile tinerilor noștri. De mesajele cui ascultă ei? Tovărășiile în Hristos sunt înălțătoare, sănătoase, armonioase, vindecătoare și de ajutor. Tovărășiile formate sub conducerea dușmanului lui Hristos corup, despart, distrug și deturneză individul de la scopul real al vieții.

Acest lucru m-a alarmat pe mine când am văzut acel grup de tineri prețioși amestecându-se unii cu alții pe stradă în acea zi. De cine ascultau ei? Cine era capul lor? Ce avea să rezulte din tovărășia lor? O minciună spusă des va fi în cele din urmă crezută.

Ce diferență face capul!

Lui Samson toate lucrurile îi mergeau bine. Deși se născuse într-o vreme când Israel nu îl urma pe Dumnezeu, avea părinți care îl iubeau pe Dumnezeu și îi ofereau orice avantaj pe care puteau să i-l ofere. Un înger îi apăruse mamei lui Samson înainte de nașterea lui ca să-i dea instrucțiuni speciale de îngrijire, iar ea le-a urmat. Samson avea toate oportunitățile să-și dezvolte puterea corporală, capacitățile mintale și puritatea morală. Dumnezeu avea o misiune pentru el. Voia să-l folosească pe Samson ca să elibereze poporul din robie. Voia să fie

* Efeseni 5:23.

Capul lui Samson, conducându-l în așa fel, încât viața lui să fie cel mai real succes posibil.

Întovăărășirea cu cei care îl urmau pe Satana a constituit nenorocirea lui Samson. Probabil că a început cu aparent “mici compromisuri”. Samson a început să prețuiască prietenia celor care nu-L cunoșteau sau nu-L urmau pe Dumnezeu. Îi plăceau entuziasmul și satisfacția pe care le obținea din aceste relații mai mult decât prețuia tovarășia lui Hristos. Puțin câte puțin, a cedat din principii, până când, deși fizic era cel mai puternic om de pe pământ, moral a devenit unul dintre cei mai slabi. Avea patimi puternice, dar nu și un caracter puternic. Nu încurcați cele două lucruri; nu sunt unul și același. Adevărata tărie a unui om se măsoară prin prisma puterii sentimentelor asupra cărora deține control, nu a sentimentelor care dețin controlul asupra lui!

Satana l-a tot ademenit pe Samson, până când l-a avut în mână. Știți povestea. Dalila l-a sedus. Pasiunea sexuală are o putere care vrăjește, detronând rațiunea și judecata. Cu rațiunea pervertită, Samson a dezvăluit secretul puterii sale pentru a-și satisface puternica pasiune. Avea dovezi din belșug că Dalila nu era demnă de încredere, și totuși el s-a încrezut în ea. Pasiunile lui dețineau controlul asupra lui. Succesul glorios pe care Dumnezeu îl dorea pentru Samson nu s-a împlinit niciodată pe deplin. Viața lui era plină de rușine. Nu trebuia să fie așa.

Iosif s-a confruntat cu ispite asemănătoare. Avea, poate, avantaje și mai puține decât Samson. Crescut într-un cămin împărțit de lupte între soții și copii rivali, Iosif probabil că avea puțini prieteni. Dumnezeu avea o misiune pentru Iosif, așa cum avea și pentru Samson, deși Iosif nu a înțeles-o decât vag la început. Propriii lui frați l-au vândut, cu răutate, ca sclav. Trezindu-se dintr-o dată aruncat în mijlocul păgânilor, Iosif s-a simțit singur. Trebuia să ia o decizie: Avea să-L lase în continuare pe Isus să fie Capul lui? Avea să continue să-L caute și să asculte de El? Sau avea să urmeze calea care presupunea mai puțină rezistență și să se alăture idolatriilor?

Iosif nu alesese tovarășia acestor oameni de jos; Samson i-a ales de bună voie. Și acesta este unul dintre factorii importanți care au făcut diferența între eșecul lui Samson și succesul lui Iosif. Atunci când datoria ne scoate în față încercări dificile, putem fi siguri că Dumnezeu ne va păzi. Însă atunci când ne depărtăm de calea la care ne-a chemat Dumnezeu pentru a merge de bună voie pe calea ispitei, mai devreme sau mai târziu vom cădea. E doar o problemă de timp.

Când a fost confruntat cu seducția, răspunsul lui Iosif a fost rapid și ferm: “Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Nu o să întrerup legătura mea cu Capul meu – chiar dacă ar fi să-mi pierd viața!

* 2 Corinteni 4:17.

Iosif a suferit mult o vreme, pentru că a ales să rămână legat de Hristos. Dar în sufletul lui, el prețuia prietenia cu Hristos mai presus de orice și putea spune ca Pavel: “Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.”* Datorită credincioșiei sale, Iosif a fost capabil să îndeplinească misiunea pe care Dumnezeu o avea pentru el într-un mod glorios. Credeți că a avut vreun regret?

Credeți că Samson a avut regrete? Samson a avut acces la aceeași sursă de putere, de credință și de puritate ca și Iosif. Putea să aleagă binele în locul răului.

Aceeași alegere se prezintă în fața fiecărui tânăr de astăzi. Fiecare dintre ei se confruntă cu provocări. Fiecare dintre ei are anumite avantaje – unii mai multe, alții mai puține. Dumnezeu are o misiune specială pentru fiecare tânăr, misiune pe care nimeni altcineva nu o poate împlini. Doar dacă acceptă ca Hristos să fie Capul lor, pot ajunge la adevăratul succes pentru care au fost creați. Scutul harului îi poate păzi de ispitele dușmanului, chiar dacă sunt înconjurați de cele mai corupte influențe. Rămânând fermi la principii și având credință statornică în Dumnezeu, virtutea și noblețea lor de caracter pot rămâne intacte.

Atunci când Îl urmăm pe Dumnezeu și facem din El Tovarășul nostru permanent și Prietenul nostru intim, nu trebuie să ne temem, orice ni s-ar întâmpla. Depărtați-vă de rău, de corupție și de lucrurile lumești oriunde le întâlniți – în propria inimă, în familie, chiar și în prietenile de la biserică. Mergeți la Dumnezeu, întrebându-L: “Doamne, ce vrei să fac?”* Căutați prietenii care vă conduc să-L urmați pe Dumnezeu în mod practic. Împrieteniți-vă cu cei care sunt manierați, care au control asupra eului, care Îl cunosc pe Dumnezeu, care se luptă în puterea lui Hristos ca să-și învingă căile rele, care spun întotdeauna adevărul, care sunt sănătoși din punct de vedere moral. Dumnezeu vă va conduce pașii și vă va da înțelepciunea ca să faceți deosebirea între cei care fac din El Capul lor și cei care acceptă contrafacerea.†

“Scrie-ne numele”

Dumnezeu dorește ca părinții să fie cei mai buni tovarăși în viața copiilor și tinerilor lor. Păstrând analogia cu corpul, membrii familiei sunt precum un braț sau un picior – compuși din diferite părți, cu diferite roluri, dar toți lucrează împreună ca o echipă, răspunzând la comenzile capului. Uneori, lucrurile nu sunt așa cum ar trebui să fie acasă, pentru că mama sau tatăl, fratele sau sora a ascultat de capul greșit și i-a permis bolii să pătrundă în corp. Dumnezeu îi cheamă să se unească în ascultarea de El! O familie a înțeles această viziune asupra familiei și ne-a scris:

* Fapte 9:6.

† Proverbe 28:27.

Întreaga noastră familie vă scrie ca să vă spună despre o decizie pe care am luat-o împreună. La altar, noi citim *Călătoria creștinului*. Tocmai am trecut de șederea creștinului în Casa Interpretului. Una dintre lecțiile de acolo ne-a entuziasmat de-a dreptul. Discutam despre sensul falnicului palat și al uriașilor fioroși care îl păzeau. Ne-am identificat pe noi cu cei care stăteau afară dorind să intre înăuntru. Și am luat decizia, ca familie, că vrem să urmăm exemplul bărbatului care și-a croit drum printre uriașii care barau calea și a intrat în palat ca să fie cu Hristos. Așa că l-am rugat pe “bărbatul de la masă” să ne scrie numele. Ne îmbrăcăm în armură și pornim la luptă cu acei uriași. Ne-am hotărât ca uriașii Disperare, Măhnire și Descurajare, cu toate rudele lor ticăloase, să fie izgoniți din căminul nostru. Au locuit prea mult timp aici și ne-au rănit și strivit cu săbiile și ciomegele lor. Am stabilit că, *în realitate*, Isus Hristos este Domnul și Capul acestui cămin și, doar prin puterea Lui, vom învinge acești uriași – îi vom arunca în închisoare și vom arunca cheia în șanțul de apărare. Vrem să intrăm în acel “palat falnic” – cel despre care vorbea David în Psalmul 27: “Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui.”

Ca să realizăm acest lucru în mod practic, *ne considerăm o echipă*, avându-L pe Isus drept Comandant. Atunci când văd pe unul dintre membrii echipei noastre blocat în luptă cu unul dintre uriași, toți ceilalți îi sar în ajutor. Refuzăm să fim simpli spectatori în timp ce unul dintre uriași îl ia pe unul dintre noi captiv. Sub conducerea lui Isus, ne vom ruga fierbinte pentru cel atacat, îi vom spune cuvinte de încurajare, îi vom susține mâinile în bătălie și vom face orice e nevoie, în puterea lui Isus, până când obține victoria. Eșecul nu este o opțiune de luat în calcul pentru noi!!

De când am luat această hotărâre, fiecare dintre noi s-a confruntat cu uriașii și, uneori, loviturile lor mortale ne-au atins și ne-au făcut să ne împiedicăm: “Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.” Nu am suportat ideea ca unul dintre noi să fie luat prizonier. Lăudat fie Dumnezeu!!

Aceasta înseamnă tovarășie adevărată! Nu ai vrea să faci parte dintr-o astfel de familie? Eu, una, aș vrea. Acesta este scopul pentru familii și tovarășii de tot felul. Trebuie să fim cu toții sub conducerea lui Dumnezeu și să fim cei mai buni tovarăși unul pentru altul. Părinții au cea mai puternică influență când vine vorba de a decide care cap conduce în căminul lor. Ce binecuvântare nemaipomenită este dacă sunt uniți cu Hristos! Pot lucra atunci împreună pentru a-i lega și pe tinerii lor de El.

Atunci când Hristos este Capul mamei, ea este ca o rază de soare în cămin – dă îndrumări, îi motivează pe tineri să facă alegeri bune, pedepsește atunci când este nevoie, toate acestea amestecate cu dragoste, blândețe și încurajare. Este cea mai bună prietenă a tinerilor ei și un loc sigur la care aceștia să se întoarcă în vreme de nevoie. Având grijă de inimile tuturor membrilor familiei, ea îl educă și instruieste pe copil și tânăr deopotrivă să caute ca Dumnezeu să îi fie Capul și să îi conducă alegerile.

Atunci când Hristos este Capul tatălui, el este ca o centură de siguranță în jurul casei – îi atrage și îi ține pe membri împreună în același fel în care Hristos ne atrage și ne ține în El. El este preotul casei – are grijă și instruieste pe fiecare membru al familiei. În calitatea lui de cap al casei, el Îl reprezintă pe Hristos în tot ceea ce este curat și drept, neurmând îndemnul firi. Conducerea lui ajută la desăvârșirea fericirii căminului. El se îngrijește de nevoile financiare, preia din poverile gospodăriei și este un adevărat prieten pentru copiii lui.*

Părinți, ce văd copiii voștri în voi? Văd o grijă adevărată pentru ei? Vă văd urmând principiul, nu înclinația, atunci când voința vă este încălcată? Vă văd punând constant în aplicare ceea ce predicați? Vă consideră ei atractivi pentru că Îl aveți pe Hristos drept Cap al vostru? Vă puteți întovărăși în așa fel cu tinerii voștri, încât aceștia să dorească să ducă o viață mai presus de robia păcatului. Îi puteți încuraja să găsească o legătură vitală cu Hristos, astfel încât, atunci când vor vedea o îmbrăcăminte indecentă, să aibă puterea să aleagă să-L urmeze pe Dumnezeu, nu pe Satana. Ei pot trăi fără să se supună presiunii grupului de a se implica în acte lipsite de respect la adresa lui Dumnezeu, de a avea părul neîngrijit și murdar și atitudini pesimiste, de a purta cercei peste tot corpul, de a asculta muzică pervertită, de a consuma alcool, tutun și droguri, de a juca cărți și jocuri de noroc, de a citi romane sau cărți oculte, de a se deda viciilor, vulgarității, pornografiei, poftelor, pasiunilor și imoralității, de a întreține relații sexuale nepermise și de a practica orice altceva le pune Satana în față prin tovărășiile lor. Prin influența puternică a lui Dumnezeu în viața lor, ei pot fi un alt Iosif – nu un alt Samson.

Este o realitate tristă aceea că multe cămine de astăzi nu sunt unite sub conducerea lui Hristos. Nici căminul lui Iosif nu a fost. Dacă ești unul dintre acei părinți al căror partener nu este interesat de Hristos, nu dispera. Tu și Hristos formați majoritatea. Nu Îl ascunde în încercarea de a evita conflictele. Agață-te mai strâns de Hristos și roagă-L să-ți arate cum să faci din adevărata religie una practică și atractivă pentru tinerii tăi. Lasă ca viața ta să demonstreze avantajul de a-L urma pe Hristos – chiar dacă trebuie să treci printr-o experiență ca a lui Iosif. Dacă tinerii au cel puțin un părinte care să-i lege de Hristos, adevărul lor Cap, atunci au un avantaj imens.

* Evrei 10:39.

Ce cărare urmează tinerii tăi – pe cea a lui Iosif sau pe cea a lui Samson? Nu lăsa ca ademenirile lui Satana să fie o ispită zilnică pentru tinerii tăi, fără ca ei să cunoască acea cale de scăpare pe care o găsesc în Hristos. Îndepărtați-i de tovarăși periculoși până când sunt educați să fie destul de puternici ca să stea de partea lui Isus. Aceasta este familia pe care vrea Dumnezeu să o avem – nu criticându-ne tinerii, ci zidindu-i în Hristos.

Cine va fi capul?

Băieții noștri crescuseră și deveniseră adolescenți – 14 și 12 ani – când am remarcat o problemă. Jim și cu mine eram cei mai buni prieteni ai lor. Lucram împreună, făceam școala la domiciliu împreună, ne jucam împreună și ne rugam împreună. Fiecare dintre noi învăța să recunoască vocea lui Dumnezeu și să-L urmeze pentru a birui obiceiurile rele. Băieții mei erau fericiți și mulțumiți în tot ce ținea de treburile gospodărești pe care le aveau de făcut în calitatea lor de membri ai echipei – mai puțin când se întorceau de la biserică.

Băieții mai mari de acolo păreau să aibă o influență negativă asupra băieților mei. Aceștia nu-și aduceau Bibliile cu ei, nu luau parte la cântările cu sala, își ridicau ostentativ gulerele de la cămăși, vorbeau sarcastic, mestecau gumă fără să le pese că sunt în casa Domnului, mâncau ciocolată tot timpul și dădeau pe față o indiferență deschisă față de religie. Întovărășindu-se cu ei, atitudinea lor i-a influențat în cele din urmă pe băieții mei. La început, băieții mei veneau plini de mândrie la biserică cu Bibliile lor și cântau plini de entuziasm – dar acum nu mai făceau aceste lucruri. Și, într-o dimineață, au venit la micul dejun cu gulerele de la cămăși ridicate. Am început să rezolvăm problema. Ne-a luat aproape toată săptămâna ca să corectăm influența acelei singure zile, și apoi am mers la biserică și am luat-o de la capăt. Frustrare!

“Matthew și Andrew, nu mai putem merge la aceste activități sociale pentru tineret și la biserică dacă asta vă face indiferenți față de Dumnezeu, de devoțiunea personală, de îmbrăcămintea și comportamentul corespunzătoare. Acești băieți mai mari au o puternică influență negativă asupra voastră și trebuie să facem ceva ca să schimbăm acest lucru. Gândirea voastră lasă de dorit în acest punct, pentru că nu urmați caracterul lui Hristos, ci alt caracter”, le-am spus.

“Băieți”, a adăugat Jim, “când Isus se întovărășea cu băieți fără minte, El purta conversația spre subiecte înalte. El nu Se lăsa târât în discuții josnice, și nici nu putea fi făcut să urmeze căile greșite ale amicilor Săi. El se consulta cu Tatăl Său ceresc, asculta de îndrumările Lui și făcea voia Lui – lucru care, adesea, era în opoziție cu băieții cu care se întovărășise. În loc să fie fără minte, sfidător sau indiferent, El căuta pe cineva pe care să-l ajute și să-l încurajeze. Dacă vreunul dintre băieți nu voia să discute despre lucruri bune, atunci căuta pe cineva care să vrea. Trebuie să învățăm să fim tot mai asemănători cu Isus. Ce ziceți?”

Matthew a vorbit primul: “Păi, ca să fiu sincer, îmi place să mă prostesc, dar știu că Dumnezeu nu vrea ca eu să mă comport așa. Cum să spun ‘nu’, fără să-i jignesc sau să-i rănesc pe băieți?”

“Cu siguranță că nu vrem să-i jigniți inutil, dar am ajuns să înțeleg că, atunci când încerc să le fac pe plac prietenilor care Îl supără pe Dumnezeu, Îl jignesc pe Dumnezeu. Dacă trebuie să jignesc pe unul sau pe altul, pe care o să-l aleg?”, i-a răspuns Jim.

“Nu m-am gândit la asta în felul acesta. Păi, nu vreau să-L jignesc pe Dumnezeu. Deci cum putem să le spunem că noi nu vrem să discutăm despre lucrurile astea, să ne purtăm în felul acesta sau să facem aceste lucruri?”

Mi-am dat seama că aceste întrebări oneste aveau nevoie de niște răspunsuri practice și am strigat în inima mea la înțeleptul Dumnezeu ca El să-mi dea înțelepciune înainte să vorbesc.

“Principiul înlocuirii s-ar putea să meargă. De ce nu schimbați voi discuția mai degrabă decât să le spuneți că greșesc? Îl puteți ruga pe Dumnezeu în timpul săptămânii să vă ajute să găsiți subiecte de discuție și le puteți nota undeva pentru a le revedea înainte să mergeți la biserică, ca să aveți, în acest fel, o idee gata să comute discuția în altă direcție. Dumnezeu are o mie de idei acolo unde noi nu avem niciuna. Atunci când se pornește o astfel de discuție, rugați-L pe Dumnezeu să vă conducă în așa fel, încât să schimbați discuția cu prima ocazie.”

Băieții au făcut acest lucru. Înainte să meargă la biserică, ne-am rugat împreună, predându-ne în grija lui Isus, cerând înțelepciune și spiritul corespunzător. Dumnezeu avea să fie Învățătorul lor, arătându-le ce cale să urmeze – dacă aveau să-și întoarcă urechea spre cer. Ca părinți, am fost cu ochii pe băieții noștri, ne-am rugat pentru ei când i-am văzut că se străduiesc să aplice ceea ce discutaserăm și am intervenit dacă a fost nevoie. În drum spre casă, ne-au povestit cum a mers – și bine și rău. Am evitat să criticăm ce au făcut și am discutat în schimb despre soluțiile pe care le-au găsit. Sinceritatea și deschiderea sunt atât de importante.

“Mamă”, mi s-a confesat Andrew într-o dimineață, “e greu să fii ca Isus. Pur și simplu nu pot s-o fac. Mă trezesc că nu-mi plac regulile tale care-mi interzic să mănânc ciocolată sau să mestec gumă și începe să nu-mi mai placă să citesc din Biblie. Nu mai pare la fel de plăcută ca înainte.”

“Fiule, îți mulțumesc că ești sincer. Continuă să Îl cauți pe Dumnezeu în timpul tău de devoțiune personală. El ne va conduce la soluție. Satana este cel care îți insinuează asemenea îndoieli. Cu siguranță că noi nu vrem ca tu să renunți la Dumnezeu din cauza influenței acestor băieți. Trebuie să căutăm cu toții ce ar vrea Dumnezeu să facem ca să rezolvăm aceste probleme.”

Mai târziu, am stat de vorbă cu Jim. “Simt că Dumnezeu îmi spune că trebuie să ne retragem pentru o vreme de la biserică, până când băieții vor fi îndeajuns de

puternici ca să stea drepti ca Isus, Iosif și Daniel în mijlocul influențelor rele. Cu siguranță că Dumnezeu vrea ca ei să stea drepti. Poate că un timp departe de biserică, în care să capete o perspectivă nouă, va fi de folos. Vrem să-i educăm să fie conducători pentru Dumnezeu, nu supuși ai dușmanului Său. Ce crezi, dragă?”

“Sunt de acord. Nu vreau să-mi pierd băieții mergând la biserică, când ei nu sunt îndeajuns de puternici, încât să reziste influențelor corupătoare de acolo. Cât e de trist că asemenea lucruri există în biserică! Dar nu ar trebui să ne mire. Satana lucrează cu mai multă înverșunare acolo! Nu vreau să desconsider frățietatea creștină, dar, până rezolvăm această problemă, cred că trebuie să ne retragem pentru o vreme. Dacă Îl căutăm pe Dumnezeu în fiecare săptămână – întrebându-L ce vrea să facem – El ne va ajuta să păstrăm echilibrul în această problemă. El ne va conduce.”

Așa că, săptămâna următoare, am stat acasă. A fost o zi superbă. Am început ziua cu un studiu special pentru băieți. Apoi, Jim a ținut o predică interactivă și ne-am bucurat de o masă delicioasă. Poate că atracția principală a zilei a fost activitatea în natură. Pe la mijlocul plimbării noastre, fiecare dintre noi a mers într-o direcție diferită și a găsit un loc liniștit, unde să fie singur cu Dumnezeu. I-am cerut o idee despre cum să exercităm o influență pozitivă asupra celorlalți tineri. A fost o experiență minunată de a asculta vocea înceată a lui Dumnezeu vorbind minții noastre. Ne-am testat fiecare gând prin Spiritul și caracterul lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său și prin experimentare.

Am spus: “Doamne, dă-mi o altă idee ca să înlocuiască activitățile greșite cu activități potrivite. Putem pregăti un joc biblic în care eu spun un text și toți tinerii atunci deschid Bibliile la acel text ca să vedem cine îl găsește mai repede. Apoi putem discuta versetul.”

“Când eram sub copac”, ne-a povestit Matthew, “Dumnezeu mi-a arătat că mă comport prosteste, pentru că vreau să fiu plăcut. Vedeți voi, are dreptate. Vreau foarte mult ca oamenii să mă placă, și acesta este motivul pentru care comportamentul prostesc mi se pare atât de atractiv. Acum, că am înțeles asta, poate că o să pot spune ‘nu’ mai ușor. M-am hotărât să fiu ca Iosif și să-l permit lui Dumnezeu să fie Capul meu.”

Apoi Andrew a spus: “Dumnezeu mi-a reamintit de jocul acela biblic distractiv pe care ni l-au arătat prietenii noștri, în care așezi cinci litere – cum ar fi cele care compun cuvintele SABIE sau CREDE – în susul paginii. În josul paginii, treci copaci, flori, păsări, animale, bărbați și femei din Biblie. Contra cronometru, trebuie să completezi fiecare secțiune conform cu litera de început, apoi aduni punctele. Acești tineri s-ar putea să strâmbe din nas la orice ar avea de a face cu Biblia, dar dacă le arătăm cât de distractiv este jocul acesta și dacă ne rugăm la Dumnezeu, s-ar putea să le placă și lor.”

“Poate că ne putem împrieteni cu acești tineri”, a sugerat Jim, “ca să vedem dacă îi putem influența să aibă o umblare adevărată cu Dumnezeu, care să fie atractivă pentru ei. Toți tinerii au nevoi și poate că le putem împlini unele dintre aceste nevoi, astfel încât ei să-L vadă pe Isus ca pe Prietenul lor. Putem pune la cale o expediție cu canoale și putem invita unul sau doi prieteni; în acest fel, putem avea o influență mai mare asupra a ceea ce se discută și ce se face în această activitate.”

Asocierea cu Hristos în felul acesta îl aduce în mod practic în viețile noastre.

În a doua și a treia săptămână, Dumnezeu ne-a condus și pe mine și pe Jim să stăm acasă și să nu mergem la biserică. În prima săptămână, vărsasem multe lacrimi; mi se părea atât de ciudat să nu merg la biserică. Însă, curând, satisfacțiile au fost atât de mari, încât sentimentul de stânjeneală a dispărut. Dumnezeu era atât de real când studiam, ne plimbam, discutam și făceam activități menite să-L menținem pe Hristos în centrul timpului petrecut împreună și al conversației noastre. Am ales să avem gânduri noi, idei noi, planuri noi și am continuat să ne consultăm cu Dumnezeu pentru mai multe idei.

În săptămâna a patra, Jim m-a întrebat: “Ce ți-a spus Dumnezeu să facem săptămâna asta?”

“Ca să fiu sinceră, nu L-am întrebat. Mi-am închipuit că vrea să stăm acasă. Îmi place acest program nou. Îmi place că băieții nu se abat de la stilul nostru de viață și că tovarășii lor nu le mai insuflă astfel toate acele îndoieli. Dar toate astea sunt niște motive greșite, nu-i așa? O să ies la plimbare chiar acum și o să-ți transmit ce îmi va spune Dumnezeu.”

Când m-am întors, i-am spus: “Jim, Domnul mi-a spus că ar trebui să mergem la biserică săptămâna asta. Nu mă așteptam la asta și trebuie să mărturisesc că nu-mi place ideea că acele probleme vor apărea iar. Însă I-am cerut lui Dumnezeu să-mi schimbe mintea și inima ca să fac voia Lui și știu că va face acest lucru.”

Jim primise același răspuns surprinzător din partea lui Dumnezeu. Când le-am spus băieților, și ei au fost tulburați. Ajunsese să le placă să stea separați. Nimănuui nu îi este dor de conflicte, nu-i așa? Ne-am rugat și am mers la biserică cu o mulțime de idei pe care Dumnezeu ni le descoperise în acele săptămâni.

Am avut și succese și eșecuri în acea zi. E foarte frustrant să nu ai un program efectiv bine stabilit. Andrew a încercat de două ori să-și pună în practică unele dintre planurile lui, apoi a ales să stea mai bine lângă noi decât să se confrunte în continuare cu temeri și cu timiditate. Matthew a încercat câteva dintre ideile lui noi și, deși majoritatea au dat greș, una a mers și a purtat o discuție cu un tânăr mai mare.

Ca să crești, e nevoie să te evaluezi și să te schimbi

Pe drum spre casă, am observat ceva nou. Eram toți patru critici vizavi de ce făcuserăm sau nu. Am comentat: “Nu-mi plac atitudinile noastre de astăzi. Fiecare dintre noi are câte ceva de care să se plângă – ‘Dacă liderul ar fi ...’, ‘Dacă aș fi deținut eu controlul.’ Nu putem alege pentru alții, dar putem alege pentru noi. Doar prin asociere și unire cu Hristos putem deveni ca El. Trebuie ca Dumnezeu să ne schimbe atitudinea față de cei de la biserică.”

Ne-am continuat drumul rugându-L pe Hristos să ne învețe cum să privim la acești lideri și tineri care greșeau, prin ochii lui Dumnezeu, nu prin ochii noștri omenești. Ce ar face Isus dacă ar fi în situația noastră? Ne-am hotărât să filtrăm și mai mult în Hristos ceea ce gândeam și spuneam înainte de a spune acele lucruri. Ne-am hotărât să-L lăsăm pe Hristos să ne schimbe caracterele. I-am promis că Îi vom da permisiunea să ne întrerupă gândurile firești și să ni le schimbe cu gândurile Lui. Sentimentele noastre de mânie împotriva celorlalți trebuiau să fie schimbate în compasiune. Frustrarea noastră trebuia înlocuită cu dispoziția de a-i ajuta acolo unde puteam. În următoarele luni, am făcut progrese uimitoare în ce privește capacitatea de a ne exprima concepțiile și de a cunoaște voia lui Dumnezeu pentru noi acasă și la biserică. Ne-am debarasat de povara de a-i învinovați pe ceilalți și am luat crucea de a-L lăsa pe Dumnezeu să ne conducă.

Astfel, cu timpul, Dumnezeu a pus în inimile noastre care se predau mintea și atitudinile Lui; iar caracterele noastre au fost transformate. Isus a devenit mai real în mod personal. Familia noastră era o echipă, fiind cu ochii în patru ca să ne ajutăm unul pe altul în zonele slabe ale fiecăruia. Ne împărtășeam succesele fără mândrie și eșecurile fără disperare. Primeam sfaturi unul de la altul. Căminul era un loc sigur, în care fiecare putea să fie onest și să caute noi răspunsuri fără teama că va fi ridiculizat sau respins.

Am continuat acest program câțiva ani, iar băieții au învățat, experimentând, să recunoască vocea lui Dumnezeu și să-L urmeze. Au devenit lideri, având diferite funcții în biserică. Influența lor era chiar mai puternică decât a celor mai în vârstă ca ei. Mulți membri nu puteau fi aduși pe căi mai bune, dar nici nu-i mai puteau trage pe Matthew și pe Andrew în jos. Băieții se ajutau unul pe altul să rămână sub călăuzirea lui Dumnezeu, ascultând și urmând indicațiile Lui cât de bine puteau, înălțând conversația acolo unde puteau, părăsind discuțiile pe care nu le puteau reorienta spre altceva, ca să găsească pe alții interesați de umblarea creștină sau ca, cel puțin, să facă ceva sănătos în mijlocul naturii mai degrabă decât să vorbească prostii.

Ocazional, le dădeam voie să participe la diferite evenimente de tineret, unde tovărășiile nu erau toate cum am fi vrut noi să fie. Nu aveam ceva împotriva activităților de acolo, ci împotriva caracterelor participanților. Îi încurajam pe băieți să-L ia pe Isus cu ei și să se lase conduși de El. Se întorceau acasă și ne

povesteau în detaliu toate activitățile și discuțiile la care participaseră. Ne povesteau totul.

După unul dintre aceste evenimente, Matthew era un pic tulburat de ineficacitatea lui. S-a hotărât să studieze viețile marilor personalități ale Bibliei. A început cu Iosif. Duhul Sfânt i-a subliniat faptul că frații lui Iosif reprezentau o influență strică – îi erau chiar dușmani plini de ură – și totuși el s-a purtat cu ei cu blândețe. Iosif l-a căutat pe Dumnezeu și a vorbit ceea ce Dumnezeu i-a pus pe inimă, chiar și atunci când a fost ridiculizat pentru aceste lucru. Când a fost vândut ca sclav, s-a întors spre Dumnezeul tatălui său și a ales să se încreadă în El, în loc să cadă pradă disperării. Iosif a văzut că Dumnezeu este cel mai aproape în încercări aspre, descurajatoare. Dificultățile ne ajută să ne dăm seama de nevoia noastră și să ne întoarcem la Dumnezeu pentru soluții. Cu timpul, acea încercare lucrează spre binele nostru. Încercările lui Iosif l-au făcut să crească cu adevărat în caracter pentru că el l-a permis lui Hristos să guverneze în locul eului. El a stat cu tărie de partea curăției și a integrității. Pentru că a făcut ce e bine, a fost aruncat în închisoare. Cu toate acestea, s-a încrezut în Dumnezeu. Nu a disperat. Matthew s-a hotărât să facă și el același lucru.

Andrew a ales să-l studieze pe Daniel. A constatat că Daniel și-a ales ca prieteni pe unii care să stea de partea binelui, împotrivindu-se valului de răutate care predomina. Au ales mai degrabă să mănânce mâncare simplă decât să se înfrupte din toate mâncărurile rafinate de la masa regelui. A văzut că Dumnezeu îi conducea și că acesta a fost cel mai bun lucru pentru ei. Duhul Sfânt a vorbit inimii lui Andrew și i-a spus că neplăcerea pe care el o simțea vizavi de principiile noastre de alimentație nu era de la Dumnezeu. Andrew a ales să-și predea sentimentele greșite și să meargă înainte ca Daniel. Comuniunea și asocierea cu Dumnezeu a rezolvat multe potențiale atitudini supărătoare. Privindu-l pe Hristos în viețile acestor oameni mari, putem alege ce au ales și ei – să fim schimbați în același chip al Său, cooperând cu puterea și harul Lui. Ce tovărășie bună!*

La vârsta de 16 și, respectiv, 18 ani, Matthew și Andrew erau foarte pricepuți la înălțarea tovărășiilor lor, la găsirea unor ocupații sănătoase și la purtarea unor discuții interesante. Aproape că nu mai aveau nevoie de sfaturile sau de supravegherea noastră. Dumnezeu era cel mai bun Tovarăș al lor și, privind la El, rugându-se și cerându-I îndrumarea, caracterele lor au fost modelate să semene cu al Lui. Nimic nu este mai important decât ca părinții să învețe de la Dumnezeu cum să Îl prezinte tinerilor lor ca pe un Dumnezeu real, astfel încât ei să vadă că El îi ajută și să învețe că El este un Prieten de încredere, la care pot veni în timp de nevoie.

Atunci când interacționează cu alți tineri la biserică, la serviciu sau la cumpărături și nu știu ce să spună, băieții noștri se întorc imediat la Dumnezeu

* Psalmi 119:63.

pentru sfat și călăuzire. Apoi fac ceea ce simt că Dumnezeu le cere să facă. În timp ce disputele au provocat suferință, încercările au adus creștere. A-L urma cu succes pe Dumnezeu a devenit normă, iar ei recunosc că înțelepciunea lor vine de sus, nu de la ei.

Atunci când sunt în natură, le place să stea singuri, în tăcere, cu Dumnezeu și să vină la El ca la un prieten de încredere, alături de care să se plimbe și cu care să împărtășească frumusețile pe care le-a creat. Începeți să dezvoltați aceste relații și experiențe pentru copiii voștri încă de când sunt mici, pentru că aceasta face din viața lor una mai fericită și mai împlinită de la o vârstă fragedă.

I-am separat pe băieții noștri de tovarășii stricate cu scopul de a găsi instrumentele de care aveam nevoie pentru a schimba lucrurile. Ne-am retras din prietenii nocive mai degrabă decât să cedăm în fața lor. Am dezvoltat un scop și un plan. Isus a fost un Învățător real pentru fiecare dintre noi. Motoul nostru a devenit: “Mergem la biserică pentru a ne împrieteni cu scopul de a ne întări și a ne încuraja unul pe altul să-L urmăm pe Dumnezeu, nu firea pământească.” Atunci când găsim o inimă deschisă, îi vorbim despre dragostea lui Dumnezeu, care este mai puternică decât păcatul; îi vorbim despre adevărurile practice și prețioase ale mântuirii. E bine să le împărtășești celor care sunt interesați cum să treci de la o viață condusă de eu la una condusă de Duhul Sfânt. Nu ar trebui să vorbim mai mult despre Isus și mai puțin despre eu? Nu ar trebui să spunem ce a făcut Isus pentru noi? Făcând acest lucru, vom avea mult mai mult din puterea și prezența lui Isus, care să ne dea înțelepciunea de a ne descurca în situații dificile și vom câștiga experiență în a ne lăsa călăuziți de Dumnezeu. În acest fel, putem demonstra cum este cu adevărat umblarea cu Dumnezeu – atractivă.

Tovărășiile – o binecuvântare sau un blestem? Totul depinde de tinerii voștri: pe cine aleg drept cap al lor, de cine ascultă și cui i se supun. Faceți ca Hristos să fie adevăratul Cap al lor, singurul Conducător sigur. El va fi cel mai bun Prieten al tinerilor voștri și cel mai loial Tovarăș. El nu îi va abandona niciodată. Îi va conduce în siguranță prin toate complicațiile pe care le aduc tovarășii. Nicăieri nu este mai mare nevoie de acest lucru decât în relațiile băieți-fete. Ne vom ocupa mai îndeaproape de acest aspect în capitolul următor.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Nu te lăsa copleșită. Rugăciunea este răspunsul la fiecare problemă a vieții. Ea ne pune în legătură cu înțelepciunea divină a lui Dumnezeu, care știe cum să aranjeze totul perfect. Atât de adesea nu ne rugăm într-o anumită situație, pentru că, din punctul nostru de vedere, lucrurile sunt lipsite de speranță. Însă nimic nu este imposibil la Dumnezeu, nici măcar situația ta, nici nevoile tale speciale, nici

lipsa ta de antrenament de până acum. Nimic nu este atât de încâlcit, încât să nu poată fi remediat. Niciun obicei nu este atât de adânc înrădăcinat, încât să nu poată fi biruit. Nimeni nu este atât de slab, încât să nu poată deveni puternic. Nicio minte nu este atât de obtuză, încât să nu poată fi făcută genială. Orice vrem sau dorim, dacă ne încredem în Dumnezeu, El ne va oferi. Dacă ne încredem în Dumnezeu și Îl urmăm, El are puterea să schimbe orice lăsam în grija Lui.

Fă din căminul tău o oază plăcută, de dorit, un loc sigur, astfel încât tinerii tăi să nu facă ocolul de a urma prieteni precum Liviu Lănțișor și Alina cea Abuzată, pentru ca, mai apoi, să trebuiască să iasă din această groapă pentru a descoperi în Hristos cel mai bun Cap al lor. Prin exemplu, îi poți conduce la singura sursă de putere care să-i ajute să îndeplinească cu succes misiunea pe care Dumnezeu a plănuit-o pentru ei.

Adu-ți aminte: dacă te asociezi cu dulgheri buni, vei deveni un dulgher bun, învățând toate trucerile meseriei. Când te asociezi cu persoane curate și virtuose, vrei și tu să fii curat și virtuos. Dacă umbli cu Domnul, vei deveni ca El, singurul Exemplu perfect. Încearcă-L pe Dumnezeu!*

*Andrew, Matthew, Sally și Jim mergând spre Quetico.
Toată familia pornește într-o aventură pentru a găsi
Lacul Sanctuarului*

* Proverbe 13:20.

Capitolul 19

RELAȚIILE BĂIEȚI-FETE

El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credincioșia Lui!

– Psalmii 91:4

Prietenii curate

Corina cea Complexată era o fată drăguță, minionă, în vârstă de 15 ani, care provenea dintr-o familie excesiv de protectoare și de conservatoare. Era foarte timidă și avea o părere negativă despre sine. A venit la o întâlnire la biserică și a cerut să stea de vorbă cu mine.

“Ai vrea să ne plimbăm prin pădure în timp ce stăm de vorbă?”, am întrebat-o.

“Da, ar fi frumos. Am probleme serioase cu băieții. Sunt, în general, o persoană prietenoasă, după cum știți, dar mă emoționez în prezența bărbaților și a băieților. Simt că, dacă vorbesc cu ei, fac ceva rău, așa că mă retrag de teamă.”

“De ce crezi așa ceva? Cu siguranță ceva a făcut să apară acest gând.”

“Nu știu exact. Nu știu cum ar trebui să mă port sau ce se cuvine să spun. Mi-e teamă să nu se creadă despre mine că flirtez, și atunci amuțesc și nu mai scot o vorbă. Rațiunea îmi spune că nu-i nimic rău în a sta de vorbă cu băieții, dar frica mă copleșește. E o luptă teribilă în sufletul meu. Care gânduri sunt corecte?”

“Lumea nu este făcută doar din băieți sau doar din fete. Dumnezeu a intenționat ca băieții și fetele să se amestece unii cu alții și să fie încântați să se cunoască în cadrul unor prietenii de grup. Atunci când vei petrece timp cu băieții într-un grup de tineri de la biserică, vei descoperi că și ei sunt ființe umane ca și tine. Dumnezeu vrea ca tu să vezi diferite trăsături în băieți, astfel încât să începi să analizezi pe care dintre acestea le-ai vrea sau nu, într-o zi, în soțul tău. E bine să începi să analizezi de tânără; perspectiva din care privești lucrurile se va maturiza o dată cu trecerea timpului. Atunci când încurajez o prietenie bună ca aceasta, nu îți sugerez să te implic emoțional sau fizic într-o relație cu un băiat. Ești prea tânără pentru asta. E mai bine, la vârsta ta, să fiți doar amici. Îți sună rezonabil acest lucru sau încă ți-e teamă?”

“Da, e rezonabil”, a spus Corina timid. “Dar mi-e frică de băieți. Mi-e teamă că Îl voi supăra pe Dumnezeu dacă stau de vorbă cu ei și că, atunci când va veni Isus, voi fi pierdută. Nu știu ce să fac!”

“De ce să-ți fie frică? Ești o tânără drăguță, conservatoare și onestă! Nu ești îndrăzneată. Ești foarte rezervată. Băieții nu sunt răi, nu-i așa? A sta de vorbă cu băieții nu este un lucru rău atunci când tu ești o fată integră. De ce îți este teamă?”

Corina a ezitat, apoi și-a deschis inima și mi-a spus: “Ei bine, adevărul este că mama a încercat, cu ceva timp în urmă, să mă ajute să îmi depășesc teama de a sta de vorbă cu băieții. M-a încurajat să vorbesc cu un băiat de treabă de-o seamă cu mine. Am făcut acest lucru, și mama băiatului m-a tras deoparte și m-a dojenit aspru pentru că flirtam cu băiatul ei și eram prea îndrăzneată. De atunci, nu reușesc să mai vorbesc cu un băiat. Frica vine cu așa o putere peste mine! Mi-e teamă că Dumnezeu va renunța la mine pentru că sunt așa de rea și vorbesc cu băieții.”

“Trebuie să vedem care este adevărul care vine de la Dumnezeu și care este minciuna pe care ți-o spune Satana”, i-am răspuns eu. “Atât Dumnezeu, cât și Satana îți vorbesc în minte, prin gânduri și prin conștiință. Satana însuflă *vinovăție falsă*, sugerând îndoieli și minciuni despre Dumnezeu. El vrea să-L vezi pe Dumnezeu aspru și rigid, așteptând să te strivească dacă faci o greșală. Vocea tare a lui Satana îți stârnește sentimentele și emoțiile și te face să te simți *constrânsă* să te temi sau să te îndoiești. Îți spune că trebuie să-l asculți dacă vrei să scapi de acele sentimente înfiorătoare. Galateni, capitolul 5, versetele 19-21, descrie mai multe trăsături de caracter ale lui Satana. Nu Dumnezeu trezește această disperare și teamă în tine – Satana o face.”

“Da, asta e vocea care vine la mine cu această teamă pe care încerc să o descriu.”

“Acestea sunt cu siguranță vocea și caracterul lui Satana. Nu trebuie să asculți de ele. Te poți depărta de minciunile lui Satana și poți asculta de vocea Tatălui tău ceresc în schimb. El spune adevărul. Nu te poate minte, pentru că ceea ce spune se adevărește. Vocea lui Dumnezeu este o voce înceată, care inspiră speranță. El nu constrânge și nu forțează niciodată. Îți dă libertatea să accepți sau să respingi gândurile pe care ți le dă. Îți dă timp și spațiu să fii un ‘berean’ și să vezi dacă ceea ce îți spune este în conformitate cu Spiritul și Cuvântul Său. Dumnezeu spune: ‘Nu te teme.’ El te face să te schimbi din *convingere adevărată* și, de asemenea, îți oferă o mână de ajutor ca să faci acest lucru. Așadar, cine crezi că vorbește minții tale prin aceste gânduri care se întrec unele cu altele?”

“Păi, temerile mele mă constrâng, sunt zgomotoase și mă fac să vreau să mă îndoiesc de Dumnezeu. Așa că trebuie să vină de la Satana, ca să mă doboare. Dar dacă acea femeie avea dreptate când spunea că sunt îndrăzneată și înclinată să flirtiez? Nu vreau să fiu așa! Crezi că sunt așa?”

“Nu văd nici urmă de înclinație spre flirt în tine! Nicio fată nu o să fie vreodată mai rezervată decât tine. Tu nu *ai vrut* să vorbești cu acel băiat. Corect?”

“Nu, n-am vrut. Am făcut-o pentru că mama m-a convins că trebuie să fiu mai prietenoasă și măcar să vorbesc cu un băiat. Ne rugam și credeam că temerile mele aveau să dispară dacă le înfruntam.”

“Atunci sunt de acord cu tine. O persoană timidă, temătoare, care doar vorbește inocent cu un băiat nu e nici îndrăzneță, nici înclinată spre flirt. Ai fost exemplificarea zicalei: ‘Dacă vrei să ai prieteni, fii tu însuți prietenos.’ Ar fi Isus prietenos și cu tine și cu băiatul acela?”

“Păi, da, ar fi, pentru că El este prietenos în mod decent.” S-a făcut lumină. “Atunci nu este nimic greșit în a fi prietenos în mod decent, rezervat!”, a raționat Dora. “Exemplul lui Isus este sigur de urmat!”

“Corect! Deci adevărul este că tu erai pur și simplu o prietenă așa cum ar fi vrut Isus să fii. Dumnezeu îți cerea să nu mai fii neprietenoasă și distantă și El nu dorea să-ți fie frică. Am dreptate?”

“Da, ai dreptate.” Și pacea a luat locul pe fața Dorei. Dumnezeu i-a cerut să se încreadă în El, și așa a făcut.

“Atunci Satana te mințea prin mama aceea prea critică”, am continuat, “acuzându-te de ceva neadevărat! Iar respingerea din partea ei ți-a stârnit sentimentele de teamă. Am dreptate sau nu?”

“Păi, da. Cred că e adevărat. E ceva diavolesc să rănești și să acuzi oameni onești. Satana e cel care ne cere să ne temem!”, a răspuns Dora.

“Lasă-mă să te mai întreb un lucru. Ai avut și alte dorințe – greșite, poate – atunci când ai vorbit cu acel băiat?”

“Nu-mi vine niciuna în minte. M-am gândit la asta, asta și asta. Nu, nu au fost alte gânduri”, a răspuns ea foarte onest și sincer, analizându-se bine.

“Atunci, așa rămâne. Adevărul este că tu acționeai corect vorbind cu acel băiat. Nu-i așa?”

“Da! Vă mulțumesc că m-ați ajutat. Mă simt mult mai bine acum, când știu care este adevărul. Rezumați-mi încă o dată. Și înțelegeți de ce am devenit atât de fricoasă în această privință?”

“O fată ar trebui să se roage, ascultând de vocea călăuzitoare a lui Dumnezeu și rămânând în același timp și rezervată și prietenoasă. Dumnezeu te va călăuzi și vei învăța, cu timpul, vocea Lui. Un băiat este și el o persoană, așa cum și o fată este o persoană. Te poți împrieteni cu un băiat, și acest lucru să fie complet inocent în ochii lui Dumnezeu. Sunt motivele tale bune? Dacă este așa, mergi înainte cu atenție, dar nu fi paranoică. Cred că motivul pentru care acest lucru a devenit în mod inutil confuz în cazul tău este folosirea exagerată a cuvintelor *înclinată spre flirt și îndrăzneță*.”

O fată poate împlini în exces voia lui Dumnezeu sau doar pe jumătate. Pentru unele, merge orice. Nu există înfrânare. Se împing pur și simplu în băieți. Asta înseamnă să împlinești doar pe jumătate voia lui Dumnezeu. Iar altele – ca mama

care te-a muștrat – aplică în exces voia Lui. În mod evident, ea crede că simplul fapt de a vorbi sau de a privi la un băiat înseamnă flirt sau îndrăzneală. Ea a etichetat în mod greșit ca fiind un lucru rău ceea ce era foarte inocent și sănătos. Pentru că tu ești sensibilă și, poate, exagerat de conștiincioasă, ți-e teamă să faci orice acum. Ți-e teamă de ceea ce vor gândi sau vor spune ceilalți, și acest lucru te inhibă chiar când faci ce este drept și legitim în ochii lui Dumnezeu.

Drept urmare, gândurile tale îngheață și limba îți amuțește, deoarece încerci să mulțumești pe cineva, neștiind unde este linia de demarcație între bine și rău. În acest fel, Satana numește binele rău și ponegrește ceea ce este corect. Eu cred că tu te judeci în mod exagerat și te condamni singură inutil. Dumnezeu te va ajuta în această privință. Biblia ne avertizează să nu numim răul bine, dar nici să numim binele rău. Fii prietenoasă și lasă-L pe Dumnezeu să te conducă pe măsură ce studiezi modalitatea prin care să deosebești lucrurile. Crede adevărul – nu interpretările lui greșite. Atunci vei fi puternică precum Iosif și vei avea pace în ciuda tuturor minciunilor de care te vor acuza ceilalți – pentru că vei ști că faci voia lui Dumnezeu.”

Corina a încercat să-I predea lui Dumnezeu temerile ei și să-L urmeze pentru a găsi libertatea. A ales cărarea prieteniei potrivite cu băieții și a urmat-o.

Părinți, trebuie să-i învățăm pe tinerii noștri ce înseamnă o conduită potrivită – și ce nu înseamnă. Ajutați-i să deosebească vocea lui Satana de vocea lui Dumnezeu, să știe care voce este sigură de urmat și pe care să o respingă. Ocupați-vă de dezechilibrele lor. Dacă sunt prea timizi, învățați-i cum să fie direcți sub călăuzirea lui Dumnezeu. Dacă sunt prea prietenoși, învățați-i să fie rezervați. Conduși și călăuziți de Hristos, ei pot rămâne direcți în cadrul tovărășiilor lor, ca și Iosif. Nici băieții, nici fetele nu sunt persoane rele. Ei pot avea relații corecte de prietenie, dacă Îl roagă pe Dumnezeu să îi ajute să fie echilibrați și dacă fiecare are motive curate.

Dumnezeu are în plan o vreme potrivită pentru orice. Există o vreme pentru prietenii întâmplătoare între băieți și fete, prietenii care sunt sigure și potrivite. Ei ar trebui să se cunoască unii pe alții mai degrabă în cadrul unui grup decât unul cu altul. Trebuie să-și evalueze motivele în mod sincer împreună cu Dumnezeu. Prietenii sunt bune atâta timp cât nu există nimic altceva în ele decât simpla dorință după prietenie. Nu ar trebui să existe fantezii, nici dorința de a împinge relația dincolo de limite, atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. Păstrați-o curată, fără o agendă ascunsă, cum ar fi dorința de a fugi de acasă.

Există și o vreme pentru gânduri de genul: *Cu ce fel de persoană mi-ar plăcea să mă căsătoresc? Care sunt țintele vieții mele și dorințele mele? Care este voia lui Dumnezeu? Cine ar putea să îmi fie soț/soție pentru toată viața și ce fel de caracter ar trebui să aibă?* Toate acestea sunt întrebări legitime. Mai târziu va

veni vremea potrivită pentru a căuta sau pentru a răspunde unei relații mai apropiate cu cineva special. Atunci este timpul să analizați aceste probleme chiar și mai îndeaproape. Și, pentru unii, există o vreme pentru căsătorie.

Dar, mai presus de toate acestea, nu săriți peste stadiul de simplă amiciție, care este temelia unei prietenii și căsătorii de durată. Nu mergeți într-un ritm prea rapid, doar de dragul noului fior pe care îl dă faptul că sunteți urmăriti. Pe de altă parte, nu lăsați ca Satana să vă umple inimile cu teama de o prietenie inocentă. Există o vreme pentru orice. Fiți conduși de Dumnezeu, nu de eu. Rugați-L să vă învețe cum să păstrați echilibrul corect. Evaluați-vă motivele pentru care aveți această relație de prietenie cu o persoană de sex opus. De ce faceți ceea ce faceți? Păstrați-vă motivele curate și integre ca Iosif. Depărtați-vă de răul evident. Lăsați-L pe Dumnezeu să vă învețe cum să începeți o relație curată, ca să nu aveți regrete mai târziu.

Îndrăzneță și înclinată spre flirt

Valentina cea Vioaie, în vârstă de 16 ani, s-a năpustit în cameră. “Bună, Sally! Ce mai faci? Ai ceva timp să mergi la plimbare cu mine? M-am săturat de prietenele mele! Trebuie să vorbesc cu tine.”

“Sigur! Chiar acum.”

“Perfect!” M-a luat de braț și am plecat. După ce am străbătut o bucată de drum, ne-am întâlnit cu doi băieți. M-a părăsit și s-a apropiat de unul dintre ei. I-a luat mâna și l-a tras spre ea ca să-i șoptească ceva la ureche. Au râs amândoi. S-a uitat în jur să vadă dacă asculta cineva, apoi i-a tras pe amândoi băieții lângă ea ca să le șoptească ceva. Au râs cu toții.

Întorcându-se la mine, mi-a spus fără rușine: “Trebuia să le spun ce mai fac prietenii mei; ei cunosc toată situația. Ne trimitem e-mail-uri tot timpul. Sunt niște tipi extraordinari. Îmi place atât de mult să stau cu băieții. Sunt mult mai distractivi decât fetele.”

“Valentina”, i-am reamintit eu, “cum rămâne cu promisiunea ta de a sta departe de băieți? Știi cât ești de vulnerabilă pentru că îți dorești atât de mult să te iubească și pe tine cineva și să aibă grijă de tine. Parcă îmi aduc aminte de o promisiune pe care l-ai făcut-o lui Dumnezeu după ultimul incident cu un băiat.”

“Păi, mda, dar nu m-aș mai distra deloc dacă mi-aș ține promisiunea. Promisiunea mea a ținut cam o săptămână, dacă a fost o săptămână! Nu am mai putut să mai spun nu. Fetele nu-s bune de nimic. Nu vor să facă nimic interesant.”

“Faptul că ai făcut ceva interesant singură cu băiatul acela a fost distracție pentru tine?”

“A, nemernicul ăla. A venit săptămâna trecută la mine când eram la biserică, comportându-se de parcă totul era în regulă între noi. N-am vrut să vorbesc cu el. M-am îndepărtat de el și i-am aruncat o privire care spunea: ‘Lasă-mă în pace.’”

“Și ce ți-a spus Dumnezeu că ar trebui să faci?”

“Mi-a spus că ar trebui să mă depărtez de toți băieții până când mă apropii de Isus și ajung să-I cunosc vocea, care predomină peste cea a firii mele. Așa cum mă comport acum, am să dau de necazuri într-o zi. Poate că are dreptate, dar e viața mea. Mamei mele i-a plăcut să stea cu băieții când a fost de vârsta mea, iar eu vreau să mă bucur de aceeași libertate.”

“Dar libertatea ta e de fapt sclavie, Valentina. Libertatea la păcat înseamnă moarte pentru tot ceea ce este bun. Te-ai botezat și ai renunțat la o mulțime de lucruri. Nu te întoarce la vechile căi; sunt dezastruoase. Ești prea intimă cu băieții. Felul în care te îmbraci, vorbești, stai grămadă peste ei și te bagi în suflul lor te plasează într-o poziție foarte riscantă. Ți aduci aminte de discuția noastră despre toate astea?”

A dat din cap și eu am continuat: “Te-ai descurcat atât de bine câteva luni, având o devoțiune personală, studiind cum să te porți potrivit în preajma băieților și căutând să cunoști vocea lui Dumnezeu, ca să te încrezi în El și să faci din El Pilotul vieții tale în locul eului. Îl mai cauți pe Dumnezeu?”

“Păi, prietenii mei mă țin până târziu în noapte; atunci e momentul în care vorbim la telefon cu toții. Și dimineata sunt prea obosită. Pur și simplu nu am timp”, s-a scuzat ea.

“Atunci, prietenii tăi sunt dumnezeul tău, nu Dumnezeu cerurilor”, am avertizat-o eu.

“Stai să-ți spun ce mi-au făcut mie fetele astea ...” Și mi-a povestit.

Discuția asta fățișă a lăsat-o rece. Era Valentina deschisă la călăuzirea lui Dumnezeu? Nu! Nu voia să-și filtreze gândurile prin Dumnezeu, ca să-I cunoască voia. Era în mod nesăbuit hotărâtă să acționeze în felul ei, ceea ce însemna că îl alegea pe Satana ca domn al ei.

Deși nu vrem să fim niște părinți care nu spun nimic, în timp ce tinerii noștri alunecă pe cărarea unei vieți grele, spunem totuși ceea ce este necesar, dar rămânem asemenea lui Hristos în toate abordările noastre. A-i lăsa pe tineri să suporte consecințele, a le pune restricții, a purta discuții cu ei, a-i educa și a studia împreună cu ei pentru a învăța cum să învingă slăbiciunile de caracter în Isus sunt toate folositoare. Dar a alege să-L urmeze pe Dumnezeu rămâne în sarcina tinerilor. Mulți îl urmează pe Dumnezeu superficial. Puțini cooperează cu El în adâncul ființei lor, acolo unde se găsesc adevărata libertate și fericire. Ce vor alege ei, urmând exemplul vostru și educația pe care le-ați dat-o?

Părinți, trebuie să-I permitem lui Dumnezeu să aibă acces la viața noastră interioară. El ne poate arăta căi mai bune de a-i aborda pe tinerii noștri decât asprimea, minimalizarea, pretențiile sau indiferența tolerantă. El vrea cu ardoare să ne schimbe! Dacă noi cunoaștem calea din experiență, suntem mult mai calificați să îi ajutăm pe tinerii noștri să se schimbe în Isus.

Dacă nu îi conducem așa cum a intenționat Dumnezeu să-i conducem, vor găsi pe altcineva care s-o facă. Poate că Dan Distracție-La-Maxim, Dl. Pervers sau Eric cel Excitant îi va conduce. Sau poate că Florentina cea Fâșneată, Serena cea Seducătoare sau Lila cea Libertină îi vor ademeni. Acest tip de “lideri” îi vor atrage pe tinerii noștri spre independența, comportamentul ușuratic și lipsa de respect față de părinți și de autoritate ale lui Satana.

Adesea, tinerii noștri au multe nevoi neîmplinite. O inimă însingurată sau dorința de a fi iubit de cineva îi motivează pe tineri când își aleg tovărășiile stricate. Este încercarea lor de a umple golul pe care părinții nu l-au recunoscut. Părinții care se lasă conduși de Dumnezeu pot întoarce o astfel de inimă chiar și la această vârstă. Schimbarea este posibilă în Hristos.

Există moduri inocente în care o mamă își poate iubi, astfel încât să-l ferească de dorința prematură după o relație cu o fată. Există moduri corecte prin care un tată își poate manifesta dragostea față de fiica lui, astfel încât să o pregătească să recunoască și să se opună nemernicului înșelător, care încearcă să o momească cu atenții mincinoase și cuvinte goale. Dragostea tatălui o poate salva de la o viață plină de suferință, dându-i sentimentul apartenenței. Există și o relație tată-fiu și mamă-fiică care poate împlini în siguranță acea nevoie adâncă după dragoste, astfel încât tinerii să nu fie mânați de motive greșite să-l caute pe Mister sau Miss Perfecțiune prematur. Mai presus de toate, o relație personală adevărată și funcțională cu Dumnezeu îi va păzi pe toți tinerii în ce privește aceste probleme așa cum l-a păzit și pe Iosif.

Ce influență are un părinte aspru și mânios asupra tânărului lui/ei? Dacă vă lipsește autocontrolul, de ce ar vrea ei să-L urmeze pe Dumnezeul vostru neputincios? Înțelegeți că tinerii voștri sunt rezultatul a ceea ce ați pus sau nu în ei. Dacă vrem să-i schimbăm, trebuie să începem prin a-I permite lui Dumnezeu să ne schimbe mai întâi pe noi. Exemplul nostru îi poate scuti pe tinerii noștri de o mulțime de ocolișuri rele.

Putem învăța cum să-i ajutăm să crească în Dumnezeu, în loc să-i dăruim fără milă cu grindina vorbelor noastre. Le putem spune ce poate să facă Isus pentru a-i scăpa de dorințele, înclinațiile, gusturile și obiceiurile greșite. Poate că, alături de Dumnezeu, putem umple acel gol. Dacă ei aleg să părăsească actuala lor cărare și să se întoarcă la Hristos, ne putem bucura. Dacă nu se vor întoarce la Hristos, putem trece în dreptul lor viitorul Valentinei, nu-i așa?

Din nou și din nou, Valentina s-a apropiat de schimbare. Dar în ultimii ani ai adolescenței, a ales să fie liberă ca pasărea cerului departe de Hristos. I s-a părut că a fi integru este plictisitor. Este dificil să lupți împotriva lipsei de educație din primii ani, dacă tinerii înșiși nu se întorc la Dumnezeu. Păcatul este distrugător. Dacă tinerii voștri aleg acest curs, faceți-le cunoscut că Dumnezeu îi va primi înapoi în momentul în care aleg să vină la El.

Tinerilor, acel gol pe care îl simțiți este cel mai bine umplut de Isus, în calitatea Lui de Domn și Mântuitor – nu de o relație romantică. El vă poate iubi în mod corespunzător și chiar poate compensa deficiențele părinților. Căutați-L și găsiți-L. Dragostea și pacea vă vor inunda sufletul și, atunci când veți fi gata, Dumnezeu vă va conduce la acea persoană specială. Nu vă lăsați păcăliți de dragostea și plăcerea falsă ale lui Satana.

Fascinația față de sexul opus creează ravagii în toate cazurile pe care le-am văzut și întotdeauna la mijloc este vreo minciună a lui Satana care duce la toate acestea. Interesul excesiv față de sexul opus se combină adesea cu o îndepărtare de Dumnezeu și de restricțiile Lui – în gânduri, sentimente, emoții, gusturi, înclinații, poftă sau pasiuni. Tinerii cred adesea că ei nu vor fi prinși de capcana bine pusă la punct a familiarității nepotrivite, care duce la imoralitate, iar aceasta devine un viciu care îi stăpânește. Autosatisfacerea este etichetată greșit ca “normală”, când, de fapt, nu este. Ei cred minciunile lui Satana, cum că Dumnezeu le-ar restrânge libertatea de a se bucura de viață. Adevărul este că aceste relații pervertite îi vor marca și îi vor hărțui pentru veșnicie și le vor aduce nenumărate dureri adânci, pe care nu le vor putea șterge. Poate că vor încerca să-și înecă amintirile în droguri, alcool sau o minte dezechilibrată, dar cicatricile vor rămâne.

Dacă se vor întoarce la Dumnezeu, cândva înainte de a muri, vor vedea cât de aproape de distrugere au ajuns. În loc să permiteți în mod pasiv ca acest lucru să se întâmple, acționați acum. Găsiți dorința greșită din tinerii voștri, etichetați-o și, sub călăuzirea lui Dumnezeu, cultivați-o pe cea adevărată, care să o înlocuiască. Dumnezeu încă îi mai cheamă pe tineri astăzi: *“Vino acasă, fiul Meu, fiica Mea. Vreau să te scap de toate acestea. Ia-Mă de mână și urmează-Mă. Eu te iubesc și te voi duce acasă!”*

Lista trăsăturilor de caracter ale unui partener de viață

Eram la cumpărături în oraș, când am dat peste Priscila cea Pură, în vârstă de 16 ani. Este o fată drăguță și prietenoasă și este rezervată în jurul băieților, lucru pe care l-a învățat în ultimii doi ani cu ajutorul lui Isus și al părinților ei. Și-a depășit teama de a sta de vorbă cu băieții, punându-L pe Dumnezeu la cârma vieții ei, și, cooperând cu El, a făcut adevărate schimbări în gândurile, sentimentele și reacțiile ei. Timpul petrecut împreună cu băieții în cadrul unui grup mai mare a învățat-o multe. A învățat să se ferească de Mihnea cel Mincinos, cu motivele lui ascunse. A înțeles cum să se depărteze de rău* și care este înțelepciunea din sfatul: “Dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei!”† A putut să spună nu. A învățat foarte multe despre ceea ce îi place și nu-i place la băieți prin aceste experiențe. Mi-a trimis recent o listă de calități pe care i-ar

* Iov 28:28.

† Proverbe 1:10.

plăcea să le aibă soțul ei cândva. A făcut această listă cu rugăciune, în timpul momentelor ei de devoțiune personală, când a citit despre marii bărbați ai credinței din Biblie, cum ar fi Daniel, Iosif, David și Ionatan.

“O, doamnă Hohnberger, v-am trimis lista mea de trăsături de caracter pentru Domnul Potrivit. Ați primit-o?”

“Da, am primit-o. Cred că ai făcut o treabă extraordinară întocmind o asemenea listă frumoasă. Mi-au plăcut categoriile tale – “Principii”, “Calități”, cu “Trebuie să le aibă” și “Mi-ar plăcea să le aibă” alături. Ai mai făcut o listă: “N-aș putea să trăiesc cu ele” și “Slăbiciuni de caracter cu care m-aș putea descurca”. Ți dai seama că nu te vei căsători cu un bărbat perfect. E un lucru bun. Trebuie să fim realiști. Faptul că ai făcut această listă acum, înainte să-l cunoști pe Domnul Potrivit, este bine. Dacă ai crezut că l-ai găsit pe Domnul Potrivit și apoi ai făcut această listă, atunci ea ar trebui să-l descrie, nu-i așa?”

A zâmbit, dând din cap.

“Ți-a plăcut să faci asta?”, am întrebat-o.

“Da, chiar mi-a făcut plăcere. Fără să-mi fac o listă pe care să o utilizez ca ghid, n-aș avea nici cea mai mică idee despre ce băiat ar fi cel mai bun pentru mine sau ce băiat ar vrea Dumnezeu să am ca soț. Aș fi mai vulnerabilă în fața Domnului Nepotrivit. Dumnezeu m-a încurajat să privesc și la mine. În prezent, întocmesc o listă de calități pe care vreau ca Dumnezeu să le schimbe la mine, ca să devin Domnișoara. Potrivită. Trebuie să am mai bine grijă de casă când sunt singură, iar unele trăsături de caracter trebuie înlocuite. Așa că o să lucrez la asta.”

“Anii tăi de adolescență sunt un timp bun pentru a formula principii generale cu privire la ce calități crezi tu că ar fi bine să aibă soțul tău, calități care ar asigura un cămin fericit, sigur, hrănitor și niște relații bune între soț și soție. Pe măsură ce vei înainta în vârstă și vei analiza și îți vei rafina înțelegerea, vei modifica lista. Apoi, când va apărea Domnul Potrivit, vei avea niște principii logice după care să îi judeci caracterul și principiile. Nu vei judeca doar prin prisma emoțiilor și a sentimentelor”, i-am spus.

“Mi-a luat câțiva ani să încep să văd ce este cu adevărat important”, mi-a spus Priscila. “Am privit la părinții mei ca să văd ce factori sunt implicați atunci când toate lucrurile merg bine – și când nu merg. Acest lucru chiar m-a ajutat să pun comunicarea printre primele trăsături de pe listă. Fără comunicare, nu poți rezolva problemele din cămin. Timpul mi-a schimbat deja lista. Ai observat vreo zonă la care trebuie să mai lucrez?”

“La drept vorbind, da. O zonă la care trebuie să lucrezi este lista ta de trăsături de caracter. Tu vrei ca Domnul Potrivit să fie un lider – puternic, hotărât de partea lui Dumnezeu și a binelui – și un preot al căminului. Dar vrei să fie și delicat, drăguț și întotdeauna blând. Cu un conducător în casă, vor fi luate decizii

și vei ajunge undeva. S-ar putea ca el să fie mai degrabă puternic decât delicat. Așa că dorințele tale sunt un pic nerealiste. Aceste calități se pot combina pe măsură ce un bărbat se maturizează în Hristos, dar, în general, nu le întâlnești încă de la început. Fii curajoasă; Dumnezeu a făcut ca femeia să înmoaie un astfel de bărbat sub călăuzirea Lui.

Acum, dacă vrei un bărbat delicat, drăguț și întotdeauna blând, care să nu te înfrunte, atunci ceea ce descrii tu este un bărbat tăcut sau nepăsător. Nu te înfruntă pentru că nu-i pasă cum sunt făcute lucrurile. Proiectele se desfășoară pe o perioadă mare de timp, pentru că el nu este motivat să facă ceva dacă nu are chef. Delicatețea lui poate consta în lipsa lui de hotărâre. Are nevoie de un spațiu al lui sau este timid. Dacă vrei un bărbat delicat totdeauna, nu vei avea parte de calitățile mai ferme pe care le-ai trecut pe listă. Acum, o femeie evlavioasă îl poate ajuta să-și cultive calități mai ferme, dar nu va reuși decât dacă bărbatul ei se lasă călăuzit de Dumnezeu și decide să cultive în mod activ aceste trăsături de caracter antagonice cu firea lui. Delicatețea lui va continua să fie cea mai puternică trăsătură și, în general, va domina.

Prin urmare, tu vei începe cu un bărbat care va avea fie calitățile mai blânde, fie calitățile mai ferme și vei munci să obții echilibrul din acest punct. Fiecare tip de personalitate are avantajele și dezavantajele ei. Trebuie să-ți dai seama de care dintre ele ești mai mult legată. Poți descoperi aceasta prin prietenii curate cu băieți și bărbați. Analizează aceste trăsături de caracter și înțelege ceea ce ți-am spus eu și ce te învață Dumnezeu prin aceasta. În momentul de față, ești nerealistă în acest aspect. Dumnezeu a lăsat ca femeia să cultive partea mai slabă a caracterului unui bărbat. Nu e bine să știi că vei avea și tu un rol în crearea soțului tău?”

“O, încep să înțeleg că multe din ce mi-ai spus tu sunt adevărate”, a afirmat Priscila. “Cred că prefer un bărbat mai puternic, care să ia decizii sub călăuzirea lui Dumnezeu. Cred că aș prefera să fie lider și să mă simt rănită uneori că nu vede lucrurile în felul meu decât să am alături pe cineva care este nehotărât și care nu se pune pe treabă. Îmi place și corectitudinea, iar asta s-ar potrivi mai degrabă cu trăsăturile de caracter ale bărbatului mai ferm. O să mă mai gândesc.

Prietena mea, Tina, nu se putea descurca cu personalitățile puternice; era zdrobită pur și simplu pentru că ea se intimidează repede. Așa că, pentru ea, bărbatul mai blând ar fi mai potrivit. Am discutat despre faptul că ei nu-i place să se miște prea repede și că nu este matinală. Stai să vezi când o să-i spun și ei ce mi-ai spus tu mie. Lista ei este foarte diferită de a mea, iar ea crede că e ceva în neregulă cu ea”, a adăugat Priscila.

“Priscila, Dumnezeu ne-a creat pe fiecare cu o personalitate distinctă, cu preferințe și antipatii diferite. În mod individual, sub călăuzirea lui Dumnezeu, trebuie să încercăm să găsim persoana potrivită pentru noi. Atunci când va veni

timpul să-l cauți pe Domnul Potrivit, concepțiile tale vor fi în principiu bine puse la punct. Atunci va trebui să te întrebi: ‘Ce vrea Hristos să vadă în această relație?’ Caută dovezi ale mâinii călăuzitoare a lui Dumnezeu în prietenii tale. Întreabă-te: ‘Sunt eu logică și călăuzită de principii sau de emoții?’ O prietenie de durată se dezvoltă încet și natural, fără ca latura fizică să fie o zonă sensibilă.”

“Atunci care trăsături de caracter sunt mai importante?”, m-a întrebat Priscila.

“Eu cred că acele trăsături care rezultă din faptul că Îl urmează pe Hristos – cum ar fi onestitatea, integritatea, puritatea, loialitatea, capacitatea de a-și întreține familia, faptul că stă hotărât de partea binelui și dispoziția de a comunica – sunt importante pentru a întări o căsătorie și a o face să dureze. Lipsa de onestitate, gândurile și obiceiurile necurate, neglijența și o religie de formă sunt trăsături de caracter care subminează și distrug o căsătorie”, am comentat eu.

Relații serioase

“Atunci când relația devine serioasă, te încurajez să-ți evaluezi *compatibilitatea* cu bărbatul cu care te gândești să te căsătorești. Sunteți compatibili în ce privește personalitatea, modul de recreație, scopurile și direcțiile vieții, concepțiile și orientarea religioasă? De exemplu, dacă Domnul Potrivit este un alpinist avid, în timp ce tu consideri exercițiul în aer liber o tortură, sunteți compatibili? În cadrul căsniciei, preferințele voastre diferite vă vor separa? Cu siguranță. Vederile voastre religioase se armonizează sau sunt în conflict? Dacă unul vrea cu ardoare să devină misionar și celălalt nu vrea, unul dintre cei doi se va simți groaznic sau va fi dezamăgit. Asta înseamnă să evaluezi compatibilitatea.

Să luăm, de exemplu, *principiile* tale de viață. Aveți amândoi aceleași scopuri și aceeași direcție în viață? În această privință, lista pe care ai întocmit-o tu este extrem de prețioasă, pentru că tu ai trecut acolo ce este cel mai important pentru tine. Dacă, pentru unul dintre voi, onestitatea este la mare cinste, în timp ce partenerul nu are nicio problemă cu minciunile nevinovate, în viața de zi cu zi o să intrați în conflict inevitabil. Apoi mai sunt problemele căutării adevărate după Dumnezeu, ale convingerilor religioase, ale dietei, îmbrăcăminte, muzicii, managementului finanțelor familiei, curățeniei sau lipsei ei, educației copiilor și multe altele.

Dar *adaptabilitatea*? Este unul dintre voi rigid și celălalt flexibil? Vă certați la cuțite atunci când nu vă înțelegeți asupra unei probleme? Unul țipă și celălalt se supune? Reușiți să depășiți neînțelegerile? Să fii adaptabil înseamnă să fii capabil să vezi lucrurile în mod diferit, fără ca acest lucru să fie un dezastru; înseamnă mai degrabă căutarea unor soluții decât întoarcerea spatelui, un spate rece, ostil. Dacă el nu este cel potrivit pentru tine, descoperă acest lucru înainte de căsătorie”, am încheiat eu.

“Mai presus de toate, vreau să-l întâlnesc pe Domnul Potrivit într-o zi și, după ce am trecut prin acest proces alături de Dumnezeu, vreau să dureze veșnic căsnicia noastră. Vreau să ne bucurăm unul de altul la tinerețe, dar și la bătrânețe”, mi s-a destăinuit Priscila. “Cred că așa a vrut Dumnezeu să fie o căsnicie – nu să ne despărțim pentru orice motiv, așa cum o fac atât de multe cupluri astăzi.”

“Aș mai vrea să adaug încă un lucru legat de asta, Priscila. Atunci când te implici într-o relație cu un băiat care devine tot mai serioasă, nu spune: ‘Te iubesc!’ în mod superficial. Păstrează aceste cuvinte pentru momentul în care le vei simți cu adevărat. Dumnezeu te va conduce și îți va arăta când este momentul să le spui. Unii oameni se pot ține de mână fără să fie conduși de sentimente, alții nu. Dă-ți seama ce fel de persoană ești tu. De asemenea, păstrează-ți săruturile pentru cel cu care ești sigură că te vei căsători, altfel s-ar putea să-și piardă din însemnătate. Un simplu sărut poate fi inocent și dulce, dar săruturile lungi stârnesc poftele trupesti, care întunecă logica și capacitatea de a analiza corect lucrurile. Așadar, exprimă-te înțelept. Eu ți-aș recomanda să păstrezi săruturile pentru logodnă, când v-ați luat un angajament amândoi. Dar îți las libertatea să-L urmezi pe Dumnezeu, care te va călăuzi atunci când vei ajunge în acest punct. Atunci putem discuta mai mult despre aceste lucruri.”

“Păi, eu trebuie să plec. Mă așteaptă mama”, mi-a răspuns Priscila. “O să mă gândesc la ce am vorbit și o să îmi modific lista în consecință. O să vi-o trimit când va fi revizuită. Vă mulțumesc pentru sfaturi. Vă mulțumesc mult. La revedere!”

Tinerii noștri au nevoie de călăuzire și de sfaturi, pe măsură ce trec prin aceste lucruri. Dacă înăbușim aceste discuții, ei vor găsi pe altcineva care să le îndrume gândirea, cum ar fi Înțeleptul Lumesc, Irina cea Imorală sau Lingușitorul. Este mai bine să discutăm principiile stabilirii de relații înainte ca tinerii noștri să fie implicați fizic și emoțional. Mulți dintre ei, atunci când sunt implicați și fizic, își închid ochii și urechile dacă nu ești de acord cu ei. Dați-le acestor tineri niște principii și standarde atunci când mințile lor sunt mai deschise. Arătați-le care este standardul lui Dumnezeu într-un mod realist și savuros. Dați-le o temelie, sub conducerea lui Dumnezeu, care să treacă testul.

Mărăcinii lipsiți de valoare cresc din belșug fără ca cineva să-i îngrijească, în timp ce plantele folositoare și frumoase necesită o îngrijire foarte atentă. Tot așa este și cu tinerii și caracterele lor. Dacă vrem să punem bazele unor obiceiuri bune și ale unor principii drepte, atunci avem de muncă. Dacă trebuie corectate obiceiuri rele, e necesar să fim perseverenți. Lucrați cu tinerii voștri pentru a le insufla principii solide de alegere a unor buni camarazi și a unor prieteni credincioși lui Dumnezeu.

Sub aripa călăuzirii lui Dumnezeu, putem avea încredere. Adevărul Lui va fi scutul nostru, protejându-ne de principii dăunătoare. El ne va acoperi cu penele

protecției Lui, atunci când Îl vom căuta. Dacă suntem în legătură cu El, le putem da tinerilor noștri cele mai bune sfaturi, în Spiritul lui Hristos, pentru a-i scăpa de la căile răului. Dacă-i legăm și pe ei de Dumnezeu, ei vor avea o călăuză sigură prin furtunile și săgețile deșertăciunii de pretutindeni în jurul lor.

A crede sau a nu crede

Aș vrea să vă fac cunoștință cu Nina cea Naivă. Ea este foarte drăguță, dar foarte credulă. Crede foarte repede ce spun oamenii, fără să analizeze roadele caracterului lor, pentru a vedea dacă ceea ce *sunt* se potrivește cu ceea ce *spun*. Satana îi pregătise o capcană din cauza acestei slăbiciuni a ei.

“Nina, este un lup în pădure. Mai bine intră în casă, altfel o să te mănânce!” Și Nina a fugit în casă. Bineînțeles că nu era niciun lup. După câțva timp s-a întors să se joace cu tinerii care rămăseseră afară. Băieții o păcăleau astfel ca să scape de ea și să se poată juca cu Patricia cea Prietenoasă, prietena ei.

Nina cea Naivă era în vârstă de 14 ani. Era o fată blândă și adesea pica de fraieră deoarece credea tot ce spuneau ceilalți. Într-o zi, prietena ei, Mihaela cea Mincinoasă, i-a spus că are nevoie de bani pentru o călătorie misionară. Putea Nina să o ajute să strângă ceva bani? Nina cea Naivă s-a dus la părinții ei, și-a golit pușculița și le-a cerut bani rudelor și vecinilor. Bucuroasă, Nina i-a dat Mihaelei tot ce strânsese, numai ca să constate că Mihaela își cumpăra o mulțime de lucruri personale neimportante.

Nina se întreba stânjenită dacă Mihaela nu cumva cheltuia din banii pe care îi dăduse ea și și-a luat suficient curaj încât să o întrebe: “Când pleci în călătoria aia misionară, Mihaela?”

“Nan, despre ce vorbești acolo? Nu am avut niciodată de gând să merg în vreo călătorie misionară! M-ai înțeles greșit. Nu ești foarte atentă atunci când ceilalți vorbesc cu tine, să știi!”, a acuzat-o Mihaela.

Nina a început să-i explice Mihaelei ce îi spusese aceasta, când Mihaela i-a rețezat-o: “Ai visat toate lucrurile astea. Ți-am spus că am nevoie de bani de cheltuit, iar tu mi-ai făcut un cadou. Acum, te-ai răzgândit? Nu trebuie să judeci greșit ce am făcut, așa spune Biblia. Zici că ești creștină ... deci ce o să faci?”

Năucită, Nina cea Naivă s-a retras. A stat de vorbă cu mama ei și cu Dumnezeu despre acest lucru, dar n-a făcut nimic în această privință, ci a continuat prietenia – numai ca să fie din nou și din nou înșelată de Mihaela, în diferite feluri.

Când a ajuns la vârsta de 17 ani, Nina cea Naivă a întâlnit un băiat bine, pe nume Sorin cel Spilcuit. Vorbea adesea în biserică și mergea în călătorii misionare. Părinții lui declarau că lucrează pentru Domnul și întreaga familie părea fericită în aparență.

Atenția curtenitoare a lui Sorin cel Spilcuit a cucerit-o pe Nina cea Naivă.

“Doamnă Hohnberger, când credeți că ați putea sta de vorbă cu mine?”, m-a întrebat Nina.

“Sună-mă diseară pe la 6 și putem vorbi”, i-am spus eu.

“Doamnă Hohnberger, nu o să vă vină să credeți. L-am cunoscut pe Sorin la o întâlnire, iar el mi-a arătat interes și mi-a invitat familia la el acasă pentru o seară de amuzament. Am mers și, o, e un tânăr atât de evlavios! Este atât de preocupat de lucrurile spirituale. Cu ani în urmă, mi-am făcut o listă cu trăsăturile de caracter pe care aș vrea să le aibă bărbatul cu care mă voi căsători și cred că în Sorin găsesc tot ceea ce trecusem eu acolo.”

“De cât timp îl cunoști?”

“L-am cunoscut ani de zile de la distanță. Dar cu el nu am petrecut decât o seară, atunci când ne-am întâlnit cu familiile. Și părinții mei au fost de acord că este un băiat evlavios.”

“Ai citit vreodată *Călătoria creștinului*?”

“Da, am citit-o”, mi-a răspuns Nina cea Naivă.

“Îți aduci aminte de omul care l-a amăgit pe creștin și l-a atras de la cărarea către Orașul Ceresc? Era îmbrăcat complet în alb și vorbea foarte bine. Dar, la un moment dat, creștinul a zărit un petic negru sub îmbrăcămintea lui albă. Și unde l-a condus acest om pe creștin și pe tovarășul lui?”

“Acela era Lingușitorul. El l-a condus pe creștin și pe prietenul lui departe de cărarea cea dreaptă. I-a băgat într-o încurcătură – o capcană – și i-a lăsat să moară acolo. Dumnezeu a trimis un înger să-i salveze, care i-a muștrat și i-a adus din nou pe cărarea cea bună. Creștinul a învățat că nu poți avea încredere într-o persoană doar luându-te după ceea ce pretinde că este sau după înfățișarea ei. Trebuie să-i testezi caracterul, ca să vezi dacă este condus de Dumnezeu”, a răspuns ea.

“Corect. Oamenii răi se pot comporta corect pentru un timp, dar tu trebuie să-L lași pe Dumnezeu să te conducă în judecarea adevăratului lor caracter, fie că sunt ceea ce pretind, fie că nu sunt.”

“Dar ar fi greșit să spun că Sorin nu este ceea ce spune că este! Nu aș fi o creștină dacă aș gândi așa, nu?”, m-a întrebat ea cu sinceritate.

“Nu ne putem da seama ce conține o carte doar privind-i coperta. Coperta poate arăta frumos, iar cartea să fie plină de lucruri rele, nu-i așa? La fel e și cu un om, nu îl putem judeca doar după aparențe și după ceea ce pretinde că este. Îți aduci aminte de Flecar?”

“Da, îmi aduc aminte. Vorbea de parcă ar fi cunoscut calea, dar acasă la el nu o urma”, mi-a răspuns ea.

“Dumnezeu i-a numit pe farisei ‘morminte văruite’ pentru că, pe dinafară, arătau bine, dar înăuntru erau plini de schelete, de putreziciune și de întuneric. Nu erau ceea ce spuneau că sunt. Israelii i-au ales pe Saul ca rege al lor pentru

că avea o înfățișare regală, impunătoare. Le-a plăcut ambalajul. Dar, pe dinăuntru, Saul era extrem de independent față de Dumnezeu, iar mai târziu roadele lui s-au văzut. Cine a fost mai înalt în ochii lui Dumnezeu – Saul sau Zacheu?”, am întrebat eu.

“Păi, Zacheu era un om foarte, foarte scund. Poate că nu era foarte atrăgător, dar în inimă dorea să-L urmeze pe Dumnezeu. A crescut în ce privește caracterul, pe măsură ce L-a urmat pe Isus și a îndreptat răul pe care-l făcuse. Regele Saul era înalt din punct de vedere fizic și atrăgător, dar avea un caracter mic de tot – ca un smochin neroditor.”

“Da, Nina, ai înțeles ce voiam să spun. Nu putem judeca o persoană după aparențe și nici măcar după felul în care vorbește, ci după ceea ce face. Vorbele sunt nule, dacă faptele nu se potrivesc cu ele. Noi ne arătăm credința prin faptele noastre, nu doar prin ceea ce mărturisim cu gura. ‘Copilul lasă să se vadă încă din faptele lui dacă purtarea lui va fi curată și fără prihană.’* Aceasta înseamnă să cercetezi roadele – nu să judeci mântuirea veșnică a unei persoane. Pavel ne-a sfătuit să urmăm exemplul bereenilor. Ei nu credeau pur și simplu ce le spunea Pavel. Ei comparau cuvintele lui cu Cuvântul lui Dumnezeu, ca să vadă dacă ceea ce spunea el era adevărat. Ei bine, în relațiile speciale de prietenie cu cineva care, cândva, s-ar putea să-ți fie partener de viață, trebuie să-l testezi și să vezi dacă este un adevărat urmaș al lui Dumnezeu sau doar un alt Flecar.”

“Mi-e incomod acest lucru. Am sentimentul că îl judec, iar noi nu trebuie să judecăm.”

“În cadrul relației speciale de prietenie pe care intenționezi să o ai cu acest băiat, este numai corect față de amândoi să vă analizați onest. Nu vrei să ai ca soț un bărbat onest, care să îl urmeze pe Dumnezeu?”

“Da, asta e în capul listei,” a admis Nina cea Naivă.

“Atunci crede-l pe cuvânt că este așa cum spune că este, până când, dacă este cazul, la timpul și în împrejurările potrivite, Dumnezeu îți va descoperi că nu este așa. Roagă-L pe Dumnezeu să-ți arate adevăratul lui caracter dacă ceea ce vezi acum nu este cel real. Roagă-te, urmărește și analizează comportamentul lui față de tine. Fii onestă cu ceea ce îți descoperă Dumnezeu. Da, acordă-i credit, dar fii de asemenea dispusă să vezi partea întunecată, dacă este vreuna. Lasă ca adevărul să domnească – nu adevărul care ți-ai dori tu să fie. Tu ești în pericol, pentru că ai o istorie nu prea fericită cu persoane nedemne de încrederea prea multă pe care le-ai acordat-o.”

Am discutat despre confuzia în care a fost în urma experienței cu Mihaela cea Mincinoasă. “Dumnezeu nu vrea ca urmașii Lui să creadă minciuni. Un adevărat creștin numește păcatul pe nume și, deși îl iubește pe păcătos, urăște totuși păcatul. De asemenea, el reacționează așa cum îl conduce Hristos – nu

* Proverbe 20:11.

cum îl conduc emoțiile sale. Dacă Sorin este ceea ce pare și spune că este, el va trece testul tău.”

Așa că Nina a plecat să facă ordine în aceste noi gânduri. După șase luni de prietenie și întâlniri ocazionale cu Sorin, Nina cea Naivă a văzut foarte puține aspecte negative. Dar după un an, în care a petrecut mult mai mult timp împreună cu el, a venit din nou să stea de vorbă cu mine.

“Doamnă Hohnberger, este atât de trist”, mi-a spus Nina cea Naivă, acum în vârstă de 19 ani. “Dumnezeu mi-a cerut să întrerup relația cu Sorin. Îngrijorările dvs. în legătură cu mine au fost întemeiate. Dumnezeu m-a învățat o lecție foarte dură. Nu poți judeca dacă o persoană este demnă de încredere sau nu după spusele ei, ci mai degrabă după fapte. Dumnezeu mi-a dat dovezi care ar fi trebuit să-mi ridice semne de întrebare încă din primele șase luni, dar eu n-am ținut cont de ele și am crezut ce mi-a spus Sorin, nu ce am auzit și am văzut.

M-a mințit încă de la început, iar eu nu mi-am dat seama. Înainte să-l cunosc eu, a fugit de acasă ca să meargă la școală și a fost din ce în ce mai mult acaparat de băutură, bătaie, fete și pornografie; a fost chiar tentat să se apuce de droguri. Trăia o viață dublă. Îi plăcea așa-numita lui *libertate* și făcea o mulțime de lucruri rele. Știa că nu făcea ce voia Dumnezeu, dar îi plăceau senzațiile pe care le trăia; nu a fost prins. Cu familia reușea să o scoată la capăt întotdeauna, iar prietenii îl admirau pentru deschiderea pe care o avea pentru toate lucrurile rele pe care le făcea. Și, în timp ce se complăcea în aceste păcate, vorbea la biserică despre umblarea creștină. Era interviewat despre ce înseamnă să umbli cu Dumnezeu, în timp ce el umbla cu diavolul. Era respectat de mulți, dar nu era tânărul evlavios care părea să fie. Sub toate veșmintele lui albe era ascunsă o inimă întunecată! Timpul și Dumnezeu mi-au descoperit-o.”

“Cum ai descoperit toate astea?”, am întrebat-o.

“Într-o zi, Sorin era foarte vorbăreț și se fălea cu câteva episoade din partea întunecată a vieții sale. Cred că se aștepta să fiu impresionată de onestitatea lui.” A oftat. “M-a tulburat teribil. Când am căutat în Cuvântul lui Dumnezeu, Galateni, capitolul 5 mi-a arătat pe cine urma el în realitate. Am discutat de nenumărate ori despre aceste lucruri, iar el a încercat să mă facă să mă simt vinovată pentru că nu am avut încredere în el. Dar Dumnezeu nu vrea să le arătăm încredere unor oameni care nu sunt demni de ea. Am învățat această lecție dură prin experiența asta și prin altele.

Când i-am spus că m-am hotărât să întrerup relația cu el, a plâns și mi-a spus și mai multe despre el. Am încercat să-l ajut, dar nu a vrut să renunțe la pornografie sau la alte lucruri. Ca și Samson, era controlat de poftele și pasiunile lui; nu era puternic pentru Dumnezeu. Uneori, admitea că are o problemă, dar nu era interesat de soluții sau de schimbare; voia ca eu să uit pur și simplu de toate aceste lucruri și să-l iubesc. Roadele Duhului nu erau în el. Nu se lăsa înduplecat ușor, iar

poveștile lui erau în contradicție unele cu altele. Am vrut să rezolvăm problema, dar trebuia să mă confrunt cu adevărul care mi se descoperea. Onestitatea este trăsătura de caracter pe care eu o consider cea mai importantă pentru o prietenie și o căsătorie de durată. Sorin m-a făcut să cred că este un Daniel când, în realitate, el era Mihnea cel Mincinos. A fost descoperit.

Acum, împreună cu Dumnezeu, voi căuta un altul. Sunt mai matură și mai înțeleaptă și Îi mulțumesc Domnului că mi-a descoperit aceste lucruri înainte să devenim și mai apropiați sau să ne căsătorim. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să văd aceste lucruri.”

“Sunt prieten cu toți cei ce se tem de Tine și cu cei ce păzesc poruncile Tale.”* “Depărtează-te de nebun [cel care nu-I slujește lui Dumnezeu], căci nu pe buzele lui vei găsi știința.”†

Ascultă de vocea lui Dumnezeu care îți îndrumă pașii. Hotărăște-te ca și Iosif: “Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Alege să faci voia lui Dumnezeu, știind că el cunoaște ce este cel mai bine pentru tine. Cercetează Scriptura ca să vezi ce anume a făcut din căminele prezentate în ea unele de succes, și altele nu. Observă care au fost principiile vieții lui Hristos și urmează calea pe care a urmat-o El în încercările, conflictele și succesele Lui. Dacă vei face acest lucru, El va pune în inima ta dorințele inimii Lui; El te va îndruma și îți va arăta cale pe care trebuie să mergi. Fă o listă cu calitățile pe care ar trebui să le ai tu și calitățile pe care ar trebui să le aibă soțul/soția tău/ta. Lasă-L pe Dumnezeu să te modeleze și să te facă asemenea Lui.

Nu căuta o prietenie cu persoanele de sex opus din motive greșite sau firești, ci din motive curate și simple. Ia-ți timp să dezvolti prietenii ca să vezi care este adevăratul caracter al persoanelor. Roagă-L pe Dumnezeu să-ți descopere ce trebuie să cunoști despre celălalt. Fă un pact cu prietenul/prietena tău/ta special(ă), care consideri că îți va fi partener(ă) de viață, că vă veți păstra amândoi curați pe parcursul prieteniei, curteniei și logodnei. Dacă sunteți amândoi de acord, unul poate fi puternic atunci când celălalt este slab. Și puteți avea bucuria de a vă căsători curați, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, fără să aveți regrete. Merită! Nu contează dacă așa-zișii prieteni te ademenesc să lași garda jos și să te angajezi într-o relație fizică. Nu-i crede! Ei sunt dușmanul deghizat – oricine ar fi ei. Lingușitorul îți va spune că te iubește doar ca să-i permiți să-și satisfacă poftele. Nu-l crede! Poți spune un “nu” energic, sub călăuzirea lui Dumnezeu, tuturor lucrurilor rele, pasiunilor și promisiunilor lumii. Urmează exemplul lui Iosif – chiar dacă s-ar putea să fii ridiculizat pentru faptul că ești curat. Este cea mai bună și cea mai fericită cale de urmat, iar Dumnezeu îți poate da puterea să fii tot ce a intenționat El să fii.

* Psalmi 119:63.

† Proverbe 14:7.

În capitolul următor, vom examina chestiunile sexuale și cum se leagă ele de relațiile cu persoanele de sex opus.

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

O mamă singură poate – călăuzită de Dumnezeu – să-și conducă copiii să urmeze niște standarde curate într-o relație cu persoanele de sex opus, chiar dacă ea nu a urmat aceeași cărare. Fii onestă cu tinerii tăi. Lasă-te tu însăși condusă de Dumnezeu. Promite că-i vei ajuta în acești ani de formare să facă deosebirea între comportamentul integru și cel nepotrivit. Studiază și cercetează cu ei principiile lui Dumnezeu și ajută-i să decidă, sub călăuzirea lui Dumnezeu, cum își vor trăi viața. Oferă-le ocazii să ia hotărâri în Hristos – acestea sunt adevăratele lecții de zbor. Educă-i să-și predea viața lui Dumnezeu, ca să găsească adevărata viață fericită alături de cineva special. Fii cel mai bun exemplu posibil în Hristos. Roagă-te pentru ei – și cu ei – pe măsură ce parcurgeți împreună școala vieții, conduși de Hristos, scoțând la lumină atât trăsăturile voastre puternice de caracter, cât și pe cele slabe, ca Dumnezeu să se ocupe de ele. El este alături de voi!

Capitolul 20

CHESTIUNI SEXUALE

*El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate;
l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui.*

– Deuteronom 32:10

Irina cea Întrebătoare, în vârstă de 4 ani, s-a oprit din activitatea ei, aceea de a îmbrăca păpușa. “Mamă”, a întrebat ea nonșalant, “de unde vin copiii?”

Mama, care era însărcinată, s-a rugat în tăcere pentru tact. “Scumpo, copiii vin din dragostea lui mami și a lui tati. Isus îi dă viață copilășului, iar mami îl poartă chiar aici până se face suficient de mare ca să se nască”, iar mama i-a luat mâna și i-a pus-o pe abdomenul ei umflat. “Aici ai crescut și tu, și eu te-am iubit și am avut grijă și de tine la fel.”

“O, întrebam și eu doar,” i-a răspuns Irina cea Întrebătoare și a continuat să-și îmbrace păpușa.

Gabi cel Gânditor, în vârstă de 14 ani, a intrat pe ușă chiar când se termina această discuție și a pus și el aceeași întrebare: “Mamă, de unde vin copiii? Vreau să spun, cum se fac?” Mama l-a privit în ochi și și-a dat seama că întrebarea lui era una onestă, sinceră. Luându-l pe după umăr, l-a dus în cealaltă cameră. S-a rugat din nou în tăcere ca Dumnezeu să-i dea înțelepciune și i-a răspuns: “Ei bine, fiule, un copil chiar este făcut din dragostea mamei și a tatălui. Ai văzut cum se îmbrățișează verigile, nu-i așa?” Gabi a dat din cap, ascultând cu atenție. Mama a continuat. “Atunci când tatăl tău și cu mine ne-am hotărât să avem un copil, ne-am îmbrățișat într-un act de dragoste adevărată. Corpul mamei a furnizat un ou, iar corpul tatălui a furnizat sămânța care să fertilizeze oul. Aceste două celule s-au unit, s-au multiplicat și s-au divizat conform planului lui Dumnezeu, pentru ca să se transforme într-un copil. Asta-i toată treaba cu ciclul femeilor. Cam o dată pe lună, corpul unei femei produce un ou, și atunci, dacă alegem, noi avem ocazia să avem un copil. Dragostea îl zămislește, iar binecuvântarea lui Dumnezeu dezvoltă acea dragoste într-o nouă viață – un copil. Așa se fac copiii.” Mama a așteptat să vadă dacă răspunsul ei era mulțumitor.

“Unde crește copilul? În stomacul tău?”, a întrebat el cu puțină greață.

“Nu. Dumnezeu a conceput un loc special pentru copil în interiorul fiecărei femei. Se numește uter. Este separat de stomacul meu și de toate celelalte organe ale mele. În interiorul uterului crește un cordon care face legătura între rezerva de sânge a bebelușului și rezerva mea de sânge. Dumnezeu folosește acest cordon

ca să îi dea bebelușului mâncare și apă și ca să elimine secrețiile corpului bebelușului. Bebelușul nu respiră și nici nu merge la toaletă până când nu se naște. Ce mănâncă o mamă constituie hrana bebelușului; de aceea sunt foarte atentă să mănâncă mâncare sănătoasă. Ceea ce gândește și simte o mamă îl hrănește emoțional pe bebeluș. De aceea e important să fii fericită, încrezătoare și calmă. Atunci când stau de vorbă cu Dumnezeu, bebelușul Îl experimentează pe Dumnezeu împreună cu mine. Aceasta îl ajută pe bebeluș să crească fizic, mintal și spiritual.* Ți-am răspuns la întrebare?”

“Da. Dar mă întrebam și cum ies copiii.”

“Dumnezeu se îngrijește de toate. El a făcut un canal special prin care să iasă bebelușul, care se numește canalul de naștere. Acum este mic, dar atunci când va veni vremea, el se va întinde suficient, încât să-i permită bebelușului să se nască. Nu e Dumnezeu minunat? Mai ai ceva pe suflet?”

“Mai am și alte întrebări, dar, deocamdată, cred că e tot ce voiam să știu”, a răspuns Gabi cel Gânditor.

“Fiule, vreau să vii la mine sau la tatăl tău ori de câte ori ai asemenea întrebări, iar noi o să-ți răspundem la ele în mod exact. Dumnezeu a intenționat ca sexualitatea să fie curată și frumoasă, dar Satana a lucrat din greu ca să o transforme în ceva distrugător. Chiar și printre creștinii devotați vei întâlni concepții lumești despre chestiunile sexuale. Satana lucrează ca să-ți dea nu doar idei greșite, ci și concepții distructive despre femei, care îți vor afecta modul în care vezi viața. Așa că te rog să te simți liber să mă întrebi orice și ai grijă la ce îți spun ceilalți despre acest dar special al creației, pe care Dumnezeu i l-a dat omului.”

“O să am grijă, mamă! Îți mulțumesc că mi-ai explicat. Acum înțeleg.”

Fratele în vârstă de 18 ani al lui Gabi studia în fundul camerei, dar această conversație îi atrăsese atenția. El a comentat: “Gabi, îți aduci aminte că i-am întrebat pe mama și pe tata ce înseamnă anumite înjurături pe care le auziserăm la agenția imobiliară?” Gabi a dat din cap. “Mi-au sugerat că era mai bine să nu știu ce înseamnă acele cuvinte pentru că a le ști sensul mi-ar fi făcut mai degrabă rău decât m-ar fi ajutat. După ce am stat de vorbă și cu Dumnezeu, am fost de acord. Apoi, mai târziu, când vecinul nostru m-a ocărat cu acele cuvinte murdare, am putut să rămân neafectat de ele, pentru că nu înțelegeam ce spune. Știam că era ceva de rău din cauza purtării lui, dar cuvintele nu însemnau nimic pentru mine. Așa că nu prea m-au supărat. Cred că unele lucruri ca cele despre care vorbește mama e mai bine să nu le cunoști.”

“Ei bine”, a fost de acord Gabi, “vreau să știu doar ce vrea Isus ca eu să știu. Nu vreau să știu ce înseamnă înjurăturile – sau lucruri greșite despre sexualitate.”

Copiii și tinerii noștri au nevoie să înțeleagă corect planul lui Dumnezeu pentru dragoste și sexualitate. Și cel mai potrivit loc unde pot învăța acest lucru este de la niște părinți iubitori, care sunt sensibili atât la călăuzirea lui Dumnezeu,

cât și la capacitatea tinerilor lor de a procesa informațiile care le sunt date. Nu trebuie să le dăm nici prea mult, nici prea puțin. Începeți cu informațiile generale și adăugați detaliile specifice pe măsură ce este nevoie de ele. Prea multe detalii explicate s-ar putea să le stârnească curiozitatea sau să ducă la explorarea și experimentarea acestora înainte să fie suficient de mari, încât să aibă propria lor umblare cu Dumnezeu sau să aibă suficient discernământ moral pentru a folosi aceste informații într-un mod înțelept și curat. Dacă nu au nevoie de toate detaliile despre cum funcționează aparatul reproducător, de ce să le dăm?

Pe de altă parte, părinților nu ar trebui să le fie teamă sau jenă să abordeze această problemă cu copiii lor. Întrebările oneste merită răspunsuri oneste, adaptate vârstei, înțelegerii și maturității copilului. Răspundeți la întrebări într-o manieră realistă, dându-le informații pure, așa cum a intenționat Dumnezeu. Unii părinți le dau tinerilor să citească o carte, și acest lucru și-ar putea avea și el rostul lui. Dar o carte este mai degrabă impersonală. Dacă alegeți să le dați o carte, asigurați-vă că veți comunica deschis cu tinerii voștri și că veți adăuga o nuanță personală, răspunzându-le astfel la întrebare. Dumnezeu vă va da înțelepciunea pentru a alege abordarea cea mai bună pentru voi și tânărul vostru.

Adevărata dragoste și dragostea de sine

La baza concepției cuiva despre chestiunile sexuale stă definiția lui/ei despre dragoste. Noi spunem: “Îmi iubesc mașina.” “Iubesc înghețata.” “Iubesc cumpărăturile.” Acest tip de dragoste se bazează pe ceea ce *îmi* place, ce *mă* mulțumește, ce *mă* face să mă simt bine. Acest tip de dragoste își poate avea locul ei, dar nu aceasta este planul lui Dumnezeu în relațiile din familie.

Dumnezeu a ilustrat la Calvar ce fel de dragoste ar trebui să avem unul pentru altul. “Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat ...”^{*} Dragostea neegoistă a unuia pentru celălalt este adevărata dragoste a lui Dumnezeu. Eul nostru trebuie să moară, pentru ca Dumnezeu să trăiască și să-i iubească pe ceilalți prin noi. Noi ne predăm lui Dumnezeu. Soțul/Soția care își înăbușă impulsul de se manifesta mânios sau de a rosti cuvinte depreciative manifestă dragoste într-un mod foarte tangibil, ca la Calvar. *Eul* din noi trebuie să dispară din centrul vieții noastre și Hristos trebuie întronat în loc. Doar pe această bază putem ajunge la o înțelegere pură a dragostei și a sexualității.

Tinerii noștri învață să definească dragostea după modul în care părinții se poartă acasă. Dacă ei îi văd pe tata și pe mama că sunt vulgari sau grosolani, senzuali, egoiști sau mânioși, este creat cadrul ca tinerii să aibă aceleași idei pervertite despre dragoste. Dar dacă ei își văd părinții renunțând la sine pentru binele celuilalt și manifestând dragostea pură și plină de grijă a lui Dumnezeu, în tandrețe, ajutorare reciprocă, bunătate și puritate în Hristos, ei vor avea o definiție mult mai bună a dragostei și a intimității.

^{*} Ioan 3:16.

O soție și o mamă poate da pe față o astfel de dragoste în multe feluri. Eu nu am crescut văzând o dragoste adevărată între tatăl și mama mea, așa că Dumnezeu a trebuit să mă învețe să-l iubesc în mod neegoist pe Jim al meu. Dumnezeu îmi cere să vorbesc blând atât în vremurile bune, cât și în cele de dificultăți. Atunci când apar probleme, nu trebuie să am accese de furie sau să mă retrag într-o tăcere de gheață. Fără să-mi compromit conștiința, caut timpul potrivit pentru a discuta deschis, a fi vulnerabilă și a încerca să rezolv problema.

Fac o prioritate din a-i sluji lui Jim, a-l face să se simtă bine prin servitul mesei la timp, a-l ajuta să aibă succes în lucrarea lui și a-l ajuta la nenumăratele lui proiecte din gospodărie. “De ce are nevoie Jim? Cum îl pot ajuta?” Eforturile mele voioase de a menține casa curată și plăcută vorbesc mult despre adevărata dragoste prin slujire. Atingerile tandre, cum ar fi masajul pe spate sau pe talpă, îi arată că țin la el. Îmi place de asemenea să-i spun lui Jim: “Ești atât de puternic, încât poți face orice.” Sau: “Ăsta-i bărbatul meu!” În felul acesta, îi spun că este special. Aceste cuvinte sincere de confirmare îi încălzesc inima și ne apropie și mai mult.

Îl mai iubesc pe Jim petrecând timp, distrându-mă cu el – bucurându-mă de el. Îmi place să-l tachinez și să-l fac să mă alerge prin jurul mesei din bucătărie sau prin jurul casei. Rădem amândoi și chicotim – cum fac și băieții sau musafirii noștri. Bineînțeles, el mă prinde întotdeauna într-o îmbrățișare călduroasă și un sărut. E pur și simplu veselie curată!

Fac toate aceste lucruri având ca motiv: “Cu ce se alege el?” – nu: “Cu ce mă aleg eu?” Care este motivul pentru care faci ceea ce faci? O faci pentru tine sau pentru celălalt? Aceasta face diferența între dragostea adevărată și dragostea de sine. Adevărata intimitate fizică este produsul secundar natural al acestei exprimări obișnuite a dragostei și al disponibilității de a ajuta de-a lungul întregii zile, atât din partea soțului, cât și din partea soției.

Soțul definește dragostea prin modul în care se ocupă de soția lui. El trebuie să o prețuiască așa cum Hristos a iubit biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.* Hristos nu Și-a exploatat biserica pentru ceea ce putea ea să facă pentru El, nu-i așa? În niciun caz! Atunci când un soț se află sub călăuzirea lui Dumnezeu, dragostea lui va fi un model curat, plăcut și evlavios, care merită imitat. Se va bucura de soția sa pentru ceea ce este ea – mintea, inima și personalitatea ei – nu doar pentru ceea ce poate să facă pentru el. El trebuie să moară. Adevărata dragoste nu va da drumul la mânie, nici nu va aplica tratamentul tăcerii pentru a-l manipula pe celălalt să facă așa cum vreau eu. Dragostea Îl va urma pe Dumnezeu în gândire, vorbire și comportament blând. Soțul va avea grijă de soție și se va juca cu ea. Va comunica în mod pozitiv cu ea și va căuta soluții atunci când apar dificultăți. Va fi prietenos, va da o mână de ajutor la treburi și o va încuraja. O va trata ca pe o regină.

Lui Jim al meu îi place să-mi spună că mă iubește tachinându-mă și găsește întotdeauna noi moduri de a mă încuraja prin cuvinte ca “tu ești culoarea care lipsește din curcubeu”, fără să fie nimic în aceste cuvinte și pentru el. Atunci când un bărbat își iubește soția în acest mod, ei îi va face plăcere să-i slujească și să i se supună. Se va deschide ca o floare și se va dărui bărbatului ei.

Băieții noștri au observat această dragoste mai bine de douăzeci de ani și au înțeles-o. Când Matthew o curta pe Angela, a luat-o într-o excursie. Au urcat pe lângă o cascadă și au ajuns la un câmp de flori roșii, aflate în plină floare. Matthew a exclamat: “Angela, privește! Ești atât de frumoasă, că până și florile acestea roșesc în prezența ta.” Angela s-a înroșit mai ceva decât florile acelea și au început să se tachineze jucăuș. Cum a învățat Matthew să iubească așa sau să aibă motive pure? Urma exemplul părinților. Angela, la rândul ei, i-a arătat lui Matthew că era special pregătind desertul lui favorit – bezele de roșcove – doar pentru el.

Andrew a avut și el versiunea lui. “Sarah, ești atât de frumoasă! Ești cea mai luminoasă stea de pe cer. Îți mulțumesc că ești tu!” Fața drăguță a timidei Sarah s-a îmbujorat de plăcere. O zi sau două mai târziu, Andrew a primit o cutie cu prăjiturile de roșcove făcute special pentru el, cu un bilet pe care scria: “Ești cel mai perfect om de pe fața pământului!” Și lui Andrew i-a plăcut răspunsul ei. Cu adevărat învățăm prin imitație!

Matthew și Angela, Andrew și Sarah – fiecare cuplu a avut niște perioade de curtenie ca în povești pentru că și-a construit relația pe temelia prieteniei pure. Mi-aș dori să am spațiu suficient să vă povestesc toate exprimările tandre ale dragostei, pe care fiecare dintre ei le-a făcut celei care era specială pentru el. V-ar plăcea toate. Ambele cupluri se bucură acum de căsătorii pline de afecțiune – fiecare unică în felul ei – nepătate de regrete sau de pasiuni egoiste.

Cu Dumnezeu, căminul vostru poate fi o demonstrație a dragostei curate pe care Dumnezeu vrea ca un soț și o soție să o împărtășească. Este cea mai puternică influență a noastră în viețile tinerilor noștri.

Mulți tineri sunt expuși unor concepții despre dragoste care nu reprezintă deloc adevărata dragoste. Dacă o soție consideră ca de la sine că soțul ei trebuie să o iubească, atunci nu-și mai face partea care-i revine în a aduce fericirea în cămin și se așteaptă ca el să-i împlinească toate nevoile; este prinsă în dragostea pentru sine. Dacă un soț o tratează pe soția lui ca pe o cârpă, vorbindu-i aspru sau tratând-o bine doar când are chef sau când urmărește să obțină ceva, nu cunoaște dragostea adevărată.

În afara căminului, dragostea de sine se învață aproape de pretutindeni. Este în muzica pe care o aud la magazin. Este în toate revistele și panourile publicitare. Le este împărtășită tinerilor de profesorii sau colegii de școală sau chiar de tovarășii lor de la biserică. Satana pune în mod incorect semnul egal între dragoste și excitarea sexuală în afara unei relații în care cei doi își iau angajamente unul față

de celălalt. Ea se centrează mai degrabă pe atracția exterioară decât pe adevăratele calități ale inimii. Totul are legătură cu “mine”! Cât de ieftin!

Mulți tineri sunt scoși din minți de ideea intimității fizice. Cauza ar fi poate un cămin nefericit. Poate că sunt conflicte nerezolvate. Adesea, tinerii au un gol interior pe care cu greu îl recunosc și îl exprimă. Sunt mânați să găsească dragoste, dar Satana a reușit să-i păcălească, astfel încât să nu mai facă deosebire între adevărata dragoste și dragostea de sine.

Falsul portret al unui bărbat

Fetele tânjesc după romantism. Vor să se simtă speciale pentru cineva. Vor să știe că sunt iubite și prețuite. Cred că bărbatul potrivit le va satisface acel dor interior profund. Se așteaptă ca un tânăr să fie “cavalerul în armură strălucitoare”, care să le salveze de durerile vieții și să le facă să se simtă ca niște prințese. Am văzut fete care își doreau un prieten cu atâta disperare, încât acest lucru devenise scopul lor în viață. Problema este dublă. În primul rând, niciun tânăr nu va împlini asemenea așteptări mari. În al doilea rând, motivația fetei pentru o relație este egoistă – “eu cu ce mă aleg?” mai degrabă decât “cum pot să-L onorez pe Dumnezeu și să îmbunătățesc viața acestui tânăr?”

O tânără drăguță, în vârstă de 17 ani, urmărea băiat după băiat. Mi-a spus că vrea să se căsătorească deoarece vrea să aibă un copil pe care să-l crească pentru Isus. Părea un scop nobil, dar când am cercetat mai adânc, s-a deschis și mi-a explicat că viața ei de acasă era groaznică. Lacrimile i-au umplut ochii când mi-a povestit despre casa mică, neterminată și murdară căreia îi spunea “acasă”. Familia ei se certa continuu, iar ea se simțea neiubită și nedorită. O, dacă ar fi scăpat și ar fi avut propria casă pe care să o țină curată, dacă ar fi fost iubită de cineva și dacă ar fi avut un copil, era sigură că avea să se simtă mulțumită și împlinită! Dorințele ei erau de înțeles, nu-i așa? Dar soluția ei chiar era o soluție? Era motivată de dragoste adevărată sau de dragoste de sine? Dumnezeu ne cercetează motivele. El întreabă: Cine este la cârmă?

Această tânără disperată a găsit într-adevăr un tânăr care s-a căsătorit cu ea și a avut un copil foarte devreme. Dar nu a găsit împlinirea pe care și-o dorea. A adus în căsnicia ei modul greșit de a comunica pe care-l învățase de la părinții ei, iar soțul ei a contribuit și el cu câteva defecte de-ale lui. Nu era pregătit să aibă grijă financiar de ea și de copil, așa că au fost forțați să trăiască într-un apartament micuț, având mai nimic. Instabilitatea căsniciei lor a crescut o dată cu venirea pe lume a celui de al doilea și al treilea copil; s-au depărtat tot mai mult unul de altul. A fost devastată. Și-a dat seama că a sărit din lac în puț. Acum, în condiții foarte dificile, a trebuit să găsească soluția care îi fusese tot timpul la dispoziție – să-L lase pe Dumnezeu, nu eul, să ocupe locul central în viața ei și să o călăuzească!

Cazul ei este prea comun. Unele fete își doresc un băiat care să le dea mână liberă să stea acasă și să domnească în lenevie. Altele cad în plasa unei relații romantice care sfârșește în abuz fizic sau mintal. Analizați-vă motivele împreună cu Dumnezeu. Dacă dragostea de sine este în spatele dorinței voastre, aproape sigur veți avea o căsnicie proastă și este mai bine să nu vă căsătoriți deloc decât să aveți o căsnicie care merge prost. Dumnezeu dorește să vă salveze din aceste capcane.

Falsul portret al unei femei

Atât băieții, cât și fetele tânjesc după dragostea adevărată! Tânjesc să fie încurajați. Vor să știe că ei contează pentru cineva și că au tot ce le trebuie ca să fie bărbați sau femei. Dumnezeu a pus în ei această dorință după dragoste adevărată. Problema este că Satana promovează dragostea de sine – senzualitatea – în locul dragostei adevărate. Iar senzualitatea în suflet este ca otrava în corp – te distruge și pe tine și cele mai importante relații ale tale.

Senzualitatea este în spatele falsului portret al femeii, care este etalat oriunde mergi. Bărbații preiau ideea că femeia este o jucărie, a cărei singură rațiune de existență este să-i satisfacă pe ei. Fetele, făcând confuzie între pofta senzuală și dragoste, intră în joc. Îi ispitesc pe băieți fizic, îmbrăcându-se indecent și fiind îndrăznețe. Atenția pe care o primesc pare plină de satisfacții, pentru că ele nu cunosc diferența dintre adevărata dragoste și pofta senzuală. Băieții vor participa la joc pentru senzații și plăcere, fără responsabilitate.

În loc să considere femeia ca pe o comoară specială, pe care să o prețuiască și de care să aibă grijă, băieții și tinerii o văd ca pe ceva ce trebuie cucerit și folosit pentru propria lor plăcere. Societatea, în mare parte, le spune că este bărbătesc să gândești și să te comporți așa. Dar realitatea este că această mentalitate le ruinează șansele de a trăi dragostea adevărată și de a se bucura de o căsnicie cu adevărat fericită, care are la bază faptul că Dumnezeu este la cârma vieții lor. Dragostea de sine și dragostea adevărată nu pot coexista. Ele nu se amestecă. Atunci când una domnește, cealaltă trebuie să se închine. Pasiunile, pe care Dumnezeu le-a destinat să fie ținute sub controlul rațiunii, al principiului și al Cuvântului lui Dumnezeu, devin desfrânate. Senzualitatea devine un idol care cere exprimarea lui cu orice preț.

Băieții împărtășesc unii cu alții idei sexuale excitante, care se centrează pe falsul portret al femeii. Fanteziile lor pun activitatea sexuală într-o lumină pervertită – toate menite să satisfacă eul. Un gând, o acțiune duce la altele, iar băieții trec mai departe la a discuta sau a-și împărți materiale pornografice, povestiri despre masturbare sau folosirea greșită a fetelor. Devin excitați fizic și dorința lor de a experimenta crește. Totuși, tolerarea senzualității nu aduce niciodată libertate și bucurie. În schimb, ea se transformă într-o dependență care

aduce vinovăție și rușine imensă. Băieții se îndepărtează de Dumnezeu și de cei care i-ar putea ajuta – ceea ce-i distanțează și mai mult de dragostea adevărată de care au nevoie. Golul lor interior îi târăște și mai mult în senzualitate. Învață cum să-și stârneasă pasiunile și aceasta îi conduce la o mulțime de practici păcătoase, distructive, care pervertesc dragostea curată a lui Dumnezeu.

Abuzul sexual

Este foarte trist faptul că mulți copii și tineri sunt nevoiți să se confrunte cu abuzul sexual sau cu incestul. Uneori, unul dintre părinți abuzează de ei. În alte cazuri, o rudă, un prieten, un profesor sau un preot este abuzatorul. Pentru unii copii, această exploatare începe de la o vârstă foarte fragedă.

Abuzul sexual înseamnă ca cineva să te manipuleze sexual sau să te forțeze să întreții relații sexuale cu el/ea. Te atinge într-un mod nepotrivit și îți cere să faci împreună lucruri pe care nu ar trebui să le faci. Strâns legat de abuzul sexual este incestul. Incestul este intimitatea sexuală în cadrul familiei în orice combinație – în afara relații soț-soție. Atât abuzul, cât și incestul sunt perversiuni ale planului lui Dumnezeu cu privire la dragoste. Ele aduc o povară grea de vinovăție și rușine. Prin repetiție, aceste perversiuni sporesc dorința pentru ele și pentru alte practici care dau dependență. Adevărata libertate se obține doar printr-un exercițiu de credință, unire și comuniune cu Hristos ca Mântuitor și doar urmându-L pe El în acest război împotriva lui Satana.

Dumnezeu vrea ca tinerii să spună “nu” oricui îi împinge în această direcție. Mulți oameni cred în mod greșit că Dumnezeu vrea ca tinerii și copiii să asculte de orice adult care deține o poziție de autoritate asupra lor. Ei deformează porunca lui Dumnezeu: “Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”*, ca să le servească scopurilor lor egoiste. Ei uită că Scriptura stipulează ce fel de ascultare sunt copiii obligați să dea. “Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri.”† Dacă o persoană cu autoritate îi cere tânărului să facă ceva împotriva voinței lui Dumnezeu, acesta nu este obligat să asculte. El trebuie să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni.‡ El îl va învăța cum să evite senzualitatea și cum să spună nu propunerilor indecente.

Unii abuzatori sunt blânzi la exterior și atât de vicleni, încât victimele lor nici măcar nu realizează că ceea ce s-a întâmplat nu este bine – chiar dacă au mers până la capăt! Unii profesori de generală sau de liceu profită de elevii lor convingându-i că această activitate este o terapie pentru ei. Prea târziu naivii tineri descoperă că au fost înșelați. Am cunoscut tineri care au fost abuzați în timp ce țineau studii biblice. “Studentul” lor i-a forțat să întrețină relații sexuale

* Exodul 20:12.

† Efeseni 6:1, sublinierea autorului.

‡ Fapte 5:29.

homosexuale. Un tânăr se simțea extrem de vinovat și de rușinat și, pentru că nu a putut să limpezească lucrurile și nu cunoștea vocea lui Dumnezeu care vorbea conștiinței și sufletului său, a devenit el însuși homosexual.

Abuzul sexual dă peste cap victimele la nivel fizic, mintal, emoțional și spiritual. Dumnezeu nu a vrut ca cineva să experimenteze așa ceva vreodată. Copiii și tinerii nu sunt pregătiți să se descurce cu implicațiile unei asemenea intruziuni în persoana lor. Adesea, din cauza intimidării sau a vinovăției sau a lipsei unei persoane cu care să discute, ei păstrează în secret molestarea produsă. Dar nu ar trebui să o țină în secret. Ar trebui să găsească pe cineva în care au încredere, care să-i ajute să pună punct abuzului și care să-i călăuzească să găsească vindecare.

Dumnezeu este dispus și poate să îi ajute să treacă peste gândurile, sentimentele și reacțiile greșite care le sunt insuflate prin experiența de a fi exploatați. El le poate arăta căi mai bune decât acelea pe care le-au învățat ei. Dacă tinerii Îl vor căuta, El îi va învăța ce înseamnă independența corectă față de om și dependența corectă de Dumnezeu.

Părintele cu tendințe spre exploatare sexuală trebuie să găsească în Dumnezeu libertate de această moștenire. Doar atunci Dumnezeu Își poate revărsa binecuvântarea până la a treia și a patra generație a celor care Îl iubesc și Îl urmează. Astfel, părintele poate transforma blestemul într-o binecuvântare.

Pornografia

Pornografia este ca un cârlig cu momeală, care prinde mult prea mulți tineri naivi. Poate fi ușor accesată prin intermediul revistelor și al internetului, iar singurul ei scop este să stârnească dorințe sexuale perverse. Ar trebui evitată precum eviți o cobră, pentru că este mortală și creează dependență. Atât băieții, cât și fetele pot deveni obsedați de pornografie, aflând prea târziu că ea îi controlează – și nu ei pe ea! Am cunoscut multe persoane care s-au jucat cu ea și au devenit dependenți de ea. Pornografia i-a transformat în niște păpuși în mâinile lui Satana și i-a condus la perversiuni mai mari.

Portretizările degradante ale corpului femeii creează în mintea tinerilor o așteptare legată de cum ar trebui să se comporte o femeie în timpul actului sexual, iar atunci când se căsătoresc, sunt dezamăgiți și decepționați. Am cunoscut bărbați căsătoriți care și-au ruinat căsniciile și familiile intrând în jocul pornografiei și cultivând gustul pentru ea, ceea ce a dus la incest. Am cunoscut tineri aparent buni, care au început să cocheteze cu pornografia din curiozitate și s-au trezit că au devenit niște unelte perverse în mâinile lui Satana, care răneau, pângăreau și corupeau și alți tineri.

* Matei 5:28.

Pornografia este și o formă de autoexcitare. Nu are nimic de a face cu dragostea adevărată. Este echivalentul moral al comiterii de adulter.* De obicei, ea merge mână în mână cu altă formă de autosatisfacere – de obicei masturbarea. Obiceiul masturbării se hrănește din viața de fantezii oferită de pornografie, iar cele două practici lucrează împreună pentru distrugerea celor care le practică.

Păcatul ascuns

Mulți tineri – atât băieți, cât și fete – cad pradă obiceiului masturbării, care este în mod clar o dragoste de sine. Masturbarea transformă un act pe care Dumnezeu l-a creat să fie expresia minunată a dragostei neegoiste pentru singurul partener din viața omului într-o modalitate de a-ți satisface propria dorință după plăcere sau mângâiere. Mulți consideră această practică normală pentru că produce plăcere. Dar în realitate, este împotriva lui Dumnezeu!* Dragostea de sine *nu este normală* – este întotdeauna dăunătoare.

Păcatul ascuns este o formă de auto-abuzare. Mângâierea propriilor zone intime produce o perioadă scurtă de plăcere, dar Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca aceste organe să fie folosite în acest fel. Un studiu atent al Scripturii ne arată că există o singură exprimare corectă a energiei sexuale – în contextul unei căsnicii în care domnește dragostea. Toate celelalte modalități de exprimare sexuală sunt dragoste de sine. Dragostea de sine este un monstru care nu este satisfăcut niciodată. Cu cât îl hrănești mai mult, cu atât cere mai mult. Astfel, stăpânirea de sine este slăbită foarte mult. Pasiunea animalică domnește. Prin acest obicei, Satana hrănește o natură egoistă care ne obligă să îi dăm ascultare la fel cum alcoolul îl forțează pe alcoolic să bea. Dacă vă îndoiiți de ceea ce spun, încercați numai să vă opriți din a practica acest obicei. Veți descoperi că el vă controlează, nu invers.

Acest monstru vă cere să-i slujiți, dar vă răsplătește foarte prost. Vă stoarce organismul de forța vitală direct proporțional cu frecvența cu care îl practicați. Vă jefuiește mintea de sensibilitatea spirituală de care are nevoie pentru a putea răspunde vocii Duhului Sfânt. Mulți descoperă că ea are ca rezultat un creier confuz sau încet, o putere de concentrare scăzută și pe perioade scurte de timp și dificultăți de memorie. Materiile de la școală par dificile și indezirabile. Această practică te lasă obosit, cu nevoia de a dormi în plus, nehotărât și înclinat spre depresie. Ea hrănește o stare de spirit egoistă, o concentrare asupra eului – “Lasă-mă cu micile mele plăceri și nu-mi cere să dau o mână de ajutor la nicio treabă prin casă; sunt prea obosit.” Unii se trezesc că se retrag din viață și se sustrag de la muncă, ceea ce adesea contribuie la conflictele din cămin. Nehotărârea face din umblarea voastră creștină una superficială și inefficientă. În loc să creșteți în Hristos, natura aceasta egoistă crește și vă eclipsează cele mai

* 2 Timotei 3:2-4.

bune calități. “Eu și mângâierea mea” este standardul după care luați decizii, nu voia lui Dumnezeu.

Satana, și nu Hristos, este conducătorul vostru, iar singurul lui obiectiv este să vă ruineze sănătatea, relațiile și perspectivele pentru această viață și pentru cea viitoare. El vă tot șoptește minciuni, cum că această practică ar fi normală și inofensivă. Atunci când Hristos vă aduce în inimă convingerea de păcat și dorul după libertate, Satana insinuează că Dumnezeu vă restrânge libertatea. Foarte mulți tineri și oameni mai în vârstă la un loc îl cred și continuă să se complacă în acest viciu, culegând roadele.

Unul dintre motivele pentru care această practică a devenit atât de obișnuită este acela că ea se moștenește genetic. Biblia spune că nelegiuirile părinților sunt transmise urmașilor până la a treia și a patra generație a celor care Îl urăsc (nu-L ascultă) pe Dumnezeu.* Puteți moșteni înclinația spre alcoolism. În același fel, puteți moșteni înclinația către păcatul ascuns.

O altă cauză obișnuită a păcatului ascuns este lipsa dragostei adevărate la o vârstă destul de mică. Mulți oameni au goluri mari în inimile lor, iar Dumnezeu a intenționat ca acestea să fie umplute cu relații sănătoase cu mama, tatăl, frații și surorile lor – și în special cu El. Atunci când aceste relații importante sunt tensionate, pline de stres sau pur și simplu distante, un tânăr este condus să umple acel gol cu ceva care să aline durerea singurătății. Adesea, a face dragoste cu sine însuși pare a fi cea mai bună opțiune. Dar alinarea câștigată este doar temporară și este adesea anulată de sentimentele de rușine și vinovăție. Atunci, persoana simte că trebuie să ascundă de Dumnezeu și de ceilalți adevărata sa natură, iar singurătatea și izolarea sporesc. Durerea cere alinare, așa că se lasă în voia acestei practici din nou, iar cercul vicios se tot repetă. Există o soluție mai bună? Da, da, da! Vom ajunge la ea imediat.

Mulți tineri, trezindu-se dependenți de această dragoste de sine și neștiind cum să o biruiască, se gândesc că vor scăpa de ea dacă se vor căsători. În mintea lor este următorul gând: *O, dacă aș găsi partenerul potrivit și m-aș căsători, nu va mai trebui să am viața mea secretă de fantezii și masturbare, pentru că el [sau ea] îmi va împlini fanteziile sexuale.* Însă și asta este o altă minciună a lui Satana. După căsătorie, mulți se trezesc că merg și mai mult pe cărarea imoralității sexuale. Din păcate, păcatul ascuns și viața de fantezii care îl acompaniază pavează calea către următorul pas: adulterul sau concubinajul.

Activi din punct de vedere sexual

Promiscuitatea sexuală și adulterul sunt foarte răspândite astăzi – atât în lume, cât și în biserică. Pentru că sunt atât de răspândite, unii le consideră “normale”.

* Exodul 20:5.

Trebuie să decideți care va fi standardul vostru pentru normalitate – principiile veșnice ale lui Dumnezeu sau modelele decadente ale societății.

Din nefericire, mulți aleg să urmeze societatea și culeg roadele triste ale alegerii lor. Adolescenți de 12 sau 13 ani sunt prinși în mreje. Unii pur și simplu nu au ocazia să înțeleagă care sunt standardele lui Dumnezeu și faptul că aceste standarde sunt date pentru a le proteja fericirea. Sunt expuși unor materiale cu caracter sexual explicit, le lipsește supravegherea părinților sau sunt abuzați din punct de vedere sexual. Alții caută cu disperare dragoste și confundă pofta trupească cu dragostea. Alții iarăși sunt mânați de presiunea coplesitoare a prietenilor, pentru că “toată lumea o face”. Se lasă prinși de jocurile de-a întâlnirea, unde sunt îmbrățișate concepții greșite și care au ca scop să bage fata în pat – chiar de la prima întâlnire.

La vârsta la care își aștern temelia pentru viitor și au nevoie de prietenii curate și puternice, mulți tineri sunt prinși de acest tipar al dragostei de sine, care le dă adesea direcția în viața de atunci încolo. Intimitatea fizică în afara căsătoriei, așa cum a fost stabilit de Dumnezeu, aduce cu sine o mulțime de rele, care încep cu gânduri, sentimente, gusturi și reacții perverse. Repetiția întărește răul și mulți acceptă această robie pentru tot restul vieții. Este o adevărată închinare în fața eului.

Ce să faceți ...

Unde te afli în acest tablou? Ești părintele unui tânăr care a căzut în plasa contrafacerilor lui Satana? Nu fi mulțumit sau descurajat. Modul în care te raportezi la această problemă va influența în mare măsură efectele asupra tânărului tău. Sunt căi concrete în care îl poți ajuta. Adesea suntem tentați să credem că, odată copiii ajunși la adolescență, este prea târziu să mai facem o schimbare. Aceasta este una dintre minciunile lui Satana. Nu este niciodată prea târziu să începi să îți educi copiii prin puterea Duhului Sfânt! Dumnezeu are toată înțelepciunea și îndrumarea de care ai nevoie pentru a le oferi tinerilor tăi orice oportunitate posibilă pentru a dezvolta dragostea adevărată.

Ești tânărul/tânăra care și-a pierdut castitatea? Nu dispera. Isus condamnă păcatul care îți face rău, dar nu te condamnă pe tine. El te iubește. Vrea să te elibereze! Orice tânăr poate fi liber. Niciunul nu trebuie să rămână în închisoarea dragostei de sine. Nu te împăca cu întemnițarea.

Ce să faci dacă ești părintele care ...

1. Trăiți experiența pe care vreți să o aibă tinerii voștri. “Și Eu Însuși Mă sfîntesc pentru ei, ca și ei să fie sfînțiți prin adevăr.” (Ioan 17:19).

Viața, căsătoria și influența din cămin îl învață pe tânăr dragostea adevărată sau dragostea de sine? Este o întrebare grea pentru mulți dintre noi, dar este

adevăratul punct de plecare. Nu le putem cere tinerilor noștri să fie ceea ce nu suntem dispuși să fim noi înșine. Asta ar fi ipocrizie.

Harul lui Dumnezeu vă este de ajuns! Dacă al vostru cămin este în dezordine, El vă va călăuzi să faceți din el unul curat și plăcut. Dacă a voastră dispoziție este acră sau egoistă, El vă va învăța cum să fiți un slujitor plăcut. Dacă aveți obiceiul de a vorbi aspru, El va sugera minții voastre cuvinte blânde. Dacă practicile voastre sexuale intime nu sunt conduse de o dragoste curată și plină de abnegație, El vă va da pașii către schimbare. Nimic nu este prea greu pentru El!* Nimic nu-L poate înfricoșa. Singurul obstacol dintre voi și libertate este propria voastră dispoziție de a vă angaja în bătălie alături de El. Puneți punct tensiunii și stresului din cămin – înlocuiți-le cu o prietenie sigură și curată.

Ce moștenire veți alege să le transmiteți mai departe tinerilor voștri, părinților? Influența noastră îi va ajuta sau va constitui un obstacol pentru ei?

2. *Fiți alături de ei pentru a-i ajuta să se dezvolte și pentru a-i mustra. “Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în mustrarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6:4).*

Toți tinerii noștri – și băieți, și fete – au nevoie de un părinte sigur, în care să aibă încredere, ca să-i spună orice îi îngrijorează. Trebuie să poată să vă spună ce aud sau dacă cineva se raportează la ei într-un mod nepotrivit. Ei trebuie să poată să se deschidă în fața voastră și să vă spună despre luptele și eșecurile lor, fără să le fie teamă de condamnare din partea voastră și fără să li se răspundă că e în regulă – nu trebuie să se teamă. Trebuie să găsească un ajutor concret și relații sănătoase care să umple golul acela imens din inimile lor.

De dragul tinerilor voștri, descoperiți care sunt concepțiile lor despre intimitate. Cercetați să vedeți în ce fel de practici se complac ei. Păcatul ascuns este adesea ascuns. Dar Dumnezeu vă poate conduce să descoperiți în ce sunt implicați tinerii voștri – nu cu scopul de a-i expune și a-i face de râs, ci cu acela de a-i aduce la Hristos pentru vindecare și ajutor.

3. *Înlocuiți răul cu binele. “Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine.” (Romani 12:21).*

Adesea, dacă solul inimii este menținut preocupat cu lucruri bune, răul nu poate câștiga teren. Aceasta este una dintre modalitățile cheie prin care părinții, sub călăuzirea lui Dumnezeu, îi pot ajuta pe tinerii lor. Tinerii ale căror inimi sunt pline cu dragoste adevărată pentru familiile lor și pentru Dumnezeu și ale căror vieți sunt pline cu preocupări sănătoase nu vor avea gust sau dorință după contrafacerile lui Satana.

Acesta este unul dintre motivele pentru care o familie trebuie să aibă un program. Un timp pentru trezire, un timp pentru rugăciune și un timp pentru masă, muncă și relaxare împreună cu familia lasă foarte puțin timp pentru lenevitul

* Matei 19:26; Filipeni 4:13; 1 Corinteni 10:13.

în pat. Mențineți-vă tinerii activi și implicați-i în îndeletniciri interesante – ocupații de folos, care îi pregătesc pentru viață. Dați-le îndemânări, interese și prietenii și activități sănătoase. Asigurați-vă că au parte de exercițiu fizic din belșug prin muncă și prin distracție, astfel încât să meargă la culcare obosiți și mulțumiți. Cereți-le să se trezească dimineață, să intre în relație cu Dumnezeu în timpul lor de liniște și să ajute la treburile casei. Nu le permiteți să aibă timp de pierdut în pat.

Cercetați influența prietenilor lor. Dumnezeu s-ar putea să vă ceară să schimbați școala, să vă mutați sau să-i școliți la domiciliu, în loc să-i expuneți la viața Sodomei și Gomorei fără rost. O vor duce mai bine fără aceste idei false în minte. Protejați-vă moștenirea, dându-le cel mai bun mediu de dezvoltare posibil, în timp ce îi feriți de toate tentațiile posibile.

Mai presus de toate, cultivați exprimarea dragostei adevărate în toate interacțiunile dintre voi și opuneți-vă dragostei de sine – exprimarea doar a eului – atunci când își scoate la iveală capul urât.

Ce să faci dacă ești tânărul care ...

1. Admite că ai o problemă și mărturisește-o. “Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9).

Nu poți rezolva niciodată o problemă pe care o negi. Primul pas spre eliberare este să admiți că ești în robie. Mărturisește-ți problema și neputința de a o biruiție însuși, lui Dumnezeu și unui adult în care ai încredere – să sperăm că acesta va fi unul dintre părinții tăi. Isus promite că, dacă ne mărturisim Lui păcatele noastre, El nu ne va izgoni afară*, ci ne va ierta și ne va curăți. Atunci când alegi să faci acest pas – chiar dacă s-ar putea să te simți slab, rușinat sau chiar nepocăit – Isus te acceptă așa cum ești. El te iubește cu o dragoste mai adâncă și mai curată decât a oricui altcuiva de pe fața pământului. El nu-ți va cere niciodată să renunți la ceea ce este în interesul tău să păstrezi. Ci El se va lupta pentru tine, ca să te ajute să biruiști ceea ce te-ar putea distruge. Atunci când te deschizi în fața Lui, vei găsi ușurarea că nu mai duci această luptă singur.

Totuși, mulți tineri găsesc că este foarte dificil să se deschidă în fața lui Dumnezeu, pentru că au o percepție greșită despre cum este Dumnezeu în realitate. Dacă părinții – în special tații – nu au fost de încredere și iubitori, e foarte probabil ca tinerii să aibă dificultăți în a se raporta la Dumnezeu ca la un Dumnezeu de încredere și iubitor. Vedeți, părinții noștri Îi țin locul lui Dumnezeu atunci când suntem copii. Într-un cămin cu părinți de încredere și iubitori, este o trecere naturală la dragoste și ascultare față de un Tată ceresc de încredere și iubitor. Dar, dacă avem părinți care nu Îl reprezintă așa cum trebuie pe Dumnezeu, suntem

* Ioan 6:37.

înclinați să Îl vedem pe Dumnezeu ca fiind un Dumnezeu nedrept, nedisponibil sau care ne face rău – ca părinții noștri. Mulți s-au eliberat de acest tipar de gândire atunci când au separat caracterul lui Dumnezeu de cel al părinților lor neevlavioși.

De asemenea, te va ajuta să te simți mai puțin izolat dacă împărtășești lupta ta cu un adult care este condus de Dumnezeu și care nici nu te va condamna, nici nu te va menaja. O astfel de persoană te poate ajuta să intri în relație cu Dumnezeu atunci când lupta devine dură și să rămâi fidel deciziei tale de a găsi puritatea în Hristos. Nu încerca să duci această bătălie singur – Satana te va învinge.

2. *Roagă-L pe Dumnezeu să-ți dea o inimă nouă. “Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Psalmii 51:10).*

Atunci când regele David a căzut în păcatul adulterului, s-a rugat pentru o inimă nouă. Ori de câte ori facem această rugăciune în mod sincer, Dumnezeu ne dă o inimă nouă. El spune: “Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima din piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.”* S-ar putea să nu *simțim* că avem o inimă nouă, dar credem, pentru că Dumnezeu a promis. Ai încredere în El! Acea inimă nouă va fi menținută curată atâta vreme cât alegem să-I slujim lui Dumnezeu, nu robiei noastre. Dar Satana nu renunță așa ușor. Va fi nevoie de hotărâre pentru a continua să-I slujești lui Dumnezeu atunci când toate emoțiile îți cer să cedezi firii pământești.

S-ar putea să fi moștenit această slăbiciune, dar ai la dispoziție aceeași alegere pe care au avut-o și Adam și Eva la început. Poți alege să te așezi sub conducerea lui Dumnezeu, nu a eului. Poți alege să-I slujești lui Dumnezeu. Puterea Lui poate deveni puterea ta.[†] El poate sparge puterea pe care acest obicei o are asupra ta, dacă vii la El, renunți la jucăriile tale cu care te autosatisfăceai și Îi permiți să fie Domnul gândurilor tale, al mâinilor tale și al organelor tale sexuale.

3. *Înlocuiește răul cu bine. “Prin dragoste și credincioșie omul ispășește nelegiuirea și prin frica de Domnul se abate de la rău.” (Proverbe 16:6).*

Atunci când Dumnezeu îți dă o inimă nouă, El vrea să te ajute să pui la punct un plan pentru a o menține curată. Acel plan va implica cultivarea unor obiceiuri bune în locul celor rele și va începe cu gânduri și concepții noi și drepte.

Dragostea trebuie să fie redefinită. În loc să iau în considerație ce vreau “eu” – ceea ce înseamnă dragoste de sine – trebuie să țin cont de ce vrea Dumnezeu. “Doamne, ce vrei să gândesc, să simt sau să fac în acest punct?” Hristos trebuie să fie Capul tău, Domnul tău și Mântuitorul tău. Dragostea față de Dumnezeu înseamnă a face voia Lui, nu a ta – indiferent de opoziția venită din partea vechii

* Ezechiel 36:26,27.

† Citește Exodul cap. 15 și Psalmul 91.

tale căi și a voinței tale. El este la cârmă – nu istoria, obiceiurile sau pasiunile tale. Ca să ne petrecem brațele în jurul lui Hristos și să-L iubim, trebuie să renunțăm la celelalte lucruri pe care le iubim – păcatul ascuns sau nu-atât-de-ascuns. Trebuie să renunț la referirea constantă la “mine” și să încetez să mai consider că ceilalți există doar pentru a mă satisface pe mine.

Pe cât posibil, evită ispita. Dacă prietenii tăi sunt cei care te atrag spre necurăție și nu vor să se schimbe, trebuie să încetezi relația apropiată de prietenie cu ei. Dacă televizorul sau internetul te ademenește spre dragostea de sine, înlocuiește-le cu activități sănătoase. Dacă fanteziile imaginației tale o iau razna la piscină, s-ar putea să trebuiască să te ții departe de ea. Dacă revistele de la casele magazinelor îți stârnesc acele sentimente, redu cât mai mult posibil vizitele la magazin și fă un plan dinainte în legătură cu ce vei face cu privirea ta pentru a evita să privești din nou acele imagini.

Dacă ai obiceiul de a te mângâia la culcare, culcă-te atât de obosit de munca activă din timpul zilei, încât să adormi instantaneu. Roagă-te la Dumnezeu pentru putere. El promite: “Căci Eu Sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: ‘Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!’”^{*} Fă un legământ cu Dumnezeu să-ți ții mâinile afară din așternut, oricât de greu ar fi acest lucru, până când ai dovezi că Dumnezeu ți-a curățit mintea (gândurile) și inima (sentimentele). Dacă te trezești că mâinile tale fac acest act în mod automat, predă-le lui Dumnezeu imediat și urmează ceea ce îți zice El să faci în schimb.

Dacă timpul tău de slăbiciune este dimineața, fii pregătit cu un plan bine gândit în legătură cu ce să faci în schimb. Dumnezeu s-ar putea să îți ceară să alergi mult. S-ar putea să îți ceară să-ți ocupi mintea cu rugăciune sinceră pentru călăuzire, înțelepciune și putere, ca El să te învețe gândurile, sentimentele și reacțiile Lui. Poate că El îți va cere să studiezi cum să te conectezi în mod vital și practic la El, ca să obții puterea de care ai nevoie pentru schimbare. Poate că El te va îndruma să studiezi pasaje din Scriptură, în care să identifici rolul pe care îl are El în mântuirea ta și rolul pe care îl ai tu. Poate că te va conduce să înveți cheile predării și cooperării, care deschid camera cerului. Sub călăuzirea lui Dumnezeu, poți găsi studii extrem de interesante, care să-ți umple sufletul până la refuz cu apa vie a dragostei cerești.[†] Atunci când experimentezi dragostea adevărată a lui Dumnezeu, vei vedea dragostea de sine ieftină pe care ți-a vândut-o Satana așa cum este ea – ieftină și nesatisfăcătoare.

Fii un Iosif. Atunci când ești ispiti, strigă: “Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Fugi de locul ispitei – chiar dacă trebuie să-ți lași haina în urmă. Fugi la Dumnezeu. El poate să îi salveze pe toți cei ce vin la El – indiferent de slăbiciunea sau de trecutul lor. Victoria sau

^{*} Isaia 41:13.

[†] Ioan 4:10.

eșecul tău nu este determinat de intensitatea ispitei, ci de dispoziția ta – sau lipsa ei – de a te încrede și de a asculta de Dumnezeu. Ești liber să-L iei de mână. El știe că nu poți birui fără călăuzirea, harul și puterea Lui. El are cheile eliberării de acest viciu sau de altele prin exersarea corectă a voinței. Nu amâna și nu crede vocea lui Satana, care îți spune că ai mers prea departe sau că ești prea mizerabil. Isus a murit ca să te salveze *doar pe tine* din această lume de păcat. Ai căzut în nisipurile mișcătoare ale viciului, dar Dumnezeu te poate scoate de acolo. Urmează-L. Gustă și consideră dragostea lui Dumnezeu ca pe o eliberare din puterea acestui viciu. Pe măsură ce vei trăi victorie după victorie, va veni ziua în care această ispită nu va mai găsi o coardă sensibilă în inima ta. Vei fi cu adevărat liber!

Apoi, într-o zi, vei cânta alături de cei mântuiți din toate veacurile: “Răscumpărat acum, o, cât îmi place s-o spun, răscumpărat prin sângele Mielului. Răscumpărat prin mila Lui infinită, voi fi pentru totdeauna copilul Lui ...”

ÎMBRĂȚIȘARE PENTRU CEI SINGURI UN CUVÂNT SPECIAL DE ÎNCURAJARE PENTRU MAMELE SINGURE

Dumnezeu cheamă orice mamă singură să creadă în El, să-L urmeze, să caute fața Lui și să descopere că El este mai mare decât orice munte de greutate cu care se confruntă – un fost partener de viață care i se opune, sisteme juridice nedrepte, confuzie mintală, un tânăr rebel, dificultăți financiare, păcatul tânărului sau propriile ei păcate. Dumnezeu te poate îndruma ce să faci în situația disperată în care te afli. Aceste încercări sunt ocazia lui Dumnezeu de a ți Se descoperi ca Tată, Domn și Mântuitor – dacă Îl urmezi și ieși din robia spirituală și din practicile păcătoase. El este alături de tine întotdeauna!

*Andrew, la
17 ani,
plachează cu
piatră temelia
cabanei. Lucrul
cu piatra l-a
învățat
sârguința și
bucuria.*

Capitolul 21

ATINGEREA MÂINII MAESTRULUI

Lui Isus I s-a făcut milă de ei, s-a atins de ochii lor și îndată orbii și-au câpătat vederea și au mers după El.

– Matei 20:34

Era duminică dimineată – ultima zi a Taberei pentru Familii. În cele patru zile care trecuseră, fuseserăm martori la puterea Duhului Sfânt asupra inimilor celor care participaseră. Acum, la întâlnirea de încheiere, soțul meu Jim a făcut un apel mișcător ca adunarea să răspundă Duhului Sfânt și ducă până la capăt în viețile lor ceea ce El lucra în conștiința lor. Înainte să termine predica, Jim a întrebat dacă erau persoane care ar vrea să împărtășească experiența lor. Inima a început să-mi bată mai repede când l-am zărit pe Alin Amână-Lucrurile, un domn de vârstă mijlocie, foarte distins, ridicându-se și îndreptându-se spre pupitru.

Apucând pupitrul cu ambele mâini, i-a privit pe ascultători, cu emoția năpădindu-i fața. A început: “Prietenii, stau în fața voastră uimit de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine și familia mea. Am fost în atât de multe tabere, că nu le mai știu numărul și am ascultat mesajele de pe CD-uri între aceste tabere. Duhul Sfânt a făcut de nenumărate ori apel la inima mea să-L las pe Hristos să mă salveze. Doream să mă schimb. M-am și rugat ani de zile să mă schimb. Dar nu m-am schimbat niciodată. Vreau să vă spun că dorința nu e de ajuns ca să ne schimbe! Peste familia noastră a venit o nenorocire. Fratele meu mai mic a murit într-un accident de mașină. A fost atât de neașteptată moartea lui, încât m-a scuturat teribil. Pentru prima dată în viață, am început să mă gândesc serios la viața mea și la direcția în care mă îndreptam. De parcă mi se deschiseseră ochii și începusem să văd caracterul meu și viața mea de familie așa cum probabil că o vedea Dumnezeu.

Am început să înțeleg cât de egoist eram. Tot ce făceam era în folosul meu. Mă purtam frumos cu soția mea când aveam chef și când voiam să obțin ceva. Dar dacă mă enerva sau nu se ridica la nivelul așteptărilor mele, fie îmi ieșeam din pepeni, fie o tratam cu răceală. Am făcut același lucru cu copiii mei. Îmi plăceau atâta vreme cât se încadrau în programul meu. Dar dacă voiau să facă ceva ce eu nu aveam chef să fac sau dacă erau gălăgioși și necooperanți, nu aveam pic de îngăduință pentru ei.

Dumnezeu mi-a arătat că până și ce făceam la biserică era pentru propria mea satisfacție. Îmi plăcea să fiu considerat un uriaș spiritual de către membrii bisericii. Îi ajutam în problemele lor spirituale cu multă răbdare și blândețe – îi ajutam chiar pe unii membri noi să-și depășească dependențele. Mă făcea să mă simt bine și mă ajuta să ignor convingerea chinuitoare că lucrurile nu mergeau chiar bine în viața mea.

Dumnezeu mi-a spus: ‘Poate că tu cunoști adevărul, dar Persoana acestui adevăr (Hristos) nu te cunoaște. Tu nu Mă cunoști pe Mine, și Eu nu te cunosc pe tine.’

Cumva, asta m-a prins cu garda jos. M-a făcut să mă gândesc la numeroasele ocazii în care Dumnezeu încercase să mă îndemne să-mi găsesc mai mult timp de petrecut cu El. Soția mea de multe ori îmi zicea că ar fi vrut să petrec mai mult timp cu ea și cu copiii. Dar acest lucru părea imposibil cu serviciul meu și celelalte responsabilități pe care le mai aveam. Au trecut prea mulți ani așteptând ca Dumnezeu să facă un miracol în ciuda atitudinii mele.

Dar moartea fratelui meu m-a făcut să-mi dau seama că trebuia să iau o decizie. Așa că, în sfârșit, m-am hotărât. Oricât m-ar fi costat, Dumnezeu – nu eu – avea să fie centrul vieții mele. Primul lucru pe care mi l-a cerut a fost să-mi simplific viața și să îmi ordonez timpul și prioritățile, renunțând la tot ceea ce nu era esențial pentru viață. Mi s-a părut un pas greu de făcut la acel moment, dar când privesc acum înapoi, îmi dau seama că este cel mai bun lucru pe care l-am făcut. De ce oare am așteptat atât de mult? Am renunțat la programele TV, la filmele mele, la navigatul pe internet, la ziarele mele și la orele suplimentare de muncă. Le-am înlocuit cu timp pentru a-L căuta pe Dumnezeu – nu doar cititul formal din Biblie și rugăciunile pe care le făceam înainte, ci un timp concret în care să-L caut și să înțeleg ce îmi spune mie personal.

A început să-mi arate că modul în care trăiam eu era unul jalnic și a început să mă învețe bucuria de a trăi pentru ceilalți. Am început să o văd pe soția mea cu alți ochi, iar Dumnezeu m-a învățat moduri mai bune de a comunica cu ea atunci când ne întâlnim. Am început să petrecem timp stând de vorbă și căutând să ne înțelegem unul pe celălalt. Ea este acum partenera mea, cea mai bună prietenă a mea, nu sclava mea ...”, și a izburat în lacrimi. Soția i s-a alăturat pe scenă și și-a pus brațul în jurul lui, încurajându-l.

“Copiii mei – am descoperit că nu-mi cunoșteam copiii. Becky avea 13 ani și am început să ne luăm timp să ne plimbăm și să discutăm împreună. Îi plăcea să ne jucăm de-a prezentarea de modă, pentru că voia să știe ce îmi plăcea și ce nu îmi plăcea la hainele ei. Voia să fiu o parte din viața ei.

Prieteni, nu credeam că noi putem avea o așa influență în viața tinerilor noștri. Voia să știe ce îmi plăcea *mie*! Voia să mă mulțumească *pe mine*! Dacă aș fi rămas afară din viața ei așa cum eram înainte, ar mai fi fost ea interesată de

părerea mea acum, când a împlinit 16 ani?” Lacrimile l-au oprit din nou pentru câteva clipe.

“Băieții mei, Tommy și Larry, erau mai în vârstă și au fost mai greu de câștigat decât fiica mea. Soția mea prețioasă mi-a fost alături, rugându-se cu credință pentru ca eu să-L găsesc pe Dumnezeu și să încetez să îi mai minimalizez. Ani de zile, nu am ascultat-o și i-am disprețuit sugestiile blânde. I-am respins pe băieți neluându-mi timp pentru ei, neinteresându-mă de viața lor sau cum se descurcă la școală, neluându-mi timp să mă joc cu ei și, mai rău chiar – neluându-mi timp să îl întreb pe Dumnezeu cum să-i îndrum. Dumnezeu a lăsat ca transformarea lor să înceapă cu mine.

El m-a ajutat să văd că temperamentul meu irascibil trebuia înlocuit cu o inimă ascultătoare. Propriile mele interese și avantaje nu erau la fel de importante pe cât crezusem înainte. Pe măsură ce învățam să renunț la vechea mea modalitate de a comunica cu Dumnezeu, El m-a învățat ce să spun în loc. Scepticismul băieților mei s-a topit cu timpul. Ne-am apropiat până când am putut să-i îmbrățișez într-o dragoste adevărată și sinceră de tată, care venea de sus. Cu timpul, au început să-și dea seama că este adevărată. O, nu eram perfect. Dar mi-au lăsat loc de făcut greșeli, de cerut iertare și de întors la Dumnezeu.

Îmi amintesc de ziua în care le-am cerut iertare pentru că îmi pierdusem cumpătul din nou. Tommy mi-a zis: ‘O, tată, și eu fac greșeli. Tu te-ai schimbat atât de mult! Nu credeam că o să am vreodată un tată adevărat, dar tu pentru mine ești adevărat acum. De când ai început să te porți frumos cu mama și ți-ai luat timp pentru noi, nu a mai fost la fel. Suntem acum familia pe care eram sigur că nu o s-o am niciodată. Multe lucruri rele s-au dus acum. ... Tată, tu ești un miracol de la Dumnezeu doar pentru mine! Îți mulțumesc că ești tu. Îmi place să fiu fiul tău!’”

Printre multe lacrimi, cu soția credincioasă lângă el, ne-a povestit cât de mult timp petrecuse vizionând materiale pornografice. “Este un substitut demonic și risipitor pentru dragostea adevărată. Niciodată nu satisface adevărata nevoie a unui bărbat. De ce oare am făcut-o?”

Deși acest viciu stăpâna cu mână tare peste mine, Dumnezeu a fost mai puternic. Dragi prieteni, Dumnezeu ne poate salva de noi înșine, de viciu, de obiceiuri rele, de orice ne înrobește. Dar mai întâi trebuie să vă simplificați viața, ca să aveți timp de petrecut cu Dumnezeu. Timpul pe care îl câștigați renunțând la lucrurile neimportante, la ce este în plus, la sporturi și la lucrurile care ne autosatisfac trebuie investit în Dumnezeu, în partenerul de viață și în familie. Nu este o lucrare mai mare decât aceasta. Răscumpărați-vă timpul, descoperiți-L pe Dumnezeu, iar El vă va lua de la acel punct, pas cu pas, și va rezolva mizeria în care vă aflați. Recuperarea căsnicilor noastre și a copiilor noștri începe cu noi, bărbaților.”

Puțini ochi mai erau ușați în public. A trebuit să cer după un șervețel de mai multe ori. Lacrimi de bucurie curgeau pe obrajii soției lui și, când bărbatul și-a terminat mărturia, ea a pășit timid către microfon.

“Prietenii, tot ce v-a povestit Alin este adevărat. După ani de sperat și rugat, familia noastră se schimbă cu adevărat. Întotdeauna dădeam vina pe Alin pentru tensiunea și nefericirea din căminul nostru, dar Dumnezeu mi-a arătat că indignarea pe care o simțeam față de el era greșită și mă ținea închisă într-o celulă. Îmi scuzam propriul eșec de a progresa în ceea ce cerea Dumnezeu de la mine în calitate de soție și mamă, pentru că Alin nu-și făcea partea.

Dumnezeu mi-a cerut să-I predau lui această revoltă și să-l las pe soțul meu în mâinile Lui, în timp ce eu făceam pașii pe care mi-i cerea El să-i fac – cu sau fără soțul meu. I-am predat lui Dumnezeu revolta mea și I-am cerut să o înlocuiască cu dragoste curată, dar parcă mi-aș fi tăiat mâna dreaptă, atât a fost de greu s-o fac.

La început a fost mai greu decât v-aș putea descrie, dar am găsit o asemenea libertate și plăcere, pe măsură ce Dumnezeu îmi schimba starea de spirit. Am început chiar să mă bucur de copiii mei, nu să-i suport. Am început să îmi îndeplinesc cu bucurie sarcinile în casă și să caut modalități de a face căminul plăcut și fericit. Dumnezeu a început să-mi dea idei despre cum să-mi iubesc bărbatul – chiar și atunci când el nu-mi răspundea înapoi la dragoste. Și Dumnezeu mi-a cerut să mă opun soțului din când în când, nu într-o manieră firească, ci călăuzită de Duhul Sfânt. El m-a ajutat să-mi înfrunt teama de temperamentul lui Alin și m-a întărit.

Atunci când fratele lui Alin a murit și Alin a început să facă aceste schimbări, trebuie să recunosc că, la început, am fost sceptică, dar acum văd că schimbarea este reală și de durată. Nu-mi vine să cred cum Dumnezeu răspunde la cele mai profunde dorințe ale inimii mele – să am un veritabil soț centrat pe Hristos.” Întorcându-se spre noul Alin *Alte-Priorități*, și-a aruncat brațele în jurul lui și s-au îmbrățișat iubitor – cu lacrimile curgându-le liber pe obraz.

M-am întors să-i privesc pe cei trei copii. Îi urmărisem pe acești copii de-a lungul anilor și observasem acea expresie de dor foarte întâlnită, de pe fața lor, transformându-se în disperare și apoi în duritate – mai ales la băieți. Acum am văzut în ochii lor blândețe – și speranță, dulcea speranță!

Ce a făcut diferența?

Următoarea poezie exprimă această transformare destul de bine:

Atingerea mâinii Maestrului

Era sfărâmată, zdrobită, iar la licitație
Adjudecătorul s-a gândit că nu se merită
Pentru vechea vioară să facă multă agitație,
Dar a ridicat-o cu un zâmbet.
“Cine licitează, prieteni?”, strigă.
“Cine pornește licitația?”
“Un dolar, un dolar. Apoi doi! Numai doi?
Doi dolari, cin’ dă trei?”
Trei dolari o dată; trei de două ori;
Trei de trei ori ...”

Dar nu!
Din fundul sălii, un bărbat cu păr sur
Vine în față și ridică arcușul.
Scuturând praful de pe vechea vioară
Și întinzându-i slăbitele coarde,
Cântă îngerește o plăcută cântare.

Muzica încetă, iar adjudecătorul,
Cu o voce înceată, răspunse:
“Cine cât dă pentru vechea vioară?”
Și o ridică în sus de arcuș.
“O mie de dolari
și cine dă două?
Două mii! Și cine dă trei?
Trei mii odată, trei mii de două ori,
Trei mii de trei ori. Adjudecat!”, spuse el.

Oamenii s-au bucurat, dar unii-au strigat:
“Nu înțelegem. Ce s-a schimbat?
Ce a scumpit-o?” Și răspunsul veni:
“Atingerea mâinii maestrului.”

În fața mulțimii un om e vândut,
Cu viața bucăți, sfărâmat și zdrobit.
E vândut ieftin, pe aproape nimic,
Ca acea prăfuită și veche vioară.
O viață distrusă, căminul distrus,

Și el merge-n gol, nu se schimbă.
Se-adjudec-o dată, de două ori chiar;
De trei ori, aproape că-i dat.

Dar vine Maestrul, și nebunii de oameni
Nu înțeleg, nicidecum nu-nțeleg
Valoarea unui suflet și schimbarea produsă
De atingerea mâinii Maestrului.
– Myra Brooks Welch [Versurile 37 și 38 au fost adaptate]

Fiecare dintre noi este ca acea vioară veche. Niciunul nu a scăpat nesfârșit de păcat. Cu toții avem un dușman care încearcă să ne vândă ieftin. Dar Maestrul vine pentru fiecare dintre noi. Vine pentru mame, pentru tați, pentru bunici, pentru mătuși, pentru unchi, pentru tineri și pentru copiii de toate vârstele. Vine pentru tine. Tot ceea ce îți cere El este să te așezi fără rezerve în mâinile Lui și să-L lași să fie Maestrul tău. Alina cea Abuzată a făcut asta și a devenit Alina cea veselă. Sal cea Prostuță din Siam a învățat că este iubită cu adevărat și atrăgătoare. Elena cea Egoistă a devenit Elena cea Altruistă. Oana cea Oportunistă a prins oportunitățile pe care Dumnezeu i le-a scos în cale de a-L urma, și nu de a se sustrage responsabilităților. Neînsemnata Nora s-a transformat în Prețioasa Nora. Radu cel Rece a devenit Radu cel Blând. Dan cel Disperat s-a transformat în Dan cel Harnic. Toți aceștia au fost transformați pentru că s-au supus atingerii mâinii Maestrului.

El așteaptă să facă același lucru și pentru tine! Nu vrei să-L lași pe Maestru să apuce arcușul emoțiilor, dorințelor, gusturilor, poftelor și pasiunilor tale ca să le ajusteze și să le curățească? Nu vrei să-L lași să șteargă praful de pe ideile și concepțiile tale și să scoată la iveală frumusețea pe care a intenționat El s-o ai de la început? Nu vrei să-L lași să-ți acordeze coardele reacțiilor tale vizavi de ceilalți? Nu vrei să-L lași să-ți conducă viața pentru a “orchestra” lucrurile în căsnicia și familia ta?

Dacă vei face astfel, El va cânta o melodie pe coardele profunde ale inimii tale, care va plana ca un vultur peste lipsa de armonie și confuzia eului. El va aduce în viața ta frumusețea la care nu visai vreodată, pentru că cei care-L slujesc pe Maestru își vor înnoi puterea. Vor zbura ca vulturii peste imboldurile păcatului.*

* Isaia 40:31.

Gașca cea pestriță vizitată din nou

Vă aduceți aminte de gașca pestriță din primul capitol? Liviu Lănțișor, Ionuț cel Inadaptat, Sara cea Sfioasă și toți ceilalți sunt instrumente care așteaptă atingerea mâinii Maestrului. Sunt sfărâmați, uzați și mânați de nevoi neîmplinite spre tovărășii neînțelepte, vicii și imoralitate. Dușmanul le spune că nu există o cale mai bună, că sunt lipsiți de speranță, că e bine așa cum sunt. Sunt purtați în derivă încoace și încolo cu inimile dezacordate – victime ale nevoilor neîmplinite, nevoi care vor fi împlinite doar atunci când se vor așeza în mâna Maestrului. El a promis că va avea grijă de toate nevoile lor, după bogăția Sa infinită.*

Esența datoriei noastre, ca părinți – care constituie povara care m-a făcut să scriu această carte și pe celelalte trei care o precedă – este aceasta: să-i conducem pe tinerii noștri să se așeze în mâinile Maestrului. Trebuie să le arătăm calea. Trebuie să-i facem să audă melodia pe care Maestrul o naște în inimile noastre. Desigur, ne va fi incomod să părăsim raftul prăfuit pe care eram obișnuiți să stăm. S-ar putea să nu ne placă când va trebui să ne încordăm gândurile și emoțiile slăbite și să le acordăm după urechea Lui – nu a noastră. Mâna Lui care strunește arcușul și degetele Lui care se plimbă pe coardele inimii noastre par străine și parcă ne strâng. Dar apoi, El scoate din noi o frumusețe și o putere pe care nu le cunoșteam când eram puși în raft. Melodia Lui se încălzește în noi. Vechile căi prăfuite nu mai sunt ademenitoare. Ne place să ne lăsăm acordați de El. Să ne predăm Lui ca El să cânte pe noi devine cea mai mare bucurie a noastră!

Educarea copiilor prin puterea Duhului nu este o metodă. Este un mod de viață! Înseamnă să ne așezăm pe noi înșine în mâinile Maestrului și apoi să-i conducem pe copiii noștri să facă la fel. Le facem cunoștință cu Maestrul. Îi învățăm cum să se așeze ei înșiși în mâinile Lui. Îi educăm să coopereze cu El la procesul de acordare. Și apoi ne retragem. Maestrul – cu talentul și înțelegerea Lui infinite – scoate din ei muzica pe care a compus-o pentru viețile lor.

Ce îți spune Maestrul? Nu fi un Alin Amână-Lucrurile. Hotărăște-te astăzi să accepți atingerea mâinii Maestrului.

* Filipeni 4:19.

*Familia Hohnberger în Munții Stâncosi. Părinții și copiii trebuie să
facă lucrurile împreună.
Stai aproape de adolescentul tău!*

Vreți să știți mai multe despre familia Hohnberger?

Empowered Living Ministries (Lucrarea Viață din Belșug – n.tr.) este rezultatul experienței cu Dumnezeu a lui Jim și a lui Sally. Situat în apropierea Parcului Național Glacier, biroul acestei lucrări este gata să slujească nevoilor dumneavoastră, fie că este vorba despre ținerea unui seminar sau comandarea unei largi varietăți de resurse, care includ cărți, broșuri, seminarii pe CD-uri sau serii speciale pe DVD-uri. Pentru mai multe informații, contactați:

Empowered Living Ministries
3945 North Fork Road
Columbia Falls, MT 59912

EMPOWEREDLIVINGMINISTRIES.ORG

Telefon: 406-387-4333
Comenzi la: 877-755-8300
Fax: 406-387-4336

Editura Zappy's vă oferă:

- **Scăpare la Dumnezeu - Jim Hohnberger** - Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

- **Viață din belșug - Jim Hohnberger** - Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații. Cum să ai o viață puternică, o căsnicie puternică, o familie puternică.

- **Evanghelia este despre oameni - Jim Hohnberger** - Cum să-i tratăm pe ceilalți, în special pe cei care sunt diferiți de noi. Modul în care ne tratează Isus pe noi.

- **Veniți deoparte - Jim Hohnberger** - Continuare a cărții **Scăpare la Dumnezeu**

- **Bărbați puternici - Jim Hohnberger** - Fiecare bărbat are dreptul la o moștenire bogată! Precum o comoară ascunsă, și această moștenire este adesea tănuită. Concepții defectuoase și așteptări contradictorii îi deposează pe bărbați de adevărata bogăție care este de drept a lor. Mulți bărbați se simt forțați să accepte pur și simplu această stare de lucruri. Însă în interior, știu că ceva le lipsește.

În această eră a supraîncărcării cu informație și a stimulării simțurilor, este posibil cu adevărat să dezgropi moștenirea adevăratei masculinități? Trebuie bărbații să accepte pur și simplu faptul că au fost subevaluați?

Jim Hohnberger răspunde cu un răsunător "nu"! Relatând din propria experiență și din cea a altor bărbați, Jim vă învață cum să vă dezgropați moștenirea. Nu e deloc complicat. Niciun bărbat nu ar trebui să se mulțumească să-și lase comoara îngropată.

Recuperează-ți moștenirea! Intră în rândul acestor bărbați puternici!

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Revoluție la Vatican - Martin Kobialka** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu?** - *Martin Kobialka* - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profeției biblice.

- **Salvare din univers?** - *Martin Kobialka* - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **A patra uimire** - *Alberta Mazat* - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- **Mă socoteam desăvârșit** - *George R. Knight* - Un studiu despre păcat și mântuire. "Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi".

- **Până la capătul pământului** - *Sebastian Țirțirău* - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

- De ce nu mi-ai spus și mie? - Morris Venden

A-L FACE CUNOSCUȚ PE ISUS ALTORA, NU ESTE CEEA CE FACEM. ESTE CEEA CE SUNTEM.

Când ajungem să lucrăm ca pescari de oameni, ne lipsește barca?

Nu este de mirare că atât de mulți se sperie, se simt vinovați sau vor să fugă să se ascundă atunci când aud Cuvântul.

“Dacă nu-ți îndeplinești datoria creștină de a da mărturie altora, sângele lor va fi cerut din mâna ta.”

Dacă aceasta este ceea ce ați auzit de la amvon sau de la oameni, în legătură cu împărtășirea credinței pe care o aveți, pregătiți-vă pentru o schimbare cutremurătoare în înțelegerea mesajului.

În cartea **De ce nu mi-ai spus și mie?** pastorul, scriitorul și binecunoscutul apărător al neprihănirii prin credință, Morris Venden, lansează o provocare față de tacticile bazate pe teamă și sentimentul vinovației, care se folosesc în biserică pentru a-i determina pe membri să desfășoare lucrare misionară și promovează o mult mai bună cale de urmat.

Cu dovezi din Biblie și din cartea Calea către Hristos, precum și cu multe experiențe de viață culese în timpul anilor de pastorație, pastorul Venden ne dezvăluie un Dumnezeu suficient de mare, de iubitor și de cinstit ca să dea fiecărei persoane născute în această lume, o șansă adecvată la mântuire, indiferent de ceea ce facem noi. Pe măsură ce descoperiți adevăratul motiv pentru care Dumnezeu ne cheamă să dăm mărturie și să slujim pe alții, vă veți întreba de ce a durat atât de mult ca adevărul să poată fi rostit: mărturisirea creștină autentică nu este niciodată ceva ce se face forțat; curge în mod natural din relația pe care o aveți cu Isus.

Despovărați de sentimentul de vinovație, puteți înlocui o viață de mediocritate monotonă cu o aventură neînfricată pe calea credinței. Această carte vă va arăta cum puteți face acest lucru.

Lanțuri sfărâmate - Doug Batchelor

Bazată pe remarcabila relatare biblică despre Isus și demonizatul din Decapole, această povestire tulburătoare conduce la o incursiune emoționantă în conflictul cosmic dintre forțele binelui și răului. **Lanțuri Sfărâmate** dezvăluie minunata putere a lui Dumnezeu de a elibera și transforma bărbați și femei ce sunt prinși în cele mai întunecoase adâncimi ale păcatului și de a aduce pace în sufletele lor disperate.

Ai simțit vreodată că starea ta spirituală stagnează? Sau că speranța ta pentru o dezvoltare ulterioară este deșartă? Ai atins vreodată culmea disperării simțind că știrbirea personalității, obiceiurile rele și egoismul te-au plasat dincolo de limitele salvării? Atunci această carte este cheia care să desfacă lanțurile care te împresoară.

Doug Batchelor, președinte al Amazing Facts, o organizație media creștină internațională, este pastorul unei biserici numeroase din Sacramento, California și gazda binecunoscutei emisiuni radio Bible Answers Live precum și a emisiunii de televiziune Millennium of Prophecy.

- Parabole moderne - *Morris Venden*

Toți suntem ignoranți, în diferite domenii. Poți fi o enciclopedie ambulantă în materie de computere, dar să nu cunoști absolut nimic despre ce se află sub capota mașinii tale.

Altceva poate fi expert în aeronautică dar complet novice în ceea ce privește funcționarea creierului omenesc. Ce bine e când cineva începe să explice un lucru despre care nu știm nimic, cam așa: "Computerul... carburatorul... creierul uman... reactorul...) se aseamănă cu..."

A pune în relație ceva necunoscut cu altceva cunoscut, aici este geniul paraboliei.

Exact așa făcea și Isus atunci când avea de prezentat noțiuni abstracte, precum credința, dragostea, împărăția cerurilor... "Împărăția cerurilor se aseamănă cu...", începea El și, în mod sigur urma o parabolă. Oamenii nu se săturau ascultându-L, atunci.

Pentru că ele aduc cerul mai aproape de pământ, parabolele încă le sunt dragi oamenilor, după cum a descoperit pastorul Morris Venden peste tot unde a predicat. Cei care i-au auzit parabolele moderne prezentate în predici îi cer neconținut copii ale acestora, pe care, acum, el le-a adunat în cartea de față.

Parabolele din această carte? Să veдеți, ele se aseamănă cu...

Adică nu! N-ar fi mai bine să le citești singuri?

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 352 352

0244 - 334 775

e-mail: zappys@gmail.com

www.editurazappys.com